O nouă viață

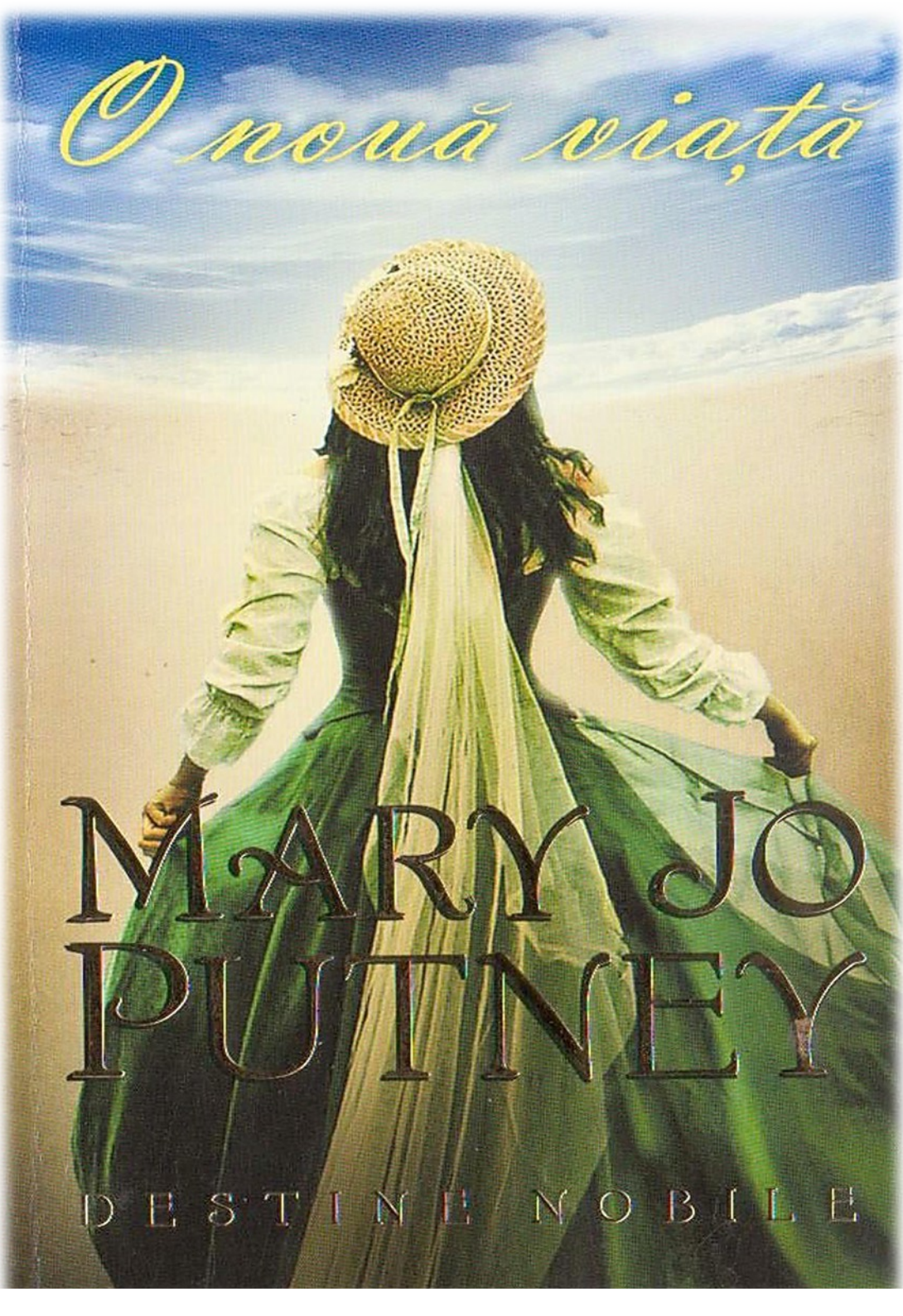

MARY JO PUTNEY

DESTINE NOBILE

MARY JO PUTNEY

O nouă viață

Editura

LIRA

Mary Jo Putney

Loving a Lost lord

2009

CAPITOLUL 1

Kent, 1812

Vizitatorii sosiţi în timpul nopţii nu aduc niciodată veşti bune. Pe Lady Agnes Westerfield o treziră ciocăniturile din uşa de la aripa locuită de ea a întinsului Conac Westerfield. Pentru că servitorii ei dormeau două etaje mai sus, îşi luă papucii şi se înfăşură în halat, cu gândul să pună capăt zgomotelor înainte ca elevii ei să se trezească.

În timp ce se îndrepta spre uşă, lumânarea arunca umbre ciudate. O ploaie măruntă, mocănească, bătea în fereastră, accentuată de cele două sunete grave ale orologiului de pe coridor.

În zona dealurilor liniştite din Kent, era puţin probabil ca hoţii să bată la uşa din faţă, însă întrebă totuşi:

— Cine-i acolo?

— Randall.

Recunoscând vocea familiară, deschise uşa. Inima i se opri în loc atunci când îi văzu pe cei trei tineri înalţi, pe treptele din faţa casei.

Randall, Kirkland şi Masterson făcuseră parte din prima ei generaţie de studenţi – acei „lorzi pierduţi“ care aveau nevoie de îngrijire şi de educaţie specială. În acea clasă fuseseră şase băieţi care deveniseră mai apropiaţi decât fraţii. Pe unul îl pierduseră în haosul din Franţa; altul era în Portugalia.

Faptul că ceilalţi trei apăruseră cu ochii plini de tristeţe nu era deloc de bun augur.

Le făcu semn să intre.

— E vorba de Ballard? întrebă ea, dând glas îngrijorării

pe care o simţea de luni întregi. Portugalia e un loc periculos, în care mişună armata franceză.

— Nu e Ballard.

Alex Randall intră şi-şi scoase haina udă leoarcă de ploaie. Şchiopăta de la o rană pe care o căpătase în peninsulă, însă era încă ridicol de frumos în uniforma stacojie de armată.

— E vorba de… de Ashton, adăugă el.

Ashton era al şaselea din clasa lor, cel mai misterios şi, probabil, cel mai îndrăgit dintre toţi. Ea îşi adună toate puterile:

— E mort?

— Da, răspunse sec James Kirkland. Am aflat vestea la club şi-am urcat imediat în şa să venim să vă spunem.

Ea închise ochii, cuprinsă de disperare. Nu era drept ca tinerii să moară, în timp ce bătrânii continuau să trăiască. Însă aflase de mult că viaţa nu e dreaptă.

Un braţ îi cuprinse umerii în semn de alinare. Deschise ochii şi-l zări pe Will Masterson, solid şi tăcut, însă ştiind întotdeauna care era lucrul cel mai potrivit pe care trebuia să-l facă.

— Aţi venit cu toţii ca să mă susţineţi în caz că aş fi izbucnit isteric în lacrimi? întrebă ea, încercând să pară aceeaşi directoare calmă pe care-o cunoşteau de-atâţia ani.

Masterson încercă să zâmbească.

— Poate. Sau poate că noi suntem cei care au vrut să fie alinaţi, nu invers.

Acesta era de fapt adevărul, se gândi ea. Niciunul dintre tinerii domni nu avea o mamă cumsecade, aşa că acest rol îi revenea ei.

O servitoare apăru căscând, iar Lady Agnes comandă mâncare pentru oaspeţii ei. Tinerii aveau nevoie să fie hrăniţi, mai ales după ce veniseră atâta drum de la Londra. După ce şi-au agăţat în cuier paltoanele ude, îi conduse în salon. Toţi ştiau drumul, pentru că veniseră des în vizită aici după ce terminaseră şcoala.

— Cred că avem cu toţii nevoie de nişte coniac. Randall, torni tu? spuse Lady Agnes.

Randall deschise tăcut dulapul şi scoase patru pahare; lumina lămpii strălucea în părul lui blond. Era atât de încordat, încât simţea că va exploda.

Ea luă paharul plin şi se lăsă în fotoliul ei preferat. Coniacul o ardea, însă îi ascuţea simţurile.

— Spuneţi-mi ce s-a întâmplat. A fost un accident?

Kirkland încuviinţă din cap.

— Ashton n-a fost bolnav în viaţa lui.

Kirkland părea mai bătrân cu zece ani.

— Domnişoara Emily e aici? continuă el. Va trebui să afle şi ea.

Lady Agnes dădu din cap că nu, dorindu-şi ca prietena şi tovarăşa ei de-o viaţă să fi fost prezentă şi să jelească împreună.

— Îşi vizitează familia în Somerset şi vine abia peste o săptămână. Şi generalul Rawlings e plecat.

Îşi privi paharul, întrebându-se cât de indecent era dacă se îmbăta până nu mai ştia de ea. Nu făcuse asta niciodată, însă era un moment potrivit să înceapă.

— A fost primul meu elev, spuse ea încet. Dacă n-ar fi fost Adam, Academia Westerfield n-ar fi existat.

Nu-şi dădu seama că vorbise despre răposatul duce folosind numele mic, nu titlul.

— Cum s-a întâmplat? Nu ştiu nimic despre povestea asta. Ştiţi cum era Ash. Când venea vorba de viaţa personală, stridiile sunt vorbăreţe comparativ cu el.

În timp ce Masterson vorbea, servitoarea reveni cu tava încărcată.

Tinerii se năpustiră ca lupii asupra feliilor de carne, brânză şi pâine şi a murăturilor. Lady Agnes zâmbi şi turnă vin roşu pentru toată lumea, bucuroasă că putea face ceva măcar pentru trupurile lor, dacă nu pentru sufletele lor.

Randall ridică privirea.

— Spuneţi-ne cum a început totul.

Ea ezită, apoi îşi dădu seama că dorea – avea nevoie – să vorbească despre cum îl întâlnise pe foarte tânărul duce de Ashton.

— Eu şi Emily tocmai ne întorseserăm dintr-o călătorie

îndelungată. Cu toate că-mi plăcea să călătoresc în locuri îndepărtate, mi se părea că venise vremea să mă întorc acasă. Tatăl meu era bolnav şi… mă rog, mai erau şi alte motive, însă nu au importanţă. La trei luni după întoarcerea noastră în Anglia, mă întrebam ce să fac cu viaţa mea. Deja îl dădusem afară pe administratorul de la Conacul Westerfield şi aveam nevoie de o provocare. Păcat că femeile nu sunt primite în Parlament.

Zâmbind, Kirkland ridică privirea de la felia de carne de vită.

— Mi-ar fi plăcut să vă aud vorbind în Camera Lorzilor, Lady Agnes. Cred că i-aţi fi pus pe toţi la punct cât ai zice peşte.

— Am găsit o metodă mai bună să-mi consum energia.Într-o zi, mă plimbam prin Hyde Park şi mă întrebam ce-aş putea să fac, când am auzit un sunet de bici. M-am gândit că cineva bătea un cal, aşa că m-am dus către tufişurile respective, însă acolo am găsit un bărbat scund şi înspăimântător, care înjura uitându-se la un copac. Pe una dintre ramurile de deasupra capului său era cocoţat Ashton, strângând în braţe un căţeluş de nedescris.

— Bhanu! exclamă Masterson. Încă mi-e dor de-acel câine. Cum naiba a reuşit Ashton să-l urce în copac?

— Şi *de ce?* întrebă Kirkland.

—Bărbatul era tutorele lui Ashton, un individ pe nume Sharp. Să fiu cinstită, Ashton îl scotea din minţi pe bărbatul acela, spuse ea. Refuza să vorbească englezeşte sau să privească pe cineva în ochi. Singurul său prieten era căţelul murdar pe care-l găsise. Sharp ordonase ca animalul să fie ucis, însă grăjdarul căruia i se încredinţase treaba nu putuse face asta, aşa că-i dăduse drumul luiBhanu în Hyde Park. Când aflase, Ashton fugise de la Casa Ashton ca să-şi găsească câinele.

— Şi nu s-a lăsat până n-a dat de el, murmură Randall. Cel mai încăpăţânat om pe care l-am cunoscut vreodată.

— Tu vorbeşti! exclamă Kirkland.

Râsetele iscate de acest comentariu mai relaxară puţin

atmosfera. Lady Agnes continuă:

— Când am apărut eu şi am întrebat care era problema, Sharp şi-a vărsat toată frustrarea pe mine. Treaba lui era să-l pregătească pe băiat pentru Eton. După două săptămâni în care aproape că înnebunise, Sharp era convins că noul duce de Ashton era un prost care nu ştia să vorbească englezeşte şi, mai mult ca sigur, nu avea ce căuta la Eton. Băiatul era sămânţă de diavol! Era o greşeală să fie duce; titlul ar fi trebuit să-i aparţină vărului său englez, o persoană decentă! Însă tatăl băiatului, un fraier, fusese vărul care nu se gândise niciodată că ar putea să devină moştenitor, aşa că se căsătorise cu o târfă hindusă în timp ce era detaşat în India. După moartea celorlalţi moştenitori, Ashton al nostru s-a trezit cu titlul, spre oroarea tuturor membrilor familiei.

În jurul ei se auzi un oftat colectiv.

— Sunt uimit că Ash n-a sărit cu cuţitul la tutorele lui, mârâi Masterson.

— A fost cât pe ce să iau biciul de la Sharp şi să-l folosesc pe spinarea *lui.*

În schimb, se uitase în copac şi văzuse nefericirea întipărită pe chipul băiatului, în timp ce tutorele bătea câmpii. Copilul înţelegea fiecare cuvinţel şi ştia că-l dispreţuiau.

În acea clipă îi cucerise inima. Lady Agnes ştia multe despre ce înseamnă să fii diferit, să fii un paria al societăţii în care te-ai născut. Băieţelul acesta cu ochi verzi, strălucitori avea nevoie de un aliat.

— Ashton a fost tratat cu dispreţ de toţi cei din jur încă de când a fost luat de lângă mama lui, din India, şi adus înapoi în Anglia. Nu e de mirare că-şi dorea să scape de noua lui viaţă atât de îngrozitoare.

Îi cercetă pe rând cu privirea pe cei trei bărbaţi.

— Atunci, domnilor, mi-a venit o idee şi aşa s-a născut Academia Westerfield. I-am spus pe un ton foarte hotărât că sunt Lady Agnes Westerfield, fiica ducelui de Rockton, şi că deţin o şcoală pentru băieţii de viţă nobilă, dar cu un comportament rău. Şi că folosesc metode străvechi de

disciplină, învăţate în timpul călătoriilor mele în misteriosul Orient. Sharp a fost intrigat, însă până la urmă am încheiat o înţelegere. Dacă reuşeam să-l dau jos pe Ashton din copac şi să-l fac să se poarte civilizat, Sharp urma să recomande trimiterea băiatului la şcoala mea, nu la Eton. Aşa că l-am îndepărtat pe bărbat cât să nu ne mai audă, mi-am folosit cunoştinţele hindi pe care le dobândisem cât fusesem în India şi l-am rugat pe Adam să coboare.

Zâmbi cu duioşie la această amintire.

— Bineînţeles că vorbea engleza perfect – eram sigură că învăţase limba de la tatăl său. Însă încercarea mea de a vorbi cu el în hindi l-a convins că era vremea să coboare din copac şi să înfrunte lumea din jurul său.

Avea lacrimi în ochi când ajunse jos, însă ea nu spusese nimănui asta.

— Chiar dacă nu vorbesc bine limba, măcar am încercat. Am încheiat amândoi o altă înţelegere, între noi. Era dispus să vină la noua mea şcoală dacă-i dădeam voie să-l păstreze pe Bhanu şi să-şi continue studiile de mecanică începute cu tatăl său. Mi s-a părut că ceea ce-mi cerea el era perfect rezonabil. În schimb, eu aveam pretenţia să dea importanţă tuturor materiilor şi să înveţe cum să se poarte ca un gentleman englez.

De asemenea, ea îi promisese că toate gândurile lui personale vor rămâne ale lui. Smuls din ţara sa natală şi de lângă mama lui, avea nevoie să ştie asta.

— Apoi am început să caut şi alţi elevi. Ştiţi cu toţii cum aţi ajuns la Westerfield.

Nobilimea engleză nu ducea lipsă de băieţi furioşi şi frustraţi, care nu se potriveau modelului. De exemplu, Randall reuşise să-i facă să-l dea afară de la Eton, Harrow şi Winchester, cele mai prestigioase trei şcoli publice din Marea Britanie. Credea că recordul lui era de neatins.

Părinţii şi tutorii primei ei generaţii fuseseră mulţumiţi să găsească o şcoală respectabilă care să aibă grijă de băieţii lor problemă. Moşia imensă a lui Lady Agnes era cum nu se poate mai potrivită să devină şcoală, iar rangul

ei foarte înalt fusese un punct forte. La fel şi faptul că-l recrutase pe generalul Philip Rawlings. Reputaţia militară a generalului era desăvârşită, iar părinţii presupuseseră că acesta conducea şcoala cu o mână de fier.

Însă generalul îi împărtăşea credinţa că violenţa nu ar fi trebuit să constituie prima opţiune în privinţa copiilor. Plictisit de pensie, acceptase oferta cu entuziasm. Legăturile ei cu aristocraţia şi abilitatea lui de a-i stăpâni pe băieţi fără să ridice vreodată vocea reuşiseră să creeze o şcoală unică.

În interval de un an, şi alţi părinţi solicitaseră locuri la şcoală, iar clasele de elevi începuseră să se mărească. Lady Agnes devenise expertă în a face aluzie la metodele ei orientale misterioase de a crea domni cu educaţie şi comportament ales.

De fapt, metodele ei nu erau deloc misterioase, însă erau totuşi neconvenţionale. Când se întâlnea prima dată cu un elev, afla ce-şi dorea şi ce ura el cel mai mult. Apoi avea grijă ca elevul să obţină ce-şi dorea cel mai mult şi să nu fie obligat să îndure ceea ce considera de neîndurat.

În schimb, le cerea băieţilor să studieze mult şi să înveţe să practice jocul societăţii. Odată ce elevii ei îşi dădeau seama că puteau juca – fără să-şi piardă sufletul – rolurile care li se cereau, atunci totul era în regulă.

Kirkland umplu cu vin paharele tuturor, apoi îl ridică pe-al său ca să închine.

— Pentru Adam Darshan Lawford, al şaptelea duce de Ashton şi cel mai bun prieten pe care l-ar putea avea cineva vreodată.

Ceilalţi ridicară şi ei solemn paharele. Lady Agnes spera ca lacrimile din ochii ei să nu se vadă în camera slab luminată. Nu dorea să-şi strice reputaţia.

După toast, Kirkland spuse:

— Acum, vărul său Hal este al optulea duce. De fapt, Hal este cel care ne-a anunţat. Ne-a căutat cât eram la cină la Brooks, pentru că ştia că ne-am fi dorit să aflăm cât mai curând.

— Hal e băiat bun, remarcă Masterson. Vestea asta l-a

distrus. E bine că moşteneşte ducatul, însă el şi Adam erau prieteni.

Lady Agnes îl cunoscuse pe Hal, vărul lui Adam. Într-adevăr, era un băiat de treabă, însă foarte convenţional. Neamul şi titlul Ashton aveau să meargă mai departe. Se întrebă dacă exista vreo domnişoară specială care trebuia informată de moartea lui Adam, însă acesta nu-şi arătase niciodată interesul pentru vreo femeie anume. Mereu fusese foarte discret în privinţa vieţii sale personale, chiar şi faţă de ea. Oricum, vestea avea să fie făcută publică în curând.

Dându-şi seama că nu aflase întreaga poveste despre Adam, întrebă:

—În ce fel de accident a murit? Călare?

—Nu, îşi testa noul iaht pe aburi, *Enterprise,* în apropiere de Glasgow, răspunse Randall. El şi inginerii lui făceau o călătorie de testare pe râul Clyde. Parcurseseră o distanţă destul de mare. Tocmai întorseseră s-o apuce spre casă când a explodat cazanul cu abur. Barca s-a scufundataproape imediat. Şase ingineri şi membri ai echipajului au supravieţuit, însă ceilalţi n-au reuşit să se salveze.

— Ash se afla, probabil, în camera motoarelor, cârpind drăcia aia, când a explodat, spuse Masterson trist. Cred că… totul s-a petrecut foarte rapid.

Ea se gândi că dacă Ashton ar fi putut să-şi aleagă moartea, ar fi fost încântat să sfârşească aşa. Era, cu siguranţă, singurul duce din Anglia care avea o asemenea pasiune pentru construcţia de dispozitive mecanice. Era neobişnuit din multe puncte de vedere.

Apoi zăbovi cugetând la ceea ce tocmai i se povestise.

— I s-a găsit trupul?

Tinerii schimbară o privire.

— Nu, din câte ştiu eu, spuse Randall. Însă e posibil să nu fim la curent cu toate informaţiile.

Poate că încă e viu! Cu toate că-şi dorea cu disperare să creadă asta, ştia că mai degrabă gândul ei era o speranţă, nu o probabilitate. Şi totuşi…

— Deci nu există vreo dovadă că e mort.

— Cum e vorba despre foc şi despre o barcă scufundată în asemenea ape agitate, e posibil ca trupul său să nu fie recuperat niciodată, spuse Masterson încet.

— Însă*este posibil* să fi supravieţuit. Se încruntă, gândindu-se la această variantă. Dacă a fost rănit şi a ajuns la ţărm, dar în altă parte? Într-una dintre scrisorile lui îmi explica ce puternici sunt curenţii pe coastele din Scoţia şi din Cumberland. Cel puţin, e posibil ca… trupul său să fi fost dus pe o asemenea distanţă, încât să nu fi avut legătură cu o explozie de la kilometri depărtare.

— E posibil, cred, spuse Randall, apropiindu-şi sprâncenele.

— Atunci de ce sunteţi aici în loc să-l căutaţi? pufni Lady Agnes.

La tonul ei dur, toţi se încordară. Se lăsă o tăcere lungă, apoi Masterson îşi lăsă paharul cu vin pe masă.

— Asta e o întrebare al naibii de bună. Am fost atât de şocat de veste, încât creierul meu a încetat să mai funcţioneze. O să merg spre nord, ca să aflu ce s-a întâmplat.Supravieţuitorii ne vor putea spune mai multe. Poate… poate s-a întâmplat un miracol.

— Mă îndoiesc, răspunse Randall pe un ton sinistru.

— Poate că ai dreptate, însă măcar o să aflu mai multe despre moartea lui.

Masterson se ridică, înjurând printre dinţi, clătinându-se în egală măsură din pricina oboselii şi a băuturii.

— Vin şi eu cu tine, spuse Kirkland hotărât.

El şi Masterson se întoarseră spre Randall.

— O să fie un drum inutil! exclamă Randall. Dacă ne agăţăm de o speranţă deşartă, adevărul va fi şi mai dureros.

— Nu şi pentru mine, îi întoarse Masterson vorba. Mă simt mai bine dacă ştiu că am încercat. Cu siguranţă, e puţin probabil să fi supravieţuit, însă există o şansă să-i găsim trupul.

Randall se încruntă:

— Prea bine, vin şi eu. Ashton merită eforturile noastre.

— Atunci, domnilor, ne-am înţeles! Puteţi petrece noaptea aici, iar mâine-dimineaţă luaţi cai odihniţi din grajdul meu.

Lady Agnes se ridică şi-i privi pătrunzător, pe rând.

— Iar dacă Adam trăieşte, continuă ea pe un ton ferm, mă aştept din partea voastră *să-l aduceţi acasă!*

CAPITOLUL 2

Cumberland, nord-vestul Angliei
Cu două luni în urmă

Când ajunseră în salon, după ce făcuseră turul casei, Mariah Clarke era deja ameţită de fericire.

— E minunată!

Se învârti cu braţele întinse, şi părul blond îi flutură, arătând mai degrabă ca o fetiţă de şase ani decât ca o femeie în toată firea.

Tatăl ei, Charles, se îndreptă spre fereastră ca să admire Marea Irlandei, care lucea de-a lungul marginii vestice a proprietăţii.

— În sfârşit, avem un cămin. Unul pe măsura ta. O privi cu drag. Începând de astăzi, eşti domnişoara Clarke de la Conacul Hartley.

„Domnişoara Clarke de la Conacul Hartley.“ Suna mai degrabă intimidant. Venise vremea să înceapă să se poarte ca o tânără doamnă. Îşi legă părul lung intr-o panglică înnodată slab, ca să pară mai aproape de cei douăzeci şi cinci de ani pe care-i avea. La fel ca Sarah. Când era copil, stătuse mai mult singură, aşa că-şi imaginase că avea o soră geamănă pe nume Sarah, mereu gata de joacă. Mereu loială. Prietena perfectă.

Sarah era şi doamna perfectă, ceea ce Mariah nu era. Dacă Sarah ar fi fost un personaj real, ar fi fost îmbrăcată impecabil, mereu îngrijită. Fără nasturi lipsă, fără fire de iarbă rămase pe ea după ce stătuse pe pajişte. Ar fi călărit mereu pe-o parte, n-ar fi şocat întregul sat călărind ca bărbaţii. Ar fi fermecat pe toată lumea, de la pruncii plângăcioşi la coloneii cei ursuzi.

— Va trebui să învăţ arta de a administra o gospodărie.

Ne permitem mai mulţi servitori? Cei trei de-aici nu prea sunt de-ajuns pentru o casă atât de mare.

Dădu aprobator din cap.

— Acelaşi joc de cărţi la care am câştigat Conacul Hartley ne-a adus şi o sumă frumuşică de bani. Dacă avem grijă, o să avem suficienţi cât să administrăm cum trebuie moşia şi să facem îmbunătăţiri. Dacă moşia e administrată bine, va produce un venit respectabil.

Mariah se încruntă – nu-i plăcea să-şi amintească de felul în care obţinuse tatăl său conacul.

— Domnul care a pierdut moşia a rămas pe drumuri?

— George Burke provine dintr-o familie foarte bogată, aşa că n-o să moară de foame. Charles ridică din umeri: N-ar fi trebuit să parieze, dacă nu-şi permitea să piardă.

Cu toate că nu putea fi la fel de indiferentă precum tatăl său la soarta lui Burke, nu insistă pe acest subiect. Când era copilă, locuise cu stră-străbunica ei, care avea sânge de ţigancă. După ce murise bunica Rose, Charles o luase pe Mariah cu el peste tot. Cu toate că-şi iubea tatăl, nu-i plăcuse niciodată viaţa de nomad pe care o duceau, în care farmecul şi talentul lui la jocurile de cărţi îi ajutau să trăiască.

Când portofelul lui Charles era complet gol, Mariah ghicea la târgurile din sate, folosindu-şi abilitatea deprinsă de la bunica ei. Mariah nu vedea viitorul, însă se pricepea să-i citească pe oameni, aşa că aceştia plecau ceva mai fericiţi în privinţa vieţii şi a aşteptărilor lor.

Ghicitul nu era o activitate pe care domnişoara Clarke de la Conacul Hartley ar fi desfăşurat-o vreodată! Din fericire, nu avea să mai fie nevoie să facă asta niciodată.

— O să mă uit pe registrele de contabilitate ale moşiei, ca să ştiu mai clar care este averea noastră.

— Micuţa mea e atât de practică! spuse Charles amuzat. O să pui lucrurile în ordine pe-aici cât ai zice peşte.

— Asta sper şi eu.

Trase o bucată de olandă ca să descopere o piesă de mobilier, scoţând la iveală un scaun pliant tapiţat cu brocart albastru. La fel ca majoritatea mobilierului din

casă, era tocit, însă putea fi folosit. În toate camerele, pereţii erau găuriţi – George Burke luase piesele mai valoroase. Nu conta; mobila şi tablourile se puteau înlocui oricând. Dar, cu atât de puţini servitori, nici casa, nici grădina nu erau atât de îngrijite pe cât ar fi trebuit.

— Burke prefera să-şi cheltuiască banii pe o viaţă mondenă în Londra. Charles o privi, cu regretul care i se citea pe chip de câte ori se gândea la mama pe care ea nu şi-o amintea. O să fii o doamnă superbă în această casă. Însă te avertizez că, după ce ne instalăm, trebuie să plec pentru câteva săptămâni.

Ea îl privi deznădăjduită.

— Chiar e necesar, papá? Am crezut că acum, dacă avem o casă, o să rămânem în ea.

— Aşa se va întâmpla, Mariah. Gura i se strânse. Nu mai sunt tânăr, iar gândul unui cămin confortabil este foarte atrăgător. Însă… trebuie să pun la punct nişte treburi de familie.

— Treburi de familie? spuse Mariah uimită. Nu ştiam că avem rude.

— Avem chiar foarte multe. Ochii tatălui ei se îndreptară din nou către mare. Eu eram oaia neagră, iar tatăl meu m-a dezmoştenit. Pe bună dreptate, aş spune. Acum, că am devenit respectabili, e timpul să refacem legăturile.

Familie. Ce idee stranie!

— Ai fraţi şi surori? Am cumva veri?

— Da, sigur, ai veri. Însă nu i-am întâlnit. Oftă. Mariah, am fost un tânăr foarte rebel. Am început să mă maturizez abia când a trebuit să-mi asum responsabilitatea creşterii tale.

Ea încercă să-şi imagineze cum ar fi să aibă o familie mai mare.

— Vorbeşte-mi despre familia ta… familia noastră.

El dădu din cap.

— N-o să spun mai mult. Nu vreau să fii dezamăgită dacă voi fi alungat şi acum de familie. Chiar n-am idee ce-o să găsesc acolo, spuse el, cu o expresie întunecată.

— Cu siguranţă, măcar o parte dintre rudele tale te vor

primi înapoi cu braţele deschise. Încercă să nu pară visătoare când adăugă: Poate mă vor primi în vizită?

— Sunt sigur că inclusiv rudele care încă refuză să mă accepte ar fi încântate să o cunoască pe domnişoara Clarke de la Conacul Hartley. Rânji. Acum hai să vedem bucătăria. Am descoperit că doamna Beckett e o bucătăreasă excepţională.

Ea îl urmă bucuroasă, pregătită pentru pâinea al cărei miros îl simţea venind din cuptor. Merita efortul să-i fie dor de tatăl ei două săptămâni sau mai bine, dacă asta îi aducea, în sfârşit, o familie.

Conacul Hartley, câteva săptămâni mai târziu

Mariah se trezi cu un zâmbet caraghios pe faţă, aşa cum i se întâmpla în prezent în fiecare dimineaţă. Alunecă din pat, îşi trase pe ea un halat şi se îndreptă spre fereastră ca să privească nisipul strălucitor care mărginea marea. Încă nu-i venea să creadă că acea moşie încântătoare devenise căminul ei. Sigur, mai erau multe de făcut acolo, însă vedea îmbunătăţiri în fiecare zi. La întoarcere, tatăl ei avea să rămână plăcut surprins de rezultatul eforturilor ei.

O ploaie blândă spăla peisajul aproape magic. Niciodată n-ar fi ales de bunăvoie cel mai umed colţ al Angliei ca să se stabilească, însă nu mai conta. Acum, că era aici, iubea fiecare picătură de ploaie şi fiecare urmă de ceaţă.

Sperând să primească o scrisoare de la tatăl ei, se îmbrăcă, făcând tot posibilul să arate precum respectabila ei soră imaginară. Începu să-şi pieptene părul în timp ce-şi făcea în minte lista cu ce avea de făcut peste zi. După micul dejun, va merge în sat. Întâi îl va vizita pe vicar, care-i promisese să-i recomande nişte servitori buni.

Gândurile sale rămaseră la vicar. Domnul Williams era singur şi atrăgător, iar ea îi simţea căldura din priviri de câte ori se întâlneau. Dacă-şi căuta o soţie, atunci şi-ar fi dorit o Sarah, nu o Mariah, însă şi ea făcea progrese în a deveni o persoană respectabilă.

După vizita la domnul Williams, va lua ceaiul cu noua ei

prietenă, doamna Julia Bancroft. Faptul că avea o asemenea cunoştinţă – o femeie deşteaptă şi cu simţul umorului, apropiată de ea ca vârstă – era, într-un fel, un lucru chiar mai bun decât admiraţia vicarului.

Moaşă locală, Julia era o tânără văduvă care făcea şi pe medicul pentru că pe o distanţă de kilometri întregi nu exista niciun doctor adevărat. Trata rănile şi indispoziţiile minore şi ştia câte ceva despre plantele medicinale.

Se cunoscuseră după o slujbă şi se împrieteniseră imediat. Bunica Rose o învăţase pe Mariah multe despre plantele medicinale. Mariah nu era atât de experimentată ca Julia, dar era bucuroasă să împărtăşească acele cunoştinţe primite de la bunica ei cu o femeie care le înţelegea valoarea.

După ce-şi descurcă părul, îl legă la spate într-un coc perfect. Sarah o aprobă. Tânăra servitoare intră cu o tavă pe care se aflau pâine prăjită şi o ceaşcă de ciocolată caldă, şi o ajută pe Mariah să se îmbrace. Mariah se simţea ca o mare doamnă.

După ce luă acest mic dejun uşor, îşi puse mănuşile şi pelerina, îşi luă pălăria de paie, apoi coborî scările, fluierând veselă. Se opri în faţa bucătăriei. Era aproape sigură că Sarah nu ştia să fluiere.

— Bună dimineaţa, domnişoară.

Bucătăreasa, doamna Beckett, vorbea cu un accent cumbrian atât de puternic, încât Mariah abia înţelegea ce-i spunea, însă nu avea importanţă. Era o bucătăreasă foarte bună şi-i întâmpinase cu braţele deschise pe noii proprietari, pentru că aveau să locuiască tot timpul în casă. Ani întregi, doamna Beckett fusese menajera-şefă şi gătea numai în rarele ocazii în care fostul proprietar venea în vizită. Era bine să aibă un post sigur, mărturisise ea, însă îi era şi dor să aibă oameni în preajmă.

— Ai nevoie de ceva de la magazinul din sat? întrebă Mariah.

Bucătăreasa dădu din cap.

— Nu e nevoie de nimic, cămara e plină. Plimbare plăcută, domnişoară!

Mariah îşi încheia pelerina când servitoarea dădu buzna în bucătărie, cu ochii mari.

— Domnişoară, domnul George Burke doreşte să vă vadă, bolborosi ea.

Veselia lui Mariah dispăru. Dacă ar fi fost tatăl ei acolo! Însă nu mai primise nicio scrisoare de la el de mai bine de-o săptămână.

— Bănuiesc că trebuie să-l primesc, spuse ea şovăind. Spune-i să mă aştepte în salonaş.

— La ora asta nu cred că sunt obligată să-l servesc cu ceva, spuse Mariah după ce ieşi servitoarea. Mă întreb ce-o fi vrând.

Doamna Beckett se încruntă.

— Nu ştiu ce are de gând domnul Burke, asta e clar. Am auzit cum că ar sta la *Bull and Anchor.* Speram că ticălosul va pleca din Hartley fără să treacă pe-aici. Aveţi grijă cu el, domnişoară Mariah.

Partea bună era că Mariah era îmbrăcată de plecare. Asta îi oferea o scuză să scurteze întâlnirea.

— Arăt cum se cuvine?

— Da, domnişoară.

Copiind expresia plină de seninătate a lui Sarah, Mariah se îndreptă spre salonaş. Când ajunse, îl găsi pe George Burke privind lung o măsuţă încrustată. Abia împlinise treizeci de ani, avea păr blond şi un chip arătos într-un fel foarte bărbătesc.

— Domnul Burke? spuse ea când intră în salon. Eu sunt Mariah Clarke.

— Vă mulţumesc că m-aţi primit. Pipăi visător lemnul furniruit. Masa asta a fost a bunicii mele.

Era o masă drăguţă, iar lui Mariah îi plăcea, însă ea şi tatăl ei căzuseră de acord să-l lase pe Burke să-şi ia obiectele personale şi pe cele cu valoare sentimentală.

— Atunci trebuie s-o luaţi, domnule Burke.

Nu se uitase la ea când intrase, însă auzindu-i cuvintele, ridică privirea. Expresia de pe chipul lui se schimbă. Mariah recunoscu acea privire. Era interesul unui bărbat care recunoştea că era o femeie atractivă şi se întreba ce

şanse avea să se culce cu ea.

— Sunteţi graţioasă, spuse el. Îmi pare rău că ne cunoaştem în asemenea circumstanţe.

Atunci de ce nu stătuse departe de ea?

— Aţi revenit la Hartley în vizită? întrebă ea cu răceală.

— Stau la han. Se încruntă. E ciudat. Am venit în primul rând pentru că mă întrebam dacă aţi auzit veştile despre tatăl dumneavoastră.

Simţi un fior de îngrijorare pe şira spinării.

— Ce veşti? Dacă vreţi să vorbiţi cu el, trebuie să aşteptaţi să se întoarcă de la Londra.

— Deci nu ştiţi nimic. Mă temeam de asta. Burke îşi îndreptă privirea în altă parte, ca să nu i-o întâlnească pe-a ei. Tatăl dumneavoastră a fost ucis de tâlhari chiar lângă Londra, în Hertfordshire. Stăteam la hanul local când am auzit de străinul care fusese omorât, aşa că m-am oprit să văd trupul, poate reuşeam să-l identific. L-am recunoscut imediat pe tatăl dumneavoastră. Chipul lui, cicatricea de pe dosul mâinii stângi. El era, fără nicio urmă de îndoială.

Ea oftă deznădăjduită.

— Şi cum pot să ştiu că-mi spuneţi adevărul?

— Doamnă, mă insultaţi! Burke trase aer în piept. Pun asta pe seama durerii. Dacă nu mă credeţi… de când n-aţi mai primit o scrisoare de la tatăl dumneavoastră?

De prea mult timp. După plecarea lui, primea câte o scrisoare aproape în fiecare zi.

— De… de mai bine de-o săptămână.

Se prăbuşi într-un fotoliu, încă nevenindu-i să creadă că tatăl ei ar putea fi mort. Însă drumurile puteau fi periculoase, iar ea era neliniştită din cauza absenţei scrisorilor lui. Tatăl ei îi promisese să-i scrie des şi nu-şi încălcase niciodată cuvântul dat.

— Acest obiect a fost găsit asupra tatălui dumneavoastră. Nu ştiam sigur dacă are familie, însă pentru că tot veneam la Hartley, am zis că aş putea să-ncerc să-l returnez.

Scoase din buzunarul vestei un inel de aur, pe care era incrustat un model celtic reprezentând nişte linii

încolăcite. Ea îl luă cu degete tremurânde. Inelul era foarte tocit şi foarte familiar. Tatăl ei nu-l scotea de pe deget.

Mâna ei înmănuşată se încleştă pe inel, acceptând, în sfârşit, faptul că Burke îi spusese adevărul. Era singură pe lume. Ultima scrisoare primită de la tatăl ei nu menţiona nimic de vreo vizită la rudele sale de mult înstrăinate, aşa că nu ştiau de existenţa ei. Nu avea nici cea mai vagă idee unde se afla familia ei, aşa că nu avea cui scrie ca să se prezinte. După toate raţiunile practice, familia ei nu exista.

Era singură. Nu mai erau nici bunica Rose, nici tatăl ei, şi tot ce-i mai rămăsese era Hartley. Însă, oricum, era mult mai mult decât avea cu două luni în urmă.

— Şi de ce nu m-aţi înştiinţat ca să am grijă să fie înmormântat aşa cum se cuvine? întrebă ea, încă între şoc şi deznădejde.

— Atunci nu ştiam de existenţa dumneavoastră. Însă vă pot asigura că a avut parte de o înmormântare decentă. Pentru că-l cunoşteam, le-am dat bani autorităţilor locale să-l îngroape într-un cimitir din partea locului. De asemenea, le-am dat numele şi adresa avocatului său, pe care-l cunoscusem când a fost transferată proprietatea Hartley. Bănuiesc că o să vă contacteze.

— Vă mulţumesc, murmură ea.

— E foarte dificil pentru mine, domnişoară Clarke, însă trebuie să vă spun că tatăl dumneavoastră a trişat la jocul în urma căruia mi-a luat proprietatea, spuse Burke răspicat. Eram pe cale să-l dau în judecată, însă moartea lui complică lucrurile. M-am întors la Hartley ca să-mi cer proprietatea înapoi, iar aici am aflat de dumneavoastră. Am hotărât că cel mai bine este să vin să vă dau aceste veşti rele, dacă nu le-aţi aflat deja.

Cuvintele lui o treziră din ameţeală.

— Cum îndrăzniţi să formulaţi o asemenea acuzaţie? Îl insultaţi pe tatăl meu, domnule!

În ciuda cuvintelor, într-un colţ ascuns şi rece al minţii ei se întreba dacă nu cumva acea acuzaţie era adevărată. Tatăl ei era, de cele mai multe ori, un jucător cinstit. După cum îi spusese în numeroase ocazii, era o afacere curată.

Un trişor ar fi fost curând înlăturat de la orice joc între gentlemeni.

Însă Charles Clarke ştia să trişeze. Îi arătase metode diverse de îndoire a cărţilor şi alte tehnici, pentru ca Mariah să fie în stare să recunoască aceste trucuri când juca ea însăşi. Ea era o jucătoare de cărţi bună şi aflase că doamnele pot trişa indiferent de cât de vechi şi de onorabile erau numele lor de familie. Dacă era necesar, Mariah ştia să trişeze la rândul ei.

Însă nu avea să-şi dezvăluie către Burke îndoielile în privinţa tatălui său.

— Tatăl meu este un om cinstit. Dacă ar fi aici, s-ar putea apăra de această calomnie!

— Pentru că nu mai este printre noi, nu voi mai vorbi despre ce-a făcut.

Burke îi studie chipul şi ochii albaştri, făcându-şi calcule în minte.

— Domnişoară Clarke, ştiu că nu e un moment potrivit, însă mi-a venit o idee. Sunteţi orfană, iar eu îmi vreau moşia înapoi. Eram gata să merg la tribunal pentru asta, însă procesele sunt lungi şi scumpe. Există o soluţie mai convenabilă pentru amândoi.

Mariah îl privi, atentă doar pe jumătate la ce-i spunea. Nu exista o soluţie care să-i aducă tatăl înapoi.

— Eu am nevoie de o soţie, iar dumneavoastră sunteţi o domnişoară care are nevoie de un bărbat care s-o protejeze, continuă el. Propun să ne căsătorim. Aşa, nu va exista nici proces, nu vor fi nici alte neplăceri. Amândoi vom avea o casă, venituri şi poziţie socială. Va fi o partidă perfectă. Privi aprobator în jur, în salon. Văd că merge bine gospodăria sub supravegherea dumneavoastră, iar asta mă încântă aproape la fel de mult precum frumuseţea şi graţia dumneavoastră. Domnişoară Clarke, îmi faceţi onoarea de a deveni soţia mea?

Rămase uimită. Un străin o cerea de nevastă doar pentru că era *convenabil*? Acesta era necazul când te prefăceai a fi o doamnă: cu siguranţă, părea o proastă neajutorată.

Propunerea ar fi fost scandaloasă şi dacă l-ar fi plăcut, însă nici măcar despre atâta lucru nu era vorba. Da, arăta bine, iar oferta lui avea o logică, însă ea nu avea nici cea mai mică dorinţă să-şi unească viaţa cu un împătimit de jocuri. Văzuse ce iad le aduceau astfel de oameni familiilor lor. Dacă s-ar fi căsătorit cu el, ar fi fost la mila lui.

Absurditatea propunerii lui Burke o făcu să izbucnească într-un râs isteric. Duse o mână la gură, încercând în zadar să se mai liniştească.

El îşi încordă maxilarele.

—Vi se pare ceva de râs? Vă asigur că am o origine mai mult decât adecvată şi cred că această căsătoriee în interesul amândurora. Să fiu direct, veţi avea mai multe beneficii decât mine, date fiind originile dumneavoastră destul de întunecate. Eu, unul, m-aş gândi bine la o asemenea onorabilă ofertă de căsătorie.

Doamna Beckett o avertizase în privinţa lui Burke, iar expresia din ochii lui îi confirma că putea fi un om periculos. Se potoli şi îl privi cu seriozitate.

— Îmi pare tare rău, domnule Burke. Râdeam pentru că sunt copleşită de tot ce s-a întâmplat.

Era simplu să pară încurcată şi zdrobită de durere. Însă ce-ar fi putut să-i spună ca să-l îndepărteze o dată pentru totdeauna?

Atunci îi veni o idee îndrăzneaţă. O analiză o clipă, îngrozită de propria ei abilitate de-a înşela. Însă această minciună avea să-i prindă bine.

— Sunt onorată de propunerea dumneavoastră, spuse ea cu o privire cât se poate de sinceră. Însă am deja un soţ.

CAPITOLUL 3

— Sunteţi *căsătorită*?

Privirea lui Burke se opri pe mâna stângă a lui Mariah.

Fata rezistă ispitei de a-şi ascunde ambele mâini la spate. Din fericire, purta mănuşi, pentru că se pregătea să plece în sat, aşa că el nu-i putea vedea inelarul gol.

— Da, domnule Burke, sunt. Cu toate că sunt onorată de propunerea pe care mi-o faceţi, nu pot să accept.

— Cei din sat nu mi-au spus nimic de vreun soţ, spuse el bănuitor. Şi vă numiţi Clarke, la fel ca tatăl dumneavoastră. De fapt, toţi vă ştiu drept *domnişoara* Clarke.

— Soţul meu e un văr îndepărtat pe care-l cheamă tot Clarke. Ridică din umeri. Şi pentru că sunt cunoscută atât ca domnişoara, cât şi ca doamna Clarke, răspund la amândouă.

El privi în jur, ca şi când ar fi aşteptat ca bărbatul ei să se materializeze.

— Şi unde este acest soţ misterios?

— Am ajuns la Hartley doar de câteva săptămâni, răspunse ea. Încă nu a avut timp să vină.

Burke o privi cu şi mai multă suspiciune.

— Ce fel de bărbat este acela care nu e alături de frumoasa lui soţie când se mută într-o casă nouă?

Pentru că se săturase de Burke, se ridică în picioare.

— Un bărbat care îşi serveşte ţara în Peninsulă, în loc să-şi piardă averea la cărţi când e beat! A venit timpul să *plecaţi,* domnule Burke! Luaţi masa bunicii dumneavoastră şi plecaţi.

Fără să-şi piardă cumpătul, bărbatul cel enervant îi zâmbi. Ca toţi împătimiţii de jocuri, îi plăceau provocările, îi plăcea riscul.

— Iertați-mă, doamnă Clarke. N-ar fi trebuit să discut cu dumneavoastră chestiuni personale când încă sunteţi prea absorbită de vestea morţii tatălui dumneavoastră. Făcu o plecăciune. Condoleanţele mele. O să revin mai târziu să iau masa. Se întoarse şi plecă, închizând încet uşa în urma lui.

Prefera să nu-l mai vadă vreodată pe Burke, însă prezenţa lui măcar îi mai distrăsese atenţia. Se aşeză din nou, cu genunchii tremurând, şi-şi desfăcu palma dreaptă, în care ţinea inelul tatălui ei. Era mort. Nu-i venea să creadă. Trebuia să ia legătura cu avocatul din Londra care se ocupase de transferul de proprietate a Conacului Hartley şi să-l roage să cerceteze lucrurile mai în amănunt. Poate că mai multe detalii vor face să pară mai reală moartea lui Charles Clarke. De asemenea, va vedea dacă putea să-i aducă trupul la Hartley şi să-l înmormânteze acolo. Papá abia aşteptase să locuiască aici…

Mariah închise ochii, în care îi apăruseră lacrimi. Era mult prea tânăr ca să moară! Şi avea *prea mare nevoie de el.*

Dar se confruntase de mai multe ori cu moartea subită şi ştia că nu face favoruri. Acum trebuia să-şi ducă viaţa aici, la Hartley. Mulţumi în sinea ei că se afla într-o situaţie mult mai bună decât în urmă cu două luni. Norocul tatălui ei la cărţi făcuse din ea o tânără cu mijloace, nu o lăsase pradă disperării. Acesta era ultimul lui dar.

Singurul lucru care o făcea să dispere acum era minciuna colosală pe care tocmai o spusese. Anii de călătorie împreună cu tatăl ei, uneori în situaţii-limită, o învăţaseră să mintă foarte bine. Putea să-şi deschidă ochii mari şi căprui şi să mintă cu multă convingere atunci când era necesar, chiar dacă nu-i plăcea că era nevoită să facă asta. Însă era o femeie practică, iar când născocise acea minciună era gata să spună orice care să-l convingă pe Burke să plece şi s-o lase în pace.

Oare spusese cuiva din sat că era nemăritată? Nu fusese deschis niciodată acest subiect, din câte-şi amintea ea. Toţi o strigau domnişoara Clarke şi, fără îndoială, presupuneau

că era celibatară, însă ea nu spusese niciodată asta.

De obicei, în public purta mănuşi, aşa cum se cădea să facă o doamnă, astfel că prezenţa sau absenţa verighetei nu fusese observată de altcineva în afară de servitorii de la conac şi de prietena ei Julia Bancroft. Mariah trebuia să facă rost de un inel pentru acel deget, măcar până când Burke pleca din Hartley pentru totdeauna. Cum ar fi râs tatăl ei dacă i-ar fi povestit acea scenă…

Trupul ei începu să tremure la conştientizarea visceralăa faptului că tatăl ei era mort. Începu să plângă în hohote.

Odihneşte-te în pace, papá!

A doua zi după vizita lui Burke, sosi o scrisoare de la avocatul londonez care se ocupase de transferul moşiei. Confirmă decesul lui Charles Clarke şi-şi exprimă condoleanţele într-un limbaj sec, tipic avocăţesc.

Scrisoarea îi ucise lui Mariah şi ultima speranţă că Burke minţise în legătură cu moartea tatălui ei, ca s-o convingă să se căsătorească cu el. În următoarele zile, pline de durere, George Burke o vizită regulat. Îi aducea flori şi-i făcea urări politicoase de bine, chiar dacă, la început, ea refuză să-l primească. Servitorii şi prietena ei Julia erau singurele persoane pe care suporta să le vadă.

În cele din urmă, cedă în faţa conştiinţei sociale şi coborî să-l vadă pe Burke când acesta veni s-o viziteze. Era atât de politicos şi de fermecător, încât se întrebă dacă nu cumva îl judecase greşit. Prima dată când se întâlniseră fuseseră amândoi supăraţi şi lipsiţi de înţelepciune.

Ea bănuia că el încerca să afle dacă într-adevăr era măritată. Era atras de ea – simţea dorinţa radiind din el şi, probabil, îşi dăduse seama că ea minţea. Însă, indiferent de ce gândea de fapt, comportamentul său era ireproşabil. Şi pentru că el se purta ca un gentleman, şi ea trebuia să fie o lady.

Când începu să se obişnuiască cu noua ei viaţă, Sarah începu să-i murmure că poate n-ar fi rău să ia în considerare propunerea lui Burke. Chiar dacă-l admira pe vicar, acelea erau doar visuri trecătoare. Burke îi făcuse o

ofertă sinceră, iar statutul de soţie i-ar fi oferit o poziţie mai bună în societate. El oricum îşi va petrece cea mai mare parte a timpului la Londra, lăsându-şi soţia să conducă moşia după cum credea de cuviinţă. În plus, era foarte arătos. Ar fi putut să fie mult mai rău şi multe femei chiar aveau parte de asta.

În plus, se simţea atât de singură, ştiind că tatăl ei nu se va mai întoarce niciodată acasă…

În acest moment al cugetărilor sale, Mariah o asigura pe Sarah că n-avea cum să fie singură cu sora imaginară care locuia în mintea ei. Burke era maniac cu jocurile şi i-ar fi făcut soţiei sale viaţa un iad. Probabil că ar fi pierdut Conacul Hartley la jocuri, chiar sub nasul lui Mariah. Tânjise prea mult după stabilitate, ca să-şi lase bunăstarea în mâini nesigure. Era mult mai bine dacă Burke credea despre ea că era măritată şi intangibilă.

Şi totuşi, Burke continuă cu atenţiile. Într-o noapte, Mariah se trezi speriată dintr-un vis ce părea foarte real, în care se căsătorea cu el. Erau declaraţi soţ şi soţie, iar el îi lua mâna şi i-o strângea puternic şi dureros, unind-o cu a lui pentru totdeauna. Ştia de ce visase aşa ceva: o vizitase din nou în acea după-amiază şi, printre complimente, pomenise din nou de proces. Laţul lui începea să se strângă în jurul ei.

— Ah, bunică Rose, şopti ea, îngropându-şi faţa în mâini, ce să fac? Dacă Burke continuă să vină, într-un moment de slăbiciune aş fi în stare să accept.

Dacă Sarah era produsul imaginaţiei ei, bunica Rose era o parte de netăgăduit a amintirilor ei. Întunecată, calmă şi iubitoare, o crescuse pe Mariah, învăţând-o să gătească, să călărească şi să râdă. Cu toate că Mariah aşteptase cu răsuflarea tăiată vizitele tatălui ei, bunica Rose fusese pentru ea centrul universului.

În sătucul lor, Appleton, unii oameni ziceau că bunica ei era vrăjitoare. Desigur, era o prostie. Bunica Rose făcea licori din plante medicinale şi le dădea sfaturi înţelepte fetelor şi femeilor din sat. Din când în când, mai făcea ritualuri ca să-şi atingă anumite scopuri, însă întotdeauna

susţinea că nu era nici urmă de magie în ele. Ritualurile respective se bazau mai degrabă pe concentrarea asupra lucrului dorit, ceea ce făcea ca obiectivul să fie mai uşor de îndeplinit. Ca rugăciunile, însă cu plante medicinale în plus.

Mariah avea nevoie de un ritual bun. Se gândi şi hotărî că o vrajă a dorinţelor ar fi cea mai potrivită, din moment ce putea să ceară cel mai bun mijloc să-şi rezolve problemele. Bunica ei o avertizase întotdeauna pe Mariah să nu fie prea explicită cu dorinţele pe care şi le punea, pentru că, uneori, soluţia cea mai bună era cea la care nu s-ar fi gândit niciodată.

Avea nişte prafuri mirositoare aducătoare de noroc, pe care le făcuse împreună cu bunica ei cu ani în urmă, iar în noaptea aceea era lună plină, un moment perfect pentru un ritual. Şi, pentru că tot nu reuşea să adoarmă, putea să încerce un ritual. Măcar aşa îşi va întări hotărârea să-l ţină pe George Burke la distanţă.

Îmbrăcă peste cămaşa de noapte un halat, îşi luă papucii în picioare, apoi îşi înfăşură umerii într-un şal. Luă o cutiuţă şi un pachet de prafuri, coborî scările şi ieşi afară, spre mare. Noaptea era rece şi senină, iar lumina argintie a lunii se răsfrângea peste câmpii şi peste mare.

În grădină se aflau şi un chioşc deschis, o curte interioară din piatră şi un cadran solar. Gândindu-se că era locul perfect pentru ritualul ei, închise ochii şi se gândi la cei dragi pe care-i pierduse, până când le simţi prezenţa prietenoasă.

Mai întâi, aşeză prafurile pe vârful de alamă al cadranului. După ce aprinse o scânteie şi-i dădu foc, ceru, în linişte, ajutor ca să depăşească acel moment dificil. Vindecare, protecţie, putere, noroc…

O clipă îşi imagină un soţ adevărat – nu ca Burke, ci unul care să se potrivească visurilor ei. Îndepărtă imediat acea imagine şi se concentră să ceară putere mentală şi emoţională.

Când mirosul înţepător al prafurilor parfumate arse dispăru în vânt, păşi în chioşc şi se aşeză pe una dintre

băncile de piatră aflate lângă pereţi, de jur împrejur. Se rezemă de perete, simţindu-se împăcată. Cosiţa pe care o împletise pentru noapte se desfăcuse, părul îi alunecase pe umeri, însă îi era prea lene să şi-l împletească din nou.

Când era copil, avea puţine tovarăşe de joacă – de aceea o inventase pe Sarah. Însă o avusese pe bunica ei, alături de care rămăsese mulţi ani. Avusese grijă de ea în timpul bolii care-i adusese sfârşitul, iar tatăl ei apăruse abia spre sfârşit să le dea o mână de ajutor. Ea şi Charles jeliseră împreună, apoi o luase cu el în călătoriile nesfârşite prin Insulele Britanice.

Acum murise şi el, iar ea rămăsese cu desăvârşire singură. De aceea i se părea că George Burke era înşelător de atrăgător. El părea s-o placă şi era un sentiment minunat să fii dorit.

Însă nu de George Burke. Într-adevăr, i-ar fi plăcut să se mărite într-o zi, dar ar fi vrut un bărbat blând şi de încredere, ca vicarul din partea locului. Pe care îl evitase după moartea tatălui ei, din pricina situaţiei ei complicate. Chiar nu putea să-l privească drăgăstos pe vicar sub nasul lui Burke, mai ales când pretindea că era măritată.

Închise ochii să se odihnească.

Stai, stai, stai… În colţul ascuns al sufletului său în care se retrăsese, el era sigur că sfârşitul era aproape. Ţinuse o eternitate cu dinţii de viaţă şi, în curând, marea avea săşi-lrevendice. Acum dejanu-i mai păsa dacă trăia sau murea. Aproape că nu-i păsa.

Mariah se trezi brusc din vis. Mergi *pe ţărm.* Vocea interioară semăna cu cea a bunicii ei şi sugera o mare grabă.

Fără să-şi mai pună vreo întrebare, îşi aruncă şalul pe umeri, apoi alergă pe alee cât putu de repede. Lumina lunii pline era strălucitoare, însă ciudată, iar ea simţi un fior, ca şi când ar fi intrat într-o lume în care magia chiar exista.

Valurile se spărgeau cu putere de plaja îngustă, care era, de fapt, un amestec de nisip şi pietriş. Se opri,

întrebându-se ce nebunie o îndemnase să vină acolo în toiul nopţii. Apoi văzu un obiect întunecat plutind aproape de ţărm, apropiindu-se tot mai mult cu fiecare val.

Îl cercetă curioasă. Dumnezeule, era cumva un cap? Oare era un cadavru?

Se înfioră la acest gând şi dădu să fugă. Însă dacă era un om înecat, datoria ei de creştină era să-l aducă la ţărm şi să-l îngroape cum se cuvine. Fluxul urma să se schimbe curând şi era posibil ca acel… obiect… să fie trimis din nou în larg.

Îşi scoase papucii şi înfăşură şalul în jurul lor. După ce lăsă micul balot pe nisip, intră în valuri. Aproape că o dezechilibrară, iar apa era *rece.* Din fericire, reuşi să-şi recapete stabilitatea înainte să se răstoarne cu totul în apă, însă când ajunse la obiectul plutitor era udă până la piele.

Sperând că priveliştea nu era prea înfiorătoare, privi mai de-aproape şi văzu că, într-adevăr, era trupul unui bărbat. Braţele lui erau încleştate în jurul unei bucăţi mari de lemn, probabil o bucată de catarg. Întrebându-se dacă nu cumva era viu, prinse bucata de lemn şi o trase la ţărm, luptându-se cu apa învolburată.

Un ultim val o ajută să-l scoată pe nisip deasupra nivelului fluxului. Hainele lui erau sfâşiate până aproape de limita indecenţei, cămaşa şi pantalonii erau aproape nişte zdrenţe. Îngenunche tremurând lângă el, apoi îşi puse mâna cu precauţie pe cămaşa lui. Spre uimirea ei, simţi o bătaie uşoară a inimii. Carnea bărbatului era rece ca gheaţa din cauza apei, iar pielea îi era acoperită de răni, însă *trăia!*

Părul şi tenul lui păreau închise la culoare în lumina lunii, aşa că bănui că era un marinar străin. Pentru că apa îi ajungea până la picioare, îl prinse de subsuori şi-l târî pe nisipul aspru. În timp ce-l trăgea, bărbatul începu să tuşească convulsiv.

Îl lăsă jos imediat, iar marinarul se rostogoli pe-o parte, scuipând apă. După acea criză violentă, din suflarea lui îşi dădu seama că, într-adevăr, era viu. Uşurată, se întrebă ce

să facă. Nu dorea să meargă după ajutor şi să-l lase singur, însă cu cât îl ducea mai repede înăuntru la căldură, cu atât era mai bine.

Sperând că putea merge singur, se aplecă deasupra lui şi-l întrebă:

— Mă auzi?

După o clipă lungă, cu capul într-o parte, îi făcu semn că da.

— Dacă te ajut, crezi că poţi să mergi până acasă la mine? Nu e departe.

El făcu încă un semn aprobator. Cu toate că ochii lui erau închişi şi tremura de frig, cel puţin conştientiza ce se întâmplă.

Ea îşi şterse nisipul de pe picioare şi se încălţă din nou, apoi îngenunche şi-i aşeză braţul stâng pe umerii ei.

— O să te ridic cât de bine pot, însă dacă nu mă ajuţi n-o să reuşesc.

Ea îl ridică, iar el se strădui. Se ridică în picioare, legănându-se. Îşi folosi braţul liber ca să-i înfăşoare şalul pe umeri, sperând ca lâna groasă să-i ţină cât de cât de cald.

— Ajungem imediat. Nu avem mult de mers.

El nu răspunse, însă când ea porni, o urmă. Înaintarea lor prin nisip era istovitoare, iar vântul se simţea tăios prin hainele ude.

Situaţia se îmbunătăţi când ajunseră pe alee. Din păcate, urca. Însă sprijinit de ea, susţinându-i jumătate din greutatea corpului, marinarul reuşi să meargă în continuare.

Se prinse de o balustradă ca să se târască pe trepte până în casă, în timp ce Mariah îl ţinea pe cealaltă parte. Merseră clătinându-se până în casă, iar Mariah se întreba ce să facă, pentru că era sigură că nu mai puteau urca şi scările care duceau în camerele de oaspeţi. Apoi îşi aminti de o cămăruţă din spate, de la parter. Cândva fusese folosită de o servitoare vârstnică. Încăperea era în paragină şi aproape nemobilată, însă avea un pat. Era suficient.

Îl târî pe marinar prin casa întunecată, lovindu-se din când în când de mobilă. Spera ca el să nu capete tot atâtea vânătăi ca ea. Fu o mare uşurare să intre în micul dormitor. Pentru că bătrâna servitoare fusese infirmă, patul era jos. Cu ultimele ei puteri, îl aşeză pe el.

— Acum te poţi întinde.

Marinarul se chirci greoi pe pat şi strânse o pernă aşa cum înainte strânsese bucata de catarg. Mariah îi urcă picioarele pe saltea, apoi aprinse o lampă. Cu toate că încăperea nu mai fusese folosită de ani întregi, doamna Beckett, o meticuloasă, pusese gaz în lampă şi lemne de foc în micul cămin. Patul nu era făcut, însă erau pături în şifonierul mic şi tocit.

După ce aprinse focul, ea trase de perna pe care el o strângea.

— Acum eşti în siguranţă. *În siguranţă.* Strânsoarea lui slăbi, iar ea reuşi să-i ia perna şi să-l examineze.

Îi şterse trupul tremurând cu un prosop subţire de pe lavoar. Hainele lui erau atât de sfâşiate, încât putu să-l cerceteze destul de bine fără să-i scoată zdrenţele care-l mai acopereau. O parte din ele erau carbonizate pe margini. Probabil că un foc de pe corabie îl făcuse să sară în mare.

Era plin de răni, iar zgârieturile şi tăieturile erau fără număr. Mai avea şi porţiuni de piele cu băşici şi cu arsuri, care se potriveau cu hainele carbonizate. Din fericire, arsurile nu erau grave. Probabil că ajunsese rapid în apă.

Pe membre şi pe tors nu avea răni prea mari. Cu toate că unele dintre rănile sale erau deschise, apa de mare în care stătuse o vreme îi spălase sângele, iar acum nu părea să mai sângereze în vreun loc.

Scoase mai multe pături din şifonier şi-l înfăşură cu ele. Focul încălzea repede cămăruţa şi trupul lui.

Luă lampa şi urcă în camera ei să-şi ia haine uscate, apoi coborî în bucătărie. Cât timp se încălzeau apa de ceai şi supa, aduse pacientului ei un urcior cu apă şi un pahar. Adormise. În lumina blândă, tenul şi părul lui demodat de lung erau întunecate. Părea nebărbierit de cel puţin două

zile. Dacă fusese atâta timp în apă, probabil că era puternic ca un taur, din moment ce rezistase.

Din cauza zgârieturilor de pe faţă, era greu să-i ghicească vârsta, dar se gândi că avea în jur de treizeci de ani. Nu avea o constituţie masivă, dar trupul cu muşchi bine formaţi era al unui bărbat care muncea, cu mâini aspre.

Se încruntă când văzu felul în care părul i se lipea de tâmplă. Lăsă lampa jos şi-l examină cu vârful degetelor, descoperind o rană adâncă şi lungă din care curgea sânge.

Înjură printre dinţi, apoi îi înfăşură tâmpla în alt prosop. Tot ce făcuse până atunci fusese simplu, însă rana de la cap părea serioasă, iar ea nu ştia ce să facă. Trebuia s-o cheme pe Julia Bancroft acum, nu putea aştepta până dimineaţă.

Mariah îndepărtă părul ud de pe chipul marinarului, întrebându-se de unde venea acest bărbat. Probabil, de undeva din Mediterana. Tocmai trăgea păturile peste el, când pleoapele lui se deschiseră, iar el o privi cu nişte ochi verzi fermecători.

CAPITOLUL 4

După apa rece, amorţeala şi disperarea care duraseră o eternitate, fusese împins la ţărm. Apăruse din apă şi-l scosese din transa mortală care-l ajutase să supravieţuiască atât de mult. Îşi amintea foarte vag cum mersese împiedicat, ajutat de cineva, apoi alunecase în beznă, după care se trezise şi văzuse… perfecţiunea.

Femeia care stătea aplecată deasupra lui părea mai degrabă un vis decât o realitate, totuşi căldura pe care o răspândea era adevărată. Ochii ei erau căprui şi calzi, iar un nor de păr auriu îi înconjura chipul oval perfect. Strălucea în lumina lămpii. Întrebându-se dacă nu cumva se înecase şi ajunsese pe alt tărâm, ridică o mână nesigură, să mângâie acele şuviţe fine. Erau ca mătasea pe degetele lui.

— Acum eşti în siguranţă. Îşi legă părul lung şi strălucitor într-un coc la ceafă. Fiecare mişcare a ei era graţioasă. Vorbeşti engleză?

Trebui să se gândească înainte să răspundă la întrebarea ei. Engleză. Limbă. Înţelegere. Îşi linse buzele uscate şi şopti:

— D… da.

— Perfect. Atunci o să fie mai simplu. Îşi petrecu un braţ pe sub umerii lui şi-l ridică suficient de mult cât să poată bea din paharul pe care i-l ţinea aproape de buze. Înghiţi însetat, gândindu-se cât de mult tânjea după apă, după ce apa aproape că-l ucisese. Şi era umilitor să fie atât de slab, încât să nu poată bea fără să fie ajutat.

Îi luă paharul după ce se sătură şi-l lăsă din nou uşor pe spate. Purta o cămaşă noapte şi, cu toate că o acoperea în întregime, halatul ei era delicios de ispititor.

— Ce ochi verzi ai! remarcă ea. Contrastează puternic

cu tenul tău închis.

Deci avea ochi verzi şi ten închis? Îşi întoarse privirea către mâna sa stângă şi o cercetă. Pielea îi era destul de bronzată, mult mai întunecată decât tenul ei alb ca fildeşul. Îşi dădu seama că habar n-avea cum arată, nu ştia decât că era bronzat şi plin de zgârieturi. Sau cum ar fi trebuit să arate.

— Îmi poţi spune cum te cheamă? continuă ea.

El îşi scormoni mintea, însă nu găsi… nimic. Nici nume, nici loc, nici trecut, la fel cum nu-şi amintea nici propriul corp. Ştia că era *în neregulă.* Se simţi cuprins de o panică uriaşă, mai îngrozitoare decât apa rece a mării care aproape că-l înecase. Era nimeni, rupt de trecutul său şi aruncat intr-un prezent necunoscut. Oroarea acestui gând îi străbătu fiecare fibră a fiinţei.

— Nu… nu ştiu, îngăimă el, chinuindu-se să-şi stăpânească frica.

Simţindu-i spaima, ea îi prinse mâna rece între palmele sale calde.

— Ai îndurat chinuri mari. După ce te odihneşti şi îţi revii, o să-ţi aminteşti cu siguranţă. Îşi încruntă sprâncenele. Oare ai uitat că sunt soţia ta, Mariah Clarke?

— Soția… soţia mea? Se holbă la ea, nevenindu-i să creadă. Cum de putuse să uite că era însurat cu o asemenea femeie? Însă, cu toate că nu-şi aducea aminte de nunta lor, temerile sale se diminuară în timp ce ea-i strângea mâna. Atunci… sunt cel mai fericit bărbat.

Ea îi zâmbi cu căldură.

— Odihneşte-te până aduc eu ceai şi supă. Am trimis după cineva care ştie să-ţi îngrijească rana de la cap. Cu puţin noroc, va fi aici curând. Până mâine cred că-ţi vei aminti totul despre tine.

El ridică degetele nesigure până la rana adâncă din partea stângă a craniului. Simţea atât de multă durere şi avea atât de multe zgârieturi, încât nu observase nimic aparte, însă acum, că-i spusese ea, capul îi zvâcnea ca naiba.

— Un ceai ar fi… bine-venit.

— Mă întorc în câteva minute, promise ea şi ieşi pe uşă.

După ce plecă ea, rămase cu privirea în tavan. Avea o *soţie.* Ura că nu-şi mai amintea deloc figura aceea fermecătoare a femeii care-i salvase viaţa, şi nici despre viaţa lor de oameni căsătoriţi. Era simplu să-si imagineze cum o săruta şi chiar mult mai mult de-atât. Însă nu avea nici măcar o amintire. I se părea al naibii de nedrept.

În timpul cât rămase singur, încercă să-şi răscolească memoria şi să nu răvăşească cearşafurile cu degetele lui nervoase. Recunoscu obiectele din jurul său. Pat, pătură, foc. Nuanţa de roz a cerului de-afară. Era… răsăritul. În mod ciudat, un al doilea şir de cuvinte îl puse în umbră pe primul. *Palang. Kambal. Aag.* Era destul de sigur că acele cuvinte aveau acelaşi sens ca cele englezeşti care îi veniseră în minte, aşa că, probabil, cunoştea o limbă străină, cu toate că nu avea idee ce limbă era.

Însă nu avea amintiri personale. Din nou se lupta cu spaima crescândă. Sentimentul urla în el, acea conştientizare vulnerabilă că era atât de singur şi de neajutorat, încât nu ştia nici măcar ce anume îl ameninţa.

În mod ciudat, în adâncul sufletului său avea senzaţia că nu era prima dată când fusese luat de lângă el însuşi. Poate că de aceea era atât de înspăimântat. Însă nu-şi putea aminti nimic despre cealaltă experienţă, indiferent care ar fi fost aceea.

Supravieţuise pierderii anterioare. De data asta, avea o soţie care-i spunea că era în siguranţă. Şi care va avea grijă de el până când va fi suficient de puternic să aibă el grijă de ea.

Pentru moment, îşi amintea doar lucrul cel mai important dintre toate: acela că el era bărbat, iar Mariah Clarke era femeie.

Mariah se îndreptă cu zgomot spre bucătărie, simţindu-şi obrajii în flăcări. De ce naiba îi ieşise pe gură o afirmaţie atât de deplasată? Să-i spună bietului om că era nevasta lui! Cuvintele pur şi simplu se rostiseră singure, aproape ca şi când bunica Rose ar fi fost cea care vorbise pentru ea.

Însă el păruse atât de distrus că nu-şi mai amintea nimic! Era înspăimântat! Când se gândi la propria-i spaimă de a fi singură pe lume, îl înţelegea. Era destul de rău să fie singură, fără rude şi cu puţini prieteni, însă măcar ştia cine era. Dar să-şi piardă propria identitate… Acest gând o făcu să se-nfioare.

Îi trecu prin minte o idee bizară. Efectuase ritualul dorinţelor ca să ceară ajutor. În mai puţin de o oră, îi fusese trimis acest bărbat ciudat, ca un dar al mării. Chiar auzise vocea bunicii ei zorind-o să alerge către ţărm. Şi ar fi putut să jure că bunica Rose fusese cea care spusese că era soţia lui.

Iniţial, Mariah îi spusese lui George Burke că avea un soţ ca să-l descurajeze. Oare acel marinar – un străin a cărui soţie putea pretinde că este – era răspunsul la dorinţa ei? Oare era îndrumată de bunica Rose sau pur şi simplu era nebună?

Alter-egoul ei, Sarah, era cât se poate de clară în privinţa asta: era nebună. Însă ea nu se simţea nebună. Bunica Rose nu fusese nici vrăjitoare, nici clarvăzătoare, însă fusese foarte perspicace şi credea în intuiţie. Dacă ceva mergea greşit, atunci probabil că într-adevăr *era* greşit, chiar dacă motivele erau atât de subtile, încât era dificil să fie identificate. Mariah avusese un presentiment în legătură cu plecarea tatălui ei la Londra şi avusese dreptate. În fiecare zi citea scrisoarea avocatului londonez, sperând ca acele cuvinte să se schimbe, însă rămâneau aceleaşi.

La fel de adevărat era şi faptul că, dacă simţea că ceva era bine, atunci aşa era, dacă avea suficientă luciditate.

Intuiţia o condusese la marinar şi tot intuiţia îi spunea că era înţelept să profite de oportunitatea de a se alege cu un aşa-zis soţ, doar ca să-l îndepărteze pe George Burke o dată pentru totdeauna. Simţea că era bine să-i ofere marinarului asigurarea că nu era singur pe lume. Văzuse pe chipul lui că vorbele ei îi îndepărtaseră o mare parte din teamă.

Pentru binele lui, cel mai de dorit era să-şi amintească

adevărata sa viaţă. Însă ea se duse cu gândul la un meşter din satul bunicii sale, care căzuse de pe un acoperiş de stuf, îşi spărsese capul şi niciodată nu-şi mai amintise ce se întâmplase înainte de acea zi. Continuase să trăiască o viaţă destul normală şi, curând, chiar îşi redeprinsese meşteşugul. Soţia lui îi mărturisise bunicii Rose că erau unele lucruri pe care era bucuroasă că le uitase. Poate că şi cu marinarul avea să fie la fel.

Dacă nu-şi recăpăta memoria, poate că o să-i spună că nu erau căsătoriţi, dar pentru moment, nu-l va lipsi de această alinare. Şi dacă memoria îi revenea, îi va spune că-l minţise că era soţia lui ca să nu se mai simtă singur sau obligat să renunţe la îngrijirile ei. Erau motive bune. De fapt, chiar nobile.

Odată conştiinţa împăcată, făcu un ibric de ceai, pe care-l îndulci cu mult zahăr. Supa de pui era şi ea fierbinte, aşa că turnă din ea într-o cană, apoi aşeză totul pe o tavă. Când intră în camera lui, spuse veselă:

— Ia uite! Ce preferi întâi, ceaiul sau supa de pui?

— Ceai, te rog.

Avea maniere şi ştia să vorbească. Mariah îşi dădu seama că era bine educat şi părea englez, în ciuda înfăţişării lui de străin. Aşeză două perne în spatele lui, apoi îi turnă jumătate de ceaşcă de ceai dulce.

El luă o înghiţitură cu lăcomie, apoi lăsă să-i scape un suspin de plăcere.

— Oare cum am trăit înainte ca ceaiul să fie descoperit?

Bău şi restul, mai încet.

— Am suferit enorm. Îi umplu din nou ceaşca. Ceaiul de mentă e bun, dar nu se compară cu acesta.

— Mariah, spuse el şovăind, ca şi când ar fi vrut să audă cum suna acel nume pe buzele lui, eu cum mă numesc?

Ea se gândise deja la asta în bucătărie.

— Adam, spuse ea prompt.

Numele primului bărbat. I se părea potrivit pentru un bărbat născut din mare, fără vreo amintire din trecut.

— Adam Clarke, completă ea.

— Adam! Chipul i se lumină în semn de recunoaştere.

Sigur.

— Îţi aduci aminte că acesta e numele tău? întrebă ea surprinsă.

— Nu e chiar o amintire, spuse el încet. Însă pare numele potrivit.

— Îţi aminteşti şi altceva?

Dacă memoria îi revenea rapid, ea putea să renunţe la minciuna că erau căsătoriţi. Dacă se întâmpla asta, o să-l roage să facă pe soţul suficient de mult cât s-o ajute să scape de Burke. Adam al ei părea un om de înţeles, aşa că probabil va coopera, măcar din recunoştinţă.

El dădu din cap, întunecându-se la faţă.

— Nu, nimic. Chiar dacă simt că Adam e numele meu, Clarke mi se pare mai puţin familiar. Neutru. Îşi strânse buzele. Toţi din jurul meu vor şti mai multe decât mine despre propria mea viaţă.

— De fapt, nu e aşa. Am venit în Hartley doar de două luni, aşa că cei de-aici nu te cunosc.

Era aproape gol sub pături, aşa că ea încercă să nu observe ce umeri frumoşi avea. Văzuse puţini umeri de bărbat în viaţa ei, iar priveliştea era remarcabil de atrăgătoare. Încercând să păstreze eticheta, continuă:

— Tatăl meu a câştigat conacul la cărţi, aşa că suntem străini în regiune.

— Pe tatăl tău l-ai trimis după ajutor?

Îşi muşcă buza.

— Aş fi vrut eu, însă a fost ucis în apropiere de Londra, acum câteva săptămâni.

— Îmi pare tare rău. Adam îi luă imediat mâna să i-o mângâie. Strânsoarea lui răcoroasă o alina. E înnebunitor să am sentimentul pierderii lui, dar nu-mi amintesc ce chip avea.

— Nu-l cunoşteai prea bine. Amintindu-şi ce-i spusese lui Burke, adăugă: Suntem veri îndepărtaţi, amândoi purtam deja numele de Clarke.

— Aşa că, după căsătorie, ai devenit Mariah Clarke Clarke, spuse el, schiţând un zâmbet.

— Cel puţin, nu a fost nevoie să mă obişnuiesc să mă

semnez cu numele nou.

Zâmbi şi ea, fericită că el avea simţul umorului şi că nu se lăsa doborât de împrejurări.

Privirea lui se pironi într-a ei, cu ochii verzi, rugători.

— Spune-mi mai multe despre mine.

Ea şovăi, gândindu-se cât de repede se complica situaţia.

— Cred că e mai bine să te las să-ţi aminteşti singur. Sunt multe lucruri pe care nu le ştiu despre tine. Ne-am cunoscut cu puţină vreme înainte de a deveni soţ şi soţie. Un timp uimitor de scurt chiar, mai puţin de o oră. Nu vreau să-ţi bag în cap amintiri care să se dovedească apoi incorecte.

El o privi ca şi când se pregătea să protesteze, apoi, cu greu, trase aer în piept.

— Da, cred că ai dreptate. Mintea mea e atât de goală, încât ar trebui să am grijă cu ce-o umplu. Încă o ţinea de mână, iar degetul lui mare îi mângâia blând palma. Era o senzaţie prea plăcută.

Ea îşi trase mâna şi-i oferi supa.

— Cât timp ai plutit?

— Mi s-a părut… o veşnicie. Îmi amintesc două nopţi şi două răsărituri. Poate mai mult. Mi se învălmăşeşte totul în minte. Sorbi cu grijă din supă. Ştiam că apa rece e mortală, aşa că mi-am încetinit respiraţia şi m-am retras într-un colţ tăcut al minţii ca să mă conserv.

— Ţi-ai încetinit respiraţia şi te-ai retras într-un colţ al minţii? întrebă ea, uimită.

El părea la fel de uimit ca ea.

— Adică asta nu e ceva firesc? Mie mi se părea foarte firesc.

— N-am auzit niciodată de-aşa ceva, însă pare să fi funcţionat.

În ciuda englezei lui impecabile, ea se întrebă din nou dacă nu cumva era străin. Să te retragi într-un colţ al minţii ca să supravieţuieşti pericolelor părea… părea mai degrabă străin. Însă pentru el sigur funcţionase, din moment ce reuşise să supravieţuiască atât de mult.

— De ce mă aflam pe mare? întrebă el.

Din nou cu gândul la minciunile rapide pe care i le oferise lui George Burke, spuse:

— Ai fost plecat pe Continent şi veneai acasă să mi te alături aici. Cel mai probabil, ai naufragiat când te apropiai de finalul călătoriei.

Se simţi uşurată că au fost întrerupţi înainte ca el să apuce să-i mai pună şi alte întrebări. Julia Bancroft intră în cameră însoţită de Tom Hayes, grăjdarul, care o adusese la conac.

— Am venit cât am putut de repede, Mariah. El este bărbatul rănit?

Julia îşi lăsă săculeţul cu medicamente şi se apropie de pat. Orice urmă de energie din Adam dispăruse, iar acum arăta sfârşit.

— Doamnă Bancroft, vi-l prezint pe Adam Clarke, spuse Mariah.

— Îmi cer scuze că nu mă pot ridica să vă salut, doamnă Bancroft, răspunse Adam cu glas slab.

Julia zâmbi, aplecându-şi capul cu păr negru deasupra lui.

— Nu e momentul pentru galanterii, domnule Clarke. Nu e cazul.

Când Mariah apropie lampa, Julia îi cercetă rana de la cap.

— E o gaură urâtă.

— Nu sunt rănit chiar atât de rău, doamnă, protestă Adam. Soţia mea a avut grijă de mine.

Privirea Juliei se opri asupra lui Mariah. Aceasta dădu uşor din cap, dorind să oprească eventualele întrebări. Julia înţelese.

— Ai putea să găseşti o pijama curată pentru domnul Clarke? întrebă ea. Cea mai călduroasă pe care-o ai.

Mariah dădu din cap şi ieşi. După ce aflase de moartea tatălui ei, intrase în camera lui, îi atinsese lucrurile şi le absorbise mireasma, căci o făceau să se simtă în siguranţă. Apoi ieşise plângând, fără să poată renunţe la ele. Acum era bucuroasă, pentru că hainele sale erau perfecte pentru

Adam, care avea înălţime şi constituţie asemănătoare. Luă un halat gros de flanelă şi un şal tocit, însă călduros, care avea să se dovedească util când Adam se va putea da jos din pat.

Când reveni în camera bolnavului, îl găsi pe Adam dormind, cu faţa lividă de oboseală.Julia îşi ţinea mâinile pe pieptul lui, cu privirea absentă şi concentrată. Când intră Mariah, Julia redeveni atentă.

— Mă rugam, spuse ea simplu. M-am gândit că nu strică.

Mariah o aprobă, gândindu-se că omul mării avea nevoie de tot ajutorul pe care-l putea primi.

— Cum e?

— Destul de bine, ţinând cont de câte s-au întâmplat. Du-te la bucătărie şi mai fă ceai, iar eu şi domnul Hayes o să-l îmbrăcăm pe pacient cu halatul, răspunse Julia. Vorbim acolo.

Mariah dădu aprobator din cap şi coborî. Cerul se lumina, iar în curând doamna Beckett şi servitoarea de la bucătărie aveau să se trezească. Mariah căscă, mai puse cărbuni pe foc, apoi aşeză ibricul deasupra flăcării. Luă o bucată de pâine şi tăie câteva felii, să le prăjească. O aşteptă pe Julia cu ceai, pâine prăjită şi marmeladă. Mariah îi turnă ceai şi o întrebă:

— Unde e Tom Hayes?

— S-a hotărât că o oră de somn e mai bună decât un mic dejun luat foarte devreme.

Julia întinse marmeladă pe o felie de pâine prăjită din care muşcă apoi cu poftă. După ce înghiţi, sorbi din ceai şi continuă:

— Nu-mi place să vorbesc despre pacienţi prea aproape de ei, chiar dacă par adormiţi. Pot să audă şi să priceapă mai mult decât credem noi.

Mariah lăsă ceaşca jos; inima-i bătea să-i spargă pieptul.

— Adam e în pericol?

— E tânăr şi puternic, şi o să-şi revină, o linişti Julia. Însă eu nu sunt medic şi nu am experienţă când e vorba de răni grave la cap.

— Crezi că ar trebui să-l trimit la Carlisle, să-l vadă un

medic sau un chirurg?

— Ai putea, însă, ca să fiu cinstită, nu ştiu dacă ei vor putea face mai mult decât mine. Rănile la cap sunt misterioase. Tot ce putem face e să aşteptăm să vedem cum se vindecă.

Mariah era tentată s-o aprobe. Julia deja spălase rana şi o unsese cu alifie. Probabil că un chirurg ar face acelaşi lucru şi i-ar cere mai mulţi bani.

— Presupun că te întrebi de ce nu am pomenit niciodată că am soţ.

— Recunosc, sunt curioasă. Însă secretele sunt specialitatea mea. Zâmbi şiret, luând încă o felie de pâine prăjită. Şi eu am destule.

Cu alte cuvinte, Julia nu va bârfi despre ciudatul bărbat şi despre relaţia lui cu moştenitoarea Conacului Hartley.

Şi totuşi, Mariah simţi o nevoie copleşitoare să-şi descarce sufletul.

— Pot să-ţi spun toată povestea?

După ce Julia consimţi, Mariah descrise pe scurt presiunea la care o supusese George Burke, minciuna ei spontană că e căsătorită şi sosirea bine-venită a omului de pe mare.

— Sper să-şi recapete repede memoria. Iar când o va face, sper că mă va ajuta să scap o dată pentru totdeauna de Burke.

— Însă e posibil să nu-şi recapete memoria niciodată, şi deja e foarte ataşat de tine, remarcă Julia. Faptul că el crede că eşti soţia lui e sprijinul pe care-l are într-un moment atât de înfricoşător. Ce vei face dacă nu-şi aminteşte de vechea lui viaţă şi va dori să-şi ceară drepturile de soţ? Bărbaţii, în general, îşi doresc asta.

Drepturi maritale. Brusc, pâinea prăjită avu gust de cenuşă.

— Nu… nu m-am gândit atât de departe. Îşi imaginăochii aceia verzi aproape de-ai ei, acel trup cu muşchi bine conturaţi îmbrăţişând-o strâns, şi se înfioră. Însă nu de repulsie. Dacă suntem atraşi unul de celălalt, o să-l duc la Gretna Green, să oficializăm legătura. Din ce-am văzut la

omul mării, îl prefer lui George Burke!

— Un om complet străin, cu o familie şi un trecut necunoscute? Julia îşi încruntă sprâncenele. Un bărbat care ar putea avea nevastă şi copii în altă parte?

Mariah aproape că se înecă sorbind din ceai.

— Nu m-am gândit la asta! Cât de cumplit trebuie să fie pentru ei să-l creadă mort!

— Nu ştim dacă are o familie, nu ştim nici dacă nu are. Însă cred că, într-un loc anume, sunt oameni care-l plâng. Rar se întâmplă ca un bărbat să dispară fără să îngrijoreze pe nimeni. Julia zâmbi încurajator. Există şansa ca această situaţie să se rezolve de la sine într-o zi, două, dacă Adam al tău îşi revine din şocul provocat de răni şi de înecul de care a scăpat ca prin urechile acului. Nu cred că ar fi fost în stare să vorbească atât de coerent dacă rănile de pe creier ar fi fost atât de grave, încât să-i şteargă pentru totdeauna trecutul din memorie.

— E logic ce spui, zise Mariah uşurată. Atunci o să aştept să-şi revină. Iar dacă nu-şi revine, îi voi spune adevărul.

— Să nu faci asta prea curând. Julia îşi duse mâna la gură, să-şi acopere căscatul. Afară, păsărelele ciripeau un refren matinal, începându-şi ziua. Cred că-şi va reveni, însă rănile de la cap sunt riscante, iar el e foarte slăbit. Ar fi un şoc cumplit să afle că nu are nici nume, nici soţie şi că a naufragiat într-o lume străină.

Neliniştită, Mariah îşi dădu seama că avea dreptate. Pe negândite, îi aruncase străinului o ancoră. Nu putea să-l elibereze dintr-odată.

CAPITOLUL 5

— Domnul Burke este aici, doreşte să vă vadă.

Mariah ridică privirea din registrele contabile. Salvarea bărbatului de pe mare însemnase o noapte fără somn, iar oboseala o făcea să-şi dorească să mintă că nu era acasă, însă, în acelaşi timp, îşi dorea să scape pentru totdeauna de George Burke, iar acum se ivise ocazia.

— E în salon?

Servitoarea făcu semn că da.

— Să aduc răcoritoare?

— Nu e cazul. Domnul Burke nu va sta prea mult timp.

Mariah se ridică de la birou, ştiind că nu arăta deloc bine după o noapte atât de lungă. Cu atât mai simplu îi va fi să-l alunge pe Burke.

Coborî la parter pe scările din spate, ieşind în pasajul îngust care despărţea salonul din faţa casei de camera lui Adam din spate. În ultima oră, nu se dusese să vadă ce face, aşa că privi înăuntru. Dormea liniştit, iar chipul său începuse să capete culoare. Se răsuci puţin când ea deschise uşa, însă nu se trezi. Julia spusese să-l lase să doarmă, căci odihna era cel mai bun medicament după asemenea chinuri.

Liniştită, Mariah se întoarse şi deschise uşa de vizavi, care ducea în spatele salonului. Intră şi-l găsi pe Burke privind pe fereastră. Era îmbrăcat cu eleganţa lui obişnuită, de dandy. Un bărbat frumos. Păcat că nu ştia să se facă plăcut.

O clipă, simţi milă pentru el. Faptul că Burke pierduse prosteşte moşia la cărţi nu-i diminua acestuia durerea pierderii. Ba dimpotrivă.

Însă mila îi dispăru imediat când el se întoarse către ea şi-i aruncă un zâmbet lasciv, în timp ce-o studia cu o

insistenţă jignitoare. Mariah se încruntă. Era obişnuită să fie admirată de bărbaţi, dar cei politicoşi măcar începeau prin a-i privi chipul.

— Mariah. Zâmbetul său trăda o intimitate mai mare decât exista de fapt între ei. Arătaţi încântător astăzi.

Judecând după cearcănele pe care le avea sub ochi, presupuse că era ori chior, ori mincinos.

— Mă flataţi. Arăt ca o femeie care are nevoie de un somn bun.

Era cât pe ce să-i explice că sosirea „soţului“ ei o ţinuse trează până târziu, când Burke spuse pe un ton plin de grijă:

— Duceţi o greutate mult prea mare pentru o femeie. Vă admir spiritul şi hotărârea cu care încercaţi să conduceţi moşia, însă aveţi nevoie de un bărbat care să aibă grijă de toate aceste afaceri.

— Nu e aşa, i-o întoarse ea. Sunt foarte capabilă să am grijă de Hartley. Iar dacă am nevoie de ajutor, îl am pe soţul meu.

El zâmbi cu milă.

— Nu credeţi că a venit vremea să renunţaţi la prefăcătoria asta? Ştiu că aţi inventat un soţ ca să mă ţineţi la distanţă, pentru că am fost suficient de nesocotit încât să vă cer mâna când încă eraţi şocată de vestea morţii tatălui dumneavoastră. Însă e timpul să fim sinceri unul cu celălalt.

Făcu un pas în faţă şi-i luă mâna; chipul său frumos părea sincer.

— Căsătoreşte-te cu mine, Mariah. Putem merge la Gretna Green şi, într-o zi, suntem soţ şi soţie. Vocea lui devenise mângâietoare. Mi-ar plăcea să te duc la Londra înainte să se încheie sezonul. Meriţi un sezon la Londra şi cum ai putea să te bucuri mai bine de plăcerile oraşului decât cu un soţ devotat care să-ţi stea alături?

Îi venea să râdă. Sau să arunce cu ceva în el.

— Mă îndoiesc că ştiţi cum să fiţi un soţ devotat! Chiar dacă ştiţi, soţul meu s-a întors noaptea trecută.Încercă în zadar să-şi retragă mâna din strânsoarea lui. Şi nu v-am

dat voie să-mi spuneţi pe numele mic. Sunt doamna Clarke.

După o clipă în care rămăsese împietrit, râse tare.

— Chiar că eşti insistentă cu asta! Şi unde anume e soţul ăsta al tău? Aş fi încântat să-l cunosc.

Exasperată de aroganţa lui, ea reuşi să-şi retragă mâna.

— Nu-l puteţi vedea acum. Nu se simte bine şi se odihneşte după o călătorie grea.

— Iar eu sunt şeicul Arabiei. Expresia lui se schimbă, iar ea zări pe chipul său singurul sentiment sincer pe care-l arătase în acea zi: dorinţă. Te ador, Mariah. De dragul tău, cred că aş putea chiar să mă transform intr-un soţ devotat.

Înainte ca ea să apuce să protesteze, el o trase în braţele lui şi îşi lipi gura de-a ei. Avea gust de coniac. La prima oră a dimineţii! Nu era de mirare că se purta atât de urât. Ea întoarse capul într-o parte şi strigă:

— Dă-mi drumul!

El îi ignoră protestele.

— Eşti şi frumoasă, şi crudă, spuse el cu o voce răguşită. Suntem făcuţi să fim împreună, Mariah! O sărută din nou cu forţa.

Ea încercă să scape, însă nu reuşi decât să se dezechilibreze – şi pe ea, şi pe el. Se rostogoliră pe măsuţa bunicii lui, care căzu cu o bufnitură, însă el nu-şi slăbi strânsoarea.

Mariah mai fusese sărutată de domni îndrăgostiţi şi cam şireţi, însă nu-i fusese niciodată teamă, căci tatăl ei îi fusese mereu aproape. Acum era singură şi nu se putea măsura cu puterea lui Burke. În casă nu existau servitori bărbaţi, doar o menajeră şi două servitoare, care, cu siguranţă, nu erau pe-aproape.

Furioasă că se simţea neajutorată, îl lovi în gleznă, însă papucul ei moale nu-l făcu nici măcar să clipească. Cum degetele de la picioare o dureau, îşi ridică piciorul să-şi ducă mâna la ele.

Însă înainte să apuce să facă asta, Burke îi dădu drumul atât de brusc, încât aproape căzu. Nu, nu-i dăduse el drumul; fusese luat de acolo… de Adam.

În picioarele goale, cu capul bandajat şi înfăşurat în şalul tocit al tatălui ei, marinarul se aplecă deasupra ei. În timp ce-l privea împietrită, el îl răsuci şi-l azvârli pe Burke în cameră. Agresorul ei se izbi de-o canapea şi căzu pe podea, nevenindu-i să creadă.

Adam o prinse de cot şi o ajută să se ridice, cu ochii plini de grijă.

— Eşti bine?

Ea dădu din cap tremurând.

— Destul de bine.

— Biata de tine, draga mea. O cuprinse de umeri cu braţul stâng, apoi se întoarse către agresor. Chiar dacă nu era la fel de înalt ca Burke, Adam inspira o autoritate care-l putea face şi pe un bărbat de două ori mai mare decât el să se sperie. Să nu te mai atingi vreodată de soţia mea, spuse el pe un ton ferm. Ai înţeles?

— Eu… nu credeam că Mariah chiar este măritată, bâigui Burke.

— Nu folosi numele mic al soţiei mele, continuă Adam cu răceală, strângându-şi braţul în jurul umerilor ei. Pentru tine e *doamna Clarke* şi-i datorezi scuze. Nu numai că ai agresat-o, dar i-ai şi insultat cinstea, refuzând să crezi adevărul.

Mariah se înfioră. Adevărul era că Burke îi citise perfect minciunile. Dar asta nu-i dădea dreptul să sară pe ea!

Burke se chinui să se ridice, însă nu mai era acelaşi dandy încrezător.

— Am… am crezut că totul e un fel de joc. Toţi cei din Hartley cred că e singură. Prima dată când mi-a vorbit despre un soţ părea că ideea îi venise din senin. Eram sigur că, după ce se obişnuieşte cu ideea morţii tatălui ei, o să-şi dea seama de avantajele căsătoriei cu mine şi-mi va accepta propunerea.

— Îşi vrea proprietatea înapoi, explică Mariah. George Burke e fostul proprietar, care şi-a pierdut moşia la cărţi în favoarea tatălui meu. Dumnezeu s-o aibă în pază pe femeia suficient de inconştientă cât să-şi lase viitorul în mâinile lui! Trase aer în piept. Însă nu cred că azi a vrut să-mi facă

vreun rău. A fost doar… impulsiv şi luat de val.

Burke se încruntă, cu o expresie în care se amestecau furia şi ruşinea.

— Îmi cer scuze pentru comportamentul meu, doamnă Clarke. Admiraţia şi speranţele mele m-au făcut să înţeleg greşit situaţia. Îşi scoase pălăria. Astăzi voi părăsi Hartley. Pentru mine, nu mai e nimic aici.

Nu pomeni nimic de judecată. Poate că aceea fusese de la bun început o ameninţare şi atât, alungată acum de prezenţa unui soţ în carne şi oase, gata să o apere pe Mariah şi drepturile ei. Sperând că certurile vor înceta, Mariah spuse încet:

— Vă doresc numai bine, domnule Burke.

El îi mulţumi dând uşor din cap, apoi plecă. Ea răsuflă uşurată.

— Îmi pare rău pentru el, însă n-o să-i simt lipsa. Ridică privirea către Adam, care părea sfârşit acum, când criza trecuse. Ai auzit cum ne certam?

— Vocile ridicate şi mobila trântită reuşesc întotdeauna să atragă atenţia.

Pentru că începuse să-şi lase toată greutatea pe umărul ei, îl duse pe canapea.

— Stai jos. Mă mir că ai reuşit să vii până aici, darămite să mă şi salvezi de George Burke.

Adam îi zâmbi cu un aer de intimitate dulce, care-i tăie răsuflarea.

— Nu puteam să-l las pe individul acela să-mi rănească soţia.

— Sunt fericită că ai venit să vezi ce se petrece. Îi era ruşine de tremurul din voce. Cum ai reuşit să arunci un bărbat atât de masiv ca Burke în cealaltă parte a camerei?

Adam se încruntă.

— Pur şi simplu… am ştiut. Există mai multe feluri în care poţi folosi greutatea şi înălţimea cuiva împotriva lui. Însă nu m-am gândit la asta. V-am văzut şi am acţionat din instinct.

Deci, oricare i-ar fi fost trecutul, ştia să se bată. Asta se potrivea cu mâinile sale de muncitor, însă nu şi cu felul

foarte educat în care vorbea. Era o adevărată enigmă. Iar el credea povestea privind căsătoria lor. Faptul că-i apărase cinstea în faţa lui Burke o făcea să se simtă o ticăloasă.

— Te ajut să te întorci în cameră când o să poţi sta din nou pe picioarele tale. Îţi revii minunat, însă Juliei n-o să-i placă dacă te las să te extenuezi.

— Aş vrea să stau jos un pic. O trase lângă el pe canapea şi-i înconjură umerii cu braţul. Mi-a fost dor de tine.

Cu toate că ştia că nu era deloc înţelept, se sprijini de el, recunoscătoare pentru puterea şi pentru protecţia lui.

— Îţi aminteşti când erai cu mine? întrebă ea cu prudenţă.

— Din păcate, nu. Îşi sprijini obrazul de creştetul ei. Însă mi se pare atât de firesc să te ţin în braţe, încât ştiu că trebuie să-mi fi fost dor de tine.

Minciuna ei devenea mai periculoasă cu fiecare clipă, însă nu se îndura să se desprindă de el. Şi ea se simţea minunat să fie aproape de el.

— Bănuiesc că te simţi mai bine.

— Capul încă mă doare, iar acum sunt atât de slăbit, încât n-aş putea ridica nici măcar o pisică, însă mă simt mult mai bine decât atunci când stăteam agăţat de o epavă pe mare. Mâna lui caldă îi mângâie braţul. Ştiu că nu e potrivit să vorbim despre trecutul meu, aşa că spune-mi despre tatăl tău. Cum de-a reuşit să câştige conacul nesuferitului domn Burke?

— Ne-a susţinut financiar participând la petreceri. Era un musafir fermecător, un sportiv foarte bun, nu deranja niciodată. Ştia să joace cărţi suficient de bine cât să ducem o viaţă decentă, explică ea. Domnul Burke *nu* e un bun jucător de cărţi.

— Tatăl tău era din zonă? Adam se opri. De fapt, unde anume ne aflăm?

— În Cumberland. Nord-vestul extrem al Angliei, la sud de Scoţia. Ştii unde e?

El se încruntă, iar cu degetul arătător începu să traseze o formă pe materialul şalului, acolo unde îi acoperea

genunchiul. Mariah îşi dădu seama că era conturul Marii Britanii.

— Cumberland e aici, nu-i aşa? Atinse un punct pe coasta de nord-vest.

— Exact. Deci îţi aminteşti de Marea Britanie. Îl privi. Ştii dacă eşti britanic?

El se încruntă din nou.

— În mintea mea aud şi da, şi nu în acelaşi timp.

— E un amestec interesant de lucruri pe care le ştii şi pe care nu le ştii, spuse ea gânditoare. Cu siguranţă, în curând îţi vei aminti totul.

Şi cu cât mai repede, cu atât mai bine. Îşi dădu brusc seama că, de vreme ce Burke părăsea Hartley, îi putea spune lui „Adam“ adevărul – că erau străini, nu soţi.

Însă nu-i putea face asta acum. Nu când o privea ca şi când ar fi fost centrul universului său. Nu putea să-i spună că era singur, că nu avea nici nume, nici prieteni, nici familie. Datorită lui scăpase de Burke. Acum, şi ea trebuia să-l ajute pe el, atâta vreme cât era vulnerabil.

— Spune-mi mai multe despre tine, continuă el. Unde te-ai născut? De unde e familia ta? Acum, când tatăl tău e mort, mai ai rude apropiate?

Ea zâmbi cu tristeţe.

— Nu ştiu cu mult mai multe decât tine despre familia mea. Eu şi tatăl meu eram foarte apropiaţi. Îl cunoşteam mai bine decât pe oricine. Însă nu-mi vorbea niciodată despre trecutul lui. Nu ştiu unde s-a născut, ce familie avea, cum s-a întâlnit cu mama sau cum a murit mama mea.

— Deci ai avut parte de doi bărbaţi misterioşi în viaţa ta. Gura lui Adam se strâmbă. De ce nu ţi-a vorbit tatăl tău despre trecutul său?

— Cred că s-a născut într-o familie nobilă şi a fost alungat pentru comportament necorespunzător, spuse ea cu blândeţe. Abia împlinise douăzeci de ani când m-am născut eu, iar pe mama a pierdut-o când aveam doi ani. Nu-mi amintesc nimic despre ea. După aceea, am locuit cu bunica mea în Shropshire. Tatăl meu venea în vizită de mai

multe ori pe an. Aveam cele mai încântătoare sărbători de Crăciun. Apoi pleca la vânătoare. Oftă, amintindu-şi cât de greu îi era să-şi ia rămas-bun de câte ori el pleca.

— Familia lui era din Shropshire?

— Cu toate că bunica Rose locuia acolo, n-am auzit să fi fost înrudiţi cu cineva din vecinătate. Nu dorise să spună mai multe despre bunica ei, însă se răzgândise. Faptul că-i spusese lui Adam o mare minciună o făcuse să fie convinsă că, în rest, era esenţial să-i spună doar adevărul. Bunica Rose era pe jumătate ţigancă. De fapt, era străbunica mea. Moaşa şi vraciul satului.

Mariah se uită să vadă dacă Adam rămăsese şocat să audă că avea sânge de ţigancă, însă chipul lui trăda doar interes.

— Îmi dau seama din tonul tău cât de specială a fost pentru tine. De la ea ai moştenit ochii aceştia căprui?

Mariah dădu afirmativ din cap.

— Spunea că sângele de ţigancă le făcea irezistibile pe femeile din familia noastră. Cred că în mine sângele s-a subţiat, însă bunica Rose a fost frumoasă până în ziua în care a murit, iar fiica ei a fost suficient de frumoasă, cât să-i cucerească inima unui gentleman.

— Sângele nu s-a subţiat în tine, spuse Adam apăsat.

Privirea lui era atât de caldă, încât Mariah roşi şi se uită în altă parte.

— Aveam optsprezece ani când a murit bunica Rose, apoi am călătorit cu tatăl meu. Buzele i se subţiară. Burke l-a acuzat că a trişat ca să câştige Hartley, însă e o minciună. Papă nu a înşelat niciodată pe nimeni. Nu avea nevoie. Burke m-a ameninţat că o să mă dea în judecată ca să-şi recâştige proprietatea, acuzându-mă de înşelătorie. Iar dacă îl luam de soţ, renunţa la tribunal.

— E revoltător că i-a vorbit aşa unei femei căsătorite! Trebuia să-l mai lovesc o dată de perete, înainte de a pleca.

— Nu erai aici şi nu am discutat cu nimeni situaţia mea. Râse uşor. Se pare că e ceva obişnuit în familia mea să nu vorbim despre trecut, aşa că pot să înţeleg de ce nu m-a

crezut. Însă înnebunesc când mă gândesc că a crezut că am nevoie de un bărbat ca să conduc Conacul Hartley. Chiar dacă nu ştiu prea multe despre agricultură, pot să învăţ, iar cu registrele de contabilitate mă descurc mult mai bine decât ar face-o George Burke vreodată.

— Când o să mă mai înzdrăvenesc, o să preiau eu ferma, spuse Adam.

Ea îl privi, uimită de dorinţa lui atât de naturală de a prelua gestionarea moşiei *ei.* Însă el credea că e soţul ei, iar după legea engleză, proprietatea nevestei aparţinea şi soţului. Alt punct slab în minciuna privind căsătoria lor.

— Cred că am ceva experienţă la ferme, spuse Adam, înţelegându-i greşit mirarea, însă nu-mi amintesc detalii. Se încruntă. Doar simt că e ceva ce înţeleg.

— Şi mai multe mistere. Îşi reveni imediat. Sper să-ţi amintești totul curând, însă dacă nu, o să-ţi arăt conacul şi îţi voi pune la-ncercare puterea de înţelegere.

El se ridică, clătinându-se de la efort.

— Dacă mă ajuţi, cred că mă pot întoarce în dormitor. Promit să mă întorc dacă mai pică vreun necioplit pe-aici.

Ea râse și-și trecu un braţ pe după mijlocul lui, să-l sprijine. Îi plăcea să-l atingă, îi plăcea felul în care braţul lui se potrivea atât de bine pe umerii ei. Se întoarseră în camera lui iar ea îl ajută să-şi scoată şalul şi să se urce în pat. Când trase cuverturile deasupra lui, murmură:

— Aş putea să te conving să te întinzi lângă mine? Doar până adorm.

Propunerea lui era, în egală măsură, şocantă şi atrăgătoare – și n-ar fi fost deloc şocantă dacă ar fi fost căsătoriţi cu adevărat. Factorul decisiv fu oboseala ei.

— E o idee minunată. Se întinse cu grijă peste cuverturi, în dreapta lui, ca să nu-l rănească la cap dacă se întorcea spre ea. Se gândi să verifice mai târziu dacă bandajul trebuia schimbat.

Deocamdată, ea se odihnea. Cu toate că stătea pe cuverturi, iar el sub ele, tot simţea că era delicios de păcătos să se cuibărească lângă el. Chiar putea ajunge să-i placă…

În ciuda oboselii, Adam era perfect treaz. Dormise destul, acum prefera să savureze senzaţia de a-şi ţine soţia în braţe. Ea adormise imediat, cu capul pe umărul lui, obosită după o noapte atât de lungă şi după întrevederea neplăcută cu neghiobul de Burke. Slavă cerului că Adam reuşise să-şi adune puterea ca s-o protejeze.

Părul ei blond strălucitor era prins sobru la spate, însă firele care-i ieşiseră din coc erau netede ca mătasea la atingere. Amintirea chipului ei lucind în lumina lămpii, când el deschisese ochii cu o noapte în urmă, îl făcea să-şi dorească să fie suficient de puternic pentru un soţ cum se cuvine.

Ar fi fost mare păcat să nu-şi recapete memoria. Şi-ar fi dorit să-şi amintească toate detaliile întâlnirii lor. Primul lor sărut. Noaptea nunţii.

Îşi dorea să-şi amintească până şi durerea pe care o simţise când plecase de lângă ea. Şi totuşi, unde fusese şi de ce plecase?

Oftă uşor. Toate la timpul lor. Se aplecă şi o sărută pe creştet. Dacă va fi ca memoria să nu-i mai revină niciodată, atunci îşi vor crea noi amintiri.

CAPITOLUL 6

Glasgow

Randall privea pe geamul poştalionului, în timp ce treceau prin oraşul aglomerat şi plin de viaţă.

— Nu ştiam că Glasgow e atât de mare.

— Nu e la fel de mare ca Londra, însă aici se află printre cei mai mari negustori şi meşteşugari din Marea Britanie, spuse Kirkland. Şi e mai agitat decât un stup de albine înfometate.

— Accentul tău tinde spre cel scoţian, spuse Masterson plin de interes.

— E firesc, spuse Kirkland, cu o grosolănie intenţionată, însă dacă ţi se pare acum că am accent scoţian, aşteaptă să auzi limba din Glasgow. Nici n-o să-ţi dai seama că e engleză.

Randall zâmbi uşor, amuzat de joaca prietenilor săi. În general, drumul de la Londra fusese unul liniştit, închiriaseră o diligenţă şi porniseră spre Scoţia în cea mai mare viteză. Cu toate că această călătorie în trăsură, cu puţine opriri, fusese un adevărat iad pentru piciorul lui rănit, se deplasaseră rapid. Însă, dacă n-ar fi fost rana, acum s-ar fi întors în Peninsulă şi ar fi aflat de moartea lui Ashton abia după mai multe săptămâni.

Pierduse mulţi prieteni în campanie, atât pe câmpul de luptă, cât şi din pricina febrei nemiloase, care-l trimisese şi pe Will Masterson acasă, la recuperare. Însă prietenii din Anglia trebuiau să fie în siguranţă. Nu să fie făcuţi bucăţi de un nenorocit de vas cu aburi.

Când traversară râul Clyde, pe un pod mare şi aglomerat, se gândi cât de bine era că ajunseseră, în sfârşit, aici ca să poată *face* ceva.

— Ştiţi unde e şantierul de corăbii al lui Ashton?

— Undeva prin Portul Glasgow, la vest de oraşul propriu-zis, răspunse Kirkland. N-o să fie greu să-l găsim. În Glasgow sunt mulţi ingineri, iar proiectele precum cel al lui Ashton – discutate la toate tavernele şi cafenelele din oraş.

— Pari să cunoşti foarte bine oraşul, remarcă Masterson.

Kirkland ridică din umeri.

— Am petrecut mult timp aici, în copilărie. Patima mea nefericită pentru relaţiile mele mercantile m-a ajutat să fiu adus la Academia Westerfield. Iar pentru asta, voi fi etern recunoscător.

— Mi-ar plăcea să aflu cum am ajuns toţi pe mâinile lui Lady Agnes, chicoti Masterson.

— Sunt o mulţime de feluri în care un băiat se poate abate de la standardele civilizaţiei, spuse Randall sec. Şi le-am cam descoperit pe toate. Cât mai avem până în Portul Glasgow?

— Cel puţin o oră. Kirkland îl studie cu atenţie pe Randall. O să ajungem în jurul cinei. Sugerez să închiriem camere la un han şi să ne odihnim peste noapte, apoi să începem să căutăm informaţii despre Ashton şi despre *Enterprise.*

Randall încuviinţă din cap. Mintea lui nerăbdătoare şi-ar fi dorit să înceapă imediat cercetările, însă trupul său chinuit simţea nevoia de odihnă. Nu avea să fie un timp pierdut. La cum îl ştia pe Kirkland – un maestru când era vorba de adunat informaţii –, până dimineaţă vor şti deja de unde să-şi înceapă căutările.

Bănuiala lui Randall se dovedi întemeiată. În dimineaţa următoare, când îşi întâlni prietenii la micul dejun în barul de la *Crown and Sail*, Kirkland avea deja adresa ingineruluişef de pe *Enterprise.* Archibald Mactavish locuia într-o casă frumoasă, pe o străduţă liniştită, aproape de faleza aglomerată. Tinerii fură primiţi de o servitoare micuţă şi sfioasă, care le luă cărţile de vizită, apoi dispăru să-şi anunţe stăpâna că era chemată de trei domni.

Doamna Mactavish era o tânără care arăta obosită, ţinea

în braţe un prunc şi nu era deloc încântată să ştie că în salonul ei se află trei domni uriaşi.

— Nu am timp de vizite, spuse ea direct. Îl căutaţi pe soţul meu?

— Dacă se poate, spuse Kirkland, cu un accent scoţian pronunţat. Suntem prietenii ducelui de Ashton şi am vrea să aflăm mai multe despre accidentul în care şi-a pierdut viaţa.

— Nu a fost vina lui Mactavish! spuse ea hotărât.

— Doamnă Mactavish, spuse Masterson cu tact, nu am venit să dăm vina pe cineva. Dorim doar să aflăm ce s-a întâmplat. Am fost colegi de şcoală cu Ashton, iar el ne este foarte drag. Am vrea să ştim mai multe, dacă soţul dumneavoastră se simte în stare să vorbească.

— Bine, spuse ea cu şovăială. Să văd dacă doreşte.

Părăsi camera, luându-şi cu ea şi copilul, şi se întoarse singură după câteva minute.

— O să stea de vorbă cu dumneavoastră. Însă nu vreau să-l obosiţi. A fost norocos că a supravieţuit.

Îi conduse la etaj, într-un dormitor cu vedere spre apele râului Clyde. Mactavish era un om slab, de vârstă mijlocie, roşcat, cu o colecţie impresionantă de zgârieturi şi de bandaje şi cu o expresie plină de nefericire. Soţia lui îl sprijini în capul oaselor pe perne, apoi se uită la cărţile lor de vizită.

— Musafirii tăi sunt Kirkland, Masterson şi Randall. Nu ştiu sigur care e fiecare.

Kirkland luă din nou cuvântul.

— Eu sunt Kirkland. Făcu un pas în faţă, să-i întindă mâna, însă se opri. Braţul drept al lui Mactavish se transformase într-un ciot bandajat.

Bărbatul schiţă un zâmbet amar; ridică ciotul.

— Nu prea a mai rămas mare inginer din mine acum. Ce doriţi să ştiţi?

— Cum şi unde a murit Ashton, spuse Randall, înainte ca liniştea să devină prea stânjenitoare. Sperăm că, dacă aflăm locul în care s-a produs explozia, îi vom găsi trupul, să-l ducem acasă şi să-l înmormântăm.

Expresia lui Mactavish se mai îndulci.

— Pentru asta sunt prietenii, dar s-ar putea ca marea să nu vă ajute prea mult. Ashton era un om bun. Nici nu ţi-ai fi dat seama că e duce.

— O să i se simtă lipsa, spuse încet Masterson. Ştiţi cumva ce anume a provocat explozia? Motoarele cu abur sunt brute înşelătoare, însă în scrisorile sale Ashton ne spunea că proiectul mergea bine.

— Da, mergea bine. Mactavish îşi strânse mâna stângă în pumn şi lovi furios patul. Parcurseserăm o porţiune frumuşică, până în estuarul râului Clyde. Motorul cânta ca o privighetoare.

— E destul de departe, răspunse Kirkland uimit.

— Da, este. Cu suficient combustibil am fi putut să navigăm până la Liverpool. Tocmai ne întorseserăm, când a explodat boilerul. A fost ca şi cum ne-ar fi lovit un fulger.

— Oare nu cumva asta s-a şi întâmplat? întrebă Masterson. Dacă era furtună…

Inginerul făcu semn că nu.

— Era un pic de ceaţă, însă nici urmă de furtună.

— Unde era Ashton când a sărit boilerul în aer? De data asta, Kirkland fu cel care puse întrebarea. Eraţi şi dumneavoastră cu el?

— Eram sus, pe punte, încercând să-mi dau seama cât de departe ajunseserăm. Tocmai realizasem că ne apropiam de Insula Arran când a explodat boilerul. Am fost aruncat în apă. Mactavish se uită la ciotul urât. Nici măcar nu-mi amintesc cum mi-am zdrobit mâna. Din fericire pentru mine, Davy, cârmaciul, e un înotător excepţional. M-a prins şi m-a dus pe ţărmul Arranului, care se afla la mică distanţă de noi.

— L-aţi văzut pe Ashton în apă? întrebă Kirkland din nou.

— N-am văzut nici urmă de el, răspunse inginerul. Cel mai probabil se afla sub punte, în camera motoarelor. Stătea acolo aproape tot timpul. Îşi duse mâna la capul bandajat. Mintea mi-era răvăşită şi nu-mi aduc aminte să fi văzut pe nimeni altcineva decât pe Davy. Mai târziu, am

fost surprins să aflu că alţi marinari au ajuns şi ei la ţărm.

Randall se pregăti sufleteşte pentru cea mai dificilă întrebare.

— Aţi auzit cumva ca vreun cadavru să fi fost aruncat pe ţărm în zona aceea?

— Sunt atât de multe insule, că un trup putea ajunge într-o mie de locuri fără a putea fi găsit vreodată, spuse Mactavish. Însă sunt aproape sigur că trupul lui Ashton a fost prins în epava corăbiei.

Părea foarte probabil.

— Câte victime au fost în total? întrebă Randall.

— Patru, cu Ashton. Un trup a fost adus pe ţărm în apropiere de Troon, pe porţiunea de uscat de vizavi de Arran. Mactavish oftă. Din câte ştiu eu, ceilalţi n-au fost găsiţi încă.

Şi, probabil, n-aveau să mai fie găsiţi vreodată. Randall îşi aminti ce spusese inginerul mai devreme.

— Dacă *Enterprise* era aproape de ţărm, există vreo posibilitate să recuperăm epava?

Mactavish deveni gânditor.

— Da, e posibil. Chiar m-ar interesa să aflu de ce a explodat motorul.

— Am avea nevoie de o corabie de salvare cu o macara puternică şi de un echipaj cu experienţă, spuse Masterson. Aveţi idee cine ar fi potrivit pentru aşa ceva?

— Trebuie să mergeţi la Jamie Bogle, în Greenock. Are cel mai bun echipament de salvare din Scoţia. În ochii lui Mactavish se aprinse o scânteie. Aş vrea să coordonez eu operaţiunea.

— Asta se poate aranja. Kirkland îi aruncă o privire lui Mactavish. Dacă veţi avea nevoie de o slujbă nouă, unchiul Dunlop are un şantier naval şi caută ingineri cu experienţă în corăbiile cu abur.

— Sunteţi nepotul lui George Dunlop? Mactavish îl privea uimit, iar soţia lui, care stătea tăcută deoparte, îşi ţinu respiraţia.

Probabil că începuseră să-şi facă griji, de vreme ce slujba lui Mactavish îl lăsase ciung. Inginerul privi ciotul

unde fusese mâna lui dreaptă.

— Eu… nu mai pot lucra ca înainte.

— Mână de lucru pentru angajat se găseşte. Pe unchiul meu îl interesează mintea şi experienţa persoanei respective. O să-l anunţ că o să-l căutaţi. Kirkland băgă mâna în buzunar şi scoase un carneţel. Acum, îmi spuneţi numele celorlalţi supravieţuitori şi, dacă ştiţi, unde am putea să-i găsim?

La plecare, doamna Mactavish devenise deja suficient de încântată de musafirii ei cât să le servească ceai şi prăjituri. Când se întoarseră la trăsură, Randall întrebă:

— Unchiul tău Dunlop chiar caută ingineri cu experienţă în motoare de nave cu abur?

— Dacă nu, o să caute, răspunse Kirkland. Angajând oameni buni, a devenit unul dintre cei mai buni constructori de corăbii din Marea Britanie. O să fie fericit să-l aibă.

Randall se aşeză. Poate că încă erau departe de a-l găsi pe Ashton, însă, în acea zi, măcar îi făcuseră cuiva un bine.

CAPITOLUL 7

Era un băieţel care făcea năzdrăvănii cu alţi băieţi.

— Vedeţi, aşa trebuie aruncat cineva.

Făcu o demonstraţie cu un băiat blond, folosind metodele pe care le învăţase ca să-şi arunce adversarul pe un pat.

Blondul întâi păru şocat, apoi fascinat.

— Arată-mi cum se face! strigă el.

— Şi mie, şi mie! îi ţinură isonul şi ceilalţi băieţi din încăpere. Fusese încântat să le arate, ştiind că abilităţile sale de luptător nuerau doar amuzante şi utile, ci îi câştigau şi respectul celorlalţi.

O femeie înaltă şi vânjoasă intră în cameră chiar când doi băieţi zburau în aer din mâinile altor doi. Tăcere instantanee, nuse mai auzi decât sunetul celor două trupuri mici căzând pe saltele.

Ea văzuse întreaga scenă, iar el putea să jure că în privirea ei era şi amuzament.

—Aşadar, trebuie să vă pun să vă jucaţi cu mingea înainte săvă omorâţi între voi din exces de energie. Dar va trebui să vă jucaţi cu băieţii din sat, pentru că nu sunteţi suficienţi în școală pentru un joc de fotbal sau de crichet.

— O să fim mai buni decât ei, spuse un băiat brunet, cu ochi negri. Sângele va arăta asta, aşa spune tatăl meu.

— Nu şi pe terenul de sport, răspunse femeia, deloc impresionată. O să vă facă bine să fiţi înfrânţi de băieţi care au un mai puţină nobleţe, dar mai multă abilitate. Privirea ei încruntată se opri, pe rând, asupra fiecăruia. E vremea să vă culcaţi, nu să rupeţi mobila!

Toţi făcură un semn solemn din cap, apoi, după ce femeia dispăru, începură să chicotească. Însă nu se mai aruncară. Băiatul cel vesel, cu umeri laţi şi păr castaniu,

scoase o cutie de biscuiţi cu ghimbir pe care o împărţită între ei în timp ce stăteau întinşi pe pat, la palavre. Unii vorbeaumai mult decât alţii.

Nu-şi amintea nume sau despre ce vorbeau. Însă simţea afecţiunea dintre ei.

Prieteni. Avea prieteni.

Adam se trezi devreme, zâmbind la visul care încă îi stăruia în minte. Întinzându-se cu precauţie, îşi dădu seama că zgârieturile şi umflăturile nu i se vindecaseră încă, însă în general se simţea foarte bine. Îşi scotoci memoria, întrebându-se dacă acel vis fusese un fragment din trecutul său sau doar un vis inspirat de confruntarea cu George Burke.

Singurele lui amintiri reale rămâneau momentele din apă, plutind tot mai aproape de moarte. Nu-şi amintea nimic de dinainte, însă ştia tot ce se petrecuse după ce Mariah îl trăsese pe ţărm.

Cea mai clară era spaima pe care o simţise când ea fusese agresată de acel pretendent. Încă nu era sigur de unde găsise atâta putere să-l arunce pe Burke în colţul celălalt al camerei. Dar ştia că, dacă era nevoie, ar fi fost în stare să zdrobească şi o uşă încuiată ca să ajungă la Mariah.

Cea mai vie amintire era pacea pe care o simţise când se odihnise alături de soţia lui, după plecarea lui Burke. Ea plecase de lângă el după o oră sau două, mângâindu-i uşor părul. Poate-l şi sărutase? Îi plăcea să creadă asta.

Dormise aproape o zi întreagă, trezindu-se doar din când în când, să mănânce, să bea apă şi să folosească oala de noapte. Şi-şi mai amintea ca prin ceaţă de vizita doamnei Bancroft, care-i schimbase bandajul şi spusese că recuperarea lui mergea bine.

Acum era complet treaz şi nu se mai simţea ca un invalid. Se dădu jos din pat şi se ridică în picioare. Se legănă o clipă, însă reuşi să ajungă la lavoar fără probleme. Pe chipul său apăru o grimasă când se văzu în oglinda mică ce atârna deasupra chiuvetei. Arăta ca un

adevărat bandit. Bărbia îi era acoperită cu o barbă scurtă şi întunecată, rănile vineţii căpătaseră nuanţe neplăcute de verde şi galben, iar bandajul din jurul capului era uşor într-o parte.

Îşi pipăi gânditor barba, întrebându-se în câte zile îi crescuse. Era imposibil de spus fără să ştie cât de repede îi creşteau mustăţile, însă constată că erau destul de mari. Se spălă pe faţă şi căută în zadar o lamă de ras. Trebuia să-i ceară una lui Mariah.

Fără să-şi dea seama, se aşeză pe covorul tocit, cu picioarele sub el. Îşi aşeză mâinile pe genunchi cu palmele în sus, închise ochii şi trase adânc aer în piept. Respira deja mai rar, înainte de a-şi da exact seama ce făcea.

Era cert că stătea periodic în acea poziţie, însă era sigur că oamenii din jurul lui considerau ciudat acest lucru. Ce anume făcea?

Medita. Cuvântul îi veni brusc în minte. Cu uşurinţa pe care i-o dădea practica îndelungată, îşi îngheţă gândurile şi-şi aduse conştientizarea în centrul existenţei sale. În ciuda perdelelor întunecate care coborâseră peste trecutul său, era bine şi în siguranţă. Era suficient pentru moment.

Câteva minute de linişte îl ajutară să se concentreze şi să se pregătească pentru ceea ce putea să vină. Bănui că obişnuia să mediteze în fiecare dimineaţă după ce se spăla. Apa cu care-şi dăduse pe faţă îi amintise, probabil, de un obicei bine stabilit. Se ridică, întrebându-se ce alte obiceiuri îi vor mai reveni în minte.

În absenţa memoriei, intuiţia era cel mai bun ghid al său. Deja existaseră momente când *simţea* că un anumit lucru îi era familiar. Era sigur că ştia ceva despre agricultură. Ce altceva mai ştia?

Cai. Era sigur că ştia ceva şi despre cai.

Gata să exploreze, cercetă şifonierul mic şi găsi multe haine, tocite, însă purtabile. Nu erau ale lui, se gândi;el ar fi ales culori şi materiale diferite. Hainele erau bine croite, însă nu-l caracterizau. Probabil că Mariah adusese acolo hainele în timp ce el dormea.

Asta dacă nu cumva gusturile sale se schimbaseră odată

cu pierderea memoriei. Un gând neliniştitor. Ar fi preferat să creadă că era acelaşi bărbat dintotdeauna, chiar dacă amintirile lui erau temporar indisponibile. Avea nevoie să creadă în ceva.

Credea că era un bărbat norocos de vreme ce-şi luase o soţie ca Mariah.

Încălzit de acest gând, se îmbrăcă în haine potrivite de la ţară. Încă o dată, avu convingerea că acele veşminte nu erau ale lui. El era ceva mai înalt, mai suplu în talie, iar haina şi cizmele luaseră forma altui trup. Însă, în general, arăta decent. Mult mai bine decât în zdrenţele pe care le avea pe el când fusese salvat.

Îşi dădu seama că hainele erau ale socrului său. Încercă să şi-l imagineze pe tatăl lui Mariah, însă în minte îi veni doar versiunea ei masculină, cu păr blond şi cu ochi căprui şi blânzi. Invenţie, nu amintire. Nu-şi amintea nimic de adevăratul Charles Clarke.

Curios să exploreze o casă pe care nu o mai văzuse niciodată, ieşi din camera lui. Curând, toţi aveau să fie în picioare, însă în drum spre ieşire, totul era tăcut. Conacul avea o vedere fermecătoare către Marea Irlandei, cu insuliţe îndepărtate şi poate şi o peninsulă. Iar apusul trebuie să fie de neuitat.

Găsi o alee care ducea de la conac la ţărm şi se plimbă către o zonă de nisip şi pietriş, în formă de semilună, îngustă. Acela trebuie să fi fost drumul pe care veniseră după ce Mariah îl scosese din mare. Acum, distanţa i se părea mică. În noaptea aceea fusese fără sfârşit.

Inhală aerul sărat, lăsând valurile să-i treacă peste picioare. Era oare marinar, un om al mării? Nu era prea sigur. Cunoştea bine marea, îi plăcea să se afle lângă apă chiar şi acum, după ce fusese cât pe ce să-şi piardă viaţa în acele adâncimi întunecate. Însă nu avea senzaţia că viaţa lui era concentrată în jurul mării, cum ar fi fost normal dacă ar fi fost căpitan de vas.

Atunci, de ce se gândise imediat că ar fi fost căpitan? Bănuia că era obişnuit să dea ordine.

Când urcă pe potecă înapoi spre casă, începuse să

respire cu greutate, iar picioarele-i tremurau. Cu toate că mintea lui era activă, trupul nu-şi revenise complet din acea încercare.

În loc să se întoarcă în casă, se îndreptă spre acareturi. Într-un padoc mic de lângă grajduri se aflau mai mulţi cai. Unul dintre ei, un murg roşcat cu ochi strălucitori, veni imediat spre el, tropăind.

El zâmbi şi grăbi pasul. Era sigur acum că se pricepea la cai.

În timp ce cobora să ia micul dejun, Mariah se opri la camera lui Adam să vadă ce mai face. Inima îi sări din loc când ciocăni la uşă şi, intrând, găsi camera goală. Dacă plecase în timpul nopţii şi se rătăcise? Dacă fusese atras din nou de mare şi-l înghiţise fluxul?

Se dojeni însă imediat. Adam era destul de raţional când era treaz, aşa că, cel mai probabil, se trezise devreme şi considerase că se simţea suficient de bine cât să părăsească patul. Verifică şifonierul şi văzu că unele haine de-ale tatălui ei lipseau.

Sperând că Adam nu ajunsese mai departe de bucătărie, merse acolo, dar o găsi doar pe doamna Beckett, care cocea turte de ovăz cu coacăze uscate. Mariah luă una, însă era atât de fierbinte, că-şi arse degetele. O unse cu unt şi spuse:

— Domnul Clarke s-a trezit şi a ieşit. A venit cumva aici?

— Nu încă. Bucătăreasa o privi sever. N-aţi spus niciodată că sunteţi căsătorită.

— L-am văzut de atât de puţine ori, încât nu m-am simţit prea căsătorită, spuse Mariah, cu conştiinţa încărcată. Era oribil felul în care o minciună atrăgea după ea o adevărată mocirlă de alte minciuni. Trebuie să ne cunoaştem din nou. Muşcă din turtă. Delicioasă!

Bănuia că doamna Beckett avea întrebări despre această căsătorie dezvăluită atât de brusc, însă bătrâna nu insistă.

— Ce-i place domnului Clarke să mănânce? Dacă şi-a revenit, înseamnă că poate să mănânce o masă adevărată.

— Cel mai bine ar fi ceva uşor, răspunse Mariah, care n-

avea nici cea mai vagă idee despre gusturile lui Adam. Poate o supă bogată şi puţin peşte la cină. Luă încă două turte. Mă duc să văd dacă e pe-afară.

— Dacă-l găsiţi, o să fac o omletă bună cu verdeaţă pentru micul dejun.

— Şi eu aş vrea aşa ceva. Mariah o sărută pe bucătăreasă pe obraz şi se îndreptă spre uşă. Doamnă Beckett, eşti o comoară!

— Da, sunt, şi nu cumva să uitaţi asta, chicoti bătrâna.

Afară, Mariah cercetă cu privirea panta care ducea spre mare, însă nu-l zări pe Adam. Se întoarse la grajduri cu turtele în mână. Ştia din experienţă că nu prea existau bărbaţi care să nu fie atraşi de caii din apropiere, astfel că grajdurile păreau locul cel mai potrivit. Conacul Hartley avea caii săi de lucru şi doi cai minunaţi de călărie, pe care tatăl ei îi câştigase la cărţi.

Muşcă din nou dintr-o turtă, când tatăl ei apăru călare de după colţul grajdului.

Scoase un ţipăt şi îşi duse mâna la gură; turtele căzură în iarbă, iar ea aproape că leşină din pricina şocului.

Adam sări de pe cal şi alergă spre ea, cu ochi plini de îngrijorare.

— Mariah, ce s-a-ntâmplat?

Adam. Nu era tatăl ei, ci Adam.

— Am… am crezut că eşti tatăl meu, bâigui ea tremurând. Purtai hainele lui şi călăreai calul lui, Grand Turk. O clipă, am fost sigură că el e.

În timp ce Grand Turk mânca din bucata ei de turtă căzută pe jos, Adam o cuprinse în braţe. Hainele păstraseră vag mirosul tatălui ei, însă îmbrăţişarea era clar a lui Adam.

— Draga mea, spuse el blând. Ai avut câteva săptămâni îngrozitoare. Îmi pare rău că te-am speriat aşa.

Ea se cuibări la pieptul lui, dureros de recunoscătoare pentru sprijinul oferit.

— Încă… încă nu pot să accept că tata nu mai e, explică ea. Dacă l-aş fi văzut mort, era altceva, însă doar să aud despre asta nu e acelaşi lucru.

În timp ce Adam îi mângâia părul, îşi dădu seama că era ceva neobişnuit în felul în care o ţinea. Îmbrăţişarea aceea nu era dorinţă şi era mai mult decât confortul oferit de un prieten. Era cumva… intimitate? Adam se credea soţul ei şi acţiona cu o blândeţe protectoare, considerând că avea dreptul s-o ţină în braţe.

Pe cât de tulburător era acest gând, pe-atât de plăcută era atingerea lui. Se purta aşa de natural în rolul său de soţ, încât ea începu să se întrebe dacă nu cumva chiar avea o soţie pe undeva. O soţie disperată să afle ce se întâmplase cu el, aşa cum Mariah era disperată să ştie sigur ce se întâmplase cu tatăl ei.

Fără să dea glas acestor gânduri, se îndepărtă de el. Iar el luă celelalte turte înainte să le mănânce Turk pe toate. Turtele erau calde încă, iar el îi oferi una.

— Cum ai aflat de moartea tatălui tău? Există cumva posibilitatea ca raportul să fi fost greşit?

— Am auzit vestea de la George Burke. Văzând expresia de pe chipul lui Adam, zâmbi sec. Într-adevăr, nu e o sursă de încredere, însă avea inelul pe care-l purta tot timpul tatăl meu. Asta m-a convins.

— Nu m-ar mira să-l fi furat dacă s-au întâlnit, spuse Adam şi muşcă din turtă.

— Probabil că e în stare de-aşa ceva, însă curând după aceea am primit o scrisoare de la avocatul nostru din Londra, în care mi se confirma moartea tatei. Muşcă din turta ei, mestecă gânditoare, şi adăugă: Dovada cea mai convingătoare este că n-am mai primit de mult timp vreo veste de la tatăl meu. Îmi scria de mai multe ori pe săptămână. Apoi… nimic. Nu avea cum să se oprească aşa brusc din scris dacă totul era bine. O trecu un fior. Sunt sigură că e mort şi, totuşi, acum mi s-a părut foarte firesc să-l văd venind spre mine călare pe Turk.

Adam mâncă ultima turtă.

— Cred că e normal să speri că s-a făcut o greşeală. Că tragedia nu ne putea lovi pe *noi.*

— Ştii asta din experienţă sau eşti pur şi simplu înţelept?

El căzu pe gânduri.

— Nu ştiu, însă n-aş băga mâna-n foc că dau dovadă de o mare înţelepciune naturală.

Ea chicoti. Dacă bunica Rose îi trimisese un soţ fals, măcar alesese unul cu simţul umorului.

— Îţi place de Grand Turk? Tatăl meu spunea că e cel mai bun cal pe care l-a avut vreodată. Desigur, l-a câştigat la cărţi.

Chipul lui Adam se lumină.

— E splendid. Merge frumos şi e vioi fără să fie răutăcios. Şi iapa roşcată e foarte frumoasă. Alt premiu câştigat la masa de joc?

— Da. E calul meu, Alună. Mariah îl studie pe Adam, care arăta ca un adevărat domn de ţară în hainele tatălui ei, însă avea chipul supt. Nu mă aşteptam să te găsesc călare. Nu a fost cam mult pentru tine?

— Nu mi-am recăpătat puterile pe de-a-ntregul, recunoscu el, însă îmi doream să călăresc din nou. Poate mergem călare pe moşie astăzi?

— Mai târziu, dacă te simţi pregătit, însă acum doamna Beckett vrea să ne pregătească micul dejun. Eşti gata pentru o omletă?

— Sigur!

O luă de braţ şi se întoarseră în casă. Şi lui îi plăcea s-o atingă. Din nou, ea se întrebă dacă nu cumva avea lejeritatea unui om deja căsătorit, care era obişnuit să aibă o femeie a lui, pe care s-o atingă oricând dorea.

Cu cât Adam – darul pe care marea i-l oferise – îşi recăpăta mai curând memoria, cu atât era mai bine pentru toată lumea.

După un mic dejun excelent, Adam se retrase în dormitor să se mai odihnească. După-amiază devreme, Mariah intră în vârful picioarelor în camera lui şi-l găsi întins pe spate în pat. Îşi scosese cizmele şi haina, dar mai avea cămaşa şi pantalonii. Era un bărbat frumos, care îndeplinea idealul de eleganţă echilibrată, fără exagerare. Oare era gentleman din naştere? Nu era sigură, însă era clar că devenise unul.

Gândindu-se să-l lase să doarmă dacă nu avea să se trezească uşor, şopti:

— Adam? Cum te simţi?

Deschise ochii şi-i aruncă un zâmbet care o făcu să se simtă cea mai specială femeie din lume.

— M-aş descurca la o plimbare călare pe moşie.

Ea îl studie, zgârieturile sale încă vizibile amintindu-i de toate cele care nu se vedeau. Fusese destul de zguduit.

— Mai bine să aşteptăm până mâine. Nu trebuie să te forţezi.

— Atunci trebuie să-mi găsesc altă activitate fizică, îi prinse mâna şi o trase lângă el, pe pat. Aş fi vrut să-mi amintesc primul nostru sărut, spuse el, privind-o intens. Va trebui s-o iau de la capăt.

Înainte ca ea să-şi dea seama ce avea Adam de gând să facă, o lipi de el şi o sărută. Gura lui era puternică şi caldă, iar limba lui îi desfăcu buzele cu blândeţe.

Se simţi inundată de senzaţii care-i întunecau raţiunea şi simţurile. Fusese sărutată de tineri de treabă şi fusese nevoită de multe ori să se lupte cu beţivi precum Burke, însă nu mai avusese parte de un asemenea sărut. Îi simţea mirarea şi încântarea, ca şi când ar fi fost proaspăt îndrăgostiţi, însă mai simţea din partea lui devotament şi credinţa că aveau un trecut comun. Că erau făcuţi unul pentru altul.

Oftă, în timp ce mâinile lui îi mângâiau spatele, trecând peste fiecare curbă. Când trupurile lor se atinseră, ea simţi că ia foc. Îşi dorea să se topească în el, să se sărute până-şi pierdeau cunoştinţa.

Mâna lui dreaptă alunecă pe sub rochie şi urcă pe coapsa ei goală, într-un mod la fel de şocant pe cât era de seducător. Se retrase din îmbrăţişarea lui, în timp ce inima îi bătea cu putere. Undeva în interiorul ei, Sarah îi spunea: „E doar vina ta“.

Mariah nu putea să nege. Dacă ar fi continuat pe calea asta, şi-ar fi pierdut virginitatea şi poate că l-ar fi ademenit pe Adam să comită adulter. Ar fi trebuit să fugă de această situaţie îngrozitoare.

El o privi – se îmbujorase, era uimită şi oarecum rănită.

— Ce s-a întâmplat, Mariah?

O clipă se gândi să-i spună adevărul, însă nu se îndura să-i înlăture singura certitudine pe care o avea. Se strădui să găsească un răspuns care să pună un pic de distanţă între ei, dar în acelaşi timp să fie şi cât de cât sincer.

— Îmi pare rău, Adam. Se ridică în capul oaselor pe marginea patului, căci nu putea gândi clar din cauza lui. Asta e prea… prea brusc pentru mine. Am petrecut atât de puţin timp împreună, iar acum sunt o străină pentru tine.

— O străină dragă, spuse el încet. Şi, cu siguranţă, eu nu sunt un străin pentru tine. Sau m-am schimbat prea mult?

Mariah se înfioră, gândindu-se dacă nu cumva acele sentimente erau pentru soţia lui adevărată, iar ea era doar un înlocuitor convenabil. Amintindu-şi ce-i spusese doamnei Beckett, răspunse:

— Nu te-ai schimbat, dar situaţia în sine e ciudată. Vrei să mă curtezi ca şi când abia ne-am întâlnit? Ne-am putea redescoperi. Îi luă mâna într-a sa. Memoria îţi poate reveni oricând, lucru care ar simplifica situaţia. Însă, până se va întâmpla asta, putem s-o luăm de la început?

Elezită, iar ea ghici că ar fi preferat să o cunoască într-un fel mai biblic. Apoi îşi ridicară mâinile înlănţuite, iar el îi sărută vârful degetelor.

— Ce idee înţeleaptă, domnişoară Clarke, sunteţi cea mai încântătoare fiinţă pe care am cunoscut-o. Ieşiţi cu mine la o plimbare în grădină?

— Mi-ar plăcea foarte mult, domnule Clarke, răspunse ea uşurată. Putem admira narcisele şi ne putem admira unul pe celălalt.

El râse şi îşi coborî picioarele pe podea. Se întinse să-şi ia cizmele.

— Sper să fiţi fermecată de zgârieturi şi de mustăţi. Nu prea-mi dau seama cum arăt.

— Arăţi minunat, spuse ea ferm.

Şi, cu siguranţă, acesta era adevărul.

CAPITOLUL 8

În timp ce Adam îşi luă cizmele şi haina ca să iasă afară, Mariah apăru din nou cu o pălărie fermecătoare, decorată cu flori de mătase, şi cu un şal albastru. El îi oferi braţul.

— Arătaţi încântător, domnişoară Clarke.

Ea clipi şi-l luă de braţ.

— Sunteţi foarte amabil, domnule. Dacă sunteţi foarte, foarte cuminte, aş putea chiar să vă permit să-mi spuneţi pe numele mic.

El zâmbi şi-i deschise uşa să iasă afară.

— Dacă nu vi se pare că e prea din pripă, îmi puteţi spune Adam.

— Nu aş face niciodată ceva pripit, domnule Clarke, spuse ea cu hotărâre. Trebuie să ştiţi că sunt o domnişoară bine-crescută.

— Nici nu aş putea să cred altceva, o asigură el.

Fusese dezamăgit – *foarte* dezamăgit – că nu dorise să-l lase să facă dragoste cu ea, însă acum îşi dădu seama că avusese dreptate. Aveau nevoie să se curteze şi să se cunoască din nou, să reconstruiască fundaţia de afecţiune şi de prietenie. Dorinţa era un lucru firesc într-o căsătorie, însă era nevoie de mai mult, mai ales pentru o femeie care se confrunta cu un soţ care nu-şi mai amintea de ea.

Se cunoşteau din nou unul pe celălalt şi, mai mult, jucau un joc delicios, mai frumos decât unul adevărat, pentru că finalul, patul lor marital, era prestabilit.Îşi dorea să-şi amintească felul în care arăta trupul ei cu forme elegante atunci când nu era ascuns de îmbrăcăminte. Era înnebunitor să ştie că fuseseră iubiţi şi, totuşi, să nu reuşească să recheme amintirea trupului ei. Sau gustul şi senzaţiile legate de ea.

În faţa casei, ea îl duse la stânga, în partea opusă a

conacului, a grajdurilor şi a altor acareturi de fermă. El savura căldura plăcută a mâinii ei care se odihnea pe braţul lui, mirosul dulce de levănţică al hainelor ei.

— Nu mă prea pricep, însă pălăria e atât de frumoasă, încât probabil că e la modă.

— Vă mulţumesc, domnule. Renunţă la sobrietatea ei exagerată şi chicoti. Am refăcut de multe ori pălăria asta de paie, aşa că nu mai e chiar la modă. Nu prea aveam bani de cheltuit în plus, aşa că am devenit foarte pricepută în a reface rochii şi pălării cu dantelă, cu panglici sau cu flori.

Oare toate tinerele elegante erau în stare să recunoască faptul că stăteau prost cu finanţele sau caracterul ei direct se datora faptului că erau căsătoriţi? Indiferent de motiv, sinceritatea ei era înviorătoare.

— Însă şalul nu prea are şanse să fie considerat la modă.

Ea îşi strânse şi mai mult şalul albastru tocit.

— Bunica Rose mi l-a croşetat de un Crăciun. De câte ori îl port, îi simt braţele în jurul meu, aşa că-l port destul de mult.

Cu toate că tonul ei era blând, el simţea singurătatea de dincolo de cuvinte. Dusese o viaţă neobişnuită, care avea puţine în comun cu cea a unei tinere bine-crescute.

— Nu-ţi era greu să călătoreşti mereu dintr-un loc în altul, fără să ai rădăcini adevărate? Cum te-ai distrat? Bănuiesc că, în unele locuinţe, femeilor nu le plăcea să aibă în preajmă o fata atât de frumoasă ca tine.

Ea zâmbi.

— Eşti inteligent că ţi-ai dat seama. Tuturor le plăcea compania tatălui meu, pentru că ştia să facă atmosferă, însă femeile se gândeau de cele mai multe ori că vreau să mă mărit cu fiii lor, iar o mireasă scăpătată nu prea era potrivită.

El dădu glas unui gând care-l măcinase până atunci.

— Atunci te-ai măritat cu un bărbat scăpătat? Nu am reuşit să-ţi ofer un cămin decent?

Ea se încruntă şi-şi îndreptă privirea în altă parte, ca şi când n-ar fi ştiut ce să răspundă.

— Erai inteligent şi cu posibilităţi. Nu-mi făceam griji pentru viitorul nostru. A trebuit să pleci curând după ce ne-am căsătorit, aşa că a fost normal să rămân cu tatăl meu până la întoarcerea ta. Făcu un gest către conac. Apoi s-a întâmplat evenimentul cu Hartley.

— Cât timp am stat despărţiţi?

— Mi s-a părut o veşnicie.

— De ce-a trebuit să te părăsesc? Ce ocupaţie aveam?

— Erai implicat în treburi secrete pentru guvern. Nu mi-ai vorbit niciodată despre ele. Am crezut că preferai să nu întreb. Apoi, schimbând subiectul, spuse cu tristeţe: Plimbarea asta ar fi fost mai romantică dacă şi grădinile erau atrăgătoare, însă sunt sălbatice, iar eu nu am avut timp să mă gândesc ce să fac. Burke nu a cheltuit nici măcar un penny pentru moşia asta. Doamna Beckett, bucătăreasa, mi-a spus că au avut cândva un grădinar bătrân, însă a murit şi nu a fost înlocuit. Acum, grădinile seamănă mai degrabă cu o junglă.

Exagera, dar nu prea mult. Răsaduri crescute în exces aproape că formau un labirint, copacii erau neîngrijiţi, iar straturile de flori şi bordurile erau părăginite. Grădina părea părăsită chiar şi în timpul primăverii. Iar vara târziu, unele zone deveneau deja de nepătruns.

— E nevoie de multă muncă, aprobă el, în timp ce se plimbau pe o alee de cărămidă stricată. Însă modelul de bază e bun, iar plantele sunt puternice. Ţinu o creangă pentru a-i face loc lui Mariah să treacă. Mă laşi să încerc să fac ordine prin grădini?

Ea îi aruncă o privire.

— Şi la grădinărit te pricepi?

— Cred că da. Îşi îndoi involuntar degetele. Am o dorinţă puternică să lucrez cu mâinile. Să pun mâna pe ceva şi să-l fac să arate mai bine.

— Atunci, aici e locul potrivit să începi. Tot ce trebuie să faci este să îmbunătăţeşti lucrurile. Pot să mai angajez oameni din sat să te ajute, dacă vrei.

— E o idee bună, după ce hotărăsc ce e de făcut. Ridică mâna şi-şi împleti degetele cu ale ei. Ea îşi ţinu răsuflarea,

căci nu purta mănuşi, iar pielea lui o atingea direct pe a ei.

— Acum, când soarta lor se află în mâinile mele, spuse el când îşi reluară plimbarea, văd altfel grădinile.

— Arbuştii plâng după atenţie, râse ea. Există porţiuni de grădină pe care nu le-am văzut niciodată. Întotdeauna există multe altele de făcut.

— Atunci vom explora fiecare centimetru. Unde duce aleea asta?

— Habar n-am. Însă mi-ar plăcea să aflu. Se apropie şi mai mult de el, când poteca se strâmtă între tufişuri.

— Trebuie neapărat să tundem verdeaţa de-aici. Îşi privi mâinile, nerăbdător să treacă la treabă, iar prin minte îi trecură chestiuni legate de rang şi de clasă. Înseamnă că nu sunt un gentleman?

— Mereu ai fost unul, în ochii mei.

Trasă o linie în mijlocul palmei sale drepte. Răspunsul atingerii ei îl străbătu ca un fior, vibrant şi erotic.

El îşi aduse aminte că o curta şi că nu prea putea să o întindă pe iarba deasă, ca să-i redescopere trupul moale şi frumos. Trase adânc aer în piept, să-şi controleze părţile mai neascultătoare ale anatomiei sale, apoi merse mai departe. Cărarea o luă la dreapta şi se termină într-o grădină împrejmuită. Două ziduri de piatră, uşor atinse de vreme, formau un unghi drept pe panta unui deal. Celelalte două laturi erau definite de tufişurile dese. Narcisele erau aproape înflorite, iar un pom fructifer se întindea pe spalier spre zidul de la sud. Celălalt zid era acoperit cu viţă-de-vie care devenea roşie toamna, iar un copac graţios făcea umbră.

Se opri şi-şi ţinu răsuflarea.

— Îmi pare… cunoscut.

Ea îl privi mirată.

— Ai mai fost aici?

— Nu, răspunse el încet, încercând să analizeze imaginea care-i trecuse o clipă prin minte. Mai degrabă atmosfera pare cunoscută.

— În ce fel? întrebă ea, încurajator.

— Faptul că zona e închisă şi pare… în siguranţă.

Apărată. Liniştită. Închise ochii şi încercă să-şi amintească de cealaltă grădină. Am amintirea vagă a unui loc asemănător, însă cu mult mai multe flori. Flori strălucitoare. Într-un colţ se afla o fântână cu un… elefant în mijloc? Cred că era un elefant.

— E posibil ca acea grădină să nu fi fost în Anglia.

— Nu era, răspunse el cu certitudine în glas. Însă habar n-am unde era.

Deschise ochii şi studie grădina. Frunzişul tufelor era un amestec plăcut de forme şi de culori. Aleile de cărămidă erau dispuse în zigzag, iar menirea pietrelor mari părea să fie aceea de a sta pe ele.

— Însă cred că ambele locuri au fost proiectate ca să încurajeze introspecţia, rugăciunea sau liniştea.

— Că veni vorba de linişte, iat-o pe Annabelle, pisica doamnei Beckett.

Pisica sforăia într-un luminiş sub pomul fructifer. Ochii de felină se deschiseră când Mariah se apropie, iar pisica nu se împotrivi să fie luată în braţe şi alintată.

„Ar trebui să ia pisica peste tot cu ea“, îşi spuse Adam. Era irezistibilă, cu o buclă de păr blond atârnând peste umăr şi cu pisica albă torcându-i în braţe. Afecţiunea şi tandreţea ei o făceau şi mai frumoasă.

— Probabil, formele generoase ale lui Annabelle se datorează vieţii ei în bucătărie.

— Ai spus-o foarte politicos, chicoti Mariah. E o mâţă dulce. În unele nopţi, vine şi doarme chiar în patul meu.

Adam se întoarse încet, cu gândul la cealaltă grădină. Acum o vedea mai clar. Apa fântânii ţâşnea nu din trompa unui elefant, ci dintr-un bărbat cu cap de elefant. Foarte neenglezesc. Aerul părea înăbuşitor, iar o femeie stătea jos la umbra unui copac mare. N-o putea vedea clar, însă ştia că avea părul negru şi era frumoasă…

Mariah se aşeză pe piatra cea mai mare, cu pisica în braţe.

— Îmi dau seama că astfel de împrejurimi sunt perfecte pentru calmarea nervilor.

— O să fac curăţenie şi o să transform acest loc într-o

veritabilă grădină de meditaţie, ca prim proiect al meu. Se aşează pe piatra de lângă ea şi mângâie blana mătăsoasă a pisicii Annabelle, cu degetele provocator de aproape de sânii lui Mariah. Dacă tot vă curtez, domnişoară Clarke, o să mă folosesc de această clipă de intimitate ca să vă fur un sărut.

Se aplecă şi îşi apăsă uşor buzele pe ale ei, ca şi când ar fi fost prima dată. Ea scoase un sunet abia auzit, iar buzele îi rămaseră lipite de-ale lui. Un sărut început într-un fel nevinovat se transformă rapid în mai mult de-atât. Se apropie şi mai mult de ea, în timp ce mâna lui îi cuprinse sânul. Pisica miorlăi în semn de protest şi sări din poala lui Mariah.

Comportamentul lui Annabelle o făcu pe Mariah să ofteze şi să se tragă înapoi.

— Vă las să-mi furaţi un sărut, însă nimic mai mult. Pentru că sunt o tânără f… foarte decentă.

El strânse din pumni. Cu toate că trupul său urla după căldura ei, acceptase s-o ia încetul cu încetul. Merita asta.

— Îmi voi cere scuze pentru comportamentul meu neadecvat, pentru că nu sunt chiar un gentleman, dar, îmi doresc în secret să repet acest gest cât mai curând.

Ea râse uşor stânjenită, se ridică şi îşi aranjă rochia.

— Cred că eşti mai cinstit decât ar fi un pretendent obişnuit.

— Aceasta nu e o curtoazie obişnuită, spuse el.

După care se ridică, simţind o uşoară ameţeală.

— Ne întoarcem la explorările noastre? spuse el, oferindu-i braţul.

— Atâta timp cât evităm grădinile prea retrase. Grădinile dedicate bucătăriei sunt perfecte. Toate legumele acelea sunt complet lipsite de romantism.

Zâmbi şovăielnic şi-l luă de braţ. Adam îşi aminti din nou că ea avea nevoie de acest timp ca să accepte felul în care se schimbase el. Nu mai era bărbatul de dinainte, iar faptul că erau căsătoriţi nu însemna neapărat că-l invita imediat să împartă patul cu el.

Se întrebă neliniştit dacă amnezia era un motiv pentru

desfacerea căsătoriei. Spera să nu fie.

CAPITOLUL 9

Insulele Greenock şi Arran, Scoţia

Într-o după-amiază rece şi ploioasă, în timp ce *Annie* ancora, Will Masterson se prinse de balustrada corăbiei. Alături de el se afla Randall, care întrebă:

— Ce e chestia aia de pe puntea din spate?

— Un clopot pentru scufundare, răspunse Will. Ca un clopot de biserică, e deschis la un capăt. Din cauza greutăţii stă drept când e coborât în apă, iar aerul e prins dedesubtul lui. Scafandrii pot coborî în interiorul clopotului şi înoată în locul unde lucrează, apoi intră din nou în clopot când vor să respire.

— Ingenios, aprecie Kirkland. Oare ce va mai fi inventat?

— Aristotel a scris deja despre un clopot de scufundări, aşa că nu e chiar cea mai nouă invenţie, spuse Will. Dar s-au făcut progrese mari în ultimii ani. Acesta are o fereastră, ca să priveşti sub apă, şi aer comprimat, ca să rămână mai mult timp scufundat.

Randall se încruntă.

— Sper că-şi va face treaba.

— Probabil că Ash era în camera motoarelor. Dacă e aşa, ar trebui să-i putem recupera trupul. Vocea lui Will era calmă, dar sentimentele lui, nu. Atâta timp cât nu exista un cadavru, se putea agăţa de o mică speranţă că Ash încă era în viaţă.

Cu strigăte şi scârţâit de scânduri, *Annie* îşi începu prima parte a călătoriei. Archie Mactavish avusese dreptate: Jamie Bogle din Greenock avea o corabie de salvare de mâna-ntâi, cu echipamentele cele mai modeme. Clopotul de scufundări avea o linie de aer comprimat. Bogle avea şi un motiv personal ca să ajute la găsirea

navei *Enterprise.* Vărul său Donald era unul dintre bărbaţii dispăruţi şi consideraţi morţi.

— Lui Donald îi plăcea să lucreze pentru duce, îi spusese Bogle lui Will pe un ton aspru, când se întâlniseră să vadă dacă putea să preia acţiunea. Mi-a spus că a fost cel mai bun post pe care l-a avut vreodată.

— Atunci poate reuşim să-i aducem trupul acasă, răspunsese Will.

— Familia ar aprecia asta, spusese Bogle. Puteţi să navigaţi pe fluxul de după-amiază?

Puteau. Nava de salvare *Annie* şi o şalupă înaintară spre sud cu Will, cu Randall şi cu Kirkland, alături de alţi doi pasageri: Archibald Mactavish şi Davy Collins, doi dintre cei patru supravieţuitori de pe *Enterprise.* Din amintirile lor despre Insula Arran, aveau nevoie de mai puţin de o zi ca să dea de urma epavei. Apele erau puţin adânci, ceea ce însemna că operaţiunea de salvare se putea desfăşura perfect.

Sub un cer umed şi ameninţător, clopotul de scufundare intră în apă cu doi scafandri, unul dintre ei fiind fiul lui Bogle, Duncan. Timpul în care cei doi bărbaţi rămaseră scufundaţi a părut interminabil, totuşi nu a fost prea lung. Lanţul macaralei răsună şi deveni rigid când se agăţă de o bucată de epavă.

Scafandrii reveniră la suprafaţă. În timp ce se înfăşurau în pături groase de lână, Duncan raportă:

— Am găsit secţiunea din pupa a corăbiei, inclusiv camera motoarelor. Din fericire, *Enterprise* nu era o corabie mare. Cred că o putem scoate la suprafaţă dacă avem grijă.

Tatăl său aprobă din cap şi ordonă echipajului să înceapă ridicarea. Lanţul scârţâi, greutatea se ridică, iar apa ieşi prin toate crăpăturile când bucata imensă de epavă ajunse la suprafaţă.

Will îşi înfipse unghiile în balustrada corăbiei, întrebându-se dacă Ash era înăuntru. Nu prea-i venea să creadă că Ash, cu înţelepciunea sa tăcută şi cu loialitatea sa absolută, nu mai era printre ei. De aceea era atât de

important să-i găsească trupul.

Macaraua legăna epava către şalupă când lanţul care susţinea greutatea se rupse, căzând spre Duncan Bogle. Cu viteza unei pisici, Randall încercă să-l dea la o parte pe tânărul scafandru din calea obiectului. Reuşi doar parţial. Capătul lanţului îl lovi cu putere pe Duncan.

Tânărul scoase un ţipăt şi căzu pe punte. Un val explodă în toate direcţiile, când o bucată masivă de epavă căzu înapoi în mare, legănând corabia *Annie*.

Înjurând, căpitanul se aplecă deasupra fiului său, doborât de durerea pricinuită de impactul violent cu lanţul care ricoşase.

— Eşti bine, băiete?

— Destul de… îngăimă tânărul. Dacă saxonul ăsta nu m-ar fi tras înapoi, nenorocitul de lanţ m-ar fi tăiat în două, cred.

— Chiar şi-aşa, şi tot a fost cât pe ce să… Randall, care avea experienţă în îngrijirea răniţilor pe front, îngenunche lângă Duncan şi-i examină pieptul şi umărul. Un umăr rupt şi, poate, o coastă fisurată. Dacă le fixează la locul lor, o să se vindece bine.

— Însă n-o să se mai scufunde o vreme. Bogle se încruntă. Pot înlocui lanţurile, dar scufundarea e o treabă pentru doi, iar Wee Geordie n-o poate face singur. Va trebui să ne întoarcem la Greenock, să luăm alt scafandru.

— Pot să mă scufund eu, spuse Will. Am locuit în Indiile Occidentale când eram mic şi am învăţat să înot încă de când am învăţat să merg.

— Eşti sigur? întrebă căpitanul cu îndoială. E o muncă dificilă şi periculoasă chiar şi pentru cei cu experienţă în scufundarea cu clopotul.

— Am o experienţă cu un clopot de scufundat când am lucrat pe o corabie care trebuia să recupereze o comoară spaniolă în Indii, răspunse Will.

— Nu ştiam asta, spuse Kirkland, care venise lângă ei.

— Toţi avem secretele noastre, zâmbi Will. Cât mai aşteptăm până coborâm din nou clopotul, căpitane?

Bogle privi cerul şi suprafaţa mării.

— Se schimbă vremea, deci e bine s-o facem cât mai repede. Cred că într-o jumătate de oră.

A fost nevoie de o cantitate imensă de înjurături ca să înlocuiască lanţul. Will îşi dorea să fi putut înţelege dialectul din Glasgow: înjurăturile acelea erau de-a dreptul poetice.

După ce clopotul a fost gata, Will se schimbă în costumul de piele brută folosit pentru a îndepărta frigul. Era costumul lui Duncan, aşa că era lipicios, ud şi destul de strâmt, însă era fericit să fie protejat sub apă.

Wee Geordie era un tânăr musculos, la fel de masiv ca Will. Era foarte rece în clopot, în timp ce se scufundau în apă. Cât stătu pe banca rece de metal care înconjura interiorul clopotului, Will se gândi cu tristeţe la apele limpezi şi albastre din Indiile Occidentale.

În timpul coborârii, nivelul apei se ridică uşor până la tălpi, apoi până la glezne. Începură să-l doară urechile. Uitase de acest aspect.

— Din fericire, epava e doar la câţiva stânjeni adâncime, spuse Wee Geordie. Altfel am fi simţit înţepături în urechi. Se încruntă. Eşti sigur că ştii ce faci?

— Cred că da, însă tu eşti expertul. Will se gândi că unui scoţian nu-i venea să creadă că un lord englez era în stare să facă ceva util. Avea partea lui de dreptate, însă Will nu fusese mereu lord englez. Tu ştii deja locul.

— N-ar trebui să fie prea greu să recuperăm pupa corăbiei, spuse Wee Geordie. Lanţurile au coborât odată cu ea, aşa că nu trebuie decât să le prindem din nou. Ne vom întoarce într-o clipită la suprafaţă.

Will privi prin fereastra de sticlă groasă montată în peretele clopotului. Acele forme întunecate care alunecau prin apă erau, probabil, oasele rupte din *Enterprise.*

Când ajunseră în poziţia corespunzătoare, Wee Geordie inspiră adânc de mai multe ori. Will făcu acelaşi lucru.

— Încearcă să nu stai prea mult în afara clopotului, spuse scafandrul. Căpitanul a plătit o avere pentru echipamentul cu aer comprimat şi-i place să fie folosit. Se aplecă în faţă, apoi se strecură cu picioarele înainte prin

podeaua plină de apă.

Will îl urmă după câteva clipe. Cât de *rece* era apa! Din nou se gândi cu regret la Indii. Chiar şi cu protecţia oferită de costumul de scafandru din piele, tot trebuiau să lucreze rapid, ca să nu îngheţe. Cu mişcări puternice şi line, înotă după Wee Geordie.

După cum prevăzuse tânărul, operaţiunea de recuperare se desfăşură simplu. Cârligele de la capetele lanţurilor fură securizate din nou, apoi cârligul macaralei fu prins de punctul în care se uneau cele trei lanţuri de ridicare. Reveniră de mai multe ori la clopot, Will mai des decât Wee Geordie. Nu era la fel de bun ca pe vremea în care înota regulat.

Când lanţurile fură montate bine, iar ei se pregătiră de întoarcere la suprafaţă, Will întrebă:

— Tu şi Duncan aţi căutat cadavre şi în restul epavei?

Wee Geordie dădu din cap sobru.

— Da, am căutat. Cea mai mare parte a epavei e deschisă şi e posibil ca trupurile să fi fost luate de apă. Pupa e suficient de închisă cât să avem şansa să găsim pe cineva acolo.

Se aşezară în clopot şi făcură semn să fie traşi în sus. Când ajunseră la suprafaţă, fură înveliţi imediat în pături şi primiră căni cu ceai fierbinte, întărit cu zahăr şi cu whisky. Will dădu cu lăcomie pe gât băutura şi ceru să-i fie reumplută cana. După ce-şi dezgheţă picioarele, coborî să se schimbe cu haine uscate. Rămase învelit în pătură.

Când urcă din nou pe punte, pupa de pe *Enterprise* era montată pe şalupă. Kirkland îl ajuta pe Archie Mactavish să treacă de pe un vas pe celălalt, căci inginerul era ferm hotărât să afle ce anume nu funcţionase.

Doi dintre membrii echipajului lui Bogle folosiră târnăcoape şi răngi ca să deschidă epava şi să poată intra. Toţi ceilalţi aşteptau în linişte; vântul se înteţise şi începuse ploaia. Will se pregăti sufleteşte, când unul dintre bărbaţi strigă:

— E un cadavru aici.

Cei doi muncitori scoaseră mortul şi-l întinseră în tăcere

pe podeaua şalupei. Randall îngenunche lângă trup. După un moment tensionat, spuse:

— Nu e Ashton.

— Da, spuse aspru căpitanul. E vărul meu, Donald. Îşi scoase pălăria şi o duse în dreptul inimii. Măcar acum ştim.

Will expiră încet, bucuros să nu primească vreo dovadă a morţii lui Ash şi trist să rămână în continuare în incertitudine.

— Acum, că am rezolvat misterul, hai să vedem motorul.

Un membru al echipajului aprinse felinarul, iar Will, Mactavish şi căpitanul intrară în epavă. Mactavish studie motorul cu o minuţiozitate chinuitoare, în vreme ce ceilalţi doi bărbaţi îi ţineau felinarul. După ce termină cercetările în faţa şi în spatele motorului, dădu verdictul:

— Nu văd nimic care să fi putut provoca explozia.

— Vino în spate, sugeră Will. Motorul a rămas aproape fără cadru, aşa că se vede partea laterală.

Mactavish se răsuci pe lângă el în spaţiul strâmt şi întunecat şi privi în spatele boilerului. După o clipă, înjură cu voce tare.

— Priveşte! îşi îndreptă ciotul mâinii drepte către gaura din latura curbată a boilerului.

Will se încruntă când privi acea gaură.

— E clar că motorul a explodat aici, dar de ce? Oare carcasa boilerului era defectă?

— Priveşte mai atent, bombăni Mactavish.

Will se aplecă mai aproape şi văzu că marginile găurii aveau urme de sudură mai deschisă la culoare.

— Un punct slab în boiler, care a fost reparat aici, iar reparaţia n-a ţinut?

— Boilerul era perfect. Gaura asta a fost, probabil, tăiată şi peticită prost, astfel încât, după o vreme, să explodeze.

— Adică, asta înseamnă… spuse căpitanul Bogle nevenindu-i să creadă.

Will termină propoziţia pe un ton sălbatic.

— … că explozia nu a fost un accident.

CAPITOLUL 10

Uşa masivă fu deschisă de un bărbat cu trăsături aspre, îmbrăcat în livrea. Văzând cine era în prag, lacheul dădu să trântească uşa. Adam îşi puse imediat piciorul în prag, bucuros că se încălţase cu cele mai grele cizme pe care le avea.

— O să-l văd, scrâşni Adam. Îmi spui tu unde e sau trebuie să caut eu prin toată casa?

— Asta e o nelegiuire! mârâi lacheul, în timp ce încerca să-i dea la o parte piciorul lui Adam din pragul uşii. Ajutor! adăugă el, ridicând vocea. Casa e invadată!

Fără să-l ia în seamă pe servitor, Adam şi cei trei tovarăşi ai săi deschiseră uşa cu forţa.

— Trebuie să rămânem împreună, pufni Adam. Cel mai probabil, e la etaj.

În timp ce servitoarele care ţipau şi lacheii care strigau se mişcau de colo-colo, Adam şi prietenii săi alergară pe scări.Într-unul dintre dormitoare întrerupseră o întâlnire ilicită între o servitoare care gemea şi un servitor, însă tot nu-l găsiră pe cel pe care-l căutau. Când se întoarseră din ultima cameră, Adam spuse:

— În pod.

Scările erau foarte înguste, iar în acea zi fierbinte căldura era înăbuşitoare. Cele mai multe camere din pod aparţineau servitoarelor şi erau goale.

Îl găsiră în cea mai mică şi mai urâtă cameră din pod, unde tavanul era oblic, iar podeaua – acoperită cu praf şi cu muşte moarte. Nu exista mobilă, doar un pat de scânduri pe podea. Mirosul de infecţie şi de corp nespălat le întorcea stomacul pe dos.

Adam oftă când zări trupul scheletic şi nemişcat, temându-se ca prietenul său să nu fie mort. Chipul său era

lipsit de viaţă, iar părul blondera lipsit de strălucire şi murdar. Însă deschise ochii când Adam îngenunche lângă pat.

— Mă… întrebam când veţi ajunge, spuse bărbatul, încercând să schiţeze un zâmbet.

— Îmi pare rău că n-am ajuns mai devreme. Am fost plecat din oraş. Adam privi trupul răvăşit, sperând să-l poată lua fără să-i provoace alte răni. Apoi, ridicând vocea, adăugă: Cineva să aducă apă şi o pătură dintr-o cameră.

În doar câteva momente, i se aduseră un urcior ciobit, plin cu apă călduţă, şi un pahar greu şi crăpat.

— Vrei să bei apă? întrebă el, în timp ce turnă apa în pahar.

— Dumnezeule, da!

Adam îi ridică prietenului său capul suficient de sus cât să poată sorbi. Mişcările gâtului arătau că înghiţea cu lăcomie.

— Ajunge acum, spuse Adam, luându-i paharul. S-ar putea să te îmbolnăveşti de la prea multă.

Bărbatul blond arăta ca şi când se pregătea să se împotrivească, apoi se răzgândi.

— Toarnă-mi restul în cap.

Adam îl ascultă, iar bărbatul cel blond scoase un suspin lung de uşurare.

— Dumnezeu ştie de când nu mi-a mai fost atât de răcoare.

Adam se ridică.

— Să-l învelim în pătură şi să-l ducem de-aici.

Doi dintre tovarăşii săi întinseră pătura pe podea, îl ridicară pe bărbatul blond de pe patul murdar de scânduri şi-l aşezară în mijlocul păturii aspre. Rănitul scoase un oftat ascuţit de durere, singurul lui sunet, chiar şi când fu coborât pe scara îngustă, cu capul şi cu picioarele lovindu-i-se de pereţi, în ciuda eforturilor celor doi de a-l căra.

Următoarele scări erau mai late. Ajunseră până la holul de la intrare, când un bătrân furios ţâşni din salon şi le blocă ieşirea. Hainele scumpe dovedeau că era un tip bogat; ochii săi păreau turbaţi, iar în mâinile noduroase

ţinea o armă.

— La naiba cu tine, gunoi înfumurat! urlă el, cu arma îndreptată spre pieptul lui Adam. N-ai dreptul să-l iei din casa mea!

Adam trase aer în piept, întrebându-se cât de mare ar fi gaura pe care i-ar face-o glonţul dacă individul trăgea de la acea distanţă.

— Iar tu n-ai dreptul să-l laşi să moară, neglijându-l.

— Merită să moară! Îndreptă arma către bărbatul învelit în pătură, apoi înapoi către Adam.

— Trage dacă vrei, spuse Adam. Dar dacă vrei să eviţi scandalul, crima nu e cea mai bună alegere.

Braţul cu arma şovăi, apoi coborî.

— Să te ia naiba! răcni din nou bătrânul, cu ochii aprinşi. Şi pe tine, şi pe prietenii tăi răi şi nelegiuiţi!

— Fără-ndoială că va veni cândva şi judecata. Însă nu astăzi. Adam deschise uşa şi le făcu semn celorlalţi să iasă înainte ca bătrânul să se răzgândească. Pe jumătate se aştepta să tragă, însă îl urcară pe rănit în trăsură fără alte incidente.

În timp ce Adam studia chipul slab al bărbatului pe care-l salvaseră, se întrebă dacă prietenul lui mai putea fi readus la viaţă sau era prea târziu.

Chiar când închidea uşa trăsurii, se auzi un zgomot de armă.

Adam se trezi brusc, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul. Auzi încă un zgomot la fel de ascuţit. Nu de armă, ci de topor care tăia lemn. El şi Mariah hotărâseră să taie un copac care se usca şi probabil că acest lucru se făcea în acea dimineaţă. Ce femeie eficientă era soţia lui!

Se ridică şi se îndreptă către chiuvetă, unde avea o lamă de ras, ca să-şi radă mustăţile. În timp ce se spăla şi se bărbierea, se gândi la visul său. Oare era o invenţie pură sau amintirea a ceva ce se întâmplase? I se păruse foarte real.

Se aşeză în poziţie de meditaţie şi se întrebă ce transmitea acel vis despre viaţa lui, dacă reflecta o

întâmplare adevărată. Cine era băratul blond şi ce anume îl făcuse pe Adam să invadeze un conac?

Câteva dintre răspunsuri se puteau deduce. Cu siguranţă, blondul era detestat de bătrânul furios şi era lăsat să moară cu neglijenţă din pricina unei răni grave. Adam aflase ce se întâmplase şi îşi salvase prietenul. Bătrânul îl ura şi pe el. Şi probabil că ura pe toată lumea.

Oare fuseseră rostite nume? Nu-şi amintea vreunul. Ar fi fost minunat dacă bătrânul ar fi vorbit mai concret când îi insulta.

Ce altceva mai sugera visul? Că Adam se învârtea printre oameni cu statut important, în vreme ce propriul său statut era incert. Era sigur acum că era obişnuit să dea ordine.

Şi că avea prieteni.

Când Mariah se opri lângă odaia lui să vadă ce face, Adam dispăruse din nou. Părea să fie obişnuit să se trezească devreme. Şi părea şi suficient de sănătos, aşa încât, probabil, nu mai era nevoie să fie verificat cu regularitate.

Îl găsi la micul dejun, atacând o farfurie cu ouă, şuncă şi pâine prăjită.

— Arăţi bine în dimineaţa asta. Îi făcu semn unei servitoare să-i aducă şi ei micul dejun.

După ce-şi turnă o ceaşcă de ceai, se aşeză în faţa lui.

— Te simţi slăbit după efortul de ieri?

El scutură din cap.

— Mă cam dor muşchii şi mai am junghiuri pe ici, pe colo. Îţi atinse bandajul de la cap. Însă mă simt bine cât să călăresc la moşie astăzi.

— Prea bine, o să pun să ne fie pregătiţi caii după micul dejun. Sorbi din ceai, gândindu-se cât de mult îi plăcea să-l privească. Mişcările sale erau naturale şi avea aerul că se simţea bine în pielea lui, chiar dacă nu-şi amintea propriul trecut.

Se întrebă dacă ar mai fi fost la fel de relaxat şi fără falsa identitate a lui Adam Clarke, de care să se agaţe.

Viaţa ei ar fi fost mult mai uşoară dacă i-ar fi spus adevărul! Cu cât prelungea mai mult minciuna, cu atât mai furios va fi când va descoperi cum stăteau lucrurile. Faptul că-l găsea atrăgător complica şi mai mult situaţia.

— Ţi-a revenit vreo amintire? întrebă ea, plină de speranţă.

El se încruntă.

— Am avut un vis atât de clar, încât părea o amintire, dar, chiar şi-aşa, tot nu mi-a revelat nimic despre mine. Nu s-au rostit nume de persoane sau de locuri, însă cred că acţiunea se petrecea la Londra.

— Deci n-a prea fost de ajutor, răspunse Mariah cu dezamăgire. Servitoarea îi aşează în faţă o farfurie cu ouă şi cu pâine prăjită. Abia aştept să văd ce ştii despre agricultură, adăugă ea, cu atenţia îndreptată către micul dejun.

— Şi eu, răspunse el zâmbind.

Trei ore mai târziu, îşi mânau caii pe un deal care oferea o privelişte spectaculoasă către moşie, către mare şi către pantele abrupte. Acum avea răspunsul. Adam călărea cu naturaleţe şi putea vorbi despre agricultură precum administratorul pământurilor unui duce.

— Eşti un om cu multe calităţi, Adam, spuse ea, alegându-şi cu grijă vorbele. Nu te-am auzit discutând despre agricultură până azi, însă e clar că ştii foarte multe despre acest subiect.

— Nu mi-am închipuit nici eu că ştiu atâtea despre vite şi despre culturi. Ce rase de porci se îngraşă cel mai repede, care vaci dau cel mai bun lapte. Oftă. E îngrozitor să-mi pot aminti atâtea despre vite şi despre porci, însă nimic despre viaţa mea.

— O să vină şi momentul acesta.

— Sper. Îşi mână calul să coboare dealul. Ai avut mare dreptate să spui că Burke a neglijat acest loc. Moşia are destul de mult teren arabil pentru zona asta a Angliei, însă e nevoie de semănătoare, de combină şi de seminţe mai bune. Cu investiţii şi cu un management bun, în cinci ani

venitul moşiei s-ar putea dubla.

— Asta ar fi minunat.

Va avea nevoie să angajeze un administrator bun, care să aibă grijă de proprietate. Adam era perfect, însă era puţin probabil să rămână prea mult timp acolo. Îl privi cu coada ochiului, admirându-i postura în şa. Dacă nu şi-ar mai recăpăta memoria…

Visul ei vag se izbi cu putere de ideea că avea poate o soţie, care-şi aştepta disperată soţul să se întoarcă acasă. Dacă Adam ar fi fost soţul lui Mariah, e sigur că ea ar fi început căutările în cazul în care el dispărea. Sau, şi mai rău: dacă el avea o soţie care chiar asta făcuse, iar acum avea să apară la Conacul Hartley să-şi ceară soţul înapoi?

Mariah se înfioră, gândindu-se că imaginaţia ei o luase razna. Se simţi fericită când Adam îi arătă turla bisericii, care se zărea de dincolo de vârful unui deal.

— Acolo e satul? Putem merge în vizită?

Ea îşi muşcă buza, neliniştită. Ar fi preferat să nu fie nevoită să-l prezinte pe Adam în sat drept „soţul“ ei. Însă, mai devreme sau mai târziu, trebuia să se întâmple şi asta.

— Da, dacă te simţi suficient de puternic. Eşti sigur că nu vrei, mai degrabă, să mergi acasă şi să te odihneşti?

El îi aruncă un zâmbet larg şi, probabil, nesincer.

— Sunt sigur.

Cel mai probabil, dorea să se forţeze cât mai mult, ca să-şi recapete puterile. Bărbat până-n măduva oaselor.

— Foarte bine, atunci mergem în sat. Cărarea se va bifurca imediat. Dacă urmăm poteca de la dreapta, ajungem la drumul principal.

Ajunseră la răscruce după câteva minute, apoi o apucară pe potecă, atât de adânc bătătorită de generaţii întregi care o folosiseră, încât aproape că se transformase în tunel.

— Când plouă, spuse Adam, probabil că apa trece pe-aici ca un val.

Mariah studie laturile în formă de pantă abruptă, gândindu-se că nu i-ar plăcea să se caţere de pe potecă dacă era furtună.

— Bănuiesc că ai dreptate, însă n-am văzut aşa ceva. De obicei, nu merg pe-aici.

Chiar când se apropiau de sat, auziră lătratul furios al unui câine. Adam se încruntă şi dădu pinteni calului, urmat de Mariah. Luară curba şi văzu trei băieţi aruncând cu pietre într-un pui de câine. Încercând să scape, micul animal alergă spre Mariah şi spre Adam, dar se împiedică, iar laturile potecii erau prea abrupte ca să poată fugi.

În timp ce privea îngrozită, o piatră aruncată de băiatul cel mai mare lovi câinele. Acesta schelălăi, în timp ce băieţii mai mici strigară încântaţi. Adam galopă şi se opri în faţa băieţilor.

— Staţi!

Se aplecă din şa şi le spuse repezit:

— Cum îndrăzniţi să chinuiţi un animal lipsit de apărare? Unde sunt părinţii voştri?

— Câinele-ăla e-al nimănui! protestă băiatul cel mai mare. Tatăl meu mi-a spus să-l duc de-acasă.

— Şi te-ai hotărât să torturezi bietul animal, spuse Adam cu o voce tăioasă. Viaţa e ceva preţios şi nu trebuie să-i pui capăt după cum ai tu chef. Comportamentul tău e ruşinos. Ţi-ar plăcea să fii omorât cu pietre, în timp ce tu nu vrei altceva decât să te salvezi?

Băieţii arătau ca şi când s-ar fi pregătit să fugă, însă nu puteau scăpa mai uşor decât câinele.

— N-aveam de gând să-l ucidem pe urâtul ăsta, ci doar să-l gonim, spuse unul dintre băieţii mai mici.

Mariah descălecă şi luă în braţe căţeluşul care tremura. Sub sânge şi murdărie se ascundeau nişte urechi clăpăuge şi pete maro şi negre amestecate cu alb. Îşi dădu seama că era o corcitură între un câine de vânătoare şi naiba ştie ce altceva.

La început, câinele se zbătu, însă ea îl ţinu strâns, mângâindu-l şi alintându-l.

— Biet căţeluş! Nu-ţi face griji, eşti în siguranţă acum.

Prea obosit ca să mai alerge, se cuibări în braţele ei.

Pierduse partea în care Adam îi certase pe băieţi, însă, când ridică privirea, vinovaţii aproape că plângeau.

— Îmi daţi cuvântul de onoare că nu vă veţi mai purta niciodată cu o asemenea cruzime? încheie Adam.

Toţi făcură un semn aprobator din cap, apoi se întoarseră şi o luară la fugă, spunând:

— O să vedeţi că aşa va fi.

— Crezi că se vor purta mai bine pe viitor? întrebă Mariah, când băieţii dispărură după colţ.

— Un singur discurs n-o să-i dea pe brazdă definitiv, dar cred că se vor gândi de două ori înainte să chinuiască aiurea animalele. Se întoarse şi luă uşor câinele din braţele ei. Acesta începuse să-şi revină, astfel că se întinse şi începu să-i lingă bărbia lui Adam. Căţeluşa e într-o dispoziţie remarcabil de iertătoare, râse el. S-o păstrăm?

Mariah iubise dintotdeauna animalele, însă viaţa ei nomadă nu-i permisese să aibă unul. Acum, că avea un cămin adevărat, venise vremea să-şi ia şi câteva animale drept camarazi.

— Dacă nimeni din sat nu o revendică, atunci o putem păstra, pentru că pare făcută doar pentru compania unor oameni fermecători. Mângâie căţeluşa pe cap, iar aceasta se gudură sub palma ei. Cum s-o numim?

— Bhanu, spuse Adam, prompt.

Ea se încruntă.

— N-am mai auzi un asemenea nume. Ce înseamnă?

El rămase fără expresie.

— Habar n-am. Însă, în mintea mea, sigur e un nume de câine.

— Un alt fragment din trecut, ieşit la iveală fără nicio explicaţie, spuse Mariah sec, gândindu-se cât de atrăgător era un bărbat blând cu animalele. Atunci, o va chema Bhanu. Ia uite ce picioare mari are! O să crească mare.

— Deja e cât braţul. O voi duce acasă. Sper că nu are piciorul rupt.

Adam o lăsă jos pe Bhanu şi o ajută pe Mariah să încalece. Apoi îi întinse câinele, încălecă şi el, şi o luă pe Bhanu înapoi. Căţeluşa se aşeză fericită la el în poală.

Şi-au continuat drumul pe potecă în pas de plimbare, până-n sat. Au făcut un ocol, ca să privească micuţa faleză

ce adăpostea mai multe bărci de pescuit, apoi au călărit pe drumul principal.

— Hartley îmi pare familiar, spuse Adam gânditor. N-am mai fost aici, dar seamănă cu alte sate englezeşti.

— Poate că e tipic, însă e foarte drăguţ, spuse Mariah în semn de apărare.

— Da, într-adevăr, e foarte frumos, răspunse el, zâmbindu-i.

Ea roşi şi îşi întoarse privirea. Nu era surprinsă să vadă exact lucrul de care se temuse: oameni care trăgeau cu ochiul de la ferestre, unii chiar găsindu-şi motiv să iasă brusc din casele lor. Ca deţinătoare a celei mai mari proprietăţi din zonă, activităţile ei erau de un mare interes în Hartley. Cu atât mai mult achiziţia unui soţ neaşteptat.

Prima care le ieşi în cale fu doamna Glessing, pe care Mariah o cunoscuse la biserică. Femeia era bârfitoarea satului, mereu dornică să afle prima veştile despre orice subiect.

— Doamnă Clarke, ce bine-mi pare să vă văd! Ieşi în stradă, făcându-i să se oprească să o salute. Iar tânărul acesta frumos e soţul dumneavoastră? Am auzit că a ajuns la conac şi se vorbeşte despre salvarea lui din mare!

Mariah ştiuse că povestea era prea bună ca să nu se răspândească imediat în sat.

— Într-adevăr, este soţul meu, răspunse Mariah, limitându-se la prezentări.

Doamna Glessing se încruntă când văzu câinele.

— V-a făcut necazuri animalul acela? Tot pândeşte prin sat.

— Dacă nu are stăpân, îl luăm noi acasă.

Adam era politicos, însă rezervat şi rece, aşa cum Mariah nu-l mai văzuse până atunci. Şi se dovedi un adevărat maestru în a evita să răspundă la întrebările pe care i le punea doamna Glessing ca să obţină informaţii despre originile sale. Când plecară, doamna Glessing nu ştia nimic în plus.

Din fericire, nimeni nu mai avu atâta îndrăzneală încât să-i oprească în mijlocul străzii, însă mai multe persoane –

pe care Mariah le ştia de la biserică sau din magazine – îi făceau cu mâna. Ea zâmbea şi le făcea semn cu capul, dar nu se opri. Când trecură călare pe lângă hanul *Bull and Anchor*, se întrebă dacă George Burke părăsise orăşelul. Spera că da.

— Nu-i aşa că biserica e foarte frumoasă? spuse ea când se apropiară. Uite-o şi pe Julia Bancroft, iese de la vicarul Williams. Locuieşte în apropiere şi-l ajută, de obicei, la biserică.

Mariah încruntă sprâncenele privindu-şi prietena aflată în compania vicarului. Îl admira pe domnul Williams încă de când îl cunoscuse. Era blând, înţelept şi devotat bisericii şi enoriaşilor săi, şi mai era şi foarte atrăgător. Se gândea că o privise cu o căldură specială, iar uneori chiar visa cu ochii deschişi la cum ar fi fost să fie soţie de vicar.

Însă nu era pentru ea. Era tipul de gentleman care se potrivea mai degrabă cu o femeie precum sora ei imaginară, Sarah. Sau cu Julia, care tocmai râdea de ceva ce spunea el. Mariah se întrebă dacă între cei doi se înfiripa o relaţie romantică. Cu siguranţă, Julia ar fi fost o soţie de vicar exemplară.

Cu o oarecare durere, Mariah îşi abandonă visurile pe care le avusese în legătură cu domnul Williams. Chiar dacă era demn de admiraţie, o bună parte a interesului ei pentru el se datora şi faptului că era cel mai potrivit şi mai atrăgător bărbat din zonă. Îl prefera de departe pe Adam, chiar dacă nu ştia nimic despre trecutul lui. Nu avea importanţă dacă era sau nu un gentleman. Acum, el era cel la care visa ea.

Adam, cel care poate că avea o soţie care-l aştepta cu disperare să se întoarcă.

Julia ridică privirea şi-i zări.

— Mariah, ce bine-mi pare să te văd! Domnule Clarke, n-ar trebui să călăriţi.

Însă vorbea cu amuzamentul unei femei care accepta faptul că pacienţii săi nu o ascultau întotdeauna.

Mariah era recunoscătoare că Julia făcu prezentările, pentru că asta o împiedica să-l mintă pe vicar. Domnul

Williams zâmbi cu căldură şi-i întinse mâna lui Adam.

— Am auzit de salvarea dumneavoastră, domnule Clarke. Cu siguranţă, la mijloc a fost mâna providenţei care v-a salvat viaţa şi v-a adus acasă la soţie.

— Sunt foarte conştient de asta. Adam îi strânse mâna vicarului. Aş descăleca, însă asta ar deranja câinele, şi deja a avut o zi grea.

Williams râse şi scărpină urechile clăpăuge ale lui Bhanu.

— E un câine vagabond care se tot plimba prin împrejurimi. Probabil că a fost alungat de la vreo fermă. Acum pare fericit.

— Julia, ai putea să te uiţi la piciorul stâng din spate al lui Bhanu? spuse Mariah. Nişte băieţi aruncau cu pietre în biata căţeluşă şi şchiopăta când a salvat-o Adam.

— Bietul animal!

Julia pipăi uşor piciorul câinelui. Bhanu schelălăi şi-şi retrase piciorul, însă nu se zbătu.

— Nu cred că e rupt, spuse Julia după consultaţie. Doar zgâriat. A avut noroc. Julia scoase o batistă şi îşi şterse mâinile. Aş sugera o baie imediat ce ajungeţi acasă!

— Da, doamnă, spuse Adam zâmbind. Domnule Williams, a fost o plăcere să vă cunosc. Ne vedem duminică, la biserică.

În timp ce se îndreptau călare spre sat, Mariah se gândi că ea şi Adam deveneau foarte casnici. Nu ştia sigur dacă era un lucru bun sau rău.

CAPITOLUL 11

Stăteaîntr-ocameră mare, cu ecou, iar aerul era plin de parfumuri exotice, foarte familiare.

Întunericul era sufocant şi atât de gros, încât avea senzaţia că-l putea cuprinde în mâini. Apoi, lămpile de alamă se aprinseră în jurul sălii. Luminile slabe dezvăluiră tavanul şi pereţii cu decoraţiuni bogate.

Se întoarse, încercând să-şi găsească drumul, şi, spre uimirea lui, găsi o zeiţă măreaţă din aur care-l privea de sus. Îl studia cu o expresie de bunăvoinţă rece. Cele patru braţe graţioase ale sale păreau perfect naturale. După o privire lungă se întoarse, ca şi când el ar fi fost o creatură fără importanţă. Disperat să-i atragă din nou atenţia, alergă după ea, însă dispăruse în întuneric.

O rază de lumină îi surprinse privirea şi se întoarse către altă statuie imensă din aur. De data asta, un zeu dansa într-un cerc de flăcări, iar braţele sale multiple, în mişcare, păreau un echilibru atemporal de putere şi de seninătate. Adam încercă să se apropie, dar zeul ridică braţele şi fu consumat de focul arzător.

Adam era atât de mic comparativ cu aceste creaturi, un şoarece printre uriaşi. Când acest gând se contură în mintea lui, văzu alt zeu măreţ din piatră. Acesta avea trup de om şi cap de elefant, cu ochi înţelepţi şi antici. Mai văzuse asta şi înainte, însă nu-şi amintea exact unde.

Cu inima bătându-i să-i spargă pieptul infaţa acelor ciudăţenii, căzu în genunchi să-l venereze pe zeu. Dar şi prezenţa aurie dispăru, lăsându-l în beznă.

Cu durerea pierderii şi pe jumătate sufocat de aerul încărcat de miresme, se ridică în picioare. Altă mişcare îi surprinse privirea. Se întoarse şi văzu o femeie adevărată, de mărime normală şi cu membre normale. Îngenunche în

faţa unui mănunchi de lămpi şi a unor grămezi de flori strălucitoare, însă când îşi recăpătă suflarea, se ridică şi se întoarsespre el. Veşmintele ei erau văluri de culori aprinse şi de broderie aurie, care-i scoteau în evidenţă frumuseţea părului negru. Când îl văzu, zâmbi şi-i întinse mâinile.

Cu inima plină de fericire, alergă spre ea, ştiind că-i va umple golul din suflet. Însă chiar când ajunse aproape, fu prins şi tras de-acolo. Dădu din picioare şi muşcă, încercând să scape, dar în zadar.

Era neajutorat. Zeii din aur nu mai erau, miresmele pătrunzătoare şi iuţi se estompaseră..., iar femeia cu păr negru dispăruse pentru totdeauna.

Adam se trezi neliniştit. Când simţi o limbă aspră pe obrazul său, îşi trecu un braţ peste Bhanu, fericit să aibă un trup călduţ şi iubitor în patul său. Probabil, câinele-i simţise spaima.

De ce îl făcuse acel vis să se simtă atât de disperat? Celelalte vise păreau să reflecte experienţe reale, însă acesta venea din lumea viziunilor şi a halucinaţiilor. Încercă să vizualizeze acele personaje măreţe, mişcările lor lente şi şerpuite, efectuate într-un alt ritm de viaţă, însă detaliile îi scăpau. Păreau familiare, dar nu-şi amintea de ce.

Mai văzuse odată personajul cu cap de elefant, când îşi amintise de grădina de demult. Iar femeia frumoasă cu păr negru era cea din grădină şi era adevărată, nu avea nicio îndoială. Însă ce relaţie avea cu el? Era aproximativ de-aceeaşi vârstă, poate puţin mai mică. Şi dispăruse pentru totdeauna. Poate de asta visul îl ardea cu o senzaţie de pierdere atât de profundă, încât îl străpungea până în adâncul sufletului.

Oare această amnezie era o metodă de a ascunde acea pierdere de sine însuşi, pentru că amintirea ei ar fi fost de neîndurat? Mariah era o ancoră pe vânt puternic, însă ştia surprinzător de puţine despre viaţa lui. Spunea că asta se datora faptului că nu fuseseră împreună suficient de mult timp, încât să afle destule unul despre celălalt, totuşi el

bănuia că adevărata problemă era că-i spusese el prea puţine.

Oare comisese o mare fărădelege? Sau suferise o tragedie îngrozitoare? Dacă da, atunci o lovitură la cap îl binecuvântase cu uitarea unui trecut infernal.

Se simţea rău; se ridică din pat. Era o noapte adâncă şi întunecată, iar Adam se îndoia că mai putea adormi la loc. Închise ochii şi căută să se liniştească, însă mintea lui era prea haotică să mai mediteze.

Renunţă să mai încerce, când Bhanu îi sări în poală cu un lătrat înfundat. Mângâie căţeluşa pe cap. Deşi nu devenise mai frumoasă decât atunci când o găsiseră, era, fără îndoială, mai curată.

— Cine-a zis că poţi dormi în pat? Cred că am discutat despre locul tău de dormit şi am hotărât să fie pe covor, în faţa căminului.

Bhanu îl privi cu ochi adoratori, ignorându-i discursul. Lumina slabă care intra pe fereastră făcea ca faţa ei alb cu negru să pară ca de clovn. El zâmbi. Cu toate că ar fi preferat compania soţiei sale calde şi frumoase, câinele tot era mai bine decât nimic.

— Vrei să mergem la bibliotecă?

Bhanu ciuli urechile.

— Te gândeşti la o plimbare şi la hrană. N-o să ne plimbăm prea mult, şi apoi o să-ţi dau ceva de mâncare.

Se dădu jos din pat, îşi luă şalul şi papucii prea mari, apoi aprinse o lampă şi se îndreptă spre biblioteca de la conac. Poate găsea o carte care să-i dezvăluie ce dorea să afle.

La fel ca restul moşiei, biblioteca nu dădea semne prea mari de îngrijire. Nu erau decât câteva rafturi de cărţi, iar acelea fuseseră cumpărate doar de pază. Jumătate erau volume de predici legate sau colecţii de reviste vechi şi neinteresante. Însă acel amalgam aducea posibilitatea să găsească un volum care să-l ajute să-şi descifreze secretele minţii. Aprinse lampa şi începu să studieze cărţile.

Mariah se îndrepta spre bucătărie să mănânce ceva

când auzi un sunet în cămăruţa care purta denumirea exagerată de bibliotecă. Întrebându-se dacă Bhanu era în expediţie prin casă sau voia să fie eliberată, făcu un ocol până acolo şi-l găsi pe Adam cercetând cărţile la lumina lămpii.

— Adam? spuse ea, ridicându-şi felinarul. Cauţi ceva anume?

Văzând-o, Bhanu făcu o tumbă şi sări fericită în întâmpinarea ei. Adam abia se întoarse, tras la chip.

— Am avut alt vis, de data asta plin de fiinţe şi de simboluri ciudate. Erau foarte familiare, ca şi când ar fi făcut parte din trecutul meu, însă nu-mi aduc aminte. Expresia lui se schimbă. *Nu pot să-mi amintesc!* Îmi tot spun că în curând îmi voi aminti, că piesele se vor aşeza cap la cap. Ziua pot să cred asta. Dar noaptea… e mai greu. Dacă nu-mi voi aminti niciodată trecutul? Dacă voi fi condamnat pentru totdeauna să fiu singur în propria mea minte?

Până acum păruse atât de calm în privinţa situaţiei sale, încât era şocant să vadă durerea brută de pe chipul lui. Cu excepţia câtorva zgârieturi aproape vindecate, nu mai avea răni. Chiar şi bandajul de la cap dispăruse, pentru că rana se vindeca bine. Totuşi, spiritul său era dureros de vulnerabil.

Ea aşeză lampa pe masă, traversă camera şi-i luă mâinile într-ale sale.

— E posibil să nu-ţi mai aminteşti niciodată, spuse ea grav, dar asta nu înseamnă că trebuie să fii singur. Uite ce amintiri ne-am creat în ultimele câteva zile.

Chipul lui se mai îmblânzi.

— Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine, Mariah. E înspăimântător să-mi imaginez cum ar fi fost dacă ajungeam pe alt ţărm, intr-un loc străin, fără nimeni care să-mi poată spune ce nume am şi căruia să-i pese dacă trăiesc.

Cuvintele lui o dureau de parcă cineva ar fi tăiat-o cu un cuţit. Cu toate că dezgustul ei pentru minciună creştea pe zi ce trecea, nu-i putea spune că, într-adevăr, el chiar

ajunsese pe un ţărm printre străini. Trebuia ca el să creadă în ea.

Dacă nu-şi va mai aminti niciodată adevărata identitate? Dacă nu-şi mai aducea aminte nimic şi o dorea pe ea, atunci, pentru numele lui Dumnezeu, va fi soţia lui. Iar dacă avea vreo soţie în altă parte, atunci acea femeie va trebui să accepte văduvia şi să-şi găsească, probabil, un alt soţ.

Dacă Adam era condamnat să fie un om fără trecut, atunci era *al ei.*

Întâlnise destui bărbaţi, şi potriviţi, şi nepotriviţi pentru ea, dar Adam era singurul pe care şi-l dorea. Era blând, avea simţul umorului şi era inteligent, exact aşa cum credea ea că trebuie să fie un soţ. Dacă nu-şi mai amintea niciodată adevărata lui identitate… atunci îşi va putea găsi una nouă, aici. Ar putea administra împreună Conacul Hartley în pace şi în belşug; iar ea va organiza o ceremonie aşa cum se cuvenea. Îi va spune lui Adam că, deoarece din anumite puncte de vedere era un om nou, şi jurămintele lor trebuiau reînnoite.

Stânjenită din nou de priceperea cu care minţea, spuse:

— Trecutul ne dă o formă, dar prezentul şi viitorul sunt cele care contează cu adevărat. Încă le ai şi poţi face ce vrei tu cu ele.

— Eşti la fel de înţeleaptă pe cât eşti de frumoasă.

O privi pătrunzător, îi cuprinse faţa cu mâinile şi o sărută, cu buzele tânjind de dorinţă. Ea răspunse cu aceeaşi intensitate, întunericul ajutând-o să-şi exprime mai bine sentimentele. Omul mării era atât de drag, de bun şi de fascinant, atât de *bărbat.* Îl considera de talie medie, însă, ori de câte ori o îmbrăţişa, părea mare şi puternic.

Ameţită, îşi dădu seama că o rezemase de rafturile cu cărţi, iar mâna lui o mângâia fără vreo reţinere. După ce-i desfăcu cordonul halatului, îi cuprinse sânii în palme. Fără armura corsetului, intimitatea dintre ei era în egală măsură şocantă şi tulburătoare.

Gura ei se deschise pe a lui, iar limbile lor se uniră. Îşi lipi şoldurile de el. Duritatea fierbinte a trupului său era

alarmantă, însă ademenitoare ca un cântec de sirenă.

Îşi băgă mâinile cu îndrăzneală în interiorul şalului lui. Căldura trupului ei ardea prin cămaşa de noapte, în timp ce ea îi mângâia spatele frumos. Fusese sărutată de mai multe ori, iar uneori chiar îi plăcuse; însă niciodată nu i se întâmplase ca dorinţa să-i scape de sub control. Până acum. Dorea să-l absoarbă în ea, să devină un singur trup.

— Frumoasa mea soţie, te doresc atât de mult, şopti el, apoi îşi apăsă gura pe gâtul ei. Ea gemu, cu unghiile înfipte în carnea lui. Când mâna lui alunecă pe sub cămaşa ei de noapte şi urcă pe coapsă, ea aproape că se topi pe loc. Niciodată îmbrăţişarea unui bărbat nu o făcuse să se simtă aşa.

Dacă el şi-ar fi dorit s-o lase pe covorul rece şi prăfuit, ea ar fi acceptat bucuroasă. Dar, înainte să se întâmple asta, Bhanu apăru lătrând, cerând atenţie. Mariah oftă şi se retrase, amintindu-şi brusc de toate motivele pentru care n-ar fi trebuit să devină intimi. Iar unul dintre ele era că trebuia să-i explice de ce era virgină.

— Îmi pare rău, şopti ea. Nu pot să fac asta. Nu acum…

Adam se întinse s-o îmbrăţişeze din nou, apoi făcu un pas în spate, cu mâinile încleştate.

— Ţi-e teamă de mine, Mariah? Sau oare nu mă doreşti?

Ea izbucni în râs.

— Doar nu crezi că nu te doresc, după toate astea! Cum să-mi fie teamă, când ai fost atât de bun şi de înţelegător? Totuşi… pentru mine e încă prea devreme. Poate că, atunci când mă vei cunoaşte mai bine, nu o să mă mai vrei.

— Imposibil! O mângâie pe păr, apoi îşi trecu mâna de-a lungul trupului ei, lăsând în urmă o dâră de foc. Simt că în adâncul sufletului meu te cunosc deja. Însă… nu atât de bine aici şi acum. Îşi luă mâna şi-i aruncă un zâmbet strengăresc. Când mi se va răci sângele, o să-ţi dau dreptate. Dar acum mi-e greu să gândesc raţional.

Nu era singurul care avea probleme cu sângele fierbinte! Îşi legă din nou halatul.

— Ne-ar prinde bine ceva de mâncare. Sunt sigură că asta vrea şi Bhanu, iar eu mă îndreptam spre bucătărie

când am auzit că eşti aici. Mergem să vedem ce găsim în cămară? Doamna Beckett are mereu plinul făcut.

El râse şi îşi petrecu braţul pe după umerii ei.

— O idee minunată. Dacă un apetit nu poate fi satisfăcut, atunci ne ocupăm de altul.

Ea roşi, găsind plăcută greutatea braţului lui în jurul ei, în timp ce se îndreptau spre bucătărie, cu Bhanu fugind înainte.

— Ce căutai în bibliotecă?

— Speram să găsesc o carte cu imagini ale fiinţelor pe care le-am văzut în vis. Oftă. Era aproape imposibil, însă m-am gândit că merita să încerc, dacă tot nu puteam să dorm.

— Nu am găsit altă întrebuinţare bibliotecii decât pentru presat flori, spuse ea. Supa fierbinte din oala păstrată la cald o să te ajute să dormi.

— Sună bine. Îi aruncă o privire piezişă. Mi-ar fi şi mai de ajutor dacă ai dormi în patul meu.

Ea se opri, precaută.

— Credeam că ne-am înţeles că încă nu a venit timpul.

— Nu vreau să fim împreună ca iubiţi, spuse el încet. Dar mi-ar plăcea să dorm cu tine în braţe.

Se gândi cum ar fi fost să fie cuprinsă de acel trup cald şi puternic şi zâmbi. Dulcea soră Sarah ar fi spus nu. Însă Mariah nu era atât de neprihănită.

— Mi-ar plăcea.

I-ar fi plăcut *la nebunie.*

CAPITOLUL 12

Faptul că râdea cu Mariah în timp ce mânca supă cu pâine şi brânză nu reuşise să-i răcească complet sângele lui Adam, însă dorinţa i se mai potoli. Mai târziu urcară scările către camera ei, pe care el încă nu o văzuse. La fel ca restul casei, ornamentele şi mobila erau inegale calitativ şi ca întreţinere, dar dormitorul ei era plăcut, în culori bogate şi cu miros puternic de levănţică.

Timidă, ea îşi dădu jos halatul, apoi se urcă în pat. El îşi dădea seama că pentru ea încă era un străin. Cu toate astea, ea nu era o străină pentru el. Era ciudat, mai ales că el era cel care-şi pierduse memoria.

Urcă în pat de cealaltă parte, încercând să nu pară tulburat. Mariah se aplecă şi-l sărută uşor pe obraz.

— Noapte bună, somn uşor.

Se întinse şi se întoarse pe-o parte, cu spatele la el. Nu era o poziţie prea îmbietoare.

Dar era uşor de corectat. Se rostogoli pe-o parte în spatele ei şi o strânse la piept. Era o naturaleţe familiară în felul în care se potrivea în braţele lui.

— Te simt ca pe un rai, murmură el.

Ea se încordă când braţul lui îi cuprinse talia, însă cuvintele lui o relaxară.

— Şi eu la fel.

El adora senzaţia pe care i-o lăsa părul ei pe obraz. La un moment dat, cât mai curând, îşi dorea să vadă toată acea bogăţie de păr auriu răspândit pe pat şi chipul ei frumos, roşu de dorinţă. Acum era aproape suficient faptul că o avea alături. Să nu fie singur.

Îi mângâie trupul. Cămaşa ei de noapte era veche, din bumbac tocit, însă delicios de moale. Când mâna lui îi trecu peste abdomen, ei i se tăie răsuflarea.

— Mai bine te-ai întoarce în patul tău. Ce faci tu este prea tentant şi nu sunt sigură că am suficientă voinţă să-ţi rezist.

Mâna lui se opri pe curba moale a abdomenului ei. Vorbea serios despre faptul că nu dorea să-şi consume din nou căsătoria, iar în partea încă raţională a minţii lui o înţelegea şi o aproba. Însă nu putea îndura să o lase acolo şi să doarmă singur.

— Dacă-ţi dau cuvântul meu de onoare că nu mă unesc cu tine în noaptea asta, mă laşi să-ţi amintesc de plăcerile pe care le-am împărţit în trecut?

Ea îşi ţinu respiraţia.

— Îţi aduci aminte de vremea când eram iubiţi?

— Nu, răspunse el cu regret. Dar ştiu ce făceam şi vreau s-o fac din nou. Atât din plăcerea de-a te atinge, cât şi din speranţa egoistă că în curând vei hotărî că eşti pregătită să-mi fii soţie pe de-a-ntregul. Mâna lui urcă până la sânul ei şi-i atinse uşor sfârcul cu degetul mare. Se întări instantaneu.

— Ah… Expiră uşor. Îţi dai cuvântul de onoare că nu-ţi vei pierde controlul?

— Jur şi îmi voi respecta cuvântul dat, pentru că vreau să ai încredere în mine, spuse el cu sinceritate. Îşi trecu limba peste pielea palidă şi delicată de sub urechile ei, desfătându-se cu suspinul ei de plăcere. Totuşi, ar fi plăcerea mea să-ţi aduc aminte de ceea ce pot face un bărbat şi soţia lui dacă nu au cum să ducă la îndeplinire actul. Mă laşi să-ţi arăt?

Ea râse încurcată.

— Dacă aş fi o femeie mai bună şi mai raţională, aş spune nu şi m-aş duce să dorm în altă cameră, ca să fug de tentaţie. Însă nu sunt nici bună, nici raţională, aşa că arată-mi. Dar să nu-ţi uiţi promisiunea.

— Eşti cu adevărat bună, Mariah, iar în această privinţă cred că niciunul dintre noi nu e raţional. Îşi împinse pelvisul spre fundul ei frumos şi rotund, rămânând lipiţi unul de celălalt. Însă, uneori, raţiunea nu e adevărata înţelepciune.

Ea se încordă când îl simţi excitat, dar nu se îndepărtă de el. Adam rămase în poziţia aceea pentru că aşa putea să-şi aducă mai uşor aminte de promisiunea făcută. Şi încă putea atinge cele mai dulci locuri ale trupului ei cu forme atât de elegante.

Sânii ei… ah, sânii ei… frumoşi şi rotunzi, potrivindu-se perfect în palma lui. Exact dimensiunea potrivită. Nici prea mari, nici prea mici. Însă bănuia că, indiferent de mărime, tot i-ar fi considerat perfecţi.

Acum, când nu mai era îngrijorată despre cum aveau să sfârşească acest act, răspundea minunat la săruturile lui blânde pe ureche şi pe gât şi la explorarea lentă şi atentă a sânilor ei. Nu obiectă când mâna lui îi coborî până la talie, dar se încordă din nou când degetele lui ajunseră la locul în care coapsele i se uneau.

În timp ce el mângâia ritmic acea căldură ascunsă, şoldurile ei începură să se mişte în ritmul lui. El îşi dădu seama că ea nici măcar nu conştientiza cât de mult îşi lăsa trupul să se vadă.

— Nu! oftă ea când el îi ridică poalele cămăşii de noapte, ca să poată atinge carnea aceea moale şi intimă. Ai promis!

— N-am uitat, spuse el pe un ton liniştit, chiar dacă mintea lui era pe jumătate înnebunită de dorinţă. Faptul că se concentra asupra ei îl ajuta să-şi păstreze controlul, chiar dacă era greu. Dacă vrei, mă opresc acum.

— Nu… nu vreau să te opreşti.

Încrederea ei era prea dulce şi prea preţioasă ca să fie trădată. El îşi trecu degetele printre cutele umede şi delicate. Trupul ei îşi amintea de asta, chiar dacă mintea îi era trează.

El începu să mângâie căldura mătăsoasă, mişcându-se din ce în ce mai rapid pe măsură ce-i simţea dorinţa. Brusc, ea scoase un strigăt înăbuşit, iar trupul său se contorsionă, lipindu-şi cu putere coapsele de el. Spre marea lui uimire, punctul ei culminant îi declanşă şi lui un orgasm violent. El o strânse la piept, în timp ce corpurile lor erau străbătute de acelaşi foc, unindu-i trup şi suflet.

Rămaseră înlănţuiţi, respirând în acelaşi ritm. Când îşi dădu seama că o ţine-n braţe cu o forţă atât de mare, încât i-ar fi putut rupe coastele, slăbi strânsoarea. Îi ridică părut şi o sărută pe ceafă.

— Când te-am ales, şopti el, te-am ales mai bine decât aş fi crezut vreodată.

— Asta a fost… o demonstraţie mai eficientă decât mă aşteptam, răspunse ea încet.

— Şi decât am intenţionat, adăugă el râzând. Se dădu jos din pat şi merse pe podeaua rece să ia două prosoape de la lavoar.

Paşii lui declanşară un scâncet plin de speranţă şi zgârieturi la uşă. Gândindu-se că le-ar prinde bine să le distragă cineva atenţia, o lăsă pe Bhanu să intre. Căţeluşa intră alergând şi dând fericită din coadă. El o scărpină după urechi şi se întoarse în pat, dându-i un prosop şi lui Mariah.

— S-ar putea să avem companie în curând, spuse el, în timp ce se ştergea. Depinde dacă Bhanu poate să sară în pat.

Ghearele ei zgâriară lada din lemn de nuc de la capătul patului cu baldachin. Salteaua se mişcă atunci când Bhanu sări pe ea. Dădu roată de mai multe ori, apoi se aşeză între picioarele lor, adăugând căldura sa canină.

— E inteligentă Bhanu, chicoti Mariah. Noroc că patul e suficient de mare pentru toţi trei.

— Toate creaturile singure sunt atrase de tine pentru alinare, spuse el pe un ton serios.

Ea se lipi din nou de el.

— Nu cred că Bhanu face vreo diferenţă. I-ar conveni orice pat cu un trup cald.

— Însă mie, nu. O sărută pe gât. Eu te vreau doar pe tine. Doar pe soţia mea.

Ea îşi ţinu răsuflarea şi-i strânse mâna care se odihnea pe trupul ei, însă nu mai adăugă nimic. Curând, respira cu regularitatea lentă a omului care doarme.

Mai devreme, după acel coşmar al pierderii, se gândea că nu va mai dormi în noaptea aceea. Acum îşi dorea să

stea treaz, ca să savureze minunea care era Mariah în braţele lui. Să-şi aducă aminte răspunsul ei răvăşitor la atingerea lui.

Totuşi, spre surprinderea lui, căscă şi, curând, alunecă în lumea viselor. Şi, de data asta, fără coşmaruri…

Vremea era urâtă, cu promoroacă şi cu ploaie îngheţată care bătea pe stradă. Era mult prea rea pentru o trăsură, care se putea răsturna din moment în moment. Aşa că preferă să călărească, luându-şi calul cel mai de încredere.

De obicei, drumul călare până-n afara oraşului nu dura mai mult de o oră, însă furtuna îi încetinea mersul. De câteva ori, se temu că se abătuse de la drum. Simţea cum trupul îi amorţea şi se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să fi luat pe cineva cu el. Însă nu dorea companie, nu într-o astfel de călătorie.

Ajunse la casa frumoasă care dădea spre Tamisa. Se îndreptă călare direct spre grajduri, fericiţi – atât calul, cât şi călăreţul – să se adăpostească, în sfârşit, de vântul aspru. Nici urmă de grăjdar, căci cel care aparţinea acestei gospodării era plecat la Londra, cu mesajul. Dorise să se întoarcă, dar Adam îi interzisese clar să facă asta, pentru că omul părea deja pe jumătate mort după călătoria la oraş.

Aşa că Adam avu singur grijă de cal, lăsând bietul animal să se odihnească şi dându-i hrană şi apă, în ciuda nerăbdării sale de-a intra în casă. Altă rafală de gheaţă şi de ploaie îl lovi când se îndreptă spre casă şi bătu la uşă.

După o aşteptare prea lungă în vremea rea, un servitor deschise uşa. Lacheul scoase un strigăt.

— Domnule! Slavă cerului că aţi ajuns! Nu credeam că reuşiţi să vă întoarceţi înainte să se domolească furtuna.

— Nu e un mesaj pe care să-l ignori. Îşi scoase haina, care era atât de udă, încât îşi simţea buzunarele pline cu pietre. Unde e?

— Sus, în camera lor. Nu… nu vrea să plece de lângă ea.

Adam îi dădu haina şi pălăria pline de apă, apoi urcă. Vizitase des casa în vremurile mai bune. Acum, durerea se

simţea infiecare colţ al ei.

Îşi găsi prietenul în camera pe care o împărţise cu tânăra lui soţie. Singura lumină din încăpere era focul care licărea în cămin. Pe pat, un trup slab abia se zărea prin pătura care-l acoperea.

Prietenul său, un bărbat înalt, cu membre puternice, stătea pe un scaun lângă pat, ţinându-şi capul în mâini. Privi spre uşă când aceasta se deschise, deloc surprins când îl văzu pe vizitator.

— A murit.

În lumina flăcării, chipul său răvăşit era foarte tânăr.

— Ştiu. Adam traversă camera şi-şi lăsă mâna pe umărul prietenului său. Şi copilul?

— Era… era prea mic ca să supravieţuiască. Bărbatul îşi aşează mâna peste a lui Adam şi se înfioră. Cum o să pot trăi fără ea?

— O să treci peste asta, spuse Adam încet. O să suferi, iar rănile îţi vor rămâne pentru totdeauna în suflet. Dar vei merge mai departe. Asta şi-ar fi dorit şi ea.

— Cred că ai dreptate, spuse sec bărbatul. Însă e îngrozitor.

— Da, e îngrozitor. Văzând o carafă cu coniac pe o măsuţă, turnă două pahare. Amândoi aveau nevoie de senzaţia de arsură pe care o dă băutura, deşi din motive diferite.

Prietenul său dădu pe gât jumătate, apoi restul. Când îşi recăpătă suflarea, spuse:

— Nu ştiu ce să fac acum.

— Ai nevoie de un cămin nou şi de o activitate nouă. Ceva care să te ţină ocupat. Adam îşi sorbi încet coniacul. Înainte să te însori, te gândeai să intri în armată. Poate că, acum, asta e calea care ţi s-ar potrivi.

Celălalt bărbat îi dădu absent paharul gol.

— Poate. Să-mi servesc patria şi poate să dau de un glonţ pe un câmp de bătălie străin. Ambele sunt perspective rezonabile.

— Să nu îndrăzneşti să mori, pufni Adam. Îţi interzic!

Răspunsul prietenului său semăna a râs, apoi visul trecu

la o scenă complet diferită…

Mariah era în cel mai fericit vis pe care-l avusese vreodată, se simţea iubită şi în siguranţă. Dar îşi dădu seama că nu era un vis, ci realitatea. O cuprinse neliniştea gândindu-se la ce se petrecuse între ea şi Adam în timpul nopţii. Fusese nebună să-l lase să o atingă astfel! Şi totuşi nu-şi dorea să nu fi simţit acea plăcere. Era o depravată, aşa cum îi spusese şi Sarah.

Deschise ochii precaută şi văzu că stătea întinsă pe spate, înconjurată de braţul lui Adam şi cu ochii lui negri privind-o cu căldură. Era uimitor de frumos, cu o urmă de exotism în structura oaselor. Un purist ar fi putut spune că avea nevoie să-şi tundă părul, însă ei îi plăcea aşa, lung. Ridică mâna şi-i mângâie buclele negre, strălucitoare.

— Bună dimineaţa.

— Bună dimineaţa, răspunse el. Ai dormit bine?

Zâmbetul lui îi alungă orice grijă despre cum ar trebui să se poarte o femeie care se trezeşte prima dată în pat alături de un bărbat. Îşi dădea seama că asta însemna căsătoria, un cerc al intimităţii care-i lega doar pe ei doi, în propriul lor paradis intim. Periculos de tentant.Plăcerea ei păli când se întrebă ce altă femeie îl mai cunoscuse aşa. O femeie care nu era amantă de ocazie, ci o soţie iubită.

Lui Mariah i se strânse stomacul. Pentru prima dată, speră ca Adam să nu-şi recapete niciodată memoria. Să rămână acolo şi să fie soţul ei până când moartea îi va despărţi. Îngrozită de absurditatea egoistă a acestei speranţe, se ridică în capul oaselor şi schiţă un zâmbet.

— Minunat. Tu?

El căzu pe gânduri.

— Nu mă aşteptam să adorm şi, totuşi, am dormit. Şi am visat, dar nu semăna cu coşmarul de dinainte.

Bhanu îşi ridică fruntea pe marginea patului, apoi sări între ei. Perfect. Cu cât erau mai departe unul de celălalt, cu atât mai bine. Mângâie urechile clăpăuge ale animalului şi fu răsplătită cu un geamăt de fericire canină.

— Ce-ai visat?

— Mai multe lucruri. Întâi că mergeam călare, ca să fiu alături de un prieten care tocmai îşi pierduse soţia. Un vis foarte trist, însă nu un coşmar. Apoi am visat că mă jucam cu alţi doi copii, un băiat şi o fată. El avea vârsta mea, iar ea cred că era mai mică. Amândoi aveau ochi verzi. Mă întreb dacă am un frate şi o soră.

— Chiar dacă ai, nu mi-ai vorbit niciodată despre ei, spuse ea, ca să evite alte minciuni.

— Mă întreb dacă nu cumva au murit. În vis am avut senzaţia de pierdere. Dădu din cap şi coborî din pat. Mă simt ca şi când aş avea un pumn de piese dintr-un puzzle atât de mare, încât nu voi putea vedea vreodată întregul.

— Ai răbdare, spuse ea. Julia Bancroft spune că mintea este cea mai complicată parte a corpului.

În timp ce-l privea pe Adam îmbrăcându-şi halatul şi luându-şi papucii, Mariah se hotărî că cel mai bun rezultat ar fi ca el să-şi recapete memoria, să fie necăsătorit şi să-i poată ierta minciuna. Atunci ar putea avea un viitor – însă părea aproape imposibil.

La fel, ar putea să se bucure de timpul pe care-l aveau împreună.

— Ai vrea să mergem în dimineaţa asta să călărim?

— Mi-ar plăcea foarte mult, zâmbi el. Apoi, doamna mea, o să mă apuc să-ţi amenajez o grădină.

CAPITOLUL 13

Greenock, Scoţia

După încă o zi lungă de cercetări separate, cei trei bărbaţi se întâlniră la cină în salonul privat al hanului care devenise sediul lor. Kirkland îşi lăsă haina udă pe un scaun şi puse pe masă tubul protector lung, din piele.

Prietenii lui erau deja acolo. Randall aruncă un pumn de cărbuni în foc.

— Nenorocita asta de vreme rece scoţiană, spuse el abătut, şchiopătând înapoi către un scaun de lângă cămin. Căutarea se dovedise grea pentru piciorul său rănit.

Kirkland zâmbi.

— Te întăreşte. Doar un saxon cu sânge subţire s-ar plânge. A comandat careva cina?

— Vine imediat, răspunse Will. Ai aflat ceva?

— O posibilitate. Slabă. Dar voi doi? Kirkland luă un pahar cu vin roşu de la Will şi se aşeză şi el pe scaun lângă foc, întinzându-şi picioarele obosit.

— Ceilalţi ingineri pe care i-am chemat să cerceteze motorul cu aburi sunt de acord cu Mactavish, spuse Will. Gaura peticită din boiler avea scopul să distrugă ambarcaţiunea. Niciun inginer adevărat n-ar repara un boiler aşa, pentru că e clar că nu rezistă. Însă niciunul dintre noi nu a găsit dovezi care să ne arate cine ar fi putut face un lucru atât de josnic.

— Trebuie să fi fost cineva cu experienţă în inginerie, spuse Kirkland. Şi probabil că a făcut asta la momentul potrivit, ca să nu fie descoperit.

Will aprobă din cap.

— Credem că cel mai probabil a venit la bord în timpul nopţii, când boilerul fusese montat la locul lui, însă nu şi

fixat. Pentru că un astfel de proiect e pe buzele tuturor în jumătate dintre tavernele de pe Clyde, un bărbat deştept şi-ar da seama imediat când să facă mişcarea. Dacă se descoperea peticul acela, accidentul ar fi fost prevenit, însă vandalul care a făcut stricăciunea n-ar fi avut cum să fie prins, aşa că riscurile încercării erau minime. Randall, ai aflat ceva despre cei care au lucrat la construirea ambarcaţiunii *Enterprise*?

— Am discutat cu cei mai mulţi dintre ei. Toţi sunt localnici respectabili, cu o reputaţie fără pată, fără ca vreunul dintre ei să aibă vreun motiv să distrugă ambarcaţiunea altcuiva, răspunse Randall. Îl ştiţi pe Ash, nu se uita la bani când era vorba să-i angajeze pe cei mai buni. Angajaţii lui sunt dintre aceia care consideră că toţi cei care lucrează pe Clyde beneficiază de inovaţii inginereşti.

— Cei mai mulţi dintre ei? Kirkland îşi umplu din nou paharul cu vin roşu. Ai găsit şi oameni mai puţin oneşti?

— Unul dintre bărbaţii pierduţi când s-a scufundat ambarcaţiunea era nou-venit în zonă. Numele său era Shipley, răspunse Randall. Era considerat irlandez sau londonez, însă era genul de om tăcut. Nimeni nu ştia mare lucru despre el, doar că era o companie neplăcută, dar un asistent de inginer priceput. Şi că avea tatuaje.

— I s-a găsit trupul?

Randall scutură din cap.

— Nu încă.

— Dacă a murit în explozie, atunci probabil că nu el a provocat-o, spuse Kirkland. Sigur, ar fi putut să întindă capcana şi să fugă de pe corabie înainte de explozie. Dacă ar fi făcut asta, i s-ar fi remarcat absenţa, or, niciunul dintre supravieţuitori nu a menţionat aşa ceva.

— I-am scris lui Lady Agnes despre ce am aflat şi am întrebat-o dacă ştie pe cineva care şi-ar fi dorit ca Ash să moară, spuse Will încet.

Se lăsă un moment de tăcere apăsătoare.

— Nu putem fi siguri că distrugerea ambarcaţiunii îl avea drept ţintă pe Ash, spuse Kirkland într-un târziu.

— Nu. Însă aceasta este explicaţia cea mai plauzibilă. Nimeni altcineva de la bord nu pare să fi fost ţinta unui complot ucigaş şi sunt atâtea corăbii cu aburi în construcţie, încât e puţin probabil ca cineva să fi ochit chiar corabia *Enterprise* ca s-o distrugă, spuse Will. Mai ales că Ash era duce şi, în unele cercuri, era dispreţuit pentru însuşi faptul că exista.

— Dacă cineva l-ar fi vrut mort pe Ash, ar fi fost simplu să-l ucidă cu pistolul sau cu cuţitul, adăugă Randall. Dacă explozia a fost un atentat îndreptat împotriva lui, s-a depus un efort considerabil pentru a face ca moartea lui să pară un accident.

— Un accident nu este o modalitate foarte probabilă să ucizi un om, spuse Will. Poate scăpa cu uşurinţă. Jumătate din echipajul de pe *Enterprise* a scăpat.

— Dacă ar fi supravieţuit, ar fi avut loc un alt atentat, spuse Kirkland. Am fost norocoşi să găsim epava şi să recuperăm atât de rapid motorul. Dacă s-ar fi scufundat în ape mai adânci, nu cred că am fi găsit-o şi nu am fi avut vreodată vreo bănuială.

— Acum, că eu am dat raportul, tu ai aflat ceva, Kirkland?

Will aruncă o privire la tubul din piele de pe masă.

Kirkland îl deschise şi scoase o hartă făcută sul.

— După operaţiunea noastră de recuperare, încă lipseau trei bărbaţi. Ashton, Shipley şi un marinar pe nume O’Reilly. În dimineaţa asta am aflat că un trup a fost adus la ţărm.

Randall se crispă.

— Ash?

— O’Reilly. Purta un pulover irlandez cu model complicat, folosit pentru identificarea înecaţilor. Deci Ashton şi Shipley sunt singurii care continuă să lipsească. Kirkland desfăşură harta pe masă, punând greutăţi pe colţurile ei, pentru ca şi ceilalţi să vadă zona de coastă cuprinsă între regiunea aflată puţin mai la nord de Glasgow şi Lancashire. Mi-am petrecut după-amiaza într-un bar de pescari, cumpărând băutură şi întrebând despre

curenţii marini. Mai exact, cât de departe poate fi dus un trup dacă se pierde lângă Insula Arran şi în ce zonă ar putea ajunge.

— Presupunând că e găsit, spuse Randall lugubru. Veni lângă Kirkland ca să poată studia harta. Unde a ajuns O'Reilly?

Kirkland făcu un semn pe hartă.

— Lângă satul ăsta, Southerness.

Randall fluieră încet.

— Atât de departe? E chiar după ce traversezi estuarul Solway din Anglia.

— La mijloc sunt şi factori precum vântul, vremea şi mareele. Ar trebui să facem cercetări în Irlanda – e mai aproape de Arran decât Southerness. Kirkland oftă. Nimeni purtat aşa de departe nu ar putea supravieţui în ape atât de reci. Dacă Ashton ar fi ajuns viu la ţărm, până acum s-ar fi întors deja la Glasgow sau cel puţin le-ar fi trimis un mesaj oamenilor săi de-acolo.

— Poate că a fost rănit atât de grav, încât n-a putut face asta, răspunse Will cu încăpăţânare.

Kirkland îşi dădu seama că Will nu se îndura să renunţe la speranţă, indiferent cât de mică era.

— E posibil, aprobă el. Însă nu foarte probabil. A trecut prea mult timp de la accident. O rană atât de gravă… nu cred că ar fi supravieţuit.

Randall indică locurile de pe coastă unde fuseseră desenate cruci.

— Ce înseamnă aceste marcaje?

— Cel mai probabil sunt locuri în care e posibil să apară cadavrele, marcate în funcţie de curenţii obişnuiţi. Cred că ar trebui să ne despărţim şi să mergem şi în alte zone de pe lângă Southerness, să vedem dacă s-au găsit înecaţi, spuse Kirkland. În unele sate şi ferme, localnicii doar spun o rugăciune şi îngroapă trupurile pe care nu le pot identifica.

— Şi cum ne împărţim teritoriul? întrebă Will.

Îşi aleseră rapid anumite secţiuni de coastă, astfel încât să nu se suprapună. După aceea, Randall spuse sobru:

— Asta-i tot ce mai putem face. După aceea, va trebui să ne întoarcem şi să ne continuăm viaţa.

— Nu vreau să-i spunem lui Lady Agnes că am eşuat, oftă Will.

— Grija ei principală este să facem tot posibilul, spuse Kirkland. Succesul ar fi valoros, dar nu e esenţial.

Două servitoare intrară cu tăvi pe care erau carne, pâine şi cartofi. Kirkland realiză că era mort de foame şi că era momentul să pună capăt discuţiei. Îşi îndreptă privirea la hartă, către marcajul cel mai sudic.

— Când terminăm, haideţi să ne întâlnim în orăşelul acesta de pe partea engleză a estuarului Solway, pentru că e aproximativ vizavi de Southerness şi pare destul de mare cât să aibă un han. Puse degetul pe acel loc. Hartley.

CAPITOLUL 14

Curând, Mariah îşi dădu seama că Adam nu glumise când îi spusese că-i va amenaja o grădină. În zilele următoare, angajă şase bărbaţi din sat să cureţe straturile neglijate şi celelalte ierburi. Abia începuse sezonul de însămânţat de primăvară, aşa că era necesar să facă ordine în grădină.

Asta se întâmpla ziua. Noaptea, împărţeau acelaşi pat, însă respectau limitele apropierii fizice pe care le impusese Mariah. O dată, Adam se ridicase înjurând printre dinţi, apoi se dusese în propria lui cameră, ca să nu-şi piardă controlul.

Ea era bucuroasă că el se stăpânea, dar îi păruse rău să-l vadă plecând. Îi plăcea să-l aibă aproape, adora plăcerile pe care le învăţa de la el. Şi încerca, stângaci, să-l facă şi pe el să simtă aceeaşi plăcere, aşa că după noaptea aceea el n-a mai trebuit să plece.

Cum se vor sfârşi toate astea? El îşi va aminti şi o va părăsi sau vor deveni iubiţi? Sau ambele, nu neapărat în ordinea aceea.

Devenise fatalistă. Se va bucura de el cât va putea de mult – şi va încerca să nu facă nimic care să-i distrugă viitorul.

Echipa de muncitori a lui Adam îngriji grădinile mai mari, dar la grădiniţa închisă lucră el, personal. Scopul său era să creeze o adevărată zonă de meditaţie, care să-i însenineze pe toţi cei care intrau acolo. Se simţea foarte mulţumit în timp ce tundea plantele agăţătoare şi curăţa ierburile crescute în exces, însă, la sfârşitul zilei, înfăţişarea lui plină de noroi din cap până-n picioare răspundea destul de bine la întrebarea dacă era sau nu un

gentleman. Nu era.

Mariah era nerăbdătoare să vadă grădina de meditaţie, dar el nu-i dădu voie înainte să termine. O dată pe zi, ea ieşea din birou să ia aer şi încerca să se strecoare în grădină. Iar el o oprea. Era un joc care le plăcea amândurora.

El tocmai terminase de curăţat fântâna de piatră tocită de vreme, pe care o găsise încorporată în zid, când o auzi pe Bhanu apropiindu-se, ceea ce însemna că era şi Mariah cu ea. Se ridică rapid şi-şi şterse mâinile pe un prosop vechi, apoi îi ieşi în cale înainte ca ea să ajungă la intrarea în grădină.

Mariah îi zâmbi şiret. Era încântătoare în rochia ei albastru-deschis de dimineaţă.

— Tot n-ai terminat? Mor de curiozitate!

El scutură din cap, cu ochi jucăuşi.

— Nu încă. Desigur, o grădină nu e niciodată terminată cu adevărat, dar vreau ca asta să arate bine când o vei vedea.

— Să-mi interzici să intru e cea mai bună metodă să mă faci să-mi doresc cu disperare s-o văd. Dădu să se strecoare pe lângă el, însă el o prinse, râzând.

— Unele lucruri merită să se lase aşteptate.

Se aplecă şi o sărută; abia îi atinse buzele, căci nu dorea să-i murdărească rochia. Gura ei era un adevărat festin, iar lui îi era întotdeauna foame de ea.

— Încerci să-mi distragi atenţia, spuse ea cu răsuflarea tăiată, când el se retrase.

— Şi reuşesc?

— Da, din păcate. Îi aruncă o privire exagerat de încurcată. Oare de ce mergeam pe-aici?

El îi prinse bărbia într-o mână, mângâind-o.

— Ai vrut să mă întrebi când va fi gata grădina şi să te oferi s-o rogi pe doamna Beckett să ne pregătească un picnic pe care să-l facem aici în ziua în care voi termina.

— Asta este misiunea mea? chicoti ea. Prea bine, când o pot vedea?

— Peste exact două zile, dacă vremea rămâne frumoasă.

Privi cerul. Ceea ce nu e niciodată sigur în această parte a lumii.

— Sper să fie totul bine. Doamna Beckett va fi încântată să coopereze. Adoră faptul că ai poftă de mâncare.

Încercă din nou să se strecoare pe lângă el.

Însă el o prinse şi o sărută iar.

— Ne vedem mai târziu, la cină, şi o să schimbăm impresii despre ce realizări am avut amândoi astăzi.

— Prea bine. O privi pe Bhanu, care cerceta bucuroasă parfumurile neobişnuite. Bhanu, vii cu mine sau rămâi cu Adam?

Câinele îi aruncă o privire, apoi continuă să adulmece.

— Cred că tu şi grădina ta aţi câştigat-o de partea voastră, deocamdată.

— E un animal nestatornic; curând, se va întoarce la tine. Cercetă câinele cu privirea. Cum e posibil ca o creatură să fie în acelaşi timp atât de drăgălaşă şi atât de urâtă?

— E un câine foarte înzestrat.

Cu o ultimă privire adorabilă, Mariah se întoarse şi se îndreptă înapoi spre casă.

Adam se simţea de parcă inima lui ar fi urmat-o pe alee. Ce bărbat norocos era! În afară de visele sale sporadice, încă îi lipseau amintirile trecutului, totuşi, Mariah avusese dreptate când îi spusese că prezentul şi viitorul erau mai importante. Atâta timp cât o avea pe ea, poate că trecutul nici nu conta cu adevărat.

Vremea se menţinu frumoasă, iar Mariah era mulţumită. Îl invidia pe Adam că lucra afară. Ea petrecea o mare parte din timp la birou, făcând planuri de îmbunătăţire a moşiei cu mijloacele destul de modeste pe care le avea la dispoziţie. Adam îi fusese de mare ajutor. Chiar mai mult, vicarul îi făcuse cunoştinţă cu Horace Cochrane.

Domnul Cochrane fusese administratorul unui conte din Northumberland. Pentru că înaintase în vârstă, se pensionase de curând şi se întorsese în oraşul natal, Hartley. O lună de stat degeaba îl convinsese că prefera să

lucreze, însă într-un ritm mai lejer. După doar câteva zile petrecute de el la Hartley, deja se simţea diferenţa.

În ziua în care urma să vadă grădina lui Adam, lui Mariah îi fu greu să se concentreze la dosare. Fu o adevărată uşurare când sosi ora prânzului şi ieşi. Adam o anunţase la micul dejun că dorea să o lege la ochi când avea să intre în grădină, ca să fie o surpriză. Asta îi dăduse şi ei ideea de a-l surprinde la rândul său. Cu ochii plini de nerăbdare, coborî în bucătărie să ia coşul de picnic pe care-l pregătise doamna Beckett.

Ca-ntotdeauna, el o auzi venind pe cărarea şerpuită şi-i ieşi în cale. Lucrul în aer liber i se potrivea de minune. Rănile dispăruseră, iar el devenise puternic şi sănătos. Nu avea pălărie, părul său negru era răvăşit, iar culoarea vie a ochilor era scoasă în evidenţă de vegetaţia din jur. În cămaşa albă şi cu pantalonii albastru-închis arăta fermecător.

Ea îl întâmpină cu un zâmbet.

— Ziua frumoasă şi însorită de primăvară pe care ai comandat-o a venit la timp.

— Iar asta mă încântă. De obicei, comenzile privind vremea perfectă nu sunt respectate.

O sărută, făcând-o să se înfioare de plăcere. Ultimele zile fuseseră atât de frumoase, încât se simţea ca în luna de miere.

— Pot să folosesc una dintre aceste panglici mari ca să te leg la ochi? o întrebă el, luând coşul greu.

Ea făcu semn că da.

— M-am gândit că, dacă leg eşarfe de toartă, coşul o să aibă un aer de sărbătoare. La urma urmei, chiar e o ocazie specială.

El privi pe alee.

— Unde e Bhanu?

— Sa gândit să vină cu mine, însă n-a avut chef să plece din bucătărie – doamna Beckett frige carne pentru cină. Mariah zâmbi. În plus, Bhanu şi Annabelle s-au împrietenit. Le-am văzut una lângă alta lângă cămin.

— Cățel necredincios! Lăsă coşul jos şi dezlegă eşarfa

albastră, aleasă cu grijă ca să se potrivească cu rochia.

— E o prostie, spuse ea, în timp ce el îi înfăşură bucata de pânză în jurul capului ca să-i acopere complet ochii. Sunt sigură că o să-mi placă ce ai făcut, chiar dacă nu-mi faci o surpriză.

— Sper. Îi prinse braţul, apoi luă coşul. Adevăratul motiv pentru care te leg la ochi este că mai întâi trebuie să încerci grădina cu alte simţuri. Vederea e atât de puternică, încât o să le acopere pe toate celelalte.

— Eo idee interesantă. După câţiva paşi, adăugă: Ai dreptate, sunt mai atentă la felul în care se simt pietrele sub picioarele mele. Mici asperităţi, smocuri de iarbă printre pietre, o piatră mai ridicată sau alta mai adâncită. ÎI strânse şi mai tare de braţ când păşi pe o piatră foarte joasă.

— Ce ciudat este să depind de o altă persoană pentru ceva atât de simplu ca mersul!

— N-o să te fac să te rătăceşti.

Vocea lui era o şoaptă irezistibilă.

Foarte conştientă de tonurile puternice, ea întrebă:

— M-ai legat la ochi cape un fel de metaforă pentru felul în carete îndrum pentru că nu-ţi poţi vedea trecutul?

— Nu m-am gândit la asta, răspunse el mirat, însă aşa este. O sărută pe frunte. Nu m-ai făcut să mă rătăcesc.

Încrederea din vocea lui îi strânse inima.

— Am trecut cumva tocmai prin arcada care duce în grădină? întrebă ea după alţi câţiva paşi. O clipă, aerul s-a simţit… mai comprimat.

— Eşti foarte receptivă. O conduse alţi câţiva paşi, apoi se opri şi-i îndepărtă mâna de pe braţul lui. Am ajuns. Spune-mi ce simţi.

— Tocmai te-am auzit lăsând jos coşul. Cărămizile pe care stau se simt diferit de pietrele aleii care m-a adus aici. Mai netede şi egale. Făcu un cerc mic. Aerul încă e cât se poate de nemişcat – zidurile ne protejează de vânt. De asemenea, atrag soarele. În grădină e mult mai cald decât afară.

— Ce auzi?

Îşi ţinu răsuflarea.

— Susur de apă! Sunetul general este alcătuit din mai multe sunete mărunte, care par note diferite, înalte şi joase. Ai pus o fântână?

— Am reparat-o pe cea de-aici, care era ascunsă de plantele agăţătoare, răspunse el. Altceva?

— Cântec de păsări. Păsările cântătoare sunt răspândite în toată ţara, însă de obicei nu prea le acord atenţie. Aici în grădină sunt fise, nu-i aşa? Şi mai aud… şi alte păsări cântătoare, şi rândunele, cred. Mai departe. Straturi peste straturi de sunete încântătoare. Şi ce mirosuri! Narcisele sunt în floare, cred că le simt. Mereu mă duc cu gândul la unt. Mai sunt şi alte parfumuri. Diverse mirosuri de plante. Şi cred că un pom fructifer începe să înflorească. Măr?

— Te descurci de minune, chicoti el. Ai folosit mirosul, auzul şi pipăitul. Mai puţin gustul. Vrei să guşti o floare?

— Pot mai bine de-atât. Ghidându-se după vocea lui, se îndreptă spre el şi îi prinse braţele, apoi se întinse şi îl sărută pe gât. Mmm, sărat. Foarte plăcut. Îi strânse braţele: Puternice, dar ascultătoare. Un sentiment plăcut şi solid.

El râse şi o strânse la piept. Ea simţea prea bine acea senzaţie a trupului lipit de-al lui. Presiunea stimulantă a sânilor ei pe pieptul lui, sângele palpitându-i în cele mai intime locuri datorită apropierii lor.

Vederea îi reveni brusc când el îi luă eşarfa de la ochi. Aproape că-i părea rău să fie smulsă din lumea simţurilor, însă era fericită să-i vadă chipul întunecat şi frumos atât de aproape de-al ei.

— Ai absolvit cu brio, spuse el. Cred că am fost legat la ochi într-o grădină când eram mic. Nu-mi aduc aminte, dar mă simt ca şi când aş fi trecut eu prin asta, cu mult timp în urmă. De aceea am vrut să încerci şi tu.

— Ţi-ai amintit de vizita în cealaltă grădină? întrebă ea, desprinzându-se din îmbrăţişarea lui.

El se încruntă, apoi scutură din cap.

— Poate. Nu ştiu exact.

Dorind să-i alunge expresia aceea tristă de pe chip, ea

cercetă grădina. Arătase minunat în starea ei sălbatică anterioară, însă munca atentă a lui Adam crease o impresie de profundă armonie. Sub pom se afla o bancă din lemn veche şi îmbietoare, iar porţiunea sălbatică de plante se transformase într-o brazdă de iarbă îngrijită.

Cea mai frumoasă era, totuşi, fântâna. Mariah traversă grădina ca s-o vadă mai de-aproape.

— Îmi place felul în care curge apa din gura leului – în sus, apoi se varsă în acele bazine de dimensiuni diferite, ca să creeze sunete diferite. Ai spus că fântâna era aici când ai tăiat plantele agăţătoare? Ea atinse piatra cenuşie acoperită cu licheni, în care fusese sculptat capul leului, apoi îşi trecu degetele prin apa curată a bazinului de dedesubt.

— Era complet acoperită. Plănuisem să aduc o fântână, aşa că am avut noroc s-o descopăr pe aceasta. Ţeava şi bazinele doar au trebuit să fie curăţate.

Ea se plimbă prin toată grădina, cercetând şi atingând.

— Ai făcut o treabă minunată! Chiar şi aerul e mai relaxant.

— Îmi pare bine că-ţi place. Privi în jur cu satisfacţie. Mai sunt multe de făcut, dar sunt încântat că devine ceea ce vreau eu.

— E timpul să sărbătorim creaţia ta.

Ridică apoi capacul coşului şi scoase o pătură tocită. O întinse pe iarbă şi lăsă coşul în mijloc, apoi se aşeză graţios lângă el. Sau cel puţin spera să pară graţioasă.

— Ai avut o surpriză pentru mine. Acum am şi eu una pentru tine, spuse ea zâmbind şiret. O să avem un prânz… negru.

CAPITOLUL 15

Auzind cuvintele lui Mariah, Adam ridică privirea către cerul însorit, pe care se zăreau doar câţiva nori albi şi pufoşi.

— Sper că asta nu înseamnă că trebuie să aştept noaptea ca să mănânc.

— O să mâncăm acum, dar legaţi la ochi, explică ea. Cândva, tatăl meu a mers la o casă de jocuri din Paris, unde s-a servit un *souper noir* – ocină neagră. Sala de cină era în beznă, iar servitorii – orbi, aşa că erau obişnuiţi să lucreze pe întuneric. S-a servit o diversitate de preparate. Tatăl meu a spus că a fost interesant, chiar dacă uşor tulburător. Râse. A mai spus că cina era de fapt preludiul unei orgii.

— Tatăl tău i-a spus aşa ceva tinerei sale fiice? spuse Adam scandalizat.

— A folosit un limbaj mai delicat, însă da, cam asta era ideea.

O clipă, simţi din nou durerea sufocantă a pierderii. Totuşi, nu mai era atât de rău după venirea lui Adam. Aproape că renunţase la speranţa că va primi o scrisoare veselă şi plină de veşti de la tatăl ei, care-şi cerea iertare că nu dăduse niciun semn atâta timp.

— Considera că ar trebui să ştiu cum merg lucrurile în lume, din moment ce-l însoţeam la toate acele petreceri de la ţară, spuse ea, făcând efortul să continue. Povestea cu cina neagră a fost doar de distracţie, s-a întâmplat cu mulţi ani în urmă. Cred că fusese pe vremea când el era doar un puşti plecat în Grand Tour.

— A fost în Grand Tour? A avut noroc. Adam se aşează pe pătură. După Revoluţia Franceză, tinerii domni englezi au fost privaţi de şansa de a se face de râs prin marile

capitale europene. Tatăl tău provenea dintr-o familie bogată?

Ea îl privi lung.

— Nu a vorbit niciodată despre astfel de lucruri. Aveam impresia că era tovarăşul de călătorie al moştenitorului unui mare lord. E alarmant să mă gândesc că cel în cauză ar fi putut să fie tatăl meu!

Adam chicoti.

— Indiferent ce defecte avea, a crescut o fiică minunată.

Dezlegă a doua eşarfă de pe toarta coşului.

— Ştiu tot atât cât ştii şi tu despre conţinutul coşului. I-am explicat doamnei Beckett despre prânzul negru şi i-am spus să-şi folosească imaginaţia. A părut chiar încântată de idee, aşa că pregăteşte-te!

Se ridică în genunchi şi-i înfăşură eşarfa în jurul capului.

— Vezi ceva?

— Trece o dâră slabă de lumină prin material, dar nu văd nimic. E o senzaţie ciudată, spuse el gânditor. Un întuneric diferit de cel din timpul nopţii. Te face mai… vulnerabil. Acum, tu. Poţi să te legi singură la ochi? Nu ai voie să trişezi!

— Asta ar strica toată distracţia. O să înfăşor eu eşarfa, însă m-ar ajuta dacă ai lega-o tu. Îşi înfăşură eşarfa în jurul capului, acoperindu-şi ochii la fel de bine pe cât făcuse în cazul lui Adam. O să mă aplec deasupra coşului ca să poţi strânge eşarfa.

Auzi un zgomot uşor, ca atunci când un om îşi schimbă poziţia. Apoi, degetele lui îi atinseră ceafa. Ea îşi ţinu răsuflarea, înfiorată de senzaţiile erotice care o străbăteau.

— Acela e gâtul meu, spuse ea cu glas tremurat. Eşarfa e cu câţiva centimetri mai aproape de tine.

— Scuze. Mâinile lui se mutară în locul în care ţinea capetele eşarfei, la spate. În timp ce el lega orbeşte eşarfa, ea se minuna de cât de intime păreau atingerile dintre ei în acea stare de orbecăială. Chiar şi urma degetelor lui în părul ei era tulburătoare.

După ce eşarfa fu legată, ea deschise capacul coşului.

— Acum, să descoperim ce avem. Ah, patru şervete ca să

ne acoperim şi să nu lăsăm pete pe haine. Poftim – le ţin pe ale tale cam pe la mijlocul coşului.

— E o femeie înţeleaptă. E clar că o să facem mizerie, însă cred că e amuzant. Mâna lui cercetătoare găsi cele două şervete.

— O să fie, probabil, mai simplu dacă mâncăm câte un fel pe rând, pentru că, dacă scoatem totul, s-ar putea să ratăm ceva. Mariah îşi despături şervetul în poală, apoi băgă din nou mâna în coş. Să începem cu băuturile. Doamna Beckett a spus că ne pune două sticle de ceva ce va merge de minune, dar nu a spus ce. Asta e sticla ta.

Fu nevoie de câteva clipe bune ca mâna lui să atingă fundul sticlei, apoi palma lui îi mângâie degetele. Ea îşi linse buzele, ar fi dorit să se întindă şi să guste din el.

Era foarte conştientă de prezenţa lui, chiar mai conştientă, din unele puncte de vedere, decât dacă l-ar fi văzut. Căldura trupului. Mişcarea din aer când se întindea spre ea. Sunetele abia auzite, chiar şi atunci când o persoană stă nemişcată. Parfumul lui, pe care nu-l remarcase conştient. Era… incitant. Bărbătesc. Şi-ar fi dorit să-şi lipească faţa de el.

Roşi când îşi dădu seama că încerca aceleaşi senzaţii ca şi când ar fi stat goi unul lângă altul, pe pătură. Slavă cerului că nu o vedea cum reacţiona!

Degetele lui se strânseseră în jurul sticlei, atingându-i mâna.

— Am luat-o, deci poţi să-i dai drumul. Un dop de plută înfipt nu prea adânc. Se auzi o pocnitură, urmată de un fâsâit. Şampanie! Doamna Beckett a înţeles, cu siguranţă, ocazia. Să vedem dacă cealaltă sticlă e la fel.

O deschise şi pe aceea. Alt fâsâit.

— Şampanie pentru amândoi. Iată sticla ta.

Ea luă sticla şi o înclină ca să soarbă din ea. Băutura bolborosi alunecându-i pe gât, ameţind-o.

— Delicioasă! Cred că e mândria pivniţei lui Burke.

— Foarte bună, aprobă el. Ce urmează?

Băutura lui începu să gâlgâie în timp ce el o duse la gură. Ea îşi imagina cum buzele lui se închideau peste

marginea sticlei şi o trecu un fior la acel gând sugestiv. Ca să-şi ţină sticla dreaptă şi la îndemână, o pusese între genunchi, mulţumită că el nu-i vedea comportamentul atât de neadecvat.

— Tu alegi.

Se auzeau foşnete uşoare în timp ce el cerceta conţinutul coşului.

— Am dat peste tot felul de forme interesante. O să arunc o privire la acest obiect rotund învelit în pânză de tifon. Chicoti. Iartă-mă, însă privirea este o parte atât de importantă a limbajului, încât e greu să nu folosesc aceste cuvinte.

Ea zâmbi.

— Iar premiul tău cum se simte şi cum miroase?

Un foşnet de material aspru în mişcare. Apoi, adulmecă. Pachetul conţine două sfere cu diametrul de câţiva centimetri. Sunt calde şi îmbietoare. Netede şi, totuşi, grase. Cred că e carne prăjită. Făcu o pauză. Există locuri în care anumite… părţi esenţiale ale echipamentului reproducător al taurului se mănâncă pe post de delicatesă. Crezi că…?

— Nu cred că doamna Beckett ne-ar face aşa ceva, chiar şi dacă astfel de ingrediente ar fi disponibile! Se opri, neliniştită. Sau ar face-o? Care dintre noi gustă primul?

— Eu, pentru că sunt un soţ curajos care-şi protejează soţia de lucruri neplăcute. Păru să muşte cu precauţie. E carne, însă în interior e netedă şi alunecoasă. Nu cred că e ce credeam. Iată a doua bucată. Poate îţi dai tu seama.

Îşi înlănţui degetele, iar ea luă sfera caldă din mâna lui. O muşcătură îi confirmă.

— Ou scoţian! Trebuia să-mi fi dat seama, dar mereu le-am recunoscut doar uitându-mă la ele. Dădu pe gât o duşcă generoasă de şampanie, ca să meargă cu îmbucătura.Începea să simtă o ameţeală dulce şi veselă de la alcool. Dacă ar fi fost la un bal, ar fi dansat toată noaptea. Un ou fiert tare, acoperit cu cârnat tocat, dat prin ou şi pesmet, apoi prăjit. E foarte gustos dacă ştii ce e.

— Acum are gust mult mai bun, pentru că ştiu ce este. În

vocea lui se simţea un zâmbet. După ce-şi terminară ouăle scoţiene, adăugă: E rândul tău.

Pipăi în coş.

— Am găsit două borcane scurte şi largi, cu capac de plută. Calde. Ridică unul şi-l înclină. Cred că e supă. Doamna Beckett face supe minunate. Vrei şi tu?

El luă borcanul cald şi scoase dopul de plută. În aer se simţi o aromă exotică şi condimentată.

— Dumnezeule mare, e curry! exclamă el.

Îşi deschise propriul borcan şi inhală.

— E un miros distinct, nu-i aşa? Din când în când, am mâncat curry. Se pare că şi tu.

— Mirosul e foarte evocator, spuse el încet. Cred că am mâncat des, dar nu-mi aduc aminte nicio ocazie concretă.

— Poate că, dacă mănânci supa, îţi vei aminti. În coş ar trebui să fie şi linguri. Ah, uite-o pe-a ta.

Deja îşi dezvoltaseră abilitatea de a-şi transmite lucrurile folosind aceeaşi zonă de deasupra coşului. Când mâna lui o atinse pe-a ei, degetele sale îi mângâiară încheietura, în zona pulsului.

— Hm, e moale, spuse el. Nu e lingură.

Degetele ei se strânseră involuntar.

— Lingura dumneavoastră, domnule, spuse ea, făcând un efort să pară calmă.

El o luă, apoi încercă supa.

— Cremoasă. Cred că are ceapă şi morcovi tocaţi, însă nu sunt sigur cu ce fel de carne este făcută. Probabil, pui?

— Sau iepure. E greu de spus din moment ce niciuna nu are vreun iz distinct. Oricum, e bună.

— Aroma de curry e incitantă, totuşi, nu mi-a trezit vreo amintire, spuse el după ce terminară, iar Mariah aşeză borcanele goale înapoi în coş.

— O să-i spun doamnei Beckett să facă preparate pe bază de curry până îţi revin amintirile, spuse ea, simţind frustrarea din vocea lui. Acum e rândul tău să alegi.

Adam băgă din nou mâna în coş.

— Iată alt obiect moale, învelit în pânză. Să vedem… două felii de o consistenţă moale, iar în jur seamănă cu o

prăjitură. Poftim, felia ta.

Porţia ei avea o aromă puternică, familiară, dar înnebunitor de înşelătoare.

— Nu e brânză. E ceva cu carne. Ciuguli o bucăţică şi o lăsă să se topească în gură, ca să savureze complet aromele. Pate.

— Cu ciuperci, aprobă el. Doamna Beckett dă dovadă de o inventivitate uimitoare.

Ea mâncă restul feliei, apoi bău şampanie. Totul avea gust mai bun cu şampanie.

— Încep să mă satur, însă coşul tot nu s-a golit. O să văd dacă dau de ceva dulce cu care să ne încheiem masa.

Mâna ei dădu de un castron oval cu capac, cald la atingere.

— Iată ceva ce-ar putea conţine budincă. Să vedem… Ridică apoi capacul şi băgă un deget de încercare, însă îl scoase rapid. Ah, e scârbos! Seamănă cu nişte viermi tocaţi.

— Sigur nu e asta. Degetele lui le atinseră pe-ale ei în timp ce căuta castronul. O mângâie uşor înainte să bage mâna în castron. Da, e… ciudat, aprobă el. Totuşi, miroase bine şi am încredere în doamna Beckett. O să încerc.

Îl auzi gustând şi înghiţind.

— Macaroane cu brânză, anunţă el. Şi gătite foarte bine. Nu mi-am dat seama cât de ciudat se simt macaroanele cu brânză dacă nu le poţi vedea.

Era un preparat care lui Mariah îi plăcea, aşa că spuse:

— Atunci va trebui să mâncăm împreună, din moment ce e un singur castron. Ia o furculiţă. Putem să ţinem castronul între noi şi să mâncăm din el.

Erau atât de bune, încât, curând, izbucniră în râs când furculiţele lor se ciocniră.

— O să bâjbâi cu degetele să văd dacă a mai rămas ceva. Ah, mai e. Îţi las ţie, pentru că ai avut curajul să mănânci viermii tocaţi. Poţi să iei această ultimă îmbucătură de pe degetele mele?

— Ca să-mi dovedeşti că m-ai făcut să-ţi mănânc din palmă? spuse el zâmbind. Cu cea mai mare plăcere.

Ea se înfioră de plăcere când el găsi ultima rămăşiţă de mâncare şi o ciuguli cu buzele calde, continuând să îi sugă uşor vârfurile degetelor.

Ea trase aer în piept, în timp ce tot trupul i se încordă.

— Degetele… nu sunt în meniu.

— Nu? Îşi trecu limba peste centrul sensibil al palmei ei. Ea scoase un geamăt înăbuşit.

Cu răsuflarea tăiată, Adam îşi apăsă o clipă obrazul pe palma ei.

— Eşti mai dulce decât cel mai rafinat preparat inventat vreodată, şopti el. Dădu la o parte coşul şi o întinse pe pătură. Gura lui o găsi pe-a ei, iar limbile lor se împreunară cu o senzualitate violentă.

Ameţită de şampanie şi de acest joc erotic, Mariah tânjea după atingerea lui cu fiecare fibră a fiinţei ei. Explorările lor reciproce din ultimele nopţi o învăţaseră câte ceva despre plăcerile pasiunii. Acum îl dorea, îl dorea cu totul. Legăturile de la ochi îi scoseseră din lumea normală şi îi duseseră într-un tărâm al plăcerii pure. Simţurile ei erau în flăcări. Îi plăceau gustul lui, parfumul lui, vocea lui.

Mai presus de orice, îi plăcea senzaţia mâinilor şi a buzelor lui în timp ce-i ridica fusta şi-i mângâia pielea netedă de pe abdomen. Ea oftă când mâna lui alunecă între coapsele ei, cu degetele la fel de intime precum gura lui atât de pricepută.

— Eşti frumoasă, spuse el încet. Trup şi suflet, eşti frumoasă.

Ameţită de dorinţă şi de şampanie, nu-i mai păsa de moravuri sau de viitor, sau de consecinţe posibile. Pasiunea dintre ei apăruse încă din noaptea în care se văzuseră prima dată şi nu-i mai păsa de nimic altceva decât să se împreuneze cu el în felurile primare.

Ea gemu cu gura lipită de-a lui când degetele lui alunecară în ea. Devenise doar căldură, umezeală şi dorinţă fierbinte. Momentul în care se opri să-şi descheie pantalonii şi să se elibereze i se păru mult prea lung. Îl muşcă de umăr, ar fi vrut să-l mănânce.

— Nu cred că o să mă mai pot stăpâni, spuse el răguşit, lipindu-se de ea.

— Nu-mi pasă! Îl cuprinse în braţe şi-l trase cu putere peste ea.

Se uniră cu o rapiditate care nu lăsa loc de răzgândire. Era în ea, fierbinte şi tare, uimitor şi şocant, şi necesar. Durerea scurtă pe care o simţi nu-i diminuă dorinţa, ci îi amplifică nevoia de a deveni una cu el. Se legăna odată cu el, simţind fiecare mişcare a trupului lui frumos şi puternic.

Găsiră imediat un ritm care le intensifică plăcerea cu fiecare mişcare. Ea era un arc încordat, din ce în ce mai strâns, până când el îşi trecu degetele între ei şi o mângâie cu o atingere de expert.

Ea simţi cum se sparge în bucăţi, fără să mai conştientizeze limitele dintre ei. Doar intimitate şi plăcere păgână, dincolo de orice îşi imaginase vreodată. *Dumnezeule mare, Dumnezeule mare, Dumnezeule mare…*

Când unghiile ei i se înfipseră în spate, el scoase un strigăt înăbuşit şi deveni rigid. Ea îl cuprinse cu braţele şi picioarele, ţinându-l strâns în timp ce se revărsa în ea.

După ce-şi consumară pasiunea, conştiinţa le reveni la normal. Ea răsuflă adânc, dându-şi seama că erau înlănţuiţi pe o pătură zdrenţăroasă, iar în jurul lor păsărelele cântau ca şi când cei doi oameni de dedesubt n-ar fi îndeplinit un act care avea să schimbe, irevocabil, relaţia lor. Capul i se învârtea de la şampanie şi de uimire.

— Mariah, dragostea mea. Adam se rostogoli pe-o parte, însă continua să o îmbrăţişeze. Auzi foşnetul cu care el îşi scoase legătura de la ochi. Apoi i-o scoase şi ei. Mariah clipi din pricina luminii, iar el o sărută la colţul ochiului, cu o blândeţe dureroasă. Era atât de sincer şi de cinstit! În timp ce ea nu era.

— Sunt recunoscător pentru ziua în care mi-ai devenit soţie. Dar… ezită, cu vocea nesigură. Poate că mă înşel, dar… noi nu ne-am consumat căsătoria după nuntă?

Chiar şi acum avea încredere în ea, căutând explicaţii atunci când faptele nu se potriveau cu ceea ce-i spusese

ea. Vina pentru avalanşa de minciuni o sufoca. Se ridică în picioare, cu ochii plini de lacrimi de tristeţe şi de ură de sine.

— Îmi pare rău, oftă ea. Atât de rău!

Dorind să fugă înainte să se prăbuşească de tot, încercă să iasă din grădină, însă el fu mai rapid. O prinse din urmă şi o lipi de el, strângând-o cu braţele de talie.

— Îmi pare rău, Mariah, spuse el, pe un ton confuz. Am crezut că vrei s-o faci cu mine.

— Am vrut, răspunse ea, cu vocea înecată.

— Te-am rănit? E ultimul lucru pe care mi-aş fi dorit să-l fac. Ţinând-o strâns cu o mână, cu cealaltă o mângâie pe umăr şi pe braţ, ca şi când ar fi avut de-a face cu un ponei agitat.

— Deloc, şopti ea.

— Atunci ce s-a întâmplat, Mariah? Te iubesc şi vreau să fiu un soţ bun. Sunt chiar atât de diferit faţă de cum eram înainte?

Chiar dacă-şi dorea să intre în pământ, trebuia să-i spună adevărul. Trase adânc aer în piept, apoi se desprinse de el şi se întoarse să-l privească în ochi.

— Nu ştiu cum erai înainte, spuse ea cu tristeţe. Nu suntem soţ şi soţie. Nu te-am văzut niciodată în viaţa mea înainte de-a te scoate din mare.

CAPITOLUL 16

Lui Adam i se tăie răsuflarea, ca şi când un uriaş l-ar fi lovit în stomac. Părul ei strălucitor era căzut pe umeri, desfăcut şi senzual, aşa cum îşi dorise el să-l vadă. Îl durea s-o ţină în braţe şi s-o audă spunând că nu-şi aparţineau unul altuia.

— Nu suntem căsătoriţi? spuse el ameţit, nevenindu-i să creadă că nu era a lui. Nu eşti soţia mea?

Îşi şterse lacrimile cu eşarfa. Chiar şi cu ochii umflaţi şi cu nasul roşu, era încântătoare.

— Nu. Îmi pare rău. Am minţit şi… mi-a scăpat totul de sub control.

— De ce-ai spus că suntem căsătoriţi?

Strânse eşarfa udă.

— Eram atât de singură, iar George Burke îmi făcea curte, spuse ea. Ştiam că ar fi fost o greşeală teribilă să mă căsătoresc cu el, chiar dacă de obicei era calm şi rezonabil. Simţeam că înclin să-i spun da. Aşa scăpam de acuzaţii, aş fi avut un soţ cu rădăcini în Hartley şi totul ar fi fost mai uşor. L-aş fi putut accepta, într-un moment de slăbiciune. Aşa că… i-am spus că sunt căsătorită, iar soţul meu este plecat în Peninsulă.

— Să se lupte cu francezii? Prin minte îi trecură imagini cu soldaţi şi câmpii înalte, fierbinţi, cu lupte sângeroase. Oare avusese o astfel de experienţă? Poate că doar citise în ziare despre bătălii, din moment ce acele imagini erau lipsite de claritatea viselor anterioare. Atunci am apărut eu, care nu ştiam cine sunt. Materialul perfect pentru un soţ inexistent.

— Mai e ceva. Se lăsă pe capătul din spate al băncii. Am învăţat diverse ritualuri de la bunica Rose. Metode simple de a te concentra asupra a ceea ce-ţi doreşti sau ai nevoie.

Într-o noapte, m-am trezit disperată şi am hotărât să îndeplinesc un ritual al dorinţelor, ca să cer o soluţie pentru problema mea cu Burke. Zâmbi încurcată. Bunica Rose obişnuia să spună că ritualurile ei erau ca nişte rugăciuni care aveau, în plus, şi plante medicinale.

— Şi ţi-ai dorit un soţ.

— Nu am fost chiar atât de specifică. Dar, când am ars prafurile frumos mirositoare în chioşc, m-am trezit că-l doresc pe… soţul visurilor mele. Cineva care să nu semene cu Burke. După ritual, m-am simţit mai liniştită şi am moţăit un pic, apoi m-am trezit şi am auzit în minte o voce care semăna cu cea a bunicii Rose. Îmi spunea că trebuie să merg pe ţărm. Ridică privirea spre el. Şi te-am găsit.

— Mă îndoiesc că atunci arătam ca un soţ de vis. Se aşeză în capătul celălalt al băncii, cât mai departe de Mariah. Simţul identităţii pe care-l avusese se spulberase într-o confuzie deznădăjduită. *Nu era* A*dam Clarke. Era… nimeni.*

Presupusese că o iubea pe Mariah pentru că era soţia lui, aşa că era normal s-o iubească. Îi fusese uşor să creadă asta, ţinând cont de frumuseţea şi de bunătatea ei. Cu toate astea, tot ce era între ei se bazase pe-o minciună. Erau străini, iar el nu mai ştia ce simţea pentru ea.

— La început, nu am făcut nicio legătură între tine şi ritualul dorinţelor, continuă ea. Doream doar să te aduc în siguranţă la ţărm. Tăcu timp de câteva clipe. Când te-am întrebat dacă-ţi aminteşti că eram soţia ta, a fost aproape ca şi când bunica Rose vorbea prin mine. Şi nu-i port pică. Eu am fost cea care a rostit acele cuvinte şi, mai târziu, nu le-am retras.

Într-un fel ciudat, el înţelegea cum, în anumite circumstanţe, ceva putea să pară firesc şi logic, chiar dacă nu era. Însă ea minţise în legătură cu un lucru esenţial, care pentru el devenise o ancoră. Acum, acea ancoră dispăruse.

— Se pare că apariţia mea a fost cumva sortită. De ce nu mi-ai spus adevărul după ce-a plecat Burke?

— Am vrut, dar păreai foarte fericit la gândul că sunt

soţia ta. Coborî privirea către eşarfa făcută ghem. Îmi făceam griji pentru cum ai fi reacţionat dacă ai fi aflat că eşti singur, fără vreo amintire privind identitatea ta.

Avusese dreptate să-şi facă griji, totuşi, el se gândea că i-ar fi fost mai uşor să accepte faptul că nu se cunoşteau. Chiar din momentul în care se trezise, încă ud, crezuse ce-i spusese ea, cum că erau soţ şi soţie. Iar în curând, ajunsese să se simtă ca şi când n-ar fi avut nevoie să mai ştie şi altceva.

Acum, o mare parte dintre acele mistere începeau să capete sens. Acum era explicabil de ce nu ştia mare lucru despre trecutul, despre familia şi despre ocupaţia lui. Poate că lovitura de la cap fusese cea care-l făcuse să creadă toate explicaţiile ei. Şi, privind în urmă, era uimit că nu-i pusese mai multe întrebări.

— De ce m-ai numit Adam?

— Pentru că el a fost primul bărbat, iar tu păreai să te simţi bine cu acest nume. Oftă. Speram ca memoria să-ţi revină şi să-ţi pot mărturisi totul. Dacă ar fi fost vorba doar de-o zi, minciuna mea n-ar fi avut aşa mare importanţă. Aş fi găsit un motiv care să pară cât de cât plauzibil. Dar, cu cât mă adânceam în minciună, cu atât îmi era mai greu să-ţi spun adevărul.

Deci era un străin fără nume, care trăia din mila femeii care avea nevoie să fie protejată împotriva unui ticălos. Îşi privi mâinile aspre. Nu erau mâinile unui gentleman.

Faptul că era posibil să fie grădinar sau marinar nu-l deranja, însă faptul că nu ştia cine era, da.

— O să plec mâine, dar va trebui să împrumut nişte haine, din moment ce nu am nimic. Râse aspru.

Nu avea nimic, nu ştia nimic, nu *era* nimic.

— Nu! îl privi îngrozită. Îţi dau bucuroasă haine și bani, însă unde vrei să te duci? Ce vrei să faci?

— Nu am nici cea mai vagă idee. Al naibii să fiu dacă o să stau ca cerşetorul la masa ta, spuse el cu asprime.

— Nu eşti cerşetor! exclamă ea. Eşti… prietenul meu Eşti bine-venit pentru totdeauna aici.

— *Prietenul* tău. Amorţeala i se răspândea în tot corpul,

distrugând puterea şi fericirea pe care le cunoscuse alături de Mariah. Am crezut că sunt mult mai mult. Acum înţeleg de ce evitai patul meu.

— Încercam… să fiu înţeleaptă, şopti ea.

El îi studie chipul.

— Şi de ce te-ai răzgândit astăzi? A fost nesăbuit din partea ta să-ţi dai fecioria unui străin.

— Nu mai eşti un străin. Se înroşi ca macul. Iar astăzi te-am dorit atât de mult, încât nu mi-a mai păsat de consecinţe.

Remarca ei îl flată şi, totuşi, îl înfioră.

— Şi dacă printre consecinţe se numără şi un copil?

Ea se albi la faţă.

— Nu… nu m-am gândit la altceva decât la cât de mult te doresc.

— Copiii reprezintă o consecinţă firească a relaţiilor intime. De altfel, cam ăsta e şi scopul. Privi spre grădina care nu mai era a lui. Dacă eşti însărcinată, iar eu voi fi plecat, poţi să le spui vecinilor că am murit. Asta te va face o văduvă respectabilă. Îţi promit că nu mă voi întoarce să-ţi complic viaţa.

— Nu vreau să pleci!!!

Ochii îi străluciră de lacrimi.

El îi studie din nou chipul. Poate că ar fi trebuit să fie furios din pricina minciunilor ei, dar simţea în primul rând o tristeţe adâncă. Îşi dădea seama că începuse cu o minciună măruntă şi de scurtă durată, care-i scăpase de sub control. Acum, chipul ei trist era cum nu se poate mai sincer. Cu siguranţă, pasiunea ei fusese reală. Însă, chiar dacă înainte avusese încredere deplină în ea, acum acea încredere nu mai era posibilă.

Dar o dorea încă. O prinse de mâna stângă şi-o strânse cu putere, cu degetele lui reci.

— Dacă vrei să rămân, putem transforma minciuna în adevăr. Gretna Green nu e departe.

Ea îşi muşcă buza.

— Nimic nu mi-aş dori mai mult, dar dacă deja ai o soţie?

Adam se simţi ca şi când ar fi primit o lovitură mortală. Oare era căsătorit cu altă femeie?

— Nu… nu m-am gândit la asta.

— Ai jucat atât de natural rolul de soţ, încât m-am întrebat dacă nu cumva eşti căsătorit. Gura i se crispă. E mai plauzibil decât că eşti singur. Eşti prea frumos şi prea blând ca să nu te placă fetele. Dacă eşti căsătorit cu o blondă micuţă ca mine, probabil că de-aceea ţi se părea că mă recunoşti.

Din nou îl flata şi nu putea trece peste ideea că, în termeni practici, nu avea niciun sfanţ, nici măcar o cămaşă a lui. Îşi frecă tâmplele, care-i palpitau. Simţea că-i plesneau venele.

— Gândul că am o altă soţie e mai mult decât pot suporta.

Mariah strânse eşarfa în mâna liberă.

— Îmi tot imaginez o soţie care te aşteaptă, disperată să te întorci. Poate chiar şi copii. Cum aş putea să mă căsătoresc cu tine ştiind că, poate, altei femei i se frânge sufletul din cauza absenţei tale? Ar fi nu doar bigamie, ci şi *incorect.*

El simţi că i se face rău. Copiii erau alt subiect la care nu se gândise. Şi totuşi, era destul de plauzibil să aibă o familie tânără.

— Dacă aş avea copii, bineînţeles că nu i-aş putea abandona. Dar dacă nu-mi voi aminti niciodată cine sunt? Va trebui să trăiesc singur toată viaţa?

— M-am gândit destul de des la asta, spuse ea, zâmbind încurcată. Nu a trecut aşa de mult timp de la accidentul tău. Faptul că ai vise care pot fi amintiri înseamnă că, în curând, îţi vei da seama cine eşti.

Se gândi la acele vise. Undeva, în mintea lui, adevărul despre identitatea lui exista încă. Tot ce trebuia el să facă era să-l găsească.

— Şi cât ar trebui să aştept până când o să-mi pot continua viaţa în siguranţă?

— Cred că un bărbat ar trebui să fie dispărut timp de şapte ani ca să fie considerat mort, spuse ea şovăind. Dacă

după acest timp încă nu vei şti cine eşti şi de unde vii, e firesc să presupunem că noua ta viaţă este şi singura pe care o ai.

— Şapte ani, spuse el sec. E un timp foarte lung. În şapte ani se pot întâmpla multe.

— Crezi că ai putea să înveţi să ai din nou încredere în mine? şopti ea. Sau dacă nu încredere… măcar să mă ierţi.

— Sper.

Îi studie trăsăturile delicate şi trupul senzual, perfect proporţionat, dorindu-şi să o fi putut vedea dezbrăcată. Bănuia că pentru un amnezic nu însemna mare lucru să o considere cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată; însă, mai mult decât frumoasă, îi era… foarte dragă. Încrederea şi dorinţa nu prea aveau de-a face una cu alta.

— Totuşi, e prea devreme, adăugă el.

Ea îl aprobă clătinând din cap.

— Aş vrea să pot face ceva să te ajut să-ţi aminteşti. Tu deja m-ai ajutat foarte mult, scăpându-mă de George Burke. Acum, când ştie că am un bărbat care mă protejează, nu s-a mai obosit să meargă la tribunal.

— Ar fi fost mai bine dacă n-ai fi făcut asta. Dar mă bucur că Burke nu te mai deranjează. Oftă, privind apa care ţâşnea din fântână. Dacă eşti însărcinată, atunci cred că va trebui să te căsătoreşti cu mine. Iar dacă într-o dimineaţă mă voi trezi şi-mi voi aminti că am o familie în altă parte, o să te părăsesc iar tu îmi vei jeli moartea prematură. Aşa, măcar copilul nu va fi nevoit să poarte stigmatul public al nelegitimităţii.

— Pare… rezonabil, spuse ea cu glas sufocat.

Chiar dacă nu mai putea avea încredere în ea, nu suporta să-i vadă nefericirea. Se apropie de ea pe bancă şi o strânse în braţe, gândindu-se cât de repede trecuse de la bucurie profundă la o tristeţe la fel de profundă.

Ea se agăţă de el, la început tremurând, apoi din ce în ce mai relaxată. El îi mângâie părul strălucitor, trecându-şi degetele printre firele aurii. Ar fi dorit să o întindă pe iarba moale şi să facă din nou dragoste cu ea. De data asta, încet

şi senzual, şi cu toate veşmintele îndepărtate, ca să-i simtă carnea în întregime.

Dar acum, când ştia că nu erau căsătoriţi, pasiunea nu mai era pe primul loc. Dacă azi nu făcuseră un copil, nu trebuiau să rişte asta când totul era atât de nesigur.

Îşi îngropă chipul în părul ei, întrebându-se ce se va întâmpla cu ei.

În noaptea aceea, dormiră separat. Sau poate nu dormiră deloc.

CAPITOLUL 17

Hartley, nordul Angliei

Zilele deveneau mai lungi, iar primăvara lăsa loc verii. Will Masterson era fericit pentru asta, căci nu mai era nevoit să călărească pe întuneric. Nu era deloc înţelept să facă asta când călătorea pe drumuri ciudate, prin locuri sălbatice.

Ajunse călare în curtea de la *Bull and Anchor*, singurul han din Hartley, chiar când lumina zilei începea să se stingă în Marea Irlandei. Locul era mic, dar părea bine întreţinut. Spera să găsească o cameră, însă, la cât de obosit era, ar fi acceptat bucuros chiar şi paiele din grajd – dacă erau suficient de curate.

Avea noroc. Trei dintre camerele hanului erau goale, aşa că, dacă Randall şi Kirkland apăreau în ziua următoare, după cum plănuiseră, aveau şi ei loc.

În noaptea aceea, Will era bucuros să fie singur. La restaurant aveau bere şi preparate din vită. Se gândi să-l întrebe pe hangiu dacă fusese găsit vreun cadavru pe ţărm, în ultimele săptămâni, dar se hotărî să aştepte până când ajungeau şi prietenii lui. Nu avea nevoie de veşti rele în plus. Aşa că mâncă în linişte, ştiind că Hartley însemna sfârşitul misiunii lor.

După ce-şi termină cina, profită de amurgul lung din nord, ca să facă o plimbare pe mica faleză a oraşului. Şase bărci de pescuit erau legate de docuri. Sunetul valurilor care se spărgeau de ţărm şi ţipetele pescăruşilor îl alinau.

Cu toate că prietenii îl considerau un optimist incurabil, ştiuse de la bun început că nu existau prea mari şanse să-l găsească viu pe Ashton. Sperase, totuşi, să-i găsească trupul şi să-l aducă acasă. Ash merita o înmormântare

demnă, aşa cum se cuvenea. Chiar dacă avea duşmani din cauza poziţiei sale, avea mult mai mulţi prieteni, datorită felului său de-a fi.

Acum, şansele unei înmormântări demne erau mici. După atâta timp, era clar că marea nu voia să le redea cadavrul. În timp ce privea soarele apunând, Will încercă să se împace cu această idee. Ash iubise marea şi nu era un loc de veci chiar rău pentru trupul lui.

Totuşi, misterul morţii lui Ashton încă rămânea deschis. Will îşi pierduse prieteni în bătălii, în accidente sau din pricina bolilor; şi mai avusese şi un fraier de prieten care nu-şi putuse ţine pantalonii încheiaţi şi fusese împuşcat de un soţ spaniol gelos.

Dar nu pierduse niciodată pe cineva care să piară de mâna unui asasin cu sânge rece. Căutarea trupului lui Ashton se încheiase. Iar căutarea ucigaşului său ticălos nu va lua sfârşit până nu-l vor găsi.

În dimineaţa următoare, Will fu încântat să afle că la han se mânca un mic dejun chiar bun. Tânăra şi frumoasa fiică a hangiului, Ellie, sosi cu o tavă mare pe care se aflau o cană aburindă, un coş cu pâine proaspătă şi o farfurie plină de cârnaţi şi ouă, cartofi prăjiţi şi ceapă.

— Mai doriţi şi altceva, domnule Masterson? întrebă Ellie, lăsând mâncarea pe masă.

— Asta îmi ajunge de minune.

După ce luă o înghiţitură de ceai, Will se hotărî că venise timpul să pună întrebarea:

— Un prieten de-al meu s-a pierdut când vasul lui s-a scufundat la nord de-aici. Eu şi alţi doi prieteni umblăm să vedem dacă trupul lui a apărut pe undeva pe coastă. Ştiţi cumva dacă în zonă s-a găsit cadavrul vreunui înecat, în ultimele două sau trei săptămâni?

Ea scutură din cap.

— Soţul doamnei Clarke a fost adus aici de mare când era în drum spre casă, dar e viu. Niciun cadavru, slavă cerului!

— Iar acest domn Clarke, spuse Will uimit, este cunoscut prin partea locului, bănuiesc. A avut un accident pe mare?

— Da, aveţi dreptate în privinţa accidentului, însă e nou în Hartley, răspunse Ellie. Soţia lui tocmai a moştenit conacul, iar domnul Clarke urma să i se alăture, când corabia lui s-a scufundat sau cam aşa ceva. Se încruntă. Nimeni din oraş nu ştie exact ce s-a întâmplat.

Era clar că lipsa de informaţii o irita.

— L-aţi văzut pe domnul Clarke? întrebă Will, care cu greu mai putea să respire. Când fata dădu aprobator din cap, continuă: Cum arată?

— Ah, e un tip foarte frumos şi cu aspect de gentleman, spuse ea cu căldură. L-am văzut călărind prin Hartley de mai multe ori. Nu e prea înalt, însă e un bărbat bine făcut. Are tenul închis, iar ochii săi au o nuanţă rară de verde. E o minune că nu s-a înecat.

Will înjură printre dinţi şi sări de pe scaun. Când Ellie termină de vorbit, el pornise deja spre grajduri.

CAPITOLUL 18

Mariah petrecu o noapte albă întrebându-se dacă amorţeala şi şocul lui Adam se vor transforma în mânie. Tristeţea de pe chipul lui, după mărturisirea ei, o făcuse să se simtă rău. Şi, în ciuda faptului că era vinovată, îi lipsea prezenţa lui în pat. Cu toate că dormiseră împreună doar câteva nopţi şi făcuseră dragoste o singură dată, absenţa lui o durea ca un membru amputat. Abia putea îndura gândul că era posibil să nu mai fie niciodată apropiaţi fizic.

Se simţi alinată, într-o oarecare măsură când se trezi şi o văzu pe Annabelle pe pieptul ei, cu chipul ei cu blană alb cu negru conturat în lumina slabă. De obicei, pisica stătea în bucătărie, lângă foc, totuşi părea să-i fi simţit neliniştea. Indiferent de motiv, era fericită să aibă acel trup suplu, alb cu negru, cuibărit lângă ea.

Când se trezi, Mariah era agitată, iar când intră în sala în care luau de obicei micul dejun, Adam nu era acolo. Imaginaţia ei dădu naştere imediat unui scenariu în care el îşi făcuse bagajele în toiul nopţii şi fugise călare ca să se îndepărteze de ea şi de minciunile ei. Sora Sarah nu s-ar fi aflat într-o astfel de situaţie.

Adam îşi făcu apariţia chiar când ea turna ceaiul; schiţă un zâmbet în timp ce luă ceaşca pregătită pentru el.

— Ai dormit bine?

— Sincer? Nu. Zâmbi nelinişitită. Annabelle mi-a ţinut companie.

— Iar Bhanu a venit la mine. Unse cu unt o felie de pâine prăjită. Nu… n-a fost o îmbunătăţire a ceea ce ajunsesem să aştept.

Schimbară o privire încurcată. Ea aproape că se topi de uşurare. Poate că, în viitor, le va fi imposibil să fie împreună, dar pentru ea era foarte important că el nu o

ura.

Simţea o dorinţă periculoasă să-l sărute, însă îşi spuse imediat că, în orice moment, Adam îşi putea aminti de o viaţă în care nu era loc şi pentru ea.

— Încearcă gemul de mure. E făcut de fiica doamnei Beckett.

— Mulţumesc. El îşi umplu lingura. Cred că cel mai înţelept e să continuăm să ne purtăm ca în trecut. Până la un punct.

Iar ea ştia exact care era acel punct. Nu o mai atinsese de la acea ultimă îmbrăţişare disperată în grădină. El era un bărbat înţelept. Mai înţelept decât ea.

— De acord. Prefer să fiu prietenă cu tine.

— Şi eu cu tine, spuse el încet.

Vorbeau prieteneşte, aproape ca înainte de mărturisirea ei, când servitoarea de la parter intră în încăperea în care luau masa, cu ochii mari de emoţie.

— A venit un gentleman să-l vadă pe domnul Clarke. Un anume domn Masterson. Aşteaptă în salon.

Bunica Rose avea uneori anumite momente de certitudine despre care spunea că seamănă cu un jet de apă rece. Pentru prima dată, Mariah încercă acea senzaţie de gheaţă.

— Probabil că e cineva din sat care caută o slujbă, spuse Adam, ridicându-se. Ar fi trebuit să meargă la Cochrane, dar e posibil să nu ştie că am angajat un administrator. O să vorbesc cu el. Vreau să văd personal de ce sunt în stare oamenii pe care noi… Adam ezită, apoi continuă:… oamenii pe care îi angajezi tu.

Mariah se ridică şi ea, cu inima cât un purice.

— Vin şi eu. Poate-l recunosc de la biserică. În timp ce mergea alături de Adam, îşi dorea să-l fi putut apuca de mână şi să fugă departe, însă ştia în adâncul sufletului că, indiferent ce soartă îi aştepta, aceasta nu putea îi evitată.

Intrară în salon, iar ea înţelese imediat de ce servitoarea pronunţase cuvântul „gentleman“. Străinul înalt, Masterson, stătea în picioare lângă fereastră, iar trupul lui bine făcut era încordat. Cu părul şaten şi ochi cenuşii,

răspândea putere şi autoritate la fel de simplu precum hainele atât de bine croite. Avea aproximativ vârsta lui Adam şi, cu toate că nu era la fel de chipeş, faţa sa cu pomeţi laţi părea făcută special ca să râdă.

Imediat ce intrară pe uşă, îl privi uimit pe Adam.

— Ash! strigă el.

Mariah se simţi străpunsă de durere. Dezastrul se întâmpla.

Masterson alergă spre ei şi-l prinse pe Adam de mâna dreaptă cu ambele lui mâini. Nici măcar n-o văzu pe Mariah.

— Dumnezeule, eşti viu! Toţi eram siguri că te-ai înecat!

Mariah simţi şocul care-l cuprinse pe Adam. Şoc, însă şi nerăbdare.

— Mă cunoşti? întrebă el.

— De douăzeci de ani. Fruntea lui Masterson se încruntă şi-i lăsă mâna lui Adam când înţelese că ceva nu era în regulă. Nu mă recunoşti?

— Mă tem că nu. Adam închise uşa. Trebuie să vorbim. De ce credeaţi că sunt mort? O luă pe Mariah de mână şi o conduse la canapea, ţinând-o atât de strâns, încât aproape o amorţise.

Masterson se aşeză pe scaunul din faţa lor.

— Corabia ta cu aburi a explodat într-o călătorie de testare, lângă Glasgow. Ai fost dat dispărut şi considerat mort. Când eu, Randall şi Kirkland am auzit vestea, am venit la Glasgow, şi de-atunci te căutăm neîncetat – pe tine sau… cadavrul tău. Cum ai ajuns atât de departe, în sud? Cercetă chipul impasibil al lui Adam.

— Am avut o rană la cap, care m-a făcut să-mi pierd memoria. Adam atinse absent cicatricea de la cap, care se vindeca. Nu îmi aduc aminte accidentul, însă îmi amintesc vag că m-am ţinut multă vreme de o bucată din epavă. Zile întregi. Şi am ajuns la ţărm fără să-mi amintesc numele sau trecutul meu. Se încruntă către Masterson. Şi totuşi… Ţi-am văzut chipul într-un vis. O noapte îngheţată lângă Londra şi moartea unei femei.

Chipul lui Masterson păli.

— Da, a existat o astfel de noapte. Îţi aduci aminte şi altceva de dinainte să te afli în apă?

— Doar vise care pot fi adevărate. Vocea lui arăta că devenise curios. De unde te cunosc?

— Am fost şase, ne-am întâlnit în prima generaţie de la Academia Westerfield când aveam zece sau unsprezece ani. De-atunci, am rămas prieteni. Zâmbi. Era o şcoală pentru băieţi-problemă. Eu sunt Will Masterson. Problema mea era încăpăţânarea acută.

Pentru prima dată, păru s-o remarce pe Mariah, iar privirea lui deveni incomod de pătrunzătoare.

— Mi-o prezinţi pe această doamnă?

— Ea este domnişoara Mariah Clarke. Femeia care mi-a salvat viaţa, trăgându-mă din apă şi luându-mă la ea acasă. Adam îi strânse şi mai tare mâna. Logodnica mea.

Mariah fu aproape la fel de uimită ca Masterson, care fu peste măsură de uimit. Se părea că Adam dorea să menţină aparenţa că erau cuplu. Dacă puteau fi un cuplu. Temându-se de ce era mai rău, Mariah întrebă:

— Nu e deja însurat, nu-i aşa?

— Nu. Masterson se adună. Iertaţi-mi lipsa de politeţe. Sunt foarte surprins de cât de brusc s-au întâmplat toate.Sunt încântat să vă cunosc, domnişoară Clarke. Mai ales pentru că i-aţi salvat viaţa lui Ash.

Mariah aproape că se topi de uşurare. Slavă cerului că soţia devotată şi copiii iubitori din imaginaţia ei nu existau! Nu era prea sigură de ce Adam o prezentase drept logodnica lui, totuşi ghici că ea era un fel de scut împotriva acestei noi nesiguranţe.

— Sunt fericit că familia nu m-a uitat, spuse Adam. Dar încă nu mi-ai spus cine sunt.

Masterson zâmbi.

— Iartă-mă, nu mai gândesc clar. Încă sunt uimit de miracolul că te-am regăsit. Numele tău e Adam Darshan Lawford.

— Adam? o privi el nedumerit pe Mariah.

— Am ales numele la întâmplare! spuse ea, cu răsuflarea tăiată.

— Asta explică de ce mă simţeam atât de bine cu numele ăsta. Deci mă numesc Adam Lawford, îi spuse el lui Masterson. Unde locuiesc? Ce ocupaţie am? Măcar am una?

— Ai mai multe case. Desigur, una e în Londra, răspunse Masterson, ca şi când o casă la Londra ar fi fost cel mai firesc lucru din lume. Ai multe proprietăţi, însă reşedinţa ta principală este Ralston Abbey, în Wiltshire.

În timp ce Mariah îşi muşcă buza la gândul atâtor bogăţii, Adam spuse încet:

— Se pare că sunt… prosper.

— Aş zice mai mult decât prosper, răspunse Masterson amuzat. Şi eşti şi destul de ocupat. Eşti al şaptelea duce de Ashton.

Uşurarea pe care o simţise Mariah la statutul de celibatar al lui Adam dispăru.

— Adam e *duce*?

Era mai departe de ea ca niciodată. Poate din ce în ce mai departe.

Adam o auzi pe Mariah oftând. Şocul ei îl oglindea pe-al lui. Începea să se simtă obosit de-atâtea noutăţi.

— Duce. Dacă îmi aduc bine aminte, e un rang foarte înalt, nu-i aşa?

— Cel mai înalt după familia regală, răspunse Masterson.

„Duce.“ Adam ura acest gând. Se simţea sufocat doar gândindu-se la asta.

— Pare puţin probabil ca eu să fiu duce.

— Puţin probabil, însă adevărat, spuse răbdător Masterson.

I se părea ciudat să vorbească unui vechi prieten care nu-l recunoştea. Cu toate astea, mai ciudat i se părea ca el să fie vechiul lui prieten.

Lui Adam îi veni în minte visul în care un Masterson mai tânăr tocmai îşi pierduse soţia iubită. Prietenia dintre el şi Masterson fusese palpabilă. Dar nu-şi amintea nimic din miile de întâmplări mărunte care alcătuiseră acea prietenie. Totuşi, simţea o încredere oarbă în el. Nu avea

nicio îndoială că Will Masterson îi spunea adevărul.

Adam se aşteptase să fie încântat să-şi redescopere trecutul, însă presupusese că amintirile îi vor reveni singure. I se părea foarte ciudat să-i fie explicată propria viaţă.

— Sunt fericit că n-am soţie şi copii care să mă fi jelit, îi strânse din nou mâna lui Mariah. În ciuda situaţiei în care se aflau, ea i se părea apropiată. Am şi altă familie? Mamă, fraţi, surori?

— Nu ai multe rude apropiate. Masterson se încruntă. Mai bine să încep cu începutul. Te-ai născut în India. Tatăl tău a fost rezident britanic la curtea regală hindusă; nu sunt sigur care. Era vărul ducelui de Ashton, dar nu suficient de apropiat încât să moştenească titlul. Cred că erau patru sau cinci moştenitori mai apropiaţi. Aşa că, atunci când s-a îndrăgostit de o fată hindusă, frumoasă şi cu rang înalt, nu avea nicio oprelişte să nu se căsătorească cu ea. Mulţi alţi ofiţeri britanici din India făcuseră la fel.

Adam îşi privi mâna care nu o ţinea pe-a lui Mariah. Deci aceea era sursa tenului său întunecat, neenglez. Se gândi la gustul familiar de curry şi la grădina exotică, plină cu flori. Mai presus de orice, se gândi la femeia frumoasă, cu păr negru.

— Presupun că ceilalţi moştenitori au murit, apoi şi tatăl meu, astfel că moştenirea Ashton a ajuns în posesia unui sânge pe jumătate neenglez.

— Exact aşa s-a întâmplat. Cred că tatăl tău tocmai fusese informat că era al şaselea duce şi făcea planuri pentru întoarcerea în Anglia, când s-a îmbolnăvit de febră şi a murit. Vocea lui Masterson era seacă. Desigur, autorităţile au intervenit şi te-au trimis la Londra cu o familie britanică ce se întorcea acasă, ca să fii crescut ca un adevărat gentleman englez.

Cât de firesc îl smulseseră „autorităţile“ de lângă tot ceea ce cunoscuse el vreodată!

— Dar mama? Am fraţi şi surori mai mici?

Se gândi la visul în care se jucase cu un băiat şi cu o fată cu ochi verzi.

Masterson se pregăti să răspundă, dar se opri.

— Acum, că mă gândesc mai bine, nu cunosc circumstanţele în care a murit mama ta. Nu ai vorbit niciodată prea mult despre trecutul tău. Poate că a murit înainte să moştenească tatăl tău. Nu au existat copii mai mici, altfel ar fi fost aduşi şi ei acasă.

— Şi ce fărădelege m-a adus într-o şcoală pentru băieţi-problemă? Faptul că eram străin?

Vocea lui Adam era gâtuită.

Masterson părea stânjenit.

— În mare parte da, acesta a fost motivul. Erai dificil, iar tutorii tăi nu mai ştiau cum să se descurce cu tine. Totuşi, faptul că ai fost trimis la Academia Westerfield a fost spre binele tău. Lady Agnes Westerfield este fondatoarea şi directoarea academiei şi o femeie uimitoare. A călătorit prin toată lumea, a vizitat locuri sălbatice şi periculoase. Ne povestea aventuri de-ale ei, dacă eram cuminţi. A înfiinţat şcoala ca să aibă o ocupaţie. De fapt, tu ai fost primul ei elev. Îi plac băieţii, de aceea academia e un loc în care te simţi bine. Era mama pe care niciunul dintre noi n-a avut-o, adăugă el încet.

Adam îşi privi din nou mâinile întunecate şi pline de bătături. Erau departe de a fi ale unui duce.

— Şi nu am şi altă familie?

— Îţi petreceai verile şi vacanţele în casa vărului primar al tatălui tău. El şi familia lui erau plecaţi din Anglia când ai venit prima dată, altfel ai fi fost trimis la ei în loc de Westerfield. Le spuneai unchiul Henry şi mătuşa Georgiana. El a murit cu ceva vreme în urmă, însă ea şi cei doi copii ai ei, Hal şi Janey, trăiesc.

— Verii mei au ochi verzi? întrebă Adam, fericit că nu era complet lipsit de rude.

Masterson se gândi o clipă.

— Da. Ochii lor seamănă perfect cu ai tăi. Din câte ştiu, te înţelegi bine cu amândoi. Hal e băiat bun, iar Janey e fermecătoare.

Adam fu străbătut de un gând.

— Acest văr, Hal. El ar trebui să fie moştenitorul meu.

Nu cred că se va bucura să afle că sunt viu.

— E posibil. Expresia lui Masterson se schimbă, ca şi când i-ar fi trecut prin minte un gând neplăcut. Poate că, într-un fel, e dezamăgit că nu va fi al optulea duce, iar asta e omenesc. În schimb, cred că va fi mai degrabă bucuros să te vadă viu.

Afirmaţia lui Masterson părea destul de îndoielnică. Chiar şi un văr iubitor s-ar fi simţit dezamăgit dacă i se lua un mare premiu pe care credea deja că-l moştenise. Păcat că Adam nu fusese lăsat în India, pentru ca acest văr al său să devină duce. Cu siguranţă, s-ar fi bucurat mai mult decât el de acel rang.

O privi pe Mariah, care stătea tăcută şi nefericită, cu degetele într-ale lui. Cu frumuseţea ei blondă şi cu expresia gravă, părea o Fecioară rănită. Dacă el n-ar fi părăsit India, n-ar fi întâlnit-o niciodată, aşa că era recunoscător pentru moştenirea lui, în ciuda sentimentelor confuze pe care le avea acum pentru ea.

— Ce altceva mai vrei să ştii? Masterson deschise braţele. Nu am idee cu ce să încep. Eşti foarte respectat şi ai mulţi prieteni. Îţi place să lucrezi cu mâinile, indiferent că e vorba de construirea unui motor cu aburi sau de săpat grădina. Privirea lui se opri asupra lui Mariah. Şi eşti considerat una dintre cele mai bune partide pe piaţa căsătoriilor, încă de când ai intrat în societate.

Adam se încruntă.

— Cred că aş fi preferat să nu ştiu asta. Simţea în cap cea mai cumplită durere pe care o încercase de când îl scosese Mariah din mare. Acum, în ciuda a tot ceea ce se întâmplase, dorea să rămână singur cu ea. Cred că am auzit destule pentru moment.

Masterson înţelese aluzia şi se ridică în picioare.

— Kirkland şi Randall ar trebui să ajungă în Hartley astăzi, dacă nu se iveşte nimic neprevăzut. Vor dori să vadă cu ochii lor că eşti viu. Care ar fi momentul potrivit pentru vizită?

În timp ce se ridică împreună cu Adam, Mariah răspunse:

— Puteţi veni la cină în seara asta, dacă şi tu eşti de acord, Adam.

Asta i-ar lăsa restul zilei să se adune. Făcu un semn aprobator din cap.

— Atunci, ne vedem mai târziu, domnule Masterson.

— Întotdeauna mi-ai spus Will. Toţi îmi spun aşa. Masterson se opri în faţa lui Adam, în drumul său spre uşă. O să plec acum. Şi… slavă Domnului că eşti viu! Ieşi în grabă, ca şi când s-ar fi simţit stânjenit să arate o emoţie atât de pură.

Imediat după ce Masterson ieşi din cameră, Adam se întoarse şi o strânse în braţe pe Mariah.

— Am crezut că voi fi fericit să ştiu cine sunt, spuse el, cu o voce gâtuită. Acum îmi doresc ca Masterson să nu mă fi găsit niciodată.

Ea îşi îngropă faţa în umărul lui, ţinându-l la fel de strâns.

— Cred că e mai bine să ştii. Însă ce ai aflat e… uriaş.

— E prea mult, spuse el trist. Să mergem afară, adăugă el, desprinzându-se din îmbrăţişare. Am nevoie de linişte.

Ieşiră împreună în lumina soarelui şi se îndreptară către grădina de meditaţie.

— Am visat fiinţe măreţe şi aurii, cu multe braţe, spuse el. Atunci nu înţelegeam, însă cred că sunt zei hinduşi.

— Probabil că ai văzut statui în India, când erai copil. Ridică privirea spre el. Grădina de care ţi-ai amintit era tot în India?

— Cred că da. Florile şi formele acelea nu erau europene.Îşi aminti din nou grădina. Am visat de mai multe ori o femeie frumoasă cu păr negru, în haine vaporoase de mătase. Cred că era mama.

Ea îi strânse mâna.

— Ce trist că ai pierdut-o atât de tânăr!

— Cel puţin, am avut-o suficient de mult timp cât să-mi rămână în amintire. Cred că tu nu ai nici măcar atât. Între ei se stabilise o legătură melancolică. Terminară în linişte plimbarea către grădina de meditaţie.

Încordarea lui se mai domoli când intrară în spaţiul

închis. Apa care curgea încet îl liniştea. Se aşezară pe bancă, atât de aproape, încât mai că se atinseră.

— Mă întreb dacă mi-a plăcut vreodată să fiu duce. Acum, ideea nu-mi place deloc. Pare… pare ca o cuşcă cu gratii de aur.

— Nici mie nu-mi place acest gând. Oftă. Acum îmi dau seama că rămăsesem cu o vagă speranţă că, într-o zi, poate vom fi împreună, însă a dispărut. Eşti mult deasupra mea.

— Nu spune asta! zise el pe un ton ascuţit.

— E adevărul, răspunse ea încet. Un om cu atâta putere şi bogăţie are multe responsabilităţi şi pretenţii. De obicei, se căsătoreşte cu o femeie de rang asemănător, care poate să aibă grijă de gospodărie, care să fie o gazdă bună pentru oaspeţi şi să se ridice la înălţimea numelui lui. Nu se căsătoreşte cu fiica unui pasionat de jocuri de noroc prea puţin respectabil.

— Masterson nu ştie ce-a fost tatăl tău, o contrazise Adam.

— Nu, însă bănuieşte că sunt o oportunistă care te-a „lucrat“ cât timp erai vulnerabil şi confuz. Râse uşor. Poţi, totuşi, să spui că sunt logodnica ta atâta timp cât ai nevoie de un scut în faţa fecioarelor ambiţioase şi a mamelor lor. Când te vei simţi sigur, voi încheia în mod politicos logodna şi nu va avea loc vreun scandal pentru niciunul dintre noi. Îţi dau cuvântul meu de onoare.

Expresia ei se schimbă când îşi dădu seama că el avea toate motivele să se îndoiască de cuvântul ei.

— Jur pe mormântul bunicii Rose că n-o să te ţin prins într-o logodnă pe care nu ţi-o doreşti.

El crezu acest jurământ. Mereu o crezuse. Asta era, de fapt, problema.

— Accept promisiunea ta. Recunosc faptul că sunt bucuros să am un motiv să te ţin lângă mine în timp ce redescopăr – destul de dur – cine sunt.

— Faptul că spui că sunt logodnica ta s-ar putea să aducă mai multe probleme decât să rezolve ceva, îl avertiză ea. Am trăit întotdeauna la marginea societăţii, iar

cei de viţă aleasă pot fi foarte cruzi cu cei pe care-i consideră inferiori. Chiar şi Masterson, care pare un tip foarte de treabă, nu era deloc încântat când ai spus că suntem logodiţi.

Adam îi ridică mâna şi-i sărută palma. Pe Mariah o trecu un fior la atingerea buzelor lui.

— Nu mi-am dat seama cât de simplă era viaţa înainte de sosirea lui Masterson, spuse el, împletindu-şi degetele cu ale ei. Atunci nu trebuia să-mi fac griji decât că-mi pierdusem memoria. Acum mă simt ca şi când aş sta pe marginea unei prăpăstii.

— Pot să-mi imaginez cât de tulburătoare e situaţia în care te afli. Degetele ei le strânseră pe-ale lui. Îmi pare rău că am contribuit la înrăutăţirea lucrurilor.

— Ai spus că suntem prieteni, Mariah. Tu… continuă să-mi fii prietenă. Îmi place Masterson, dar acum pe tine te cunosc mai bine decât pe oricine altcineva.

O cunoştea în intimitate. Îi cunoştea dulceaţa trupului şi bucuria râsului… Îşi suprimă rapid imaginaţia înainte să cedeze dorinţei şi să facă ceva ce-ar fi înrăutăţit şi mai mult situaţia.

— O să-ţi îndeplinesc orice dorinţă, spuse ea simplu. Îţi datorez asta.

— Dacă eram un bărbat mai puternic, spuse el trăgând aer în piept, aş fi refuzat un ajutor oferit din obligaţie, însă acum am nevoie să fii lângă mine.

— Eşti puternic, Adam. Orice om ar fi înnebunit dacă ar fi trecut prin atâtea. Se opri. Să te strig Ashton? Sau Înălţimea-Voastră?

El clipi.

— Adam e suficient. E greu să mă obişnuiesc cu faptul că sunt duce.

— De fapt, mi-e uşor să te privesc ca pe un duce, spuse ea, luându-l prin surprindere. Ştii atât de multe lucruri!

Ai o atitudine care arată că te simţi oriunde ca acasă, chiar dacă eşti nesigur. Şi ai un aer de autoritate care dovedeşte că eşti obişnuit ca lumea să te asculte şi să se supună.

— La ultima m-am gândit şi eu. Însă bănuiam mai degrabă că sunt căpitan de vas.

Mai avea mult până să se poată vedea ca pe un duce.

CAPITOLUL 19

Tulburat, Will călări câteva ore bune prin ţinut înainte să revină în Hartley. Intră în curtea hanului Bull and Anchor abia după-amiază. Caii lui Kirkland şi Randall erau la grajduri, aşa că toţi trei puteau lua cina la Conacul Hartley.

După ce-şi lăsă calul, se duse direct în salonul privat. După cum se aşteptase, prietenii săi stăteau la masă şi mâncau carne rece şi brânzeturi.

Kirkland turnă bere dintr-o carafă şi i-o oferi lui Will.

— Bănuiesc că vrei să mănânci. Hangiul ne-a spus că ai sosit azi-noapte, apoi ai dispărut.

— În cazul în care te întrebi dacă avem veşti, adăugă Randall, răspunsul este nu.

— Spre deosebire de voi, eu am veşti. Will luă o duşcă de bere şi se aşeză pe un scaun. În mare parte bune, chiar dacă nu în totalitate.

Kirkland îşi ţinu răsuflarea.

— A fost găsit trupul lui Ash pe undeva prin apropiere?

— Mai bine de-atât. L-am găsit viu şi sănătos, dar s-a rănit la cap şi nu-şi mai aminteşte nimic de dinainte să se scufunde *Enterprise.* Will mai luă o înghiţitură de bere. Iar asta ne include şi pe noi. Pentru el am fost un străin.

— Dumnezeule! Randall se ridică atât de rapid, încât scaunul lui căzu. Unde e? De ce nu l-ai adus aici?

Chipul lui Kirkland se lumină.

— N-am crezut că va fi posibil să-l găsim. Însă amnezia… Ezită, apoi continuă: Eşti absolut sigur că e el?

— Bineînţeles că e Ash, are chiar şi cicatricea de când a încercat să despartă doi câini care se băteau. Cât despre motivul pentru care nu l-am adus aici… Will se încruntă.Locuieşte cu o femeie din partea locului. Fiica

hangiului care mi-a dat de veste că Ash a fost găsit pe ţărm mi-a spus că este cunoscut drept domnul Clarke şi că e căsătorit cu femeia aceasta, Mariah Clarke. Ash spune că e logodnica lui. Se pare că-l ţine strâns şi nu-i dă drumul.

Randall se lăsă din nou pe scaun.

— Deci o harpie la vânătoare de averi şi-a înfipt ghearele în Ash. Asta se rezolvă. Cel mai important lucru e că este viu.

— Nu cred că e la vânătoare de averi. A părut şocată când a aflat că e duce.

— Poate că e doar o actriţă foarte bună, spuse Randall cu cinism. Poate l-o fi văzut vreodată în Londra şi l-a recunoscut când a ajuns aici, neajutorat şi confuz.

— Poate, însă este puţin probabil. Will îşi tăie două felii de pâine. Şi Ash a fost şocat când i-am spus cine este; şi nu a fost deloc încântat.

— Cred că e cel mai conştiincios duce din Anglia, remarcă Kirkland. Însă adevărata lui plăcere o constituie corăbiile cu aburi, grădinăritul şi celelalte pasiuni ale sale.

— Poate că nu-i place să fie duce. Will unse o felie de pâine cu un strat gros de chutney, apoi adăugă felii de şuncă şi brânză şi-şi făcu un sendviş. Să nu ştii cine eşti trebuie să fie un lucru îngrozitor, însă ai şi o oarecare libertate. Domnişoara Clarke i-a salvat viaţa lui Ash, e o frumuseţe şi deţine Conacul Hartley. Poate că circumstanţele sunt ciudate, dar nu e o sărăntoacă însetată de poziţie socială.

— Nu e de mirare că-i este recunoscător, spuse Kirkland. Totuşi, recunoştinţa nu trebuie să aibă ca rezultat obligatoriu căsătoria.

— E clar că Ashton nu e în situaţia de a-şi alege soţia – nu după o rană atât de gravă la cap, adăugă Randall.

— Poate s-au îndrăgostit la prima vedere şi trăiesc o minunată poveste de iubire. Will simţise acelaşi lucru când o cunoscuse pe Ellen. Muşcă din sendviş. Pare o femeie plăcută şi, să fiu cinstit, sunt fericit să-l văd pe Ash atât de îndrăgostit. Uneori mă întrebam dacă-i plac femeile. Era maestru în a le ţine la distanţă.

— El ţine pe toată lumea la distanţă, spuse Kirkland. Chiar şi pe noi. Este cel mai devotat dintre prieteni. Dar cât de des lasă să se vadă ce simte sau cere ajutor? Am crescut împreună cu el şi, cu toate astea, rămâne un mister pentru mine.

— Uneori mă întrebam dacă nu cumva are ceva prea reţinut ca să-l cunoaştem noi, spuse Randall încet.

— Şi eu am avut astfel de gânduri, recunoscu Will. Tind, totuşi, să cred că aceste reţineri sunt modul său de a se apăra în faţa unei societăţi care nu l-a primit întotdeauna cu braţele deschise. Indiferent ce personalitate ar avea, se pare că Mariah Clarke a trecut dincolo de aceste reţineri ale lui Ash. Sau poate faptul că nu ştia cine este i-a permis să se dezvăluie în faţa ei într-un fel în care nu ar fi putut s-o facă în calitate de duce de Ashton. E interesant.

— Se simte suficient de bine cât să se întoarcă la Londra? întrebă Randall. Am putea pleca de dimineaţă. Cu siguranţă, nu există vreun motiv să rămână aici până la sfârşitul lumii.

— E posibil să prefere să rămână aici. Will îşi făcu alt sendviş, de data asta cu carne de vită. Nu prea avem cum să-l răpim.

Randall ridică din umeri.

— Sunt pregătit să fac orice ca să-l scot din ghearele acestei femeiuşti. A fost rănit, deci avem dreptul să acţionăm pentru binele lui.

— Pentru binele lui e ceva foarte relativ, murmură Kirkland. Asta spuneau şi despre noi când eram mici şi nu făceam ceea ce adulţii considerau că e cel mai bine.

— Scoţianul are dreptate, clipi Randall.

— Lady Agnes nu ne-a spus niciodată că acţionează pentru binele nostru. Ne întreba ce doream, se asigura că înţelegem care sunt costurile, apoi ne ajuta să ne îndeplinim dorinţa, dacă tot mai voiam asta, spuse Will. Şi că veni vorba de Lady Agnes, trebuie să le scriu ei şi lui Hal Lawford să le spun că l-am găsit pe Ash.

Se lăsă liniştea, apoi Randall spuse:

— O să fie un şoc pentru Hal. El şi Ash au fost

întotdeauna prieteni, însă dacă e să căutăm pe cineva care ar avea un motiv să-l ucidă, atunci Hal ar avea, cu siguranţă, cel mai mult de câştigat din asta.

Kirkland clătină din cap.

— Îl cunosc pe Hal destul de bine şi nu pare să fie un ucigaş. I-ar plăcea să fie duce de Ashton, dar să fie el un criminal? Mă îndoiesc.

— Cât de mult putem cunoaşte sufletul cuiva? întrebă Will încet.

Randall ridică din umeri.

— Fără să fac pe filosoful, îl voi considera pe Lawford suspect. Şi vreau s-o cunosc şi pe femeiuşca asta care s-a lipit de Ashton.

— O să ai ocazia curând. Will îşi mai turnă bere. Femeiuşca ne-a invitat pe toţi la cină în seara asta, la Conacul Hartley.

CAPITOLUL 20

Mariah se îmbrăcăcu grijă pentru petrecerea neașteptată de la cină. Niciuna dintre rochiile ei nu era nouă. În călătoriile făcute cu tatăl ei primea, uneori, haine de la stăpâna casei. Modificând toate acele haine devenise o cusătorească foarte bună. Cea mai frumoasă rochie de seară a ei era un cadou de la o femeie veselă, care, cu siguranţă, nu era vreo doamnă, însă îi furnizase informaţii preţioase despre treburile lumești.

În seara aceea, Mariah purta o rochie simplă, dar elegantă, şi un şal modest de dantelă care o făcea să pară tânără şi inocentă. Nu o persoană care vânează averi, cum, probabil, o considerau prietenii lui Adam.

Felul în care pregăti cina fu la fel de pragmatic. Doamna Beckett nu era vreo bucătăreasă franceză, însă era o foarte bună bucătăreasă engleză de ţară. Din experienţa lui Mariah, bărbaţii erau fericiţi să le oferi o bucată săţioasă de carne bine gătită, iar Conacul Hartley putea face asta. Şi, cu siguranţă, oaspeţilor avea să le placă peştele proaspăt prins în acea după-amiază şi gătit cu un sos delicat de vin. De dragul lui Adam, Mariah adăugă şi pui cu curry. Iar cu selecţia perfectă de garnituri, nimeni n-avea motiv să se plângă.

Undeva, ducele de Ashton trebuie că avea şifoniere pline de haine croite impecabil, dar în noaptea aceea Adam trebuia să fie mulţumit cu cea mai bună haină şi cu cei mai buni pantaloni ai tatălui ei. Mariah petrecu multe ore modificând haina.

— Nu trebuie să te chinui atât de mult, protestă Adam. Din ce spunea Masterson, îi cunosc pe oamenii aceştia de douăzeci de ani, deci nu e nevoie să-i impresionez.

— Tu nu trebuie să-i impresionezi, însă eu, da, îi

răspunse ea. Chiar dacă nu suntem logodiţi, vreau să-i fac să priceapă că ştiu să am grijă de tine.

— O să-i fac eu să priceapă asta. Căldura din ochii lui o făcu să-şi coboare privirea roşind şi nu mai protestă.

În timp ce-şi aşteptau oaspeţii, se aşezară pe canapea mână în mână, în tăcere, iar Mariah îl cercetă cu coada ochiului pe Adam. Era foarte chipeş în seara aceea, cu rezerva şi calmul obişnuite. Fusese foarte tăcut după vizita lui Masterson. Probabil că avea nervii întinşi ca o coardă de arc la gândul că va întâlni trei oameni care ştiau multe despre el, în timp ce el, practic, nu ştia nimic despre ei. Totuşi, nu ar fi recunoscut niciodată aşa ceva.

Mariah aproape că sări în sus când auzi clopoţelul de la uşa masivă, sunetul rezonând în sala principală şi în camerele alăturate. Adam zâmbi şi se ridică.

— Haideţi, doamna mea. O să fie o seară educativă.

— E foarte puţin spus. Îşi recăpătă calmul, recunoscătoare să-i simtă mâna pe spatele ei. Faptul că se confruntau împreună cu aceşti străini îi unea.

Servitoarea îi conduse pe oaspeţi şi anunţă cu ochii mari:

— Lord Masterson, Lord Kirkland şi maiorul Randall.

Apoi se întoarse în bucătărie, ca să ajute la servirea mesei.

Oh, Doamne, Masterson şi Kirkland erau şi ei lorzi? Măcar Masterson îi aruncă un zâmbet, probabil pentru că se cunoscuseră deja.

Ceilalţi doi se îndreptară spre Adam într-o grabă controlată. Randall era blond, bine făcut şi cu aspect de om periculos. Mergea cu postura unui ofiţer, însă şchiopătând vizibil.

Kirkland, brunet, era mai reţinut. Ea îşi dădea seama că, de obicei, era un om greu de citit. În acea clipă, el şi Randall erau plini de bucurie.

— Dumnezeule, Ash! Kirkland îi prinse mâna dreaptă lui Adam în mâinile sale. Mă gândeam că poate Masterson şi-a pierdut minţile, însă da, eşti chiar tu.

Randall îl lovi pe Adam cu pumnul în umăr cu o forţă

considerabilă.

— Să nu te mai laşi ucis aşa vreodată! Săptămânile în care ţi-am căutat trupul înecat au însemnat mult prea multă mâncare scoţiană proastă pentru gusturile mele.

Adam dădu mâna cu Randall. Mariah se întrebă dacă ceilalţi îşi dădeau seama că pentru el era incomodă toată acea efuziune din partea unor oameni pe care-i considera nişte străini.

— Masterson v-a spus de amnezia mea? întrebă el.

Kirkland făcu un semn din cap.

— Trebuie să fie o senzaţie îngrozitor de ciudată. Sper că, până voi termina să-ţi povestesc despre tine, îţi vei aminti tu singur. Ca şi când ai sufla într-o pompă.

Adam îl privi încruntat pe Randall.

— Am avut un vis despre Masterson şi am avut unul şi despre tine. Erai bolnav, iar eu… te-am luat cu forţa din locuinţa ta.

Randall făcu o grimasă.

— Dintre toate lucrurile pe care ţi le puteai aminti. Apoi, aducându-şi aminte de maniere, se întoarse spre Mariah. Mă scuzaţi pentru limbaj, domnişoară Clarke, şi pentru că nu v-am salutat corespunzător.

Ea recunoscu ostilitatea în privirea lui. Masterson era un tip de treabă şi era gata să-i ofere o şansă de dragul lui Adam. Chiar dacă Kirkland se abţinea să-şi dea cu părerea, îşi dădea seama că va fi corect. Însă Randall o considera o ameninţare pentru vechiul său prieten şi nu o va accepta prea uşor, poate chiar deloc.

— Nu-i nimic, spuse ea blând. Sunteţi prea fericit să vă vedeţi prietenul pierdut. Dacă l-aş pierde pe Adam, cu siguranţă că aş fi la fel de fericită să-l regăsesc. Domnilor, beţi un sherry?

Toţi acceptară, aşa că ea turnă în pahare.

— Însă nu-mi aduc aminte să te fi visat şi pe tine, îi spuse Adam lui Kirkland. Mai puţin… poate când eram mici. Am visat că eram într-o încăpere cu mai multe paturi şi săream ca nişte mici descreieraţi. O femeie a intrat să ne domolească. A spus că ne trimite să facem sport cu

băieţii din sat, ca să ne eliberăm energia.

— Lady Agnes! spuse Kirkland zâmbind. Era nevoită să ne domolească destul de des.

Adam o conduse pe Mariah la canapea, cu paharul în mână.

— Spuneţi-mi mai multe despre şcoala asta.

Vizitatorii fură încântaţi să-i îndeplinească dorinţa, aşezându-se şi ei pe scaunele din salon, cu băuturile alături. În timp ce descriau Academia Westerfield, Mariah îşi dădu seama că Masterson nu glumise când spusese că niciunul dintre studenţi nu avusese o mamă cumsecade.

În schimb, o avuseseră pe minunata şi excentrica Lady Agnes, fiică de duce, cu suflet blând şi cu abilitatea de a-i ţine în frâu pe-acei băieţei furioşi. Asistenta ei, domnişoara Emily, generalul, împrejurimile idilice de ţară din Kent – toate erau foarte vii în descrierile lor.

Cu toate că Adam asculta cu interes, nu-şi amintea nimic.

— Pare o şcoală minunată, chiar dacă ciudată, spuse el în timp ce se îndreptau spre sufragerie. Cât timp am stat acolo?

— Opt ani, până ai intrat la Oxford. Ai intrat primul. De obicei, în vacanţe stăteai cu verii tăi, răspunse Kirkland. Nu-ţi aminteşti nimic din toate astea?

— Nu, însă ceea ce povestiţi voi îmi sună… cunoscut.

Privirea lui Adam se mută de la unul la celălalt.

— Şi noi patru am fost prima generaţie?

— Au mai fost încă doi, spuse Kirkland, în timp ce se aşezau la masă. Ballard e mai mult prin Portugalia de când a terminat şcoala, are grijă de compania portuară a familiei. Vine acasă, în vizită, o dată la un an sau doi. De Wyndham nu mai ştim nimic. Poate fi viu… sau nu. Era în Franţa când a avut loc Pacea de la Amiens, iar francezii i-au luat pe toţi bărbaţii britanici din ţară. De-atunci, n-am mai auzit nimic de el.

— Din când în când, prizonierii reuşeau să trimită scrisori în Anglia, adăugă Masterson. Numele lui Wyndham nu a fost pomenit niciodată, ceea ce nu

înseamnă că nu e viu încă. Îşi ridică paharul cu vin în cinstea lui Adam. La urma urmei, şi tu te-ai întors din morţi.

Ceilalţi bărbaţi se alăturară acelui toast informal. Mariah sorbi gânditoare din vin. Deci aceşti prieteni deja trăiau făcă să ştie sigur dacă unul dintre ei era viu sau mort. Asta explica perseverenţa cu care-l căutaseră pe Adam.

Masterson privi către Mariah.

— Îmi pare rău că v-am plictisit cu poveşti despre anii noştri de şcoală, domnişoară Clarke. Spuneţi-ne mai multe despre dumneavoastră. La han mi-au spus că tocmai aţi moştenit proprietatea?

Deja se hotărâse să nu mai pretindă că era altcineva decât era de fapt.

— Tatăl meu a câştigat moşia de la fostul proprietar, George Burke. Am ajuns aici la începutul primăverii. După câteva săptămâni, tatăl meu s-a dus la Londra şi… şi a fost ucis de tâlhari. Astfel că acum Conacul Hartley e al meu. Îşi spuse că trebuia să-i scrie din nou avocatului. Încă nu primise un răspuns de la el şi, sigur, erau de rezolvat formalităţi legate de moştenirea ei. Poate că el amâna scrisoarea până când afla mai multe despre moartea tatălui ei.

— Îmi pare rău pentru pierderea dumneavoastră, murmură Masterson.

Randall spuse pe un ton tăios şi mult mai puţin politicos:

— Tatăl dumneavoastră a fost Charles Clarke?

— Da, el. Se pregăti sufleteşte. Îl cunoşteaţi?

— Nu personal, însă am auzit de el. Avea o reputaţie de Căpitan Agerime, al cărui joc nu era tocmai cinstit.

— Informaţiile dumneavoastră sunt eronate, spuse ea cu răceală. A fost un jucător de cărţi foarte priceput. Nu avea nevoie să trişeze. Adversarii săi, care de obicei erau beţi sau nepricepuţi, sau ambele, se legau întotdeauna de cinstea lui în loc să-şi recunoască nepriceperea.

— Aţi spus că tatăl dumneavoastră a câştigat această proprietate, pufni el. Să-l jupoaie pe un tânăr de

moştenirea care i se cuvine nu e o atitudine de gentleman.

Mâna ei se strânse pe furculiţă, amintindu-şi că Sarah n-ar ataca niciodată un oaspete la masa ei.

La naiba cu Sarah!

— Nu vă permit să vorbiţi astfel despre tatăl meu, în casa mea, spuse ea sec. Aştept să vă cereţi scuze sau va trebui să vă cer să plecaţi.

Auzi o pufnitură care-i dădu de înţeles că Masterson tocmai îl lovise pe Randall în gleznă.

— Îmi cer scuze, spuse bărbatul blond, pe un ton rigid. Afirmaţiile mele au întrecut măsura, mai ales că nu l-am întâlnit vreodată pe tatăl dumneavoastră.

— Vă accept scuzele. Privirile lor se întâlniră. Niciunul dintre ei nu se simţea prea iertător. Slavă cerului că manierele puteau camufla o situaţie dificilă!

— Aveţi o bucătăreasă excelentă, domnişoară Clarke, spuse Masterson, încercând să destindă atmosfera. Credeţi că ar vrea să ne dea şi nouă reţeta ei de tocană de ciuperci? E cea mai bună pe care am mâncat-o vreodată.

— O voi întreba. Cred că doamna Beckett ar putea fi convinsă. Îi place când cineva îi apreciază mâncarea. Iar dacă porţiile mari înseamnă apreciere, prietenii lui Adam i-au făcut un compliment.

— Presupun că vrei să te întorci la Londra, Ash, spuse Kirkland spre sfârşitul cinei. Ne putem întoarce împreună.

— Nu ştiu dacă vreau să mă întorc la Londra, îi răspunse Adam încordat.

Prietenii lui îşi arătară deznădejdea. Mariah se întrebă dacă vreunul dintre ei îşi dădea seama cât de greu – chiar înspăimântător – ar fi fost pentru Adam să se întoarcă într-o lume complicată, unde ar fi fost într-un mare dezavantaj. Oamenii îi vor cere diverse lucruri, se vor aştepta să fie acelaşi. Nu va şti în cine să aibă încredere. Oamenii în poziţia lui Adam erau întotdeauna un magnet pentru profitori.

— Ai multe responsabilităţi, spuse Kirkland. Nu le poţi ignora pentru totdeauna. Cel puţin, ar trebui să lămureşti confuzia creată de presupusa ta moarte.

— Dat fiind faptul că nu îmi aduc aminte de acele responsabilităţi, mă îndoiesc că le pot duce la îndeplinire, spuse Adam sec. Oare nu am angajat oameni competenţi să aibă grijă de proprietăţi în absenţa mea? Sunt sigur că se vor descurca.

— Ai nişte angajaţi excelenţi, aprobă Masterson. Cu toate astea, chiar dacă nu poţi lucra ca de obicei, poate că, dacă o să te afli într-un mediu familiar, o să-ţi revină şi memoria.

Adam îşi încruntă sprâncenele.

— Poate că ai dreptate. E bine că m-aţi găsit şi m-aţi identificat, dar pentru mine ar fi mult mai bine să-mi amintesc cine sunt.

Cu inima frântă, Mariah acceptă faptul că avea să-l piardă. După ce se va întoarce la viaţa lui obişnuită, ea va rămâne doar o amintire vagă. Îşi strânse pumnii pe sub masă. Aşa era cel mai bine, mai ales că se îndoia că se va potrivi în lumea lui, chiar dacă el ar fi dorit-o. Însă nu se aşteptase să-l piardă atât de curând.

El o privi, cu ochii verzi plini de hotărâre.

— Dacă merg la Londra, Mariah vine cu mine.

Se auzi un foşnet de nelinişte printre prietenii lui. Uşurată că o dorea, dar plină de îndoială, Mariah spuse:

— Chiar şi ca logodnică a ta, nu pot călători cu tine şi cu încă trei bărbaţi. Cineva în poziţia ta e urmărit cu atenţie. Prezenţa mea va stârni un scandal.

— Atunci ne putem căsători înainte să plecăm. Gretna Green e aproape.

Mariah trase aer în piept, cu inima strânsă.

— Oricât de mult aş dori să mă căsătoresc cu tine, e prea curând. Ai nevoie de timp ca să-ţi redescoperi viaţa.

Protestul lui Mariah fu susţinut de ceilalţi bărbaţi.

— O căsătorie la Gretna ar fi scandaloasă şi ar pune-o pe domnişoara Clarke într-o lumină proastă, spuse Masterson. S-ar putea presupune că te-a sedus şi te-a făcut să te căsătoreşti cu ea cât erai slăbit.

Sprânceana lui Randall ridicată ironic sugeră că exact asta se şi întâmplase, dar nu spuse nimic.

Adam se încruntă.

— Nu vreau să-i distrug în vreun fel reputaţia lui Mariah, totuşi, nu plec la Londra fără ea.

— N-ar ieşi scandal dacă domnişoara Clarke ar fi însoţită, spuse Kirkland. Aveţi vreo prietenă care să ni se alăture, domnişoară Clarke? Dacă nu, aş putea merge la Glasgow, să-i cer ajutorul unei verişoare sau unei mătuşi, dar nu garantez că o să găsesc una care să fie o companie plăcută.

Adam căzu pe gânduri.

— Crezi că doamna Bancroft ar veni, Mariah? E văduvă şi e prietena ta.

Mariah se gândi la această idee. Îşi dorea cu disperare să fie cu Adam şi, cu o intensitate aproape egală, să meargă la Londra şi să afle mai multe despre moartea tatălui ei.

— Nu ştiu dacă Julia va accepta, dar o pot întreba. Chiar dacă va fi dispusă să mă însoţească, mă îndoiesc că va ieşi în societatea londoneză. Ar urî asta.

— În Londra n-o să duceţi lipsă de însoţitoare respectabile, începând cu mătuşa lui Ash, Georgiana, şi cu verişoara Janey, o asigură Masterson. Aveţi nevoie doar de o tovarăşă de drum, ca să nu iasă scandal în urma călătoriei.

— Avem un plan acceptabil pentru toată lumea? întrebă Adam. După murmurele de aprobare spuse: Atunci mergem la Londra.

Nu părea deloc entuziasmat, dar nu avea încotro. Nu putea evita prea mult plecarea la Londra şi era clar că avea nevoie de siguranţa pe care i-o dădea prezenţa lui Mariah.

Două servitoare veniră să strângă masa. Printre picioarele lor îşi făcu apariţia Bhanu, care fugise de la bucătărie. Adam îşi pocni degetele, iar câinele veni sărind spre el, cu urechile clăpăuge.

— Ashton, ai un talent să găseşti câini urâţi, spuse Randall zâmbind.

Pentru prima dată în seara aceea, Adam râse.

— Bhanu nu e urâtă. E frumoasă într-un fel pe care voi nu-l vedeţi.

Masterson îşi ţinu răsuflarea.

— Ai avut şi la şcoală un câine pe nume Bhanu. Uimitor de urât şi preferatul tuturor. A fost responsabil indirect pentru faptul că ai ajuns la Academia Westerfield. Lady Agnes ne-a spus povestea.

— Da? Adam scărpină câinele pe cap. Şi ce înseamnă Bhanu?

— Soare, răspunse Kirkland. E în hindi.

Adam zâmbi.

— E clar că cei doi Bhanu sunt frumoşi într-un fel hindus.

Toţi râseră, totuşi, în acea clipă, Mariah fu sigură că Adam îşi va recăpăta amintirile. Lucruri mici, cum ar fi numele câinelui şi visele lui Adam, dovedeau că trecutul era în apropiere, aşteptând să apară în prezent.

Iar atunci, el nu va mai avea nevoie de ea.

CAPITOLUL 21

O servitoare aduse un urcior cu vin de Porto şi patru pahare. Adam nu fu deloc surprins să o vadă pe Mariah ridicându-se rapid în picioare.

— Domnilor, vă las să vă beţi vinul, spuse ea senin.

— E vin Ballard? întrebă Kirkland, când Adam turnă în pahare. Provine de la firma condusă de celălalt prieten vechi despre care am vorbit mai devreme. E foarte bun.

— Nu ştiu exact, spuse Mariah în timp ce se îndrepta spre uşă. Altcineva a umplut urciorul.

— Ne descurcăm. Adam îi întinse urciorul lui Kirkland. Ne vedem mai târziu în salon.

Îi aruncă o privire lui Mariah, încercând să-i transmită că-i înţelegea perfect dorinţa de a scăpa o vreme de oaspeţi.

Din păcate, Masterson se ridică şi el în picioare.

— Lumina zilei durează mult timp în nordul îndepărtat. Aş vrea să văd împrejurimile, dacă doriţi să mă însoţiţi, domnişoară Clarke.

Nu părea deloc încântată, dar era prea politicoasă ca să refuze.

— Vă arăt bucuroasă proprietatea, spuse ea. Doar să-mi iau şalul.

Se întoarse înfăşurată în şalul tocit al bunicii ei. Probabil că simţea nevoia de sprijin din partea bunicii Rose. Masterson îi deschise uşa şi ieşiră, urmaţi de Bhanu.

Adam spera ca Masterson să fie tot atât de binevoitor pe cât părea. Mariah îndurase destul din partea acelor străini care-i invadaseră casa. Nu era prea sigur ce simţea pentru ei. Cu toţii erau bărbaţi onorabili şi inteligenţi, chiar şi Randall, în ciuda bănuielilor sale clare legate de Mariah. Oricum, Adam nu se simţea legat de ei. Îşi frecă tâmpla

care-l durea, gândindu-se că vechea sa viaţă era o sursă de dureri de cap regulate.

— În Hartley, spuse el după ce se închise uşa, oamenii cred că eu şi Mariah suntem căsătoriţi. Părea o metodă să înlăturăm scandalul pe care l-ar fi putut isca faptul că locuim sub acelaşi acoperiş. Vă cer să menţineţi această aparenţă cât sunteţi aici.

— De acord. E foarte simplu. Kirkland se încruntă. Ash, trebuie să vorbim şi aş prefera să n-o facem în faţa domnişoarei Clarke.

— Sper că nu veţi încerca să mă convingeţi că nu e potrivită să-mi fie soţie, spuse Adam, cu vocea gâtuită.

Nu era prea sigur că putea avea încrederea în ea, dar nu avea de gând să permită să fie criticată de nişte oameni care abia o cunoscuseră.

— Nici vorbă. E o tânără inteligentă şi atrăgătoare şi păreţi să ţineţi unul la celălalt, ceea ce e o bază bună pentru căsătorie. E vorba de altceva. Kirkland schimbă o privire cu Randall. Nu-ţi aminteşti absolut nimic despre accidentul în urma căruia ai fost rănit şi ai rătăcit pe mare?

Gândindu-se la cele mai vechi şi mai şterse amintiri ale sale, Adam îşi încruntă sprâncenele.

— Îmi amintesc vag că mă ţineam de-o bârnă şi pluteam în apă rece; mi s-a părut un timp nesfârşit. Însă nu-mi amintesc nimic de accident. Are vreo importanţă?

— Am început să te căutăm recuperând epava ambarcaţiunii tale, *Enterprise,* răspunse Randall. Am descoperit că boilerul a fost distrus intenţionat şi reparat de mântuială, într-un fel care garanta explozia. Se pare că cineva încearcă să te ucidă.

— Crimă? exclamă Adam împietrit. Ce-am făcut să-mi atrag asemenea duşmani?

— Nimic, răspunse Kirkland. Există, totuşi, oameni care nu-i agreează pe ducii englezi pe jumătate hinduşi. Ai fost ţinta unor desene vulgare şi a unor piese satirice. Chiar dacă n-are legătură cu tine personal, există oameni care nu sunt de acord cu asta, din principiu.

— Înţeleg că sunt dispreţuit pentru sângele meu, spuse Adam încet, dar această furie e oare atât de mare, încât să arunce în aer o navă scoţiană cu echipaj englez? Pare o metodă mult prea complicată, când un glonţ în inimă şi-ar face perfect treaba. Oare ticălosul a încercat să distrugă şi ambarcaţiunea? Poate că un constructor de corăbii rival a dorit să elimine competiţia.

Kirkland făcu o faţă mâhnită.

— Totul e posibil. Nu avem dovezi. Oricum, nu există vreun antecedent de rivalitate criminală între inginerii şi constructorii de corăbii scoţieni.

— Dacă eu am fost ţinta, probabil că vor mai încerca. Adam încercă să se obişnuiască cu gândul că cineva îi dorea moartea. Dacă o iau pe Mariah la Londra, poate să fie rănită în cazul în care cineva mă urmăreşte.

Cu toate că Randall arăta ca şi când ar fi găsit scuza perfectă să o lase acasă, Kirkland răspunse:

— Sper că vei fi în siguranţă cu noi, iar tu însuţi eşti un luptător nemaipomenit. În orice caz, trebuie să fii conştient de posibilitatea ca cineva să-ţi vrea răul.

— Sunt un luptător nemaipomenit? întrebă Adam uimit. Habar n-aveam.

Ochii lui Randall luciră.

— Pe zi senină poţi ţinti la fel de bine ca mine.

— Şi pe orice zi ne poţi învinge şi pe mine, şi pe Masterson, şi pe Randall în luptă corp la corp, adăugă Kirkland. Ai învăţat nişte tehnici de luptă păgâne când erai mic, în India, şi pentru că aveai nevoie de parteneri de bătaie, i-ai învăţat şi pe colegii tăi. Însă niciunul dintre noi nu a ajuns la fel de bun.

— Mereu am bănuit că nu ne-ai învăţat cele mai bune mişcări ale tale şi că erai prea rapid ca să-mi dau seama singur de ele. Privirea lui Randall era distantă. Dar tot am învăţat destul cât să-mi salvez de mai multe ori viaţa în bătălie.

— Deci sunt duce şi maestru al artelor războinice, spuse Adam sec. Nu mi-aş fi închipuit. Cu toate astea, ştiu că ar fi fost mult mai simplu dacă nu m-aţi fi găsit niciodată.

— Ai fi preferat asta? întrebă Kirkland încet.

Adam îşi frecă din nou, gânditor, zona dureroasă de la cap. Viaţa pe care o lăsase în urmă părea copleşitoare şi deloc atrăgătoare. În Cumberland era mai multă linişte şi ar fi avut timp să-şi limpezească sentimentele complicate pe care le avea pentru Mariah. Dar atâta timp cât nu-şi mai amintea nimic, s-ar fi întrebat mereu ce pierduse.

— Cred… că e mai bine să ştiu adevărul.

În ciuda cuvintelor sale, nu era prea sigur.

— Adam a lucrat la restaurarea grădinilor, Lord Masterson, spuse Mariah când ieşi din casă împreună cu oaspetele ei. Putem să ne plimbăm până acolo sau să mergem pe ţărmul mării, unde l-am găsit. E aproape.

— Poţi să-mi spui Will. Toţi îmi zic aşa. Aş vrea să văd unde l-ai găsit pe Ash. Masterson o urmă. Poate că mâine o să ne arate el grădinile. Mereua fost pasionat de peisagistică. Grădinile de la Ralston Abbey sunt printre cele mai frumoase din Anglia. Grădina Casei Ashton este mult mai mică, desigur, însă este încântătoare. Când intri acolo, nici nu-ţi vine să crezi că eşti în inima Londrei.

În două săptămâni, Mariah avea să fie la Londra, ca oaspete în casa unui duce. Urma să fie foarte diferit de vizitele ei precedente împreună cu tatăl său, când stăteau în locuinţe închiriate, care erau, cel mult, modeste. Îi era dor de zilele în care tatăl ei trăia şi erau tovarăşi nedespărţiţi, dar acele vremuri nu mai aveau cum să se întoarcă.Şi, atâta timp cât ea şi Adam erau împreună, exista o şansă de viitor, oricât de mică.

Coborâră pe aleea ce ducea la micuţa plajă. Era fericită că Masterson nu părea prea dispus să converseze. Avea dreptate în privinţa zilelor lungi din nordul îndepărtat. Chiar dacă trecuse mult de vremea cinei, soarele încă se afla deasupra liniei orizontului. Când venea vara, noaptea aproape că nu exista.

Pe ţărm bătea vântul, iar valurile agitate se izbeau cu putere de nisip şi de pietriş. Bhanu alergă până la marginea apei, scâncind când un val îi udă nasul.

— Aşa de agitată era marea şi când l-ai salvat? întrebă Masterson.

— Mai rău. Era târziu, aproape de miezul nopţii. Făcu un semn către locul în care-l văzuse prima dată pe Adam. Lumina lunii era suficient de puternică, încât să reuşesc să văd ceva întunecat plutind. Am crezut că e un înecat. Expresia ei se schimbă. Am vrut să alerg şi să mă ascund, însă începea mareea. M-am gândit că trupul va fi luat din nou de mare, aşa că am intrat în apă şi l-am găsit pe Adam. Nu era chiar mort, dar nici mult nu mai avea. Nu cred că ar mai fi rezistat mult timp.

— Ce te-a adus la ţărm în toiul nopţii? întrebă el curios.

Dacă i-ar fi spus adevărul despre ritualul bunicii Rose, cu siguranţă că ar fi considerat-o prea ciudată pentru un duce.

— Nu aveam stare şi nu puteam să dorm. Burke, fostul proprietar al conacului, încerca să mă convingă să mă căsătoresc cu el şi mi-era teamă că, într-un moment de slăbiciune, aş putea să spun da şi să regret pentru tot restul vieţii mele. Aşa că am ales să ies şi să mă plimb până oboseam.

El dădu din cap, întrucât explicaţia ei părea perfect rezonabilă.

— Sunt uimit că Ash a fost adus atât de departe în sud, spuse el privind apa, şi că a supravieţuit în apa rece. Ambarcaţiunea lui s-a scufundat lângă Insula Arran, şi, chiar şi-aşa, probabil că a plutit zile întregi. E o minune că e viu.

— Nu e chiar o minune. Mariah încercă să-şi aducă aminte exact cuvintele lui Adam. Unul dintre primele lucruri pe care mi le-a spus a fost că şi-a încetinit respiraţia şi s-a retras intr-un colţ al minţii lui ca să se conserve. N-am mai auzit vreodată de-aşa ceva, dar poate că asta l-a ţinut în viaţă.

Masterson părea interesat.

— Asta sună ca una dintre mostrele de magie hindusă.

— Magie? spuse ea precaută.

Nu nega faptul că magia exista.Bunica Rose o învăţase

că exista o umanitate pe care nu toată lumea o înţelegea.

— Nu chiar magie, însă, după cum probabil ştii, Ash practică anumite discipline hinduse. Cum ar fi meditaţia zilnică.

Mariah se simţi prost.

— Nu ştiam că face asta.

Masterson se încruntă.

— Poate că a uitat. Medita în linişte în camera lui, după ce se spăla, dimineaţa. Dacă încă face asta, nu e neapărată nevoie să ştii. E o persoană foarte discretă. În Anglia, a fost ţinta dispreţului şi a insultelor din cauza sângelui său amestecat. Răspunsul lui a fost să devină un gentleman englez desăvârşit şi să-şi ascundă moştenirea indiană.

— S-a ridicat din pat, aşa bolnav cum era, şi l-a aruncat pe George Burke prin salon când a venit să-mi facă probleme, spuse ea gânditoare. Mă întrebam cum a făcut-o. Mişcările lui nu semănau deloc cu boxul. Altă practică hindusă?

Masterson făcu un semn aprobator din cap.

— Se numeşte *Kalarippayattu* şi e o tehnică de luptă din Kerala, din sudul Indiei. Adam provine din nord şi a învăţat *Kalarippayattu* împreună cu fiii curţii regale, care erau instruiţi în toate artele războiului. La rândul său, el ne-a învăţat pe noi, de obicei, noaptea târziu. Masterson zâmbi la acea amintire. Băieţii pot fi nişte monştri. Ash şi-a câştigat un mare respect datorită abilităţilor sale de luptă.

— De ce-mi spui toate astea? întrebă ea. Nu e tocmai o conversaţie obişnuită.

El zâmbi cu precauţie.

— Credeam că-ţi dai seama. Îţi explic trecutul lui Ash pentru că eşti importantă pentru el, iar acum eşti persoana pe care o simte cea mai apropiată. Cu cât îl înţelegi mai bine, cu atât va fi mai bine pentru amândoi.

Ea îşi arcui sprâncenele.

— Deci nu te împotriveşti faptului că logodnica lui Adam e fiica unui jucător de noroc?

— Eşti şi tu pasionată de astfel de jocuri? întrebă el.

— Deloc. Nu-mi place nesiguranţa lor. Zâmbi uşor.

Pentru mine, banii sunt ceva preţios şi trebuie folosiţi cu grijă, nu aruncaţi pe fereastră.

— O atitudine înţeleaptă. Ai vreun viciu?

— Mă chestionezi pentru postul de soţie a lui Adam? râse ea.

El râse împreună cu ea.

— Poate. Când oamenii se întâlnesc în societate, de obicei îşi ştiu trecutul sau îl află rapid. Asta nu e cazul aici. Dar pari o persoană blândă şi isteaţă şi ţii la Ashton. Cred că eşti foarte potrivită pentru el.

Se întoarse să privească spre apă, gândindu-se cât de puţin probabil i se părea să devină ducesă de Ashton. Nu dorea să-i spună că Adam nu avea încredere în ea şi de ce, însă putea să-i spună o parte din adevăr.

— Ca să fiu sinceră, mă aştept ca atunci când Adam se întoarce la vechea viaţă şi îşi recapătă memoria, logodna noastră să se sfârşească. Când îşi va aminti de prietenii lui, nu va mai avea nevoie de mine, ca acum.

— Sper din suflet că-şi va aminti de prietenii lui. Masterson păru o clipă sumbru, apoi îi aruncă o privire bănuitoare. Eşti remarcabil de calmă în ceea ce priveşte posibilitatea de a-l pierde. Credeam că… te-ai ataşat destul de mult de el.

Ea oftă. Avea tact să nu o întrebe direct dacă era îndrăgostită de Adam. Nu era ceva ce dorea să discute.

— Mereu am fost nevoită să fiu practică. Iluziile romantice se sfârşesc, de obicei, în suferinţă. Îşi strânse şalul şi mai tare – îşi dorea să o simtă aproape pe bunica Rose. Cu toate că Adam nu e căsătorit, mă întreb dacă nu cumva are o iubită căreia să-i fi făcut, discret, curte. Dacă o astfel de femeie există, cu siguranţă că o să vină la el alergând, când va afla că trăieşte.

— Nu ştiu să existe o astfel de femeie, spuse Masterson uimit.

Bhanu sări cu labele murdare de nămol pe cea mai bună rochie a lui Mariah. Se aplecă să o tragă de urechile lungi.

— Poţi fi sigur că nu există?

— Nu, recunoscu el. După cum am spus, Ash e foarte

discret, iar în ultimii ani n-am prea fost în Londra. Dar dacă nu există această femeie şi încă va dori să se căsătorească cu tine, vei face asta? Sau doar joci rolul de logodnică pentru că s-a simţit foarte singur?

Masterson era remarcabil de receptiv pentru un bărbat.

— Aş fi fericită să mă căsătoresc cu el dacă vrea. Totuşi, mă îndoiesc că va vrea asta în următoarea perioadă. Iar dacă nu mă vrea – ridică din umeri, ca şi când n-ar fi fost ceva prea important –, n-o să-l ţin împotriva voinţei sale şi nu-mi va lipsi faptul că nu sunt ducesă. Un astfel de rang înseamnă să fii mereu urmărit şi judecat.

— Mai ales o ducesă tânără şi frumoasă, aprobă el. Oricum, tu alegi cât de publică să-ţi fie viaţa. Ashton iese des în societate, însă nu e deloc dependent de ea. Ar fi bucuros să aibă un motiv să stea cu tine acasă.

Perspectiva nu suna deloc rău.

— M-ai întrebat ce vicii am, Will. Am o imaginaţie prea bogată şi, uneori, asta mă bagă în necazuri. Se gândi la Sarah cea imaginară şi foarte decentă. Însă voi încerca s-o ţin în frâu.

— Există lucruri mai rele decât imaginaţia. Soarele arunca nuanţe de auriu, purpuriu şi violet în timp ce cobora în mare. Aerul se răceşte. E vremea să ne întoarcem acasă.

Îşi strânse şalul în jurul ei şi îl urmă, în timp ce Bhanu sărea în calea lor, stropind apa cu urechile şi cu picioarele.Îi plăcea mult acest prieten al lui Adam. Era bine să aibă un aliat.

După ce Mariah şi Masterson se întoarseră în casă, luară ceaiul în salon. Petrecerea se sparse curând după aceea. Prietenii lui Adam făcuseră deja aproape toată planificarea pentru călătoria în sud. El acceptă bucuros ideile lor, din moment ce nu avea altele mai bune.

El şi Mariah îşi conduseră oaspeţii până la uşă, amândoi răsuflând uşuraţi după ce aceştia plecară. Când se întoarseră de la uşa principală, el tânjea să o îmbrăţişeze, dar îşi controlă impulsul. Ar fi fost prea uşor să devină iarăşi intimi, iar asta n-ar fi fost drept pentru niciunul

dintre ei, când el era atât de nesigur de ceea ce simţea.

— A mers mai bine decât speram, spuse Mariah. Ţi-a revenit vreo amintire cât timp ai vorbit cu prietenii tăi?

Adam îşi frecă tâmpla.

— Nu, însă îmi dau seama de ce suntem prieteni. Mă simt bine în compania lor, chiar dacă nu-mi aduc aminte exact de ei.

Ea se încruntă când îi văzu gestul.

— Te doare capul?

El îşi lăsă mâna în jos.

— Puţin. Mă priveau plini de speranţă, aşteptându-se să strig: „Acum îmi amintesc totul!“ Oftă. Aş fi vrut să le pot face pe plac. Felul în care mă doare capul… aproape că mă simt de parcă toate informaţiile ar fi încuiate în capul meu şi dau să iasă afară. Însă asta nu s-a întâmplat încă.

— O să se întâmple, spuse ea blând. Când te vei întoarce în propria ta casă, probabil că te vei trezi într-o dimineaţă şi totul va reveni la normal.

— Poate. Mai degrabă s-ar trezi în dimineaţa următoare cu Mariah lângă el, se gândi. Îşi încleştă mâinile ca să se abţină să n-o atingă. Noapte bună. Îţi mulţumesc că i-ai făcut să se simtă bine pe vechii mei prieteni.

Ea ezită, ca şi când ar fi aşteptat un sărut de noapte bună sau măcar o atingere. Chipul ei se linişti, dându-şi seama că asta nu se va întâmpla.

— Somn uşor, Adam.

O privi îndepărtându-se, cu paşi graţioşi şi cu şoldurile legănându-se. Da, dorinţă. În sângele lui ardea focul. Însă nu era atât de sigur de ceea ce se afla dincolo de dorinţă.

Adam dormi rău, cu visele bântuite de zei furioşi şi de străini ucigaşi. Dacă astea erau amintiri, atunci nu le dorea.

CAPITOLUL 22

Mariah se duse în oraş în dimineaţa următoare, ca s-o viziteze pe Julia Bancroft. Prietena ei îi deschise zâmbind.

— Ce bine-mi pare să te văd! N-am mai vorbit de când Adam s-a recuperat suficient de bine cât să nu mai aibă nevoie de serviciile mele. Vrei ceai?

— Atât de mult a trecut? Se pare că da. Mariah îşi scoase pălăria şi o urmă pe prietena ei în bucătărie, în partea din spate a casei. Îmi pare rău, am avut tot felul de treburi.

Julia îi turnă ceai, apoi îi oferi prăjituri cu ghimbir.

— Circulă zvonuri nebuneşti de când cei trei domni au sosit la Bull and Anchor. Aud că au luat cina la conac aseară.

Mariah oftă.

— Da, aşa este.

— Speram să aud adevărul de la tine, chicoti Julia. Iar dacă aluzia mea nu e suficient de limpede, atunci mă voi mulţumi să rămân cu această curiozitate.

Mariah ciuguli din prăjitura cu ghimbir, neştiind cu ce să înceapă.

— Domnii aceia sunt prietenii lui Adam, al cărui nume, în mod uimitor, este chiar Adam. Îl căutau, sau mai degrabă îi căutau trupul, din moment ce ambarcaţiunea lui se scufundase în apele Insulei Arran. Acum l-au găsit, dar Adam nu şi-a recăpătat încă amintirile.

— Judecând după cât de bine îmbrăcaţi erau prietenii lui, presupun că Adam nu e un simplu muncitor pe punte. E proprietar de corăbii?

— Mult, mult mai tău. Mariah îşi încreţi gura. E ducele de Ashton.

— Dumnezeule mare, spuse Julia mirată. E duce?

— Fie este, fie prietenii lui sunt mincinoşi. Mariah sfărâmă prăjitura. Vor să-l ia acasă, la Londra. Eu şi el... ţinem mult unul la celălalt, însă cred că l-am pierdut, Julia. Înainte să vină prietenii lui i-am spus că am minţit despre căsătoria noastră. Bineînţeles, a fost supărat, iar acum nu ştie sigur ce să creadă despre mine. Nu mă urăşte, dar nici nu are încredere în mine. Cred că, după ce-şi va regăsi vechea viaţă, nu va mai fi loc şi pentru mine.

— Îmi pare atât de rău, spuse Julia încet. Sorţii au uneltit să vă aducă împreună foarte repede. Înţeleg de ce ai pretins că sunteţi căsătoriţi, şi înţeleg de ce s-a supărat el. Poate că, în timp, îţi va ierta minciuna.

— Poate, însă nu sunt prea sigură de asta. Mariah avea buzele crispate. Dar vrea să merg la Londra, cu el. Cred că vrea să aibă lângă el un chip cunoscut. Asta o să treacă atunci când se va reobişnui cu vechea lui viaţă. Şi, totuşi, vreau să merg, măcar ca să vorbesc cu avocatul despre moartea tatălui meu.

— Încă n-ai aflat nimic? Poate că şi avocatul o fi bolnav.

— Poate; sau nu simte nevoia să se agite prea mult pentru o femeie care-i este clientă. În cazul acesta, poate că voi fi nevoită să găsesc un alt avocat. Mariah nu era prea încântată să aibă de-a face cu un avocat delăsător, însă trebuia să se obişnuiască. Dacă avea nevoie, poate că Masterson o va ajuta să găsească pe cineva mai bun.

— Dacă mergi la Londra cu un grup de tineri chipeşi, o să ai nevoie de o servitoare, spuse Julia. Sau, şi mai mult, de o însoţitoare.

— Acesta e unul dintre motivele vizitei mele de azi. Zâmbi ademenitor. Ţi-ar plăcea o excursie la Londra, cu toate cheltuielile plătite?

— Vrei să vin cu tine? Julia lăsă jos ceaşca de ceai, cu un clinchet. Nu prea pot să fac asta. Ce vor face pacienţii mei?

Mariah ştiuse că prietena ei se va împotrivi. Julia nu era originară din Cumberland. Accentul ei o trăda drept o femeie educată, poate fiică de doctor sau de vicar. Mariah bănuia că prietena ei venise în acest colţ îndepărtat al

Angliei ca să scape de trecut. Pe chipul ei se citea dorinţa de a merge în excursie la Londra.

— Ai spus că asistenta ta devine din ce în ce mai bună. Dacă într-adevăr apare vreo urgenţă, Jenny sau pacienta pot chema altă moaşă.

Julia era tentată să cedeze, însă nu era pe de-a-ntregul convinsă.

— Nu am haine potrivite. Chiar dacă sunt acoperite cheltuielile de transport şi de cazare, tot am nevoie de bani de buzunar. Zâmbi. O mare parte din veniturile mele se bazează pe troc şi nu cred că la Londra pot folosi pui pe post de monedă.

Mariah râse.

— Da, aşa e. Dar purtăm aproximativ aceeaşi mărime, aşa că pot să-ţi dau eu haine. Garderoba mea nu se ridică la standardele din Londra, însă am primit câteva lucruri frumoase de la doamnele pe care le-am întâlnit. Sunt şi o cusătoreasă bună. Putem cumpăra nişte haine purtate, pe care să le modific. Apoi, schimbând tactica, adăugă: N-ar fi frumos să ne plimbăm puţin? Am putea să vizităm Londra împreună.

— Chiar nu pot, spuse Julia.

Însă ochii ei trădau dorinţa.

— Nu trebuie să ieşi în societate, spuse Mariah. Dacă nu vrei.

Julia zâmbi reţinut.

— De unde ştii că vreau să evit societatea?

— Presupun. Mariah se strâmbă. Nici pe mine nu mă încântă ideea, însă trebuie să văd dacă ştiu să înot în acele ape, în cazul în care va exista o şansă ca eu şi Adam să ne căsătorim. Eu şi tatăl meu nu ne-am învârtit niciodată în cercuri înalte, dar a trebuit să mă adaptez permanent la situaţiile noi, aşa că s-ar putea să mă descurc.

Expresia nesigură de pe chipul Juliei dispăru.

— Ştiu că n-ar trebui, însă… da, o să merg cu tine. Şi eu am nişte treburi în Londra. Se ridică în picioare. Cât despre haine, aşteaptă aici o clipă.

Clipele se lungiră suficient de mult cât să-l facă pe

motanul Juliei să sară în braţele lui Mariah şi să se simtă acolo ca acasă. Încă o ceaşcă de ceai şi o felie de prăjitură, până când Julia se întoarse cu un braţ de rochii. Toate erau rochii de foarte bună calitate, nu de ultimă modă, însă croite din material bun şi în culori bogate. Mariah îşi ţinu răsuflarea.

— De unde?

— Nu întreba, spuse Julia şi întinse rochiile pe un scaun. Te rog.

Mariah dădu din cap, ghicind că acele haine proveneau din fosta căsătorie a Juliei. Probabil că fusese foarte tânără când murise soţul ei, pentru că Julia nu era cu mult mai mare decât Mariah şi trăia de ani de zile în Hartley.

Întorcând tivul rochiei de deasupra teancului, Mariah îi cercetă cusătura.

— Foarte bine făcută. Puţin demodată, dar se poate modifica să fie iar la modă.

— Nu vreau să fie la modă, spuse Julia hotărât. Îmi este de-ajuns să fie simplă şi să nu sară-n ochi.

Aşa ceva se potrivea stilului de-acum al Juliei, însă hainele îi confirmau lui Mariah bănuiala că prietena ei avusese un trecut mai strălucitor.

— Cum doreşti. Nu mi-ar lua mult timp să fac modificările. Refac tivurile şi poate adaug un guler larg la rochiile cu gâtul răscroit.

Julia trase de dedesubt o rochie roşie.

— Mi-ar plăcea s-o iei tu pe-asta. Ţie îţi stă mai bine decât mie cu roşu.

Mariah mângâie mâneca, încântată.

— Eşti sigură? Satinul ăsta e minunat. Rochia poate fi tăiată şi putem adăuga alte culori care să se potrivească cu părul tău negru.

— Prefer s-o iei tu. Julia îşi încruntă sprâncenele, ca şi când rochia i-ar fi trezit o amintire urâtă.

Mariah scoase o rochie verde, fermecătoare.

— Îmbracă-te cu asta şi să vedem ce avem de făcut.

Chipul de obicei serios al Juliei se lumină.

— O să-mi placă teribil, Mariah. Atâta timp cât evit

societatea, o să mă distrez de minune!

Mariah mâncase deja şi ieşise din casă în dimineaţa următoare când se trezi Adam, obosit după o noapte cu vise urâte şi somn deloc odihnitor. Era aproape gata cu micul dejun când Randall intră înaintea servitoarei care-l primise.

— Bună dimineaţa, Ash. Mă gândeam să te scot la o partidă de trageri.

Adam clipi.

— Adică trebuie să omor creaturi lipsite de apărare înainte ca măcar să-mi termin micul dejun?

Randall rânji.

— Asta e dovada cea mai convingătoare că eşti încă tu. Pot să iau şi eu nişte şuncă? Fără să mai aştepte răspunsul, se servi singur cu şuncă şi cu pâine prăjită de pe tavă, apoi îşi turnă ceai şi se aşeză în faţa lui Adam. N-am ştiut niciodată dacă vânezi, însă, cum spuneam noaptea trecută, eşti un ţintaş de elită. Mă gândeam să mergem să tragem la ţintă. Să vedem dacă eşti încă bun.

— Iată o întrebare interesantă: abilitatea de ţintaş stă în minte sau în trup? spuse Adam gânditor. Nici nu ştiu cum să ţin o armă.

— Perfect! Dacă lovitura de la cap ţi-a distrus abilităţile, ar trebui să pot să te întrec astăzi.

Randall mai luă o felie de pâine prăjită.

— Tu şi ceilalţi o să petreceţi pe rând timpul cu mine, ca să vedeţi ce amintiri îmi puteţi reda? întrebă sec Adam.

— Nu ţi-a luat mult să-ţi dai seama. Randall înghiţi o bucată de şuncă. Bucătăreasa domnişoarei Clarke chiar e excelentă. Nu e de mirare că nu vrei să pleci.

— Vă întreceţi să vedeţi care dintre voi mă stimulează cel mai bine să-mi amintesc?

— Nu încă, dar e o idee. Randall îşi termină mâncarea şi privi farfuria goală a lui Adam. Eşti gata să-ţi încerci priceperea?

— Se pare că nu am de ales. Să înţeleg că aduci tu arma? Adam se ridică, recunoscând, în sine, că era curios

dacă încă mai avea acelaşi talent.

— Armele sunt specialitatea mea. În timp ce se îndreptau către holul de la intrare, Randall luă carcasa lungă din piele, pentru arme, pe care o lăsase într-un colţ.

Burniţa din zori lăsase loc soarelui slab de primăvară. Adam se întrebă unde era Mariah. Era mai fericit când o ştia pe-aproape. Cu siguranţă, se dusese în sat s-o viziteze pe Julia Bancroft.

— Dincolo de grădini e o zonă în care putem trage de la o distanţă adecvată. Acolo sunt doar câţiva copaci şi în spatele lor e un deal, aşa că gloanţele rătăcite intră în pământ în loc să ajungă unde nu trebuie.

— Deci îţi aduci aminte, chiar dacă nu ştii că-ţi aduci aminte, spuse Randall gânditor.

— Poate. Sau poate e ceva firesc. Adam îl studie pe celălalt bărbat. Înalt, blond şi bine făcut, Randall era imaginea englezului, însă tensiunea lui latentă nu era deloc tipică. Eşti mult mai vesel decât cu o noapte în urmă. Atunci păreai gata să muşti. Care dintre toane e cea firească?

— Cred că muşcatul. Azi sunt în toane bune pentru că, în sfârşit, am conştientizat că, intr-adevăr, eşti viu. Nu am atât de mulţi prieteni, încât să-mi permit să pierd vreunul. Mă aştept să-mi pierd prietenii din armată, însă nu pe cei care trăiesc în lux în Anglia.

— Îmi pare rău că era cât pe ce să te dezamăgesc. Adam îşi dădea seama că alunecau spre acel fel de tachinare obişnuit între vechi prieteni. Interesant. Visul pe care l-am avut, în care te scoteam dintr-o casă din Londra când erai foarte bolnav… Asta chiar s-a întâmplat?

Randall se încruntă.

— Sunt nepotul unui om care nu mă iubeşte prea mult. Nu mă putea omorî direct, dar când m-am întors rănit din Peninsulă, era gata să mă lase să mor, din pricina neglijenţei.

Adam clipi.

— Îmi pare bine că am acţionat. A fost vreo pedeapsă legală?

Celălalt bărbat scutură din cap.

— Cu greu se puteau aduce acuzaţii fără să-şi recunoască el singur fapta, aşa că am lăsat-o baltă. M-am recuperat în Casa Ashton. Asta s-a întâmplat vara trecută. Mi-ai salvat viaţa. Am o datorie considerabilă faţă de tine.

— Cu amnezia mea, aş spune că n-are rost să-ţi faci griji în privinţa datoriilor. Ieşiră din grădinile formale într-un luminiş, în faţa căruia se afla un deal. Iată locul unde mă gândeam să exersăm.

— E perfect.

La dreapta era un platou de piatră de mărimea unei mese, aşa că Randall lăsă jos cutia şi o deschise. În interior se aflau două puşti subţiri, două pistoale şi praf de puşcă.

Adam studie armele.

— Mereu călătoreşti înarmat aşa?

— În călătoriile lungi prin ţară, am şi puşcă, şi pistol. Şi, bineînţeles, cuţit.

— Bineînţeles, spuse Adam sec. Un gentleman şi arsenalul său.

Randall zâmbi şi bătu una dintre puşti.

— Asta e a mea, cealaltă e a lui Masterson. Kirkland a adus unul dintre pistoale. Vrei să vezi cât de mult îţi aminteşti?

Acţionând rapid, ca să nu fie nevoit să gândească prea mult, Adam ridică puşca lui Masterson şi o cântări. O armă frumoasă. Verifică să vadă dacă era curată şi nu fu deloc surprins să o găsească imaculată. Cu câteva mişcări eficiente, încărcă praful de puşcă şi glonţul, apoi căută o ţintă.

— Să vedem cât de bună e puşca asta. Floarea din vârful acelui tufiş.

Încă folosindu-şi instinctul, ridică puşca şi trase. Floarea galbenă explodă în bucăţi.

— Destul de precis, cu toate că a fost cu un milimetru mai la stânga. Lăsă arma jos. Am descoperit că ştiu şi să călăresc. Se pare că muşchii au amintiri separate de cele ale minţii.

— Aşa se pare. Cu siguranţă, nu ţi-ai pierdut abilitatea

de trăgător, remarcă Randall. Nu ştiu sigur dacă ar trebui să fiu fericit sau dezamăgit.

— Fii fericit. Zâmbetele ne fac să ne simţim mai bine, spuse Adam. Dacă îmi aduc bine aminte din conversaţia de noaptea trecută, eşti în stare să mă egalezi. Arată-mi.

Randall îşi încărcă arma. Un corb zbură pe lângă ei când ridică puşca.

— O ţintă în mişcare e o provocare mai mare.

Adam ridică mâna.

— Nu face asta. Pasărea aceea nu ţi-a făcut niciun rău.

Randall lăsă arma jos, mirat.

— Chiar că nu te-ai schimbat în interior. Bine, o să încerc floarea din dreapta, din acelaşi tufiş.

Oftă şi trase.

— Avem nevoie de alt tufiş, spuse Adam, când floarea fu spulberată. Acesta s-a sacrificat destul pentru cauza noastră.

Randall râse.

— Şi asta îţi stă în fire. Bine-ai venit acasă, Adam! Să încercăm şi pistoalele?

CAPITOLUL 23

În cele trei zile de dinaintea plecării la Londra, Mariah abia dacă-l văzu pe Adam. De obicei, era ocupat cu prietenii săi, în timp ce ea îşi petrecea timpul cu Julia, lucrând la haine. Se simţea mai liniştită cu prietena ei decât cu Adam.

Se vedeau doar cât să schimbe vreun mesaj: da, Julia acceptase să o însoţească pe Mariah. Da, Kirkland închiriase două poştalioane în Carlisle şi-i va lua pe toţi marţi de dimineaţă. Nu, nu vor fi probleme dacă Cochrane va administra proprietatea cât timp Mariah era plecată, şi ştia că trebuia să-i scrie la Casa Ashton dacă intervenea ceva foarte important. Administratorul fusese foarte impresionat aflând că va fi invitata unui duce.

Presupunea că Adam i-ar fi spus dacă apăreau schimbări în privinţa memoriei sale pierdute, însă el nu zicea nimic. Cu toate că prietenii lui îi povesteau despre viaţa pe care o dusese, până acum nu reuşise să-şi amintească nimic.

Îşi petrecu ultima seară în bibliotecă, pe care o folosea drept birou şi cameră de lucru. Cosea tivul unei mâneci, când auzi o bătaie uşoară în uşă. Adam intră cu o figură calmă şi rezervată – şi îngrozitor de frumos.

— Îmi pare rău că te întrerup. Stătea în uşă, ca şi când i-ar fi fost teamă să se apropie prea mult. Doream să verific că totul e în ordine pentru plecarea de dimineaţă. Mai ai nevoie de mine pentru ceva?

— Nu, sunt gata imediat ce termin şi împachetez rochia asta. Şi Julia e pregătită. Pare chiar nerăbdătoare să facă această călătorie.

Mariah înnodă aţa şi rupse firul cu dinţii.

— E bine. Se frecă la cap. Părul lui era suficient de lung cât să acopere cicatricea care se vindeca, însă rana încă îl

deranja. Nici nu te-am întrebat dacă îţi doreşti să vii cu mine la Londra. Am vrut să fii şi tu cu mine, ca să nu mă simt atât de singur. Dar dacă preferi să nu faci călătoria, mai ai timp să te răzgândeşti.

Da, îi spusese foarte târziu asta. Înnodă din nou aţa.

— Indiferent ce se întâmplă între noi, vreau să vin la Londra. Trebuie să vorbesc cu avocatul meu, domnul Granger, şi să aflu de ce nu mi-a răspuns la scrisori. Poate că nu are informaţii în plus despre moartea tatălui meu; oricum trebuie să văd ce e cu moştenirea mea.

— Sigur. Poate că o să am cum să te ajut. Pare genul de situaţie în care, dacă eşti duce, eşti de folos. Adam se legăna de pe un picior pe altul, neliniştit şi, evident, nepregătit de plecare. Dorinţa radia din el. Şi, Dumnezeu era martor, şi ea simţea aceeaşi dorinţă.

Exista totuşi un motiv pentru care bărbaţii şi femeile necăsătorite erau ţinuţi la distanţă. Când erau singuri, gândurile necuviincioase veneau mult prea uşor. Se întrebă cum ar fi reacţionat el dacă ea ar fi traversat camera, i-ar fi cuprins trupul zvelt şi musculos şi l-ar fi sărutat.

Bănuia că ar fi dat uitării toate îndoielile şi ar fi sfârşit amândoi pe covorul din bibliotecă. Închise ochii o clipă, copleşită de amintirile senzuale ale momentelor în care făcuseră dragoste.

Nu!

Aducându-şi aminte de vestea pe care trebuia să i-o dea, spuse:

— Poţi sta liniştit măcar într-o privinţă. Azi am aflat că nu sunt însărcinată.

— Slavă Domnului, răsuflă el uşurat, cu o expresie fericită.

Ce bucuros era să se descotorosească de ea! Înfipse acul atât de puternic în tiv, încât îi ajunse până-n deget.

— Nu e nevoie să mă iei la Londra. Prietenii tăi vor avea grijă de tine şi, până atunci, îi vei cunoaşte suficient de bine cât să nu te mai simţi singur. O să merg singură la Londra.

— Prostii. O să fii mult mai în siguranţă în grupul nostru. Şi o să fie şi mai confortabil. Îi aruncă un zâmbet care-i topi toată iritarea. Şi chiar mi-ar plăcea să te am aproape. Cel puţin, îţi datorez ospitalitate, iar cel mult… îţi datorez mult mai mult.

— Prea bine. O să economisesc o groază de bani dacă merg cu tine.

— Urăsc să depind de prietenii mei. Întâi de tine, acum de ceilalţi. Kirkland plăteşte pentru diligenţă, iar Randall şi Masterson discută despre cum să împartă cheltuielile de cazare şi de masă. Vreau să le dau banii înapoi, însă în momentul ăsta n-am nici haine pe mine.

— Am impresia că, în trecut, ai făcut multe pentru prietenii tăi şi că sunt fericiţi să te poată ajuta şi ei acum. Mai împunse o dată cu acul. I-ar încânta să accepţi cu eleganţă ajutorul lor.

El zâmbi, mult mai relaxat.

— Un sfat excelent. O să fac tot posibilul.

Încă o împunsătură.

— Vrei să păstrăm aparenţa în ceea ce priveşte logodna noastră?

— Da, oftă el. Te rog să ai răbdare cu mine, Mariah. Încă ţin la tine. Niciodată n-a fost altfel. Însă… trebuie să înţeleg ce viaţă o să duc, înainte să ştiu ce pot să schimb şi ce trebuie să accept.

Se întrebă dacă vreunul dintre prietenii săi era dispus să-şi recunoască vulnerabilitatea. Poate Masterson. Kirkland… nu era prea sigură. Randall ar fi preferat mai degrabă să se lase sfâşiat de armăsari sălbatici decât să-şi recunoască slăbiciunea.

— Ai dreptate să acţionezi cu grijă. Încerc să-mi imaginez cum e să faci faţă la tot ce ţi s-a aruncat în faţă, însă pot doar să bănuiesc. Îi zâmbi. Să ştii că te descurci admirabil.

El îşi încruntă sprâncenele.

— Mă simt stângaci şi incompetent. Sunt bucuros că nu gândeşti aşa despre mine.

Mariah îşi lăsă mâinile pe materialul pe care-l ţinea în

poală.

— Pierderea memoriei este în egală măsură un dar şi un dezastru. Ai ocazia să fii persoana care simţi că trebuie să fii, fără constrângeri legate de felul în care ai fost crescut sau de ceea ce aşteaptă alţii de la tine. Prietenii tăi cred că te-ai schimbat?

— Masterson a făcut azi o astfel de remarcă, spuse Adam surprins. A zis că par mai puţin rezervat. Mai puţin… mai puţin duce.

— Poate că nu e un lucru rău, dat fiind faptul că ai fost obligat să devii duce la o vârstă atât de fragedă. Ea îşi încruntă sprâncenele. Mă întreb ce-aş fi crezut despre tine dacă ne-am fi întâlnit înainte de accidentul tău. Nu prea am avut de-a face cu lumea bună. Probabil că te-aş fi considerat prea măreţ să vorbesc cu tine. Acum eşti abordabil.

— E bine să fiu abordabil, râse el, însă, asemenea majorităţii bărbaţilor, prefer ca o femeie frumoasă să mă considere strălucitor, frumos sau interesant.

— Toate trei la un loc, spuse ea încet.

Mâna lui rămase pe clanţă, în timp ce se priveau. Dumnezeule, cât îşi dorea să meargă la el!

— O să plec până nu facem ceva ce-o să regretăm amândoi, spuse el încordat.

Ieşi trântind uşa în urma lui.

Mariah îşi muşcă pumnul drept, cuprinsă de o frustrare pură, plină de furie. În cele câteva minute cât vorbiseră, sângele ei se înfierbântase până la punctul de fierbere.O doamnă adevărată n-ar simţi asemenea… asemenea *dorinţă!* Sarah n-ar simţi. Mariah semăna mai mult cu o lăptăreasă desfrânată.

Singura ei consolare era că Adam se simţea exact la fel.

Adam îşi dădu seama că fusese o greşeală să vorbească cu Mariah înainte să meargă la culcare; faptul că o văzuse îl lăsase excitat şi plin de dorinţă. Părea atât de deschisă, de sinceră şi extrem de atrăgătoare. Însă păruse sinceră încă din primul moment în care el deschisese ochii şi o

văzuse aplecată deasupra patului său. Iar judecata lui fusese eronată. Poate că ar trebui să aibă încredere în ea. Însă îi era şi mai clar că nu putea avea încredere în el însuşi.

Când în sfârşit adormi, visele sale fură şi mai tulburătoare – el, un băieţel mic plângând, târât de-acasă. După peisaj se afla, în mod cert, în India, iar sentimentul era de înţeles. Aceea era o amintire pe care ar fi fost mai fericit s-o dea uitării.

Apoi urmă visul şi mai tulburător al unei tinere frumoase pe care o ţinea în braţe. El îi vorbea, iar ea îşi ridică spre el chipul luminos. Era blondă şi cu ochi verzi, englezoaică, dar nu era mama lui. Cu toate că nu avea soţie, era oare posibil să aibă o iubită? Mariah se întrebase dacă semăna cumva cu altă femeie din viaţa lui şi era posibil să aibă dreptate.

Cel mai urât vis fu acela în care intra într-o sală de bal plină de oameni frumoşi, îmbrăcaţi minunat, şi descoperea că era gol, cu fiecare centimetru al pielii sale întunecate expus. Se trezi transpirat, cu tâmplele şi cu inima palpitându-i.

Inspiră, expiră. Inspiră, expiră. După ce se linişti, încercă să vadă totul cu amuzament. Era sigur că aşa ceva nu se întâmplase. Probabil că visul acela fusese stârnit de teama lui de a intra în societatea londoneză, pentru care se simţea atât de nepregătit. S-ar simţi gol şi vulnerabil, indiferent de ce ar fi purtat.

Slavă cerului că-i avea pe prietenii lui! Chiar dacă lipsa amintirilor cu ei îl frustra, aceştia nu dădeau semne că l-ar abandona. O să fie bine apărat.

Şi mai trebuia să mulţumească pentru Mariah. Minciuna ei despre căsătoria lor era o durere adâncă la care nu dorea să se gândească, dar, oricum, era încă persoana pe care o prefera. Mai mult decât oricine, ea îl vedea aşa cum era acum. Se simţea mult mai bine când erau împreună.

Din păcate, el nici măcar nu putea să stea de vorbă cu ea fără să i se întunece minţile de dorinţă şi, cu cât o vedea mai puţin, cu atât tânjea mai mult după ea. Acesta

era alt motiv pentru care nu putea dormi.

Cel puţin, îşi dăduse seama cum să-şi mai domolească dorinţa, chiar dacă era mai puţin satisfăcător decât atunci când fusese cu Mariah. În timp ce se atingea, se întrebă dacă un astfel de comportament era interzis în societatea engleză. Aceasta era o informaţie pe care nu avea nevoie s-o afle.

După trei zile pline, Mariah se simţi uşurată să-l lase pe Adam s-o ajute să urce în „ţopârlanul galben“, cum erau numite poştalioanele. Culoarea galben strălucitor făcea ca trăsurile închiriate să fie foarte simplu de recunoscut. Aceasta era pentru patru pasageri şi era trasă de patru cai. Poştalionul care avea să-i ia pe prietenii lui Adam din Hartley era identic.

Dacă schimbau caii de mai multe ori pe zi, ajungeau în Londra în aproximativ o săptămână. Diligenţa era rapidă, însă poştalionul era mai rapid decât orice alt mijloc detransport. De cele mai multe ori, ea şi tatăl ei călătoreau cu trăsura obişnuită, mai înceată şi mai puţin confortabilă, aşa că poştalionul era un adevărat lux.

Se relaxă în scaunul de piele şi căscă. Dormise puţin cu o noapte în urmă, întrebându-se dacă împachetase toate lucrurile de care avea nevoie şi tânjind după Adam. Annabelle sărise din patul ei în dimineaţa aceea, îi aruncase o privire afectată, apoi fugise în bucătărie. Mariah sperase că pisica îi va ierta absenţa atunci când se va întoarce la Hartley. Însă şi proprietatea, şi pisica aveau să fie pe mâini bune cu doamna Beckett şi cu domnul Cochrane.

Adam era gata să urce, la rândul său, în trăsură, când Bhanu sări entuziasmată înăuntru. Părea pregătită pentru o excursie la Londra. Mariah se aplecă şi o mângâie pe cap.

— Îmi pare rău, însă trebuie să rămâi aici. Gândeşte-te ce dor i-ar fi lui Annabelle de tine.

Adam luă câinele în braţe.

— Cred că va trebui s-o încuiem ca să nu vină după

noi.O voi duce la bucătărie şi n-o să ne observe absenţa.

Nu-i luă mult să o ducă pe Bhanu înăuntru. Apoi se întoarse, iar vizitiul porni poştalionul. Când plecară, privirea lui Adam rămase fixată asupra casei.

— Te gândeşti că nu te vei mai întoarce niciodată? întrebă ea, pe un ton calm.

— Sper să mă întorc, spuse el stânjenit, însă… nu ştiu. Trăsura intră pe poteca ce ducea la drum, iar casa ieşi din raza lui vizuală. O privi pe Mariah. S-au întâmplat atât de multe aici!

— Mă gândesc dacă se va întâmpla ceva care să-ţi readucă amintirile vieţii de dinainte şi care să ţi le şteargă pe cele de după accident, spuse ea gânditoare. Cândva am întâlnit un doctor care se ocupa de răni la cap şi se pare că se poate întâmpla orice.

— Nu-mi imaginez că te-aş putea uita. Privirea lui era intensă.

Ea se răsuci neliniştită sub privirea lui, când trăsura trecu peste un şanţ. Genunchiul ei îl atinse pe-al lui. El îşi ţinu răsuflarea.

— Cred că ar trebui să merg în cealaltă trăsură cea mai mare parte a timpului. Nu te resping. Mai degrabă… contrariul.

— Foarte înţelept, aprobă ea. Desigur, Julia va merge cu mine, însă dacă n-ar fi mers mereu, ar fi existat pericolul să se întâmple *asta.* Se aplecă şi-l prinse de umeri, apoi îi oferi un sărut prin care încerca să-i spună tot ce nu putea fi spus în cuvinte. Că îl iubea, îl dorea, îi părea rău că minţise…

Dacă n-ar fi pretins că sunt soţ şi soţie, ar mai fi devenit atât de apropiaţi? Nu mai avea vreun rost să se întrebe acum.

El oftă şi îi încercui mijlocul cu braţele, sărutând-o la rândul său, cu buze lacome.

— E periculos, spuse el pe un ton răguşit.

— În trăsură nu e loc pentru un comportament neadecvat, remarcă ea cu un râs înecat.

— Crezi că nu? Îşi strânse şi mai mult braţele în jurul ei

şi o ridică, trăgând-o la el în poală, în vreme ce picioarele ei se desfăceau în jurul lui.

Ea rămase şocată de cât de intim erau lipiţi unul de celălalt. Şocată şi excitată. În timp ce mâinile lui o mângâiau pe spate, ea se topea în el, coapsele ei mişcându-se într-un ritm involuntar.

— Ar fi *uşor...* spuse ea încet.

Mişcarea trăsurii amplifica mişcarea lor înnebunitoare. Mâna ei alunecă între ei.

— Uşor, însă nu şi înţelept. Cu răsuflarea tăiată, îi prinse mâna înainte să coboare mai jos. Ce bine că ajungem imediat în Hartley!

— Cerule!

Încercă să se desprindă de el când îi reveni judecata.

El o ţinea în continuare în braţe, continuând s-o mângâie.

— Mai avem câteva minute.

Doar câteva. Se întrebă dacă acela avea să fie ultimul lor sărut. Mai aveau câteva ocazii să rămână singuri în acea călătorie, însă odată ajunşi la Londra era cert că vor apărea multe lucruri noi între ei. Îşi lăsă mâna pe umărul lui gândindu-se la zilele care-i aşteptau.

— Eşti pregătit pentru Londra?

— Cât de pregătit pot. Îi cuprinse umerii. Le-am cerut celorlalţi să nu vorbească despre amnezia mea. Prietenii mei apropiaţi şi familia trebuie să ştie, dar aş prefera ca slăbiciunea mea să nu fie pe buzele tuturor în societatea londoneză.

— Nu e o slăbiciune, e o rană.

— E o slăbiciune că toată lumea ştie mai multe despre viaţa mea decât mine.

— Eşti duce, spuse ea. Stârpeşte-i pe toţi.

— Eşti o obrăznicătură răutăcioasă, râse el surprins. Braţele lui se strânseră în jurul ei. Cum este posibil ca ceva rău să-ţi dea o senzaţie atât de plăcută?

— Pentru că tu cântăreşti cu două balanţe diferite. Îl mângâie pe piept. Sentimentele… sunt sentimente. Gustul, atingerea, emoţia, nerăbdarea–sunt lucruri ale inimii.

Binele şi răul sunt chestii diferite. Implică moralitatea, înţelepciunea, dreptatea – lucruri ale minţii. Oftă. De obicei, nu prea se pun de acord.

— Înţelepciunea e ceva ce ai din plin. Sper că în Londra voi ucide balaurii minţii mele. Apoi vom vedea ce va mai fi. Îi mângâie tandru obrazul cu dosul palmei, apoi o ridică – deloc uşor, din moment ce el stătea jos – şi o aşează din nou pe scaunul ei. Pari foarte sfioasă.

— E specialitatea mea.

Îşi împreună mâinile înmănuşate. Cu sfială.

Câteva minute mai târziu, traseră în faţă la Bull and Anchor. Celălalt poştalion aştepta, în vreme ce prietenii lui Adam rămăseseră la aer cât puteau de mult. Bărbaţii urcară şi se îndreptară spre casa Juliei, care era în drum spre ieşirea din oraş.

Mariah se dădu jos din trăsură şi merse spre casă alături de Adam. Julia deschise uşa, cu boneta pe cap şi gata de plecare. Şi bagajul ei, la fel ca al lui Mariah, conţinea doar o valiză mică şi o cutie de carton. Adam dădu să-i ia valiza.

— O să duc eu asta.

Julia îi aruncă o privire mirată.

— Nu ştiam că ducii cară valize.

— Sunt sigur că aroganţa mea va creşte pe măsură ce am să mă apropii de Londra, spuse el pe un ton serios. Însă acum prefer să mă fac util.

Se întoarse şi se îndreptă spre trăsuri.

Mariah aşteptă până când Julia încuie uşa.

— Ai îndoieli?

— Chiar foarte mari, spuse Julia sec, în timp ce mergeau spre poştalion. Însă… mă bucur că merg. Trebuie să văd pe cineva înainte să fie prea târziu.

— Ne vom avea una pe cealaltă pentru sprijin. Bănuiesc că vom avea nevoie.

Când ajunseră la poştalion, Adam le-o prezentă pe Julia prietenilor săi, care coborâseră să o întâmpine. Masterson era vesel ca de obicei, iar Kiricland, de o politeţe impecabilă, însă Randall se încruntă şi-i aruncă Juliei o privire care ar fi făcut să îngheţe şi mustăţile unui bursuc.

— Sunt încântat să vă cunosc, doamnă Bancroft, spuse el cu răceală.

— Plăcerea e de partea mea, răspunse Julia fără să clipească. Îl lăsă pe Adam s-o ajute să urce, iar Mariah o urmă. Pentru Mariah, Adam avu o strângere specială de mână, apoi se întoarse şi le spuse prietenilor săi că nu avea de gând să fie atât de egoist, încât să păstreze două doamne frumoase doar pentru el şi-i întrebă cine dorea să aibă şansa de a călători cu ele.

— Ce-a fost asta? întrebă Mariah în şoaptă, în timp ce bărbaţii discutau cum să se aşeze. Îl cunoşti pe Randall?

Julia scutură din cap.

— Nu l-am întâlnit niciodată. E clar că m-a displăcut instantaneu.

Mariah chicoti.

— Randall nu are o părere prea bună despre femei. E convins că eu vreau avere şi că încerc să-l prind pe Adam în capcana căsătoriei.

— Dar habar n-aveai cine era Adam când l-ai găsit.

— Randall nu e genul de bărbat care să lase realitatea să intervină într-un mârâit pe cinste.

Zâmbiră. Masterson deschise uşa şi urcă alături de ele.

— Eu sunt norocosul care a câştigat compania a două doamne fermecătoare.

Mariah râse.

— Ar fi trebuit s-o lăsăm pe Bhanu să vină să ne contrabalanseze farmecul. Totuşi, să fiu sinceră, mi se pare frumoasă.

— Dacă poţi să iubeşti un câine urât suficient de mult încât să-l vezi frumos, atunci n-ar trebui să te iroseşti căsătorindu-te cu un bărbat frumos ca Ash, spuse Masterson prompt. Mai bine te-ai alia cu unul ca mine, care are nevoie de darul tău de a ignora realitatea.

Preţ de o clipă văzu în privirea lui ceva ce o făcu să creadă că vorbea pe jumătate serios, însă acea clipă trecu repede.

— Când ajungem la Londra vom fi deja sătui unul de altul, spuse ea.

— Şi zgâriaţi, şi înţepeniţi, şi obosiţi de-atâta drum, adăugă Julia.

— Cel puţin, o să ne simţim incomozi la viteză mare, spuse Masterson.

Râseră cu toţii. Era un mod bun de-a începe o călătorie.

CAPITOLUL 24

Adam crezuse despre Casa Ashton că era o casă mare, de oraş. Nu un conac de sine stătător din centrul Londrei, înconjurat de grădini şi de un zid înalt de piatră acoperit cu ţepi formidabili.

— Dumnezeule mare, spuse el când traseră în faţa porţilor de fier. E mai mult decât mă aşteptam.

— Nu ţi-am spus că e cea mai mare casă particulară din Londra? întrebă Kirkland, care coborâse pe cealaltă parte din poştalion. Chiar e frumoasă. Prietenii tăi au loc destul, astfel că uneori seamănă cu un hotel minunat.

— Eu stau mereu la Casa Ashton când sunt în Londra. De fapt mi-ai dat chiar una dintre camerele tale, spuse Randall. Încă eşti de acord cu asta?

— Desigur. Adam cercetă cu privirea casa uriaşă. Locul acesta e atât de mare, încât ar putea să treacă zile întregi fără să te văd.

Călătoria decursese cât de bine speraseră – schimbaseră cai de nenumărate ori şi căzuseră o singură dată în noroi, în timpul unei furtuni îngrozitoare. Trăseseră la hanuri bune, optând, de obicei, pentru trei camere; femeile împărţeau o cameră, iar bărbaţii – pe celelalte, însă zilele în trăsură îi lăsaseră lui Adam prea mult timp de gândire.

Era sigur că va face faţă Londrei şi pretenţiilor ei, dar faptul că cineva încercase să-l ucidă nu era prea încântător. Chiar dacă nu deschiseseră niciodată subiectul, era conştient că prietenii săi fuseseră cu ochii-n patru şi scrutaseră împrejurimile. Pentru că Masterson scrisese deja să fie trimisă la Casa Ashton şi la verii săi vestea că se întorceau, nu era imposibil ca un asasin hotărât să le ghicească traseul. Alt motiv bun să nu călătorească în acelaşi poştalion cu Mariah. Dacă ar fi fost împuşcat,

măcar ea rămânea teafără.

Însă asta însemnase că aproape nu se văzuseră deloc. Absenţa ei îl durea ca un dinte lipsă. Singurele dăţi când o vedea erau atunci când toţi şase din grup luau cina în saloanele private ale diverselor hanuri. În timpul zilelor lungi, Mariah rămăsese liniştită, fără să se plângă de nimic.

Julia Bancroft fusese un călător la fel de docil. Chiar dacă era tăcută, prezenţa ei era liniştitoare. Toţi o plăceau, mai puţin Randall, care devenea ţâfnos de câte ori era ea în preajmă. El nu călătorise niciodată în poştalionul femeilor. Şi pentru că Masterson şi Kirkland conduceau conversaţia, cinele lor fuseseră plăcute.

După masă, doamnele se retrăgeau în cameră. Adam nu mai fusese singur cu Mariah de la drumul cu trăsura de la Conacul Hartley spre sat. Cu siguranţă, această casă imensă le va oferi o oarecare intimitate. Nu că ar fi vrut s-o devoreze – de fapt voia, însă n-ar fi făcut-o –, dar i-ar fi plăcut să stea şi să bea ceai cu ea şi, poate, să o ţină de mână. Să se relaxeze alături de ea, aşa cum nu putea cu altcineva.

Un portar în livrea, în vârstă şi, totuşi, cu ochi ageri, ieşi să inspecteze cele două poştalioane galbene pline de noroi. Cel care conducea trăsura lui Adam anunţă pe un ton afectat:

— Ducele de Ashton şi prietenii săi.

Probabil că portarul fusese informat că Adam supravieţuise, însă nedumerirea mai zăbovi pe chipul său preţ de o clipă, în timp ce aruncă o privire în poştalion, ca să se convingă de identitatea lui Adam.

— Bine-aţi venit acasă, Înălţimea Voastră.

Făcu o plecăciune adâncă şi deschise poarta.

— Ne-am întors pe tărâmul servitorilor agitaţi şi al obligaţiilor sociale, spuse Randall, în timp ce treceau pe sub arcada de pe alee.

— N-ai decât să te plângi, i-o întoarse Kirkland, însă eu mă bucur că ne vom schimba hainele şi că mă va îmbrăca valetul. Lăsă privirea în jos, la haina verde-închis şi la

pantalonii galbeni, care păreau destul de tociţi.O să-i spun lui Jones să ardă hainele de pe mine. Totuşi, recunosc că o călătorie grea te face să apreciezi confortul civilizaţiei.

— Retragerea la Corunna e o călătorie grea, spuse Randall sec. O călătorie în Scoţia e cel mult obositoare. În orice caz, recunosc că a fost o pedeapsă să împart camera cu tine şi cu Masterson săptămâni întregi.

Adam şi Kirkland izbucniră în râs, iar poştalionul opri la scară. Un lacheu tânăr, cu păr pudrat, ieşi în grabă, cu faţa strălucind de nerăbdare.

— Sunt curios cât de mare va fi comitetul de primire, spuse Adam, apoi deschise uşa trăsurii şi păşi afară.

Randall zâmbi.

— Mare. Chiar dacă nimeni nu ştie ora exactă a sosirii tale, toate cercurile la modă din Londra vor afla şi jumătate dintre ei vor veni în vizită, să vadă cu ochii lor că eşti viu.

— Asta ca să nu mai vorbim de cei din casă, adăugă Kirkland.

A doua trăsură se opri în spatele celei dintâi, iar lacheul le ajută pe Julia şi pe Mariah să coboare, urmate de Masterson. Adam îi oferi braţul lui Mariah.

— Intrăm în cuşca leului?

Ochii ei zâmbiră liniştitor, apoi se prinse cu mâna de cotul lui.

— După dumneavoastră, Înălţime.

Era pentru prima dată când se atingeau după Hartley. Efectul era… energizant.

În ciuda îngrijorării din timpul călătoriei, acum se trezi nerăbdător să intre în această viaţă a lui. Cu siguranţă, aici va recupera ceea ce pierduse.

Grupul intră intr-un hol imens, înalt de trei etaje. Era plin de servitori. Zeci de servitori.

Când apăru alături de Mariah, se creă un adevărat val, şi toţi făcură o plecăciune. Oriunde privea, vedea doar zâmbete. Aceşti oameni pe care nu-i recunoştea se bucurau sincer să-l vadă viu. Observă câteva servitoare frumoase, pe care spera să fi fost suficient de gentleman

să nu le agreseze.

Trei servitori în vârstă se apropiară de el. Femeia trebuie că era menajera, îmbrăcată impecabil şi inspirând încredere. Bărbatul din dreapta ei era un majordom în haine la fel de impecabile. Prietenii lui Adam îi prezentaseră servitorii seniori, aşa că ştia că cei doi erau domnul şi doamna Holmes. Era ciudat că-şi amintea cum se conduce o casă mare, însă nu-şi amintea de propria viaţă personală.

Celălalt bărbat era… foarte diferit. Deşi foarte bine îmbrăcat, avea constituţia solidă şi chipul cu cicatrice al unui bătăuş de stradă.

— Cel din dreapta e Wharf, valetul tău, murmură Randall. Ar fi trebuit să-ţi spun mai multe despre el.

Prea târziu. Cei trei se apropiară de el şi ziseră la unison:

— Bine aţi venit acasă, Înălţime.

Se întrebă dacă exersaseră.

— E bine să fiu din nou aici, spuse el. Cred că pe prietenii mei îi cunoaşteţi, însă nu şi pe domnişoara Clarke şi doamna Bancroft. Vor sta la Casa Ashton. Vă rog să aveţi grijă de ele.

— Desigur, Înălţime. Doamna Holmes părea căzută pe gânduri. Apartamentul albastru are două dormitoare legate printr-un salon. Sunteţi mulţumite?

— Bineînţeles, murmură Mariah.

Julia dădu aprobator din cap. Amândouă aveau pe chip o expresie de acceptare liniştită, ca şi când ar fi locuit de obicei în reşedinţe ducale. El fu foarte amuzat, însă nu-i plăcea să-şi aducă aminte ce actriţă bună era Mariah.

— Domnule Randall, camerele dumneavoastră obişnuite sunt pregătite. Privirea menajerei se întoarse către Adam. Înălţime, dacă sunteţi de acord, prânzul va fi servit într-o oră, aşa că vă rămâne tuturor timp să vă mai reveniţi.

Pentru că luase micul dejun în zori, lui Adam îi era foame şi presupunea că şi prietenilor lui, la fel. Masterson şi Kirkland plănuiseră să meargă la casele lor din Londra, însă le datora măcar o masă acum, că avea din nou

resurse.

— E perfect, doamnă Holmes. Masterson, Kirkland, rămâneţi?

— Aş fi fericit să-mi petrec următoarea oră în bibliotecă la tine, cu un teanc de ziare şi un pahar de vin de Xeres, spuse Kirkland. Nu mă mişc de-aici!

Masterson râse.

— Vin şi eu.

Şirurile de servitori se dispersară, prietenii lui Adam fiind conduşi în direcţii diferite.

— Trebuie să-mi schimb hainele, spuse Adam, întorcându-se către valetul său. Mă conduci în camerele mele?

— Desigur, domnule.

Până acum, totul mergea bine. În timp ce-l urma pe Wharf pe scări, Adam se întrebă ce va aduce după-amiaza.

Mariah o lăsă pe servitoare să-i despacheteze rochiile şi deschise uşa care ducea în salon. Julia era deja acolo, lăsând o altă servitoare să-i despacheteze bagajul. După ce închise uşa ca să rămână singure, Mariah exclamă:

— Ai mai văzut asemenea loc, Julia? Te gândeşti că ducii sunt bogaţi, însă casa asta ar face de ruşine şi casa Carlton!

— Casa Carlton e mai mare, dar mai puţin primitoare, cel puţin din ce-am văzut eu.

Julia traversă camera şi privi pe fereastră, spre grădini.

Mariah se holbă la ea.

— Ai fost la Casa Carlton?

— Cu mulţi ani în urmă. Însă nu e vreun privilegiu, spuse Julia zâmbind. Pentru toţi aristocraţii care sunt invitaţi la prinţul regent există zeci de servitori, muncitori şi spălătorese.

Mariah se îndoia că Julia vizitase reşedinţa regală ca spălătoreasă, însă abandonă subiectul.

— Abia aştept să mă plimb cu tine prin oraş. Dar, înainte de toate, trebuie să dau de avocatul meu şi să-i fac o vizită.

Julia se aşează pe unul dintre scaunele îmbrăcate în

mătase.

— Amândouă avem treburi de făcut, însă sunt sigură că ne va rămâne timp şi de plimbări.

— Judecând după expresia pe care-o ai acum, spuse Mariah încet, văzând chipul încordat al Juliei, treaba ta va fi dificilă. Dacă te ajută cu ceva, te însoţesc cu plăcere.

Julia scutură din cap, şi expresia ei se mai linişti.

— Nu e nevoie. Sunt tristă, însă e o tristeţe foarte obişnuită. O voi vizita pe bunica mea. E bătrână şi fragilă şi, probabil, e ultima mea şansă s-o văd. A trăit o viaţă lungă şi frumoasă, iar asta mă face să accept mai uşor că, în curând, nu va mai fi. Însă vreau s-o văd, şi asta nu s-ar fi întâmplat dacă nu m-ai fi convins tu să vin la Londra.Îţi mulţumesc.

— Beneficiul e reciproc.

Mariah se aşează pe canapeaua elegantă din faţa Juliei şi admiră modelele elaborate şi tablourile frumoase. Acest salon şi dormitorul ei erau cele mai frumoase locuri în care stătuse vreodată.

Când văzuse Casa Ashton, îşi dăduse seama cât de mare era prăpastia dintre ea şi Adam.

De netrecut.

CAPITOLUL 25

— Ţi s-a spus că rana pe care o am la cap mi-a afectat memoria? întrebă Adam când Wharf deschise uşa apartamentului ducal. După ce valetul dădu aprobator din cap, Adam continuă: îmi amintesc foarte puţin din viaţa mea anterioară. Asta te include şi pe tine. Ochii lui străluciră distraţi. Acesta ar fi momentul ideal să-mi spui că ţi-am promis o mărire de salariu.

— Nu, domnule! Wharf păru şocat, în timp ce închidea uşa care dădea pe coridor. Intrară într-un salon spaţios, din care se deschideau mai multe uşi. Deja sunt plătit foarte generos.

Iar bărbatul era prea sincer ca să fie amuzat de ideea că poate profita de slăbiciunea stăpânului său. Asta spunea multe despre el.

— Sper că în curând îmi voi recăpăta amintirile, însă acum aş prefera să nu circule poveşti despre slăbiciunea mea. Îmi va fi imposibil să păstrez în totalitate un asemenea secret, dar, cu cât se ştie mai puţin, cu atât mai bine. Şi pentru că tu ai fi o sursă principală pentru asemenea informaţii, sper că vei fi discret.

Wharf păru şi mai şocat.

— Niciodată, în viaţa mea, n-am vorbit despre treburile personale ale Înălţimii Voastre. Şi, cu siguranţă, n-o voi face nici acum.

Din ce în ce mai bine.

— Nu prea te încadrezi în imaginea obişnuită a unui valet. Cum ai ajuns în slujba mea? Care e povestea ta?

Wharf căpătă o expresie tristă.

— M-am născut în cartierul de est. Tatăl meu era docher. A murit când a căzut pe el un butoi de vin de Xeres. Mama era spălătoreasă şi nu ne putea întreţine pe

toţi, aşa că m-am înrolat în armată când am părut suficient de mare. I-am dat mamei solda, ca să aibă grijă de cei mici.

Acum îşi explica accentul lui londonez. Adam traversă salonul şi deschise uşa către un dormitor în care se afla un pat mare cu baldachin, înconjurat de perdele grele de brocart argintiu.

— Şi câţi ani aveai de fapt?

— Treisprezece. Eram, totuşi, mare pentru vârsta mea. Unii care se înrolează sunt sfrijiţi, dar eu păream destul de dezvoltat ca să trec.

Adam se plimbă prin dormitor, urmat de Wharf. Altă uşă se deschise către o garderobă plină de cămăşi, de pantaloni şi de haine ce atârnau pe cuiere proiectate special. Cizmele, pălăriile şi alte accesorii bărbăteşti erau aşezate frumos pe rafturi.

— Dumnezeule, chiar port toate aceste haine?

— Înălţimea Voastră e renumit pentru hainele impecabile, nici prea ţipătoare, nici prea conservatoare, spuse valetul cu mândrie.

— Presupun că o mare parte din acest renume ţi se datorează.

Adam pipăi o cămaşă frumoasă de bumbac, una dintre multele care atârnau pe umeraşele de lemn de mărimea umerilor unui bărbat. O uşă din spatele camerei ducea în dormitorul foarte ordonat al lui Wharf, care avea ieşire separată spre coridor.

— Şi cum ai ajuns să fii valetul meu?

— Am fost declarat inapt pentru armată după ce am fost rănit şi m-am întors cu tifos exantematic. Eu şi colegul meu, Reg, am fost trimişi acasă să ne vindecăm – dacă mai puteam, explică Wharf. Când ne-am întors la Londra, am fost atacaţi de o bandă de cuţitari beţi. Amândoi eram deja bătuţi destul de rău când a apărut maiorul Randall şi i-a alungat.

— De unul singur? întrebă Adam. Câţi erau?

— Eu şi Reg am doborât patru, însă mai rămăseseră patru. Wharf îl privi cu tristeţe. Dacă am fi fost în formă, eu şi Reg le-am fi putut veni de hac, însă nu şi în situaţia în

care eram noi. Şi totuşi a fost o plăcere rară să-l vedem pe maior în acţiune.

— S-agândit că foştii soldaţi n-ar trebui să moară de foame pe străzi, aşa că ne-a adus pe amândoi la dumneavoastră şi v-a întrebat dacă ne puteţi da ceva de lucru. Eu aş fi fost fericit şi să frec podeaua de la bucătărie, ca o spălătoreasă, atâta timp cât primeam ceva de mâncare şi eram înapoi în Anglia, însă aţi făcut mai mult de-atât. L-aţi trimis pe Reg la grajduri, pentru că se pricepe la cai. Mi-aţi spus că aveţi nevoie de un valet nou şi m-aţi întrebat dacă aş vrea să fiu eu. Când am spus da, aţi angajat un valet de la o agenţie să mă înveţe cum să întreţin garderoba unui gentleman.

Poate că Adam simţise dintotdeauna că trebuia să pună preţ mai mult pe loialitate decât pe acreditări.

— Probabil că te-am plăcut, din moment ce te-am instruit pentru slujbă.

— Asta şi faptul că, deşi eram pe jumătate flămând şi cu o constituţie de bătăuş, hainele mele arătau bine, spuse Wharf sec. Nu sunt făcut să fiu la modă, aşa că e o plăcere aparte să fiu valetul dumneavoastră.

Măsură hainele lui Adam cu privirea.

— Ce purtaţi acum nu e tocmai rău, însă nu se ridică la standardele dumneavoastră obişnuite.

Adam se întoarse şi îşi privi valetul în ochi.

— Ce fel de relaţie aveam? Nu te-am luat cu mine în Scoţia. De ce?

Chipul lui Wharf se crispă.

— Mama mea era pe moarte şi mi-aţi dat voie să rămân în Londra cu ea. A murit chiar înainte să aflu vestea accidentului dumneavoastră.

— Condoleanţe pentru pierderea ta, spuse Adam încet. Aş fi fost o brută dacă ţi-aş fi cerut să pleci într-o asemenea situaţie.

— Cei mai mulţi lorzi nu s-ar fi gândit decât la ce e mai convenabil pentru ei, spuse Wharf direct. Atunci v-am fost recunoscător că nu aţi insistat să vin, însă poate că, dacă aş fi fost cu dumneavoastră pe *Enterprise,* n-aţi mai fi fost

rănit atât de grav.

— Sau poate că ai fi murit. Nu mai are rost să vorbim despre trecut. Adam studie chipul cu cicatrice al valetului său. Pare că avem o relaţie… mai puţin formală decât e de obicei una dintre un gentleman şi valetul lui.

— Mereu mi-am ştiut locul, domnule, spuse Wharf, alegându-și cu grijă vorbele. Şi sper că nu am întrecut niciodată limitele. Sunteţi cel mai ales gentleman din Londra şi nu spun asta doar pentru că lucrez pentru dumneavoastră. Însă… şi eu, şi dumneavoastră suntem destul de diferiţi de restul. Cred că asta influenţează mult felul în care ne purtăm unul cu celălalt.

— Presupun că diferenţa constă în sângele meu hindus. Adam examină raftul cu haine minunat croite, în culorile întunecate ale curcubeului. Pe tine ce te face diferit? Faptul că nu eşti suficient de ales pentru o asemenea slujbă?

Wharf roşi imediat, cu chipul plin de tristeţe.

— Şi asta, însă… eu… eu… ar trebui să vă spun înainte ca cineva să vă tragă deoparte şi să mă acuze că am o relaţie… nenaturală cu Reg.

Relaţie nenaturală? Asta însemna, probabil, ceva sexual. Undeva în adâncul minţii sale, Adam îşi aminti că aşa ceva era considerat un păcat capital. Nu e de mirare că Wharf părea atât de supărat când menţionase acest lucru.

— Şi ai?

— Da, domnule. Vocea lui Wharf coborâse la nivel de şoaptă. Putem să plecăm, dacă nu sunteţi de acord cu asta.

Faptul că aveau o „relaţie nenaturală” putea explica de ce Wharf şi prietenul său fuseseră atacaţi de nişte bărbaţi furioşi. Adam se întreba ce anume făceau cei doi bărbaţi împreună, însă nu era momentul să se gândească la aşa ceva.

— Ştiam asta şi înainte?

Valetul aprobă din cap.

— Presupun că informaţia asta nu m-a deranjat?

Wharf scutură din cap în semn că nu.

— Atunci nu văd de ce m-ar deranja acum. Se întoarse

înapoi spre haine. Îmi alegi un costum care să meargă pentru prânz? Eu sunt copleşit de-atâtea opţiuni. Se privi. Costumul de pe mine e împrumutat. Trebuie curăţat şi reparat pentru a fi returnat.

— Prea bine, Înălţime.

În vocea lui Wharf se simţea uşurarea.

Adam părăsi garderoba şi încercă altă uşă. Aceasta era însă încuiată. Se încruntă.

— De ce nu pot intra aici?

— Această cameră e… un birou personal al dumneavoastră. De-asta îl ţineţi încuiat.

— Şi ştii unde e cheia?

Valetul făcu un semn că da.

— Din când în când, fac eu curăţenie, pentru că nu doriţi să intre servitoarele aici. Se îndreptă spre un birou elegant, cu modele complicate, apoi trase un sertar şi scoase o cheie de sub el. Aici ţineţi cheia.

Adam examină compartimentul secret construit cu grijă.

— Se pare că am vorbit serios când am zis că nu vreau să intre nimeni.

— Foarte serios. Wharf îi dădu cheia. Eu o să pregătesc un rând de haine pentru prânz cât timp sunteţi înăuntru.

Fericit că valetul îi oferea intimitate, Adam descuie, întrebându-se ce secret ascundea acolo vechea sa personalitate. Intră în încăpere şi se trezi într-un altar hindus. Aerul era parfumat, iar lumina intra pe ferestrele înalte de deasupra micilor altare pe care se aflau statui de zeităţi minunat sculptate şi pictate. Materiale bogat colorate coborau din centrul tavanului şi acopereau pereţii, făcând ca acea cameră să semene mai mult cu un cort exotic. Lămpile de alamă se potriveau cu cele din visul său.

Vizavi de uşă se afla acelaşi zeu cu cap de elefant. *Ganesha.* Acum îşi amintea cu uşurinţă numele şi atributele fiecăruia. Ganesha era un zeu popular, stăpânul începuturilor şi cel care îndepărta obstacolele. Patronul artelor, ştiinţei şi înţelepciunii. Pe altarul său se afla un buchet mic de flori, atât de uscate, încât nu-şi dădea

seama ce soi erau.

Adam ridică buchetul, iar petalele căzură pe podea. Dacă Wharf intra aici doar ca să cureţe, înseamnă că acele flori fuseseră lăsate de Adam ca ofrandă înainte să călătorească în Scoţia. Pentru ce anume se rugase? Pentru succesul ambarcaţiunii sale sau pentru ceva mai puţin clar?

Acest spaţiu era foarte liniştit, ca o grădină de meditaţie, însă mai mult decât atât. Se întoarse la dreapta şi o recunoscu pe Lakshmi, consoarta lui Vishnu şi zeiţa frumuseţii, a dragostei şi a prosperităţii. Ca Afrodita sau Venus. Lakshmi era esenţa feminităţii, sărbătorită în timpul festivalului luminilor, Diwali. Mariah nu semăna deloc cu această zeitate cu păr negru, însă avea aceeaşi esenţă profund feminină.

Mai erau şi altare pentru Shiva Distrugătorul, zeul dansator al distrugerii şi al renaşterii, şi pentru Vishnu, fiinţa supremă care stătea deasupra tuturor. Zeii din visele lui. Străbătut de o senzaţie puternică de întoarcere acasă, mai puternică decât atunci când intrase în Casa Ashton, Adam se învârti în cerc, covorul moale şi gros estompând zgomotul paşilor săi.

Acea cameră era secretul lui, partea hindusă din el însuşi. Când fusese luat cu forţa de lângă mama sa şi dus în Anglia, să fie instruit pentru a deveni moştenitor, îşi dăduse seama din instinct că, pentru a-şi păstra mintea întreagă, trebuia să pară englez. Nu avea cum să renunţe la pielea lui întunecată, însă putea vorbi ca un lord, se putea îmbrăca precum un lord, putea efectua activităţile unui lord. De aici şi hainele acelea frumoase din camera alăturată.

Oare îi mai văzuse cineva altarul în afară de Wharf? Nu. Adam ştiu imediat că nici măcar prietenii care lăsaseră totul şi veniseră până în Scoţia să-i caute trupul nu ştiau de acest sanctuar ascuns. Nu încredinţase nimănui această parte din sine însuşi, cu excepţia valetului, care avea motivele sale să-şi ţină gura.

Luptându-se cu gânduri pe care nu prea şi le putea

limpezi, îşi trecu vârfurile degetelor de-a lungul roţii de foc din bronz în care se afla Shiva dansând. Era o legătură profundă şi complicată între amnezia lui şi felul în care îşi ascunsese natura interioară. Însă nu ştia prea sigur cum să redevină întreg.

Îşi amintea cum mergea la biserică împreună cu Mariah în Hartley şi că percepea slujbele ca fiind ceva firesc şi înălţător, nu ca încăperea asta. Ieşi din altar şi încuie uşa în urma lui. Wharf era în garderobă, periind o haină albastru-închis care nu prea avea nevoie de o asemenea atenţie.

— Wharf, mă consideram creştin?

Valetul îl privi în ochi.

— Cândva mi-aţi spus că eraţi şi creştin, şi hindus în egală măsură, însă eraţi sigur că cei mai mulţi n-ar putea înţelege asta.

Adam râse surprins.

— Probabil că nu. Cel mai bine e să continui să păstrez asta pentru mine. Doar tu ştii despre… templul meu privat?

— Cred că da, domnule.

Privirile lor se întâlniră o clipă, apoi Adam se uită în altă parte. Fiecare avea secretele lui şi le respecta pe ale celuilalt.

— Să înţeleg că voi purta haina aceea când mă voi întâlni din nou cu oaspeţii mei?

— Da, domnule. V-am scos şi celelalte haine. Am ales tot haine de dimineaţă, din moment ce prietenii dumneavoastră nu au avut oportunitatea să se schimbe de hainele de călătorie.

În câteva minute, Adam era îmbrăcat ca un veritabil duce de Ashton, cu haină, vestă şi pantaloni croite impecabil. Trebuia să recunoască faptul că acea croială minunată avea un efect impresionant. Cizmele înalte străluceau şi-şi dădu seama că încă mai ştia cum să lege corespunzător o cravată. Simţind că se cunoştea mai bine pe sine însuşi decât la sosire, întrebă:

— Cum îmi găsesc oaspeţii?

— O să vă conduc eu, domnule. E destul de greu până vă obişnuiţi cu această casă.

Cu ajutorul lui Wharf, Adam ajunse în micul salon în care se servea masa în acelaşi timp cu ceilalţi oaspeţi ai săi. Mariah râdea de ceva ce spunea Julia şi arăta atât de fermecător, încât inima i se strânse ca un pumn.

Fusese supărat din cauza falsei ei pretenţii că erau căsătoriţi, însă acest altar hindus ascuns dovedea că nici el nu fusese mai puţin mincinos. Încă era prea devreme să ia o hotărâre finală – mai avea de redescoperit multe părţi din el însuşi. Însă era gata să accepte că dorea să fie întotdeauna cu ea. Aruncându-i un zâmbet, o luă de braţ.

— Mergem să vedem ce ne-au pregătit bucătarii din Casa Ashton?

— Cu siguranţă că totul va fi minunat, murmură ea cu ochii strălucind când îi văzu expresia.

— Mâncarea va fi excelentă. Ai cel mai bun bucătar din Londra, Ash. Kirkland îi oferi braţul Juliei. Răsplata noastră pentru toate cinele de pe drum.

Majordomul Holmes îi surprinse privirea lui Adam, apoi aruncă o ocheadă către capătul mesei, ca să-i indice unde să se aşeze. Trase scaunul din dreapta lui pentru Mariah, spunând încet:

— Mai târziu trebuie să vorbim. Vreau să-ţi arăt ceva.

Îi va dezvălui altarul lui ascuns, pentru că, dacă aveau un viitor împreună, ea trebuia să înţeleagă şi să accepte şi acea parte din el însuşi pe care o îngropase. Însă nu anticipase o problemă. Mariah era la fel de tolerantă pe cât era de frumoasă. Privirile lor se întâlniră o clipă, iar zâmbetul ei spunea că recunoştea ceea ce el nu putea rosti în cuvinte în public.

Adam era gata să se aşeze la locul său, când trei oameni intrară în salon. Unul dintre ei era lacheul care-i primise mai devreme. Odată cu el intrară un bărbat blond bine îmbrăcat, aproximativ de vârsta lui Adam, şi o femeie frumoasă de vârstă mijlocie. Adam privi în ochii verzi ai tânărului. Nu erau la fel de închişi la culoare ca ai lui, însă clar erau verzi. Oare era…?

— Doamna şi domnul Lawford, anunţă lacheul, aproape fără suflare.

Vărul şi mătuşa lui Adam – cele mai apropiate rude pe care le avea. Pe chipul tânărului înflori un zâmbet.

— Ashton, chiar tu eşti!

Se repezi şi-i luă mâna lui Adam. Sunt vărul tău, Hal, apuse el, cu răsuflarea tăiată.

— Nu eram sigur, spuse Adam, la fel de încet. Îţi mulţumesc pentru confirmare. Dădu mâna cu Hal şi îşi spuse că îi vărul său părea sincer fericit să-l vadă viu.

Bineînţeles, Hal primise deja vestea, aşa că avusese timp să-şi pregătească reacţia. Dacă minţea în privinţa bucuriei lui, atunci era un actor bun. Ca să-l încerce, Adam spuse:

— Nu eşti supărat că nu mai eşti moştenitor?

Hal făcu o faţă îndureratăă.

— Da, mi-ar plăcea titlul, însă e mult prea curând. Prefer încă vreo câteva decenii fără griji, după care să-l moştenesc pe motiv că tu ai doar fete. E un gând mult prea plăcut. Strânsoarea lui era puternică.

Mama lui Hal era înaltă şi bine îmbrăcată, cu o urmă de argintiu în părul blond.

— Dragul meu băiat! Nu pot să-ţi spun ce surpriză minunată a fost să aflu că trăieşti. Îşi întinse obrazul să fie sărutată, însă ochii ei albaştri trădau prea puţină căldură. Hal a insistat să venim chiar în clipa în care a aflat că te-ai întors acasă.

Bucuros că i se spusese numele ei, răspunse:

— E bine să fiu iar acasă, mătuşă Georgiana. Sper că rămâneţi la prânz.

Cum ea consimţi, îi spuse lacheului să mai pună două tacâmuri la masă.Când servitorul dispăru şi rămaseră doar familia şi prietenii, adăugă:

— Aţi auzit că am probleme de memorie. Nu îmi aduceam aminte cât de frumoasă e mătuşa mea.

Privirea ei se îmbună după acest compliment.

— Sunt fericită să văd că arăţi atât de bine după o încercare atât de groaznică. Le datorăm mult prietenilor tăi pentru că te-au găsit.

— Au făcut mai mult decât le cerea datoria. Îşi puse mâna pe umărul lui Mariah. Permiteţi-mi să vi le prezint pe noile mele prietene, doamna Bancroft – arătă spre Julia cu un semn din cap – şi domnişoara Clarke, care au călătorit cu noi din nord. Mâna lui strânse cu putere umărul lui Mariah. Eu şi domnişoara Clarke suntem logodiţi.

Georgiana rămase uimită.

— Ashton, e imposibil! Eşti logodit cu fiica mea, Janey!

CAPITOLUL 26

Logodit cu Janey. Adam îşi înfipse degetele în umărul lui Mariah, care simţi aceste cuvinte ca pe un cuţit în inimă. Căldura din expresia lui – când se întâlniseră la intrarea în salonul în care aveau să ia masa – o făcuse să spere că-şi vor putea rezolva problemele. Acum, acea speranţă dispăruse.

Adam şi Janey crescuseră împreună. Îl cunoştea într-un fel în care Mariah n-ar fi putut vreodată să-l cunoască. Se hotărâseră să se căsătorească, iar un gentleman nu rupea niciodată o logodnă. Niciodată.

— De ce nu a menţionat nimeni nimic despre asta? întrebă Adam, cu vocea gâtuită.

Hal încruntă sprâncenele, mirat, însă deloc surprins.

— Într-un fel, ne aşteptam de ani de zile să vă logodiţi, iar sora mea cea zăpăcită ar fi trebuit să mă anunţe că s-a întâmplat. Aţi fost ascunşi ca nişte hoţi. Am crezut că vei aştepta ca Janey să împlinească douăzeci şi unu de uni ca s-o ceri. Iar asta se va întâmpla peste doar câteva săptămâni. Rânji. Felicitări! Nu-mi puteam dori un cumnat mai bun.

— Ashton, la început ai vrut să aştepţi, spuse Georgiana, însă când ai venit să-mi ceri binecuvântarea, ai spus că, dacă tot pleci în Scoţia, vrei mai întâi să-i ceri mâna lui Janey. Zâmbi cu drag. Ai vrut să nu se îndrăgostească de altcineva în timpul Sezonului.

— Aha… spuse încet Adam. Mariah văzu cât se chinuia să accepte că era logodit cu ofemeie de care nu-şi amintea. Şi unde e Janey acum? De ce nu a venit azi cu voi?

— A fost în al nouălea cer după ce-ai cerut-o, explică Georgiana. Pentru că petrecuse deja două Sezoane, nu avea chef să-l petreacă pe acesta fără tine, aşa că s-a

hotărât să o viziteze pe sora mea în Lincolnshire până la întoarcerea ta. Plănuiam să organizez un mare bal, să sărbătoresc ziua lui Janey şi să anunţ logodna, însă atunci am auzit vestea tragică despre accidentul tău. Georgiana căpătă o expresie gravă. A fost distrusă când i-am scris despre moartea ta. A vrut să rămână în Lincolnshire şi să te jelească singură, în loc să se întoarcă la Londra.

— Ştie că am supravieţuit? întrebă Adam.

— I-am scris imediat ce-am primit scrisoarea lui Masterson, aşa că trebuie să fi aflat până acum. O să vină degrabă să te vadă, dar a fost bolnavă, aşa că o să mai întârzie.

— Sper că nu e nimic serios.

Cuvintele lui Adam erau stângace.

— A fost doborâtă de febră, o durere amestecată cu umezeala bălţilor de-acolo, cred. Georgiana se încruntă. M-am îngrijorat în privinţa umezelii când s-a hotărât să facă acea vizită, însă dorea să-şi vadă mătuşa şi verii. Sora mea n-o va lăsa să revină la Londra până nu se însănătoşeşte complet, ca să poată călători, deci mai poate dura câteva săptămâni.

— Îi doresc însănătoşire grabnică, spuse Masterson.

Georgiana îi aruncă o privire îngheţată lui Mariah. Era fericită că fiica ei urma să devină ducesă, iar expresia feţei îi dădea clar de înţeles că un nimeni de la ţară nu se va băga în acest aranjament de familie perfect.

— După cum vedeţi, domnişoară Clarke, e imposibil să fiţi logodnica lui Ashton.

— Sigur, şi eu, şi Ashton eram conştienţi că e posibil ca el să aibă deja o relaţie care încă nu a fost făcută publică, răspunse Mariah, încercând să pară cât mai demnă. Ştii că îţi doresc doar binele, Ash.

Credea că arată calmă, însă Masterson şi Julia o priveau cu o expresie îngrijorată.

— Mulţumesc.

Vocea lui se auzea în şoaptă; îşi luă mâna de pe umărul ei.

Se lăsă tăcerea şi toată lumea încremeni, până ce

servitorii intrară să pregătească cele două locuri la masă. Oaspeţii se aşezară şi primul fel fu servit într-o abundenţă de platouri şi de castroane. Masterson şi Kirkland duseră cea mai mare parte a conversaţiei, susţinuţi de Hal Lawford. Femeile rămaseră tăcute, iar Randall era încruntat, cu privirea în farfurie. Adam părea inert. Cu toate că mâncarea era delicioasă, Mariah o simţea în stomac ca pe o grămadă de pietriş.

Prânzul părea să nu se mai termine. Îndată ce găsi momentul potrivit, Mariah se scuză, spunând că era obosită după călătorie şi că dorea să se odihnească. Privirea rănită a lui Adam o urmări. Dacă ar fi fost mai egoistă, s-ar fi bucurat că el era la fel de nefericit ca ea.

Era foarte mândră de sine. Reuşise să-şi stăpânească lacrimile până se întoarse în siguranţa camerei ei.

Adunarea se încheie curând după plecarea lui Mariah. În agitaţia creată de plecarea oaspeţilor, Adam îl luă deoparte pe Will Masterson.

— Logodna asta cu Janey Lawford – e oare posibil să-i fi cerut să se căsătorească cu mine?

— N-ai dat niciodată de înţeles aşa ceva, însă da, are logică, răspunse Will, cu sprâncenele încruntate. Mereu ai ţinut foarte mult la Janey. Eu credeam că o consideri mai degrabă o soră mai mică, dar sentimentele se schimbă, iar ea s-a transformat dintr-o băieţoaică într-o tânără foarte frumoasă.

Adam se gândi la visul în care îmbrăţişa o frumuseţe cu ochi verzi. Oare amintirea aceea era momentul în care el şi Janey se logodiseră?

— Nimeni nu a părut surprins să audă de logodnă.

— Cu Janey erai mai relaxat decât cu oricare altă femeie, însă, ca tutore legal al ei, probabil ai considerat că nu e firesc să-i declari sentimentele înainte de majoratul ei. Will căzu pe gânduri. Dacă aşteptai în linişte să împlinească douăzeci şi unu de ani, atunci se explică de ce nu te-ai arătat interesat să curtezi pe nimeni.

Adam se simţi ca închis într-o cuşcă. Era logodit cu o

femeie de care nu-şi aducea aminte. Temându-se că ştia deja răspunsul, îl întrebă:

— Dacă-mi aduc bine aminte, e inacceptabil ca un bărbat să rupă o logodnă.

— Da. Niciun om de onoare nu face aşa ceva. Masterson îl privi cu milă. Când o vei întâlni din nou pe Janey, îţi vei aminti de ce ai vrut să te însori cu ea. E o tânără caldă, fermecătoare, inteligentă. Ezită. Dacă ai fi cunoscut-o pe domnişoara Clarke înainte s-o ceri pe Janey, poate că lucrurile ar fi stat altfel. Domnişoara Clarke e la fel de blândă şi de inteligentă şi are în plus o maturitate şi o experienţă pe care Janey nu a avut ocazia să le capete, însă ai întâlnit-o prea târziu pe domnişoara Clarke.

Prea târziu. La naiba, ar fi trebuit să insiste ca Mariah să fugă în Gretna cu el!

Înainte ca Adam să mai poată spune ceva, un domn îmbrăcat sobru, de vârstă medie, se apropie de el.

— Înălţimea Voastră, sunt George Formby, secretarul dumneavoastră. Dacă aveţi timp în după-amiaza aceasta, sunt câteva treburi urgente de care trebuie să vă ocupaţi.

Deci nu se putea duce după Mariah. Îl chemau sarcinile şi se părea că ducele de Ashton îşi făcea întotdeauna datoria.

Formby cel bine organizat avea un munte de documente pe care Adam trebuia să le analizeze. Le semnă pe cele simple, urgente şi uşor de rezolvat. Lăsă problemele mai complicate pentru mai târziu. Secretarul îi explică totul cu răbdare. În toate aceste treburi exista o senzaţie vagă de familiaritate, totuşi, fără Formby, Adam ar fi fost pierdut.

Şedinţa se dovedi istovitoare pentru amândoi. Se făcuse deja după-amiază târziu când Adam spuse:

— Am reţinut tot ce se poate pentru o singură zi. Mai sunt şi alte probleme pe care trebuie să le rezolvăm chiar acum?

Formby dădu să se întindă după nişte hârtii, dar se opri.

— Nimic nu e atât de urgent, încât să nu mai poată aştepta. V-aţi descurcat de minune în prima zi acasă.

Strânse hârtiile semnate de Adam. Înălţimea Voastră, în numele întregului personal din casă vă spun că ne bucurăm că sunteţi viu.

Adam se frecă la tâmpla care-l durea.

— Mulţumesc, Formby. Şi-ţi mulţumesc şi pentru răbdarea faţă de neajunsurile mele.

Secretarul îşi plecă uşor capul şi se retrase. Adam se aşeză obosit la birou său. Acest birou de la parter era o încăpere frumoasă, cu lambriuri întunecate, covoare orientale bogate, cu o mulţime de cărţi şi cu mobilă confortabilă. Era o peşteră minunată în care se putea ascunde.

Nu avea nici cea mai mică idee ce să facă în continuare. În timpul călătoriei sperase că întoarcerea la viaţa sa adevărată îi va aduce înapoi memoria şi un simţ al apartenenţei. În schimb, se simţea un străin care-şi vizita viaţa.

Auzi o bătaie în uşă şi răspunse. Inima-i sări din loc când intră Mariah. Se ridică şi o privi cu lăcomie. Expresia ei părea aproape normală, însă stătea rezemată de uşa închisă, ca şi când s-ar fi pregătit s-o ia la fugă.

— Am venit să cer permisiunea de-a împrumuta un lacheu care să mă însoţească mâine-dimineaţă la avocatul meu, spuse ea pe un ton neutru. Aş vrea să-mi rezolv cât mai repede treburile, ca să mă pot întoarce acasă.

— Nu e nicio grabă să părăseşti Londra, spuse el gâtuit. Eşti mereu bine-venită în casa mea.

— Ba e foarte mare grabă să plec, răspunse ea încet. Nu am ce căuta aici.

Era înţeleaptă. Mai înţeleaptă decât el, care nu dorea decât să o aibă aproape. Dar dacă ar fi spus aşa ceva, ar fi greşit şi ar fi înrăutăţit situaţia.

Străduindu-se să pară calm, zise:

— Bineînţeles că poţi împrumuta un lacheu, însă de ce nu-i trimiţi întâi un bilet? Aşa, o să stabileşti o oră de întâlnire, în loc să mergi la el şi să-l găseşti plecat. Zâmbi. Foloseşte hârtia cu antet din Casa Ashton. Asta o să-i atragă atenţia.

Ea se strâmbă.

— Urăsc să mă folosesc de numele tău, totuşi aşa e cel mai convenabil. Domnul Granger nu m-a băgat în seamă. Nu mi-a răspuns nici măcar la o scrisoare. Poate că a fost bolnav şi nu a putut.

— Eşti generoasă să-i acorzi circumstanţe atenuante, însă cred că e incompetent, spuse Adam. Un om capabil ar avea un funcţionar care să aibă grijă de afacerea lui, dacă e bolnav. Vrei să vin cu tine? Mi-ar plăcea.

Ea se gândi, apoi dădu din cap.

— E posibil ca o femeie singură să nu fie luată în serios. După ce o să mă întâlnesc cu el, voi şti dacă am nevoie să găsesc alt avocat.

— Te ajut bucuros, şi pe doamna Bancroft de asemenea. Zâmbi sec. Aşa poate mai fac şi eu mişcare.

Zâmbetul cu care îi răspunse ea fu la fel de chinuit.

— Dacă e un lucru pe care l-am învăţat în viaţa mea plină de neprevăzut, acela e să fiu practică. Sunt sigur că-l vei alarma pe avocat, iar dacă George Burke se va întoarce vreodată cu ideea unui proces, o să te las bucuroasă să-l înspăimânţi. Mulţumesc, Înălţimea Voastră.

El respiră îndurerat.

— Nu-mi mai spune aşa. Prefer Adam sau Ash sau Ashton. E absurd ca tu să-mi spui „Înălţimea Voastră“.

— Prea bine, Ash.

Se întoarse şi prinse clanţa uşii.

El şi-ar fi dorit să-l strige Adam, însă ar fi fost prea intim.

— Când ai bănuit că poate am un angajament faţă de o femeie pe care nu mi-o amintesc, spuse el, dorind să vorbească despre situaţia în care se aflau, chiar nu credeam că e posibil, dar se pare că ai avut dreptate. Îmi… pare foarte rău.

Mariah îl privi tristă şi scutură din cap.

— Şi mie, însă când mătuşa ta a dezvăluit logodna, mi-am dat seama că am fost înţelepţi să aşteptăm şi să nu facem ceva pripit.

Făcuseră ceva pripit în acea după-amiază în grădină,

însă lui nu-i părea rău.

— Eşti un om mai bun decât mine. Primul meu gând a fost regretul că n-am mers în Gretna. Nu s-ar mai fi putut face nimic dacă veneam în Londra căsătoriţi.

— Spui asta acum, pentru că nu-ţi aduci aminte de Janey, dar gândeşte-te cum ar fi fost pentru ea. Te cunoaşte de-o viaţă şi probabil că te-a iubit tot timpul. Ar fi fost distrusă dacă te-ai fi întors cu o mireasă. Expresia lui Mariah deveni neajutorată. Şi poate că va fi o soţie mai bună pentru tine. A crescut în cercul tău; îţi cunoaşte prietenii şi ştie să fie ducesă.

— Poate că ai dreptate, oftă Adam, însă e greu să simt ceva pentru o străină. Tu eşti cea pe care o cunosc şi o doresc.

Ea îşi miji ochii.

— Când ne-am întâlnit lângă salon, m-ai privit altfel.

— Cât am fost în camera mea, mi-am dat seama că nici eu n-am fost tocmai cinstit cu propria-mi viaţă şi am hotărât că am exagerat singura minciună pe care mi-ai spus-o. Eram gata să-ţi cer să mă ierţi şi să sper că putem continua de unde am rămas.

— Nu e nimic de iertat. Privi în altă direcţie, căci nu mai putea suporta să-i vadă ochii. Sunt fericită că ne-am cunoscut, chiar dacă nu te voi mai vedea vreodată după ce plec din Londra.

Cuvintele ei erau sfâşietoare, dar adevărate. Dacă era legat de altă femeie, era prostesc şi nedrept să o vadă din nou pe Mariah.

Totuşi, chiar dacă nu-şi putea petrece restul vieţii cu ea, dorea să-i arate partea ascunsă din el însuşi.

— Vii în apartamentul meu? Am ceva ce-aş vrea să vezi. Zâmbi precaut. Ştiu că nu e respectabil să te iau acolo, dar motivele mele nu sunt dezonorante şi cred că ţi se va părea… interesant.

— Curiozitatea mea a fost întotdeauna mai puternică decât judecata, spuse ea, cu un zâmbet care aproape că-l făcu să uite de intenţiile onorabile. După dumneavoastră, Înălţime… Ash.

— E confortabilă camera ta? întrebă el când ieşiră din birou şi urcară scările.

— E cea mai bună pe care am avut-o vreodată, şi am fost oaspete în multe case. Îi aruncă o privire curioasă. Cum te simţi în casa asta? Ţi se pare familiară?

— Puţin. Sperasem că întoarcerea mea acasă îmi va aduce trecutul înapoi. În capătul scărilor o direcţionă spre dreapta. Însă totul a devenit şi mai frustrant. Până acum am găsit un singur loc care chiar îmi spune ceva. Acolo te duc.

Deschise uşa apartamentului său, apoi merse la birou şi scoase cheia din ascunzătoare. Nu încercă să ascundă locul. Acesta era doar un mic gest de încredere comparativ cu dezvăluirea propriului său eu.

— Intră în ascunzătoarea mea secretă.

Deschise uşa şi-i făcu semn să intre.

Cu ochii mari, se învârti uşor în cerc, studiind statuile cu o privire fascinată.

— Cred că sunt pentru rugăciune, nu obiecte de artă.

El o aprobă din cap.

— Ai spus-o mai bine decât aş fi făcut-o eu.

Atinse florile uscate din faţa lui Lakshmi.

— Ai păstrat în suflet credinţa copilăriei tale.

— Eşti dezgustată de obiceiurile mele păgâne? Nu sunt un gentleman englez creştin, aşa cum ar trebui.

— Ştiai rugăciunile şi răspunsurile anglicane la fel de bine ca mine, spuse ea gânditoare. Cred că ai devenit un englez desăvârşit.

— Nu ştiam sigur ce-o să crezi despre asta, spuse el, oftând uşurat. Poate n-ar trebui să-mi pese ce crezi despre natura mea hindusă, însă… îmi pasă. Nu vreau să ţi se pară ceva respingător.

— Bunica Rose mi-a spus, cu mulţi ani în urmă, că ţiganii veneau din India. Poate suntem veri foarte îndepărtaţi. Făcu un gest către Lakshmi. Nu ai fost dezgustat când ţi-am spus despre sângele meu de ţigancă. Putem fi amândoi toleranţi.

— Îţi mulţumesc pentru acceptare, spuse el încet. Vrei

să-ţi spun mai multe despre aceşti zei?

— Te rog, spuse ea zâmbind.

Faptul că vorbea despre acele zeităţi îl ajuta să-şi ţină în frâu dorinţa.

— Îţi aminteşti foarte multe despre zei, spuse ea, după ce ieşiră din cameră. Cred că această parte a memoriei tale funcţionează.

— Aşa este, răspunse el surprins. Sper că e un semn bun. Cred că acceptarea laturii hinduse a naturii mele e esenţială pentru redescoperirea trecutului. Încuie uşa. Mă întreb dacă Janey va accepta această parte din mine sau va fi dezgustată.

— Nu cred că ai fi cerut-o de soţie dacă n-ai fi avut încredere în faptul că te va accepta, spuse Mariah. Poate chiar ai adus-o aici.

— Da, un gând interesant. Mereu eşti cu un pas înaintea mea. Se încruntă, încercând să se vizualizeze cu Janey în acel sanctuar. Nu simt că asta s-ar fi întâmplat, însă nu am cum să am încredere, din moment ce abia îmi aduc aminte cum arată.

— Îţi aduci aminte de ea în vreun fel?

— Cred că da, spuse el şovăind. Am în minte imaginea ei cuprinzându-mă cu braţele şi zâmbindu-mi. Poate că atunci i-am cerut mâna.

— E posibil. Toată veselia pieri de pe chipul lui Mariah, în timp ce se pregătea să iasă pe uşa care dădea spre coridor. Îţi mulţumesc că mi-ai împărtăşit un lucru atât de important despre tine.

Expresia de pe chipul ei era ca o sabie în inima lui. Pleca, iar curând avea să plece definitiv din viaţa lui. Nu putea îndura acest gând.

O prinse înainte să apuce să deschidă uşa.

— Mariah…

Ea se întoarse, cu chipul îndurerat. Se uniră cu violenţa unei furtuni, sărutându-se şi atingându-se frenetic. El îşi îngropă degetele în părul ei ca soarele. Gura ei era la fel de îmbătătoare precum vinul, iar trupul ei cald se mula perfect pe al lui. El uită de bariera dintre ei, mângâind-o,

gustând-o şi inspirându-i esenţa. Mariah, salvatoarea şi plăcerea lui, centrul vieţii lui. Ar fi dorit să o protejeze pentru totdeauna şi să facă dragoste cu ea tot atât de mult.

— Încerc să fac ce e mai bine, Adam, şopti ea sfârşită, însă mi-e atât de greu să te doresc aşa mult şi să nu pot să te am!

Se lipiră unul de altul rezemaţi de uşă, cu aceeaşi dorinţă instinctuală de-a se uni. Arzând de dorinţă, el o sărută cu blândeţe pe gât.

— Cum să nu fie firesc?

Ea oftă, cu degetele aproape înfipte în spatele lui. Apoi se retrase brusc, încercând să-şi recapete stăpânirea de sine.

— Ceea ce facem noi e dezonorant. Nu trebuie să continuăm, indiferent de cât de mare e dorinţa.

El ar fi vrut s-o ia din nou în braţe. Mai mult, şi-ar fi dorit s-o ducă în patul lui. Însă în acel colţ al minţii sale în care era capabil încă de judecată, ştia că are dreptate.

— Ceea ce simt pentru tine e mai mult decât dorinţă. Dar... onoarea e importantă.

— Nu putem să mai rămânem singuri din nou. Ea zâmbi uşor, în timp ce-şi aranja părul. Oare când se despletiseră acele valuri blonde? Niciunul dintre noi nu are voinţa să se stăpânească.

— Nu putem fi singuri, însă putem fi împreună în public în timpul scurt care ne-a mai rămas. Trebuia să-şi facă provizia de amintiri pentru anii întunecaţi care vor urma fără ea. Vrei să călăreşti cu mine de dimineaţă? Pe cai şi într-un parc, cu un lacheu în spatele nostru, ne vom putea stăpâni.

— Dacă aş avea bun-simţ, aş spune nu, oftă ea trist. Însă am dovedit că nu prea am. Prea bine, mâine-dimineaţă mergem să călărim. Dar, în seara asta, vreau să iau cina în cameră. Nu cred că voi fi în stare să stau la aceeaşi masă cu tine după acest moment.

Cu o cavalcadă la orizont, o putea lăsa acum să plece, încercând să pară senin.

— Lasă-mă să verific coridorul. Nu e tocmai bine să fii

văzută ieşind din camerele mele.

Ea îşi netezi părul şi îşi recăpătă expresia de detaşare calmă.

— Hai să încercăm măcar să păstrăm aparenţele, din moment ce e mult prea târziu pentru un comportament adecvat.

El deschise uşa şi privi afară. Nimeni. Intră înapoi şi-i făcu semn să iasă.

În timp ce ieşea, el îi atinse părul strălucitor şi îşi închise pumnul în jurul acelei amintiri delicate.

CAPITOLUL 27

Imediat ce Mariah ajunse în camera ei, se aruncă pe pat, tremurând. Oare ar fi fost mai bine dacă Adam nu i-ar fi iertat minciuna? Era agonizant să ştie că şi el o dorea, dar că între ei stătea un obicei social de netrecut.

Îi trecu prin minte gândul pervers – pe care Sarah nu l-ar fi acceptat – că poate va reuşi să-l seducă şi să-l facă să se însoare cu ea; amnezia lui însemna că felul în care percepea codul onoarei, pe care-l respecta orice gentleman, era mai slab decât în mod normal. Gândul era tentant, atât de tentant! Însă viaţa lui Adam era încă prea volatilă, prea plină de schimbări. Ar fi fost o proastă să-l manipuleze să facă ceva ce ar fi putut regreta pentru tot restul vieţii lui.

Cu toate astea, ideea era… dureros de tentantă.

În dimineaţa următoare, devreme, Mariah bău ceai şi mâncă pâine prăjită împreună cu Julia, în salonul lor. Apoi Julia o ajută pe prietena ei să se îmbrace cu o rochie maro cu tiv argintiu, pe care Adam nu o văzuse până atunci.

După ce plecă Julia, Mariah îşi examină chipul. Nu l-ar face de râs pe duce. Cu toate că primise rochia de la o femeie mai în vârstă, cu mai mulţi ani în urmă, Mariah o modificase cu pricepere, îndepărtând partea tocită de material şi făcând ca veşmântul să arate nou şi la modă.

Îşi aminti însă de originea acelei rochii, ca să sublinieze distanţa dintre ea şi Adam. El era duce, iar ea abia se putea numi o femeie respectabilă, care îmbrăca haine purtate. Iar el era logodit. Trăiau în lumi diferite.

Îşi băgă cu grijă sub pălărie un fir de păr răzleţ. Aspectul ei era perfect. Putea să meargă să se plimbe călare prin parc cu un bărbat pe care nu-l putea avea.

Ieşi din cameră şi coborî pe scara principală până la intrare. Adam o aştepta, admirând-o în timp ce-i ieşi în întâmpinare.

Ea rămase nemişcată o clipă, dându-şi seama că-şi putea ţine sub control aspectul general, dar nu şi privirea. Se rugă ca ochii să n-o dea de gol, aşa cum îl dăduseră pe Adam.

Continuă să coboare treptele.

— O dimineaţă minunată pentru călărie.

— Într-adevăr, şi-mi place cum arată caii pe care ni i-a ales grăjdarul-şef, răspunse el, la fel de curtenitor.

Continuară schimbul de politeţuri şi după ce ieşiră din casă şi se îndreptară către grajduri. Nu se priviră.

Într-adevăr, caii erau superbi. Mariah folosi un suport ca să urce în şa, pe armăsarul roşcat ales pentru ea. Preferă să nu-l lase pe Adam s-o ajute. Faptul că-l simţea atât de intens aproape de ea o făcu să-şi dea seama că ar fi fost mai înţelept să fi refuzat invitaţia. Însă îi era dor de un galop bun şi ardea de nerăbdare să-şi consume energia şi, în egală măsură, să fie în preajma lui Adam.

Conduşi de Murphy, un irlandez zvelt şi cu aspect de om aspru, călăriră prin parc, pe străzile din centrul oraşului, care atrăgeau atenţia chiar şi la acea oră matinală. Începu să se relaxeze când ajunseră în Hyde Park. În timpul orelor la modă de după-amiază, Rotten Row ar fi fost încărcată de trăsuri – acum, era aproape goală.

— Să ne întrecem până unde se termină Rotten Row! îi strigă ea lui Adam.

Fără să mai aştepte răspunsul lui, porni pe strada largă şi nisipoasă. Era un sentiment minunat să simtă vântul în faţă, ca şi când asta ar fi făcut-o să scape de probleme.Auzi râsul lui Adam, care o ajungea din urmă. Galopară unul lângă altul pe Rotten Row.

Când se apropiară de capăt, ea îşi încetini calul. Adam făcu acelaşi lucru. Când se întoarseră, Mariah îşi bătu uşor pe coamă armăsarul roşcat.

— Ai un grajd excelent, Ash.

— Sunt impresionat de abilitatea mea de a alege caii, cu

toate că ar trebui să-i mulţumesc lui Murphy. O scrută din cap până-n picioare, privind-o admirativ. Arăţi foarte bine în hainele astea de călărie. Nu tuturor blondelor le stă bine în maro-închis.

— Se pare că-ţi revin amintirile legate de modă, spuse ea, ignorându-i complimentul. Îţi mai aminteşti şi altceva?

— Mai mult îmi aduc aminte de lucruri decât de oameni. Oftă. Speram să fie ceva care să-mi declanşeze toate amintirile odată şi-mi voi aminti totul deodată, dar asta pare din ce în ce mai puţin posibil.

— Poate că atunci când se va întoarce Janey, totul va ieşi la iveală, spuse Mariah, străduindu-se să adopte un ton neutru.

El ridică din umeri.

— Poate. Până ne întoarcem noi acasă, lacheul se va fi întors deja de la avocatul tău. Presupun că moşteneşti totul în calitate de urmaş unic al tatălui tău, chiar dacă el nu a lăsat un testament formal.

— Foarte posibil, totuşi, un testament ar face ca tot procesul să se deruleze mai uşor. Ştiu că intenţiona să facă unul, însă nu ştiu dacă a avut timp înainte… înainte să moară. Se întrebă când va putea să vorbească despre moartea lui fără să clipească.

— Nimic nu poate înlocui un părinte pierdut; măcar te-a lăsat cu o situaţie bună, spuse Adam încet.

— A fost noroc pur, spuse ea, recăpătându-şi zâmbetul. Iar eu sunt foarte recunoscătoare. Sunt domnişoara Clarke de la Hartley, iar asta face minuni pentru încrederea în mine însămi.

Ritmul drumului lor pe Rotten Row era lent, ca şi când niciunul dintre ei n-ar fi vrut să se termine. Murphy îi urma discret, la câţiva paşi în spate. Adam avea dreptate: faptul că aveau un grăjdar în urma lor îi ajuta să-şi ţină în frâu dorinţa.

Apărură mai mulţi călăreţi. Un gentleman în uniformă militară trecu pe lângă ei pe un murg frumos, iar în depărtare mai mulţi bărbaţi călăreau într-un ritm lejer. Era greu de crezut că parcul acela se afla în inima Londrei.

Copacii de pe dreapta îi protejau de străzile oraşului, iar în stânga raţele se bălăceau în apele liniştite ale Serpentinei.

— Domnule, e un puşcaş după copaci! strigă Murphy brusc. Plecaţi!

Mariah întoarse capul la dreapta şi văzu soarele reflectându-se pe o ţeavă lungă, îndreptată în direcţia lor. Adam dădu pinteni calului şi se aşeză între Mariah şi puşcaş, apoi biciui crupa calului ei.

— Fugi!

Armăsarul ei goni ca o vulpe speriată, în momentul în care zgomotul puştii sfredeli liniştea dimineţii. În timp ce Mariah se chinuia să nu cadă, calul lui Adam ţâşni în faţă lângă al ei.

Ea îşi regăsi imediat echilibrul, apoi privi peste umăr şi-l zări pe Murphy galopând furios către crâng, cu un pistol în mână. Domnul în uniformă militară ţinti şi el spre tufe.

Se auzi o a doua împuşcătură. Mariah o simţi trecând pe lângă ea şi Adam, în timp ce ei se aplecară pe gâtul cailor care accelerau. Galopară pe jumătate din Rotten Row, apoi Adam încetini pasul calului său.

— Am ieşit din vizor.

După încruntătura lui, ea ghici că nu-i plăcea că fugise, pe când ceilalţi bărbaţi îl căutau pe puşcaş. Preferase să o ştie pe ea în siguranţă, în ciuda dorinţei sale de a-l urmări.

— Ce nebun ar trage în străini prin parc?

— Nu ştiu.

Îşi atinse umărul drept, iar degetele sale se înroşiră.

Mariah scoase un ţipăt când văzu pata roşie răspândindu-se pe cămaşa albă.

— Adam, sângerezi!

Îşi privi încurcat degetele pline de sânge.

— Nu mi-am dat seama. Mă înţeapă umărul. Însă nu simt rana.

Îngrozită ca nu cumva să fie rănit grav, Mariah sări de pe cal.

— Coboară ca să pot să văd.

El o ascultă, clipind. Ea îl ajută să-şi scoată mâneca dreaptă. În cămaşă, la umărul drept, era o gaură şi curgea

mult mai mult sânge. Îi sfâşie materialul şi văzu că glonţul trecuse razant.

— Poate că nu e periculoasă rana, dacă nu se infectează.Dacă o curăţăm şi punem praf de busuioc, ar trebui să se vindece repede.

— Însă arată urât. Îşi privi umărul. Nu-mi place să-mi văd propriul sânge.

— Nici pe mine nu mă prea încântă priveliştea sângelui tău. Îşi împachetă batista într-un tampon, apoi îi desfăcu lui eşarfa. Partea bună e că aceste eşarfe sunt suficient de lungi cât să le putem folosi drept bandaje.

— Cine-ar fi bănuit că moda e atât de practică? Tonul lui era vesel, însă clipi când ea îi apăsă tamponul pe rană.Lui Wharf n-o să-i placă să vadă haina asta distrusă.

Îi legă eşarfa în dreptul pieptului, apoi îl ajută să îmbrace din nou haina, pentru ca rana şi sângele să fie cât mai puţin vizibile.

— O să fie prea fericit că eşti viu, ca să-i mai pese. Dacă te nimerea cu câţiva centimetri mai jos, erai mort.

Murphy şi domnul în uniformă li se alăturară.

— N-am putut să-l prindem pe răufăcător, domnule, spuse grăjdarul, descălecând. Şi-a ales locul la marginea parcului ca să poată dispărea imediat pe străzi. Chipul i se întunecă la vederea bandajului. Sunteţi rănit, domnule?

— Doar o zgârietură, Murphy. Mulţumesc că te-ai dus după ticălos.

— Wharf mi-a spus să am grijă de dumneavoastră, domnule, spuse grăjdarul.

Adam dădu din cap, ca şi când cuvintele sale i-ar fi confirmat o bănuială.

— Tu eşti prietenul cu care a fost în armată.

— Da, domnule, spuse Murphy cu o uşoară expresie de îngrijorare pe chip.

— Vă mulţumesc că aveţi grijă de sănătatea mea.

— Arma a fost o puşcă Baker, spuse bărbatul în uniformă, cu spatele drept şi cu păr cenuşiu. Am recunoscut sunetul.

Murphy dădu aprobator din cap.

— O armă de infanterie, iar nenorocitul era un ţintaş al dracului de priceput. Aţi avut noroc, domnule. Amintindu-şi că era şi Mariah cu ei, îşi scoase pălăria. Îmi cei iertare pentru limbaj, domnişoară.

— Sunt de acord cu ce spuneţi. Mariah privi în direcţia în care se ascunsese puşcaşul. Cred că a venit timpul să ne întoarcem la Casa Ashton, să chemăm un medic.

— De acord. Adam îşi trecu braţul prin mâneca hainei, încercând să nu clipească de durere. Se întoarse către străinul în uniformă. Eu sunt Ashton, iar ea e domnişoara Clarke. Vă mulţumesc pentru că l-aţi alungat pe ticălos înainte de-a apuca să facă mai mult rău.

Celălalt bărbat îl studie intens pe Adam, cu ochi ageri pe chipul bronzat.

— Sunteţi ducele de Ashton? M-am întors de curând în Anglia după ce-am fost în India. Auzisem de dumneavoastră, însă când am ajuns la Londra, se spunea că aţi murit intr-un accident de navigaţie în Scoţia.

— Am fost rănit, dar am supravieţuit. M-am întors de-abia ieri la Londra.

— Sunt încântat să văd că sunteţi viu, spuse el, cu o expresie imposibil de citit. Eu sunt John Stillwell.

— Adică sunteţi generalul Stillwell de Mysore, domnule? întrebă Murphy.

Stillwell făcu un semn aprobator din cap.

— Da, eu sunt. Însă m-am retras din armată.

Cuvintele sale modeste ascundeau faptul că era erou militar, din ceea ce citise Mariah prin ziare de-a lungul anilor. Nu e de mirare că plecase în urmărirea unui puşcaş periculos.

Oricât ar fi fost de interesantă situaţia, spuse hotărât:

— E bine că v-aţi aflat amândoi aici, dar e vremea să mergem. Murphy, mă poţi ajuta să urc pe cal?

Făcu un pas în faţă şi îşi împreună mâinile ca să-i facă scară, să urce pe calul rămas aproape. Adam urcă pe-al său, ascunzându-şi durerea pe care-o simţea.

— Generale Stillwell, aş aprecia dacă aţi păstra această întâmplare pentru dumneavoastră. Nu doresc să fiu

subiectul altor bârfe. Revenirea din morţi e suficient de dramatică.

— Desigur. Stillwell încălecă şi el. Cu permisiunea dumneavoastră, pot să vă fac o vizită? L-am cunoscut pe tatăl dumneavoastră, în India.

Adam zâmbi.

— Sunteţi bine-venit, domnule. Ştiţi unde e Casa Ashton?

— Cine nu ştie? spuse generalul cu umor. Abia aştept să te văd din nou, Ashton.

Îşi întoarse gânditor calul către capătul opus al Rotten Row şi îşi reluă plimbarea.

— Să mergem pe alt drum spre casă, sugeră Mariah. Să fim precauţi.

Murphy dădu din cap, în semn de aprobare.

Adam şi Murphy erau mult prea puţin surprinşi de un, atac care s-ar fi putut dovedi letal.

Ceva nu era în regulă – şi avea de gând să afle ce anume.

Când Adam se întoarse la Casa Ashton cu Mariah şi cu Murphy, observă că grăjdarul privea foarte atent împrejurimile, pentru a detecta eventualele pericole. Ca un soldat sau ca o gardă de corp. Dacă Murphy n-ar fi fost pe față, era posibil ca misiunea puşcaşului să fi fost îndeplinită.

Ideea că un inamic secret plănuise explozia ambarcaţiunii sale fusese destul de deplasată, însă arsura din umăr era cât se poate de reală. Inamicul său trebuia găsit şi oprit, pentru că Adam nu avea deloc de gând să-şi petreacă restul vieţii ascunzându-se.

Mariah îl îngrijise suficient de bine cât să împiedice o gloată de servitori îngrijoraţi să dea năvală îndată ce intrară în casă, dar când ajunse pe holul de la intrare, spuse încet:

— Adam, nimeni n-a fost surprins că ai fost împuşcat în mijlocul Londrei. E ceva ce nu-mi spui?

Mariah avea dreptul să ştie.

— Prietenii mei cred că cineva vrea să mă omoare, răspunse el. Înainte, nu eram prea sigur de asta. După ziua de azi, tind să cred că au dreptate.

— De ce-ar vrea cineva să te ucidă? întrebă ea, pălind.

— O întrebare interesantă. Aş vrea să ştiu răspunsul. Poate pentru că sângele meu păgân este o dizgraţie pentru aristocraţia britanică. Nimeni nu are altă teorie mai bună. Se întoarse către majordom, care venea spre ei. Holmes, ai putea să chemi un medic? Am avut un mic accident în parc.

Holmes făcu ochii mari când văzu petele de sânge care nu fuseseră ascunse în întregime de haina lui Adam.

— O să fac asta imediat, Înălţimea Voastră.

— Pentru că sunt ţinta unui atac, spuse Adam după ce majordomul ieşi în grabă, cu cât te întorci mai repede în nord, cu atât mai bine. Ai fi putut fi împuşcată. Acest gând îi îngheţa sângele. N-aş fi suportat să se întâmple asta.

— Nu sunt sigură că pot îndura să mă întorc acasă şi să aștept vestea că ducele de Ashton a fost asasinat, spuse ea încordată, cu ochii larg deschişi.

— Asta nu se va întâmpla, răspunse el, pe un ton mai liniştitor decât se simţea el de fapt. Acum, că s-a confirmat că am un duşman, o să-mi concentrez puterea ducală pe găsirea ticălosului.

Pentru că nu dorea să explice şi cum avea să facă asta, din moment ce încă nu ştia, îşi aruncă privirea asupra mai multor scrisori şi mesaje care aşteptau pe poliţa lustruită. Scoase una dintre ele.

— Iată răspunsul de la avocatul tău.

Îi dădu biletul lui Mariah.

Ea rupse sigiliul şi citi cele câteva rânduri.

— E de la asistentul său. Se pare că domnul Granger nu e în oraş. Urmează să se întoarcă astăzi, iar asistentul a fixat întâlnirea pentru mâine-dimineaţă. Presupun că absenţa domnului Granger din Londra explică lipsa răspunsurilor de până acum.

— Abia aştept să aud ce are să ne spună mâine. Când ea ridică privirea încruntată spre el, adăugă: Vom merge într-

o trăsură simplă, fără blazon. Nu voi mai fi o ţintă prea uşoară.

— E bine atunci, spuse ea, încă îngrijorată.

Nu o învinuia. El însuşi era îngrijorat. Totuşi, nu avea de gând să-şi petreacă restul vieţii într-o ascunzătoare.

Privi din nou scrisorile şi zări una cu un scris de mână care i se părea foarte cunoscut. Rupse sigiliul de ceară şi deschise scrisoarea. Era de la Lady Agnes Westerfield.

Dragul meu Adam,

Nu am cuvinte să-ţi descriu bucuria pe care am simţit-o când am primit mesajul în care Masterson spunea că ai supravieţuit.

Niciodată nu există prea mulţi oameni buni pe lume de care să ne putem lipsi.

Mi-a spus că rănile ţi-au afectat memoria. Am încercat să-mi imaginez cât de ciudat trebuie să fie să nu-ţi recunoşti propria viaţă, dar nu am reuşit. Trebuie să fie înfiorător.

Am vorbit cu domnul Richards, medicul care i-a îngrijit pe mulţi dintre elevii mei, inclusiv pe tine. Are ceva experienţă cu rănile la cap şi mi-a spus că e imposibil de spus dacă memoria îţi va reveni sau nu, ceea ce este un gând destul de trist.

Dacă nu-ţi vei mai aminti niciodată anii copilăriei, atunci înseamnă că începi o viaţă nouă, iar asta nu e chiar un lucru rău. Puţini sunt cei care nu au experienţe pe care ar dori mai degrabă să le uite. Chiar dacă nu o iei de la capăt ca un copil, cu părinţi care să te crească şi să te protejeze, ai mulţi prieteni care ar face orice pentru tine.

Pe mine mă poţi considera unul dintre ei.

Cu toate că am fost foarte tentată să vin în oraş să te văd, unul dintre băieţii mei noi trece printr-o perioadă dificilă şi nu prea pot să-l las singur. Însă voi veni la Londra cât mai curând. Poţi să o iei drept promisiune sau ameninţare.

Ca băiat, ai trecut prin schimbări importante în

viaţă şi te-ai adaptat excelent. O vei face din nou.

Cu cele mai calde gânduri,

Lady Agnes Westerfield

Auzi în cap o voce caldă de femeie, în timp ce citea scrisoarea, iar în minte începură să i se contureze diverse imagini. Întâi, amintirea neclară a unei femei înalte şi frumoase, care se purta extrem de firesc cu un băieţel căţărat într-un copac şi strângând în braţe un pui de câine murdar. Văzu câinele cu ochii minţii şi-şi dădu seama că prietenii lui aveau dreptate: primul Bhanu era cel maiurât câine de pe faţa pământului, însă, în acelaşi timp, era şi cel mai adorabil. Lady Agnes înţelesese asta.

Alte amintiri începură să-i apară în minte. Învăţatul, disciplina, alinarea. Îi simţea braţele în jurul lui când plângea după ce primise o scrisoare de la avocaţii familiei Ashton, în care era anunţat că mama sa murise. Lady Agnes îi oferise căldura de care avea nevoie cu atâta disperare şi fără să spună cuiva că fusese atât de slab, încât să plângă. Amintirile se înghesuiau dureros.

Mariah îl luă de braţ şi îl conduse către o uşă alăturată.

— Hai să aşteptăm medicul în salonaş. Când rămaseră singuri, îl trase pe canapea lângă ea, având pe chip o expresie plină de îngrijorare. Ce s-a întâmplat? De când ai citit scrisoarea aceea, arăţi ca şi când te-ar fi lovit cineva.

Îşi dădu seama că se freca la tâmpla care-l durea şi lăsă mâna în jos.

— E o scrisoare foarte frumoasă de Ia Lady Agnes Westerfield, care mi-a declanşat amintiri din perioada de şcoală. E un fel de lovitură, însă una bună.

— Minunat! Îi luă mâna. Îţi aminteşti şi alte lucruri, de exemplu, când ai plecat în Scoţia, să-ţi încerci ambarcațiunea?

Se gândi, apoi făcu semn că nu.

— Dar copilăria în India?

Încercă să se gândească la acea perioadă, dar nu descoperi nimic nou. Întrebările ei îl ajutau, totuşi, să se concentreze la amintirile pe care tocmai le regăsise.

— În mare parte, îmi aduc aminte de şcoală şi de prietenii mei. Cum ne-am întâlnit, cum ne-am împrietenit.

— Poţi să-ţi aduci aminte, cronologic, de perioada școlii?

— Să vedem… Se încruntă, în timp ce căuta prin amalgamul de amintiri. Îmi aduc aminte cum am întâlnit-o pe lady Agnes, apoi că am călătorit spre casa ei din Kent şi că i-am cunoscut, pe parcurs, şi pe ceilalţi băieţi. Apoi, cum învăţam. Făceam prostii. Verile şi vacanţele cu verii mei. Acum îşi amintea foarte bine de Janey şi, într-adevăr, era o copilă adorabilă. Simţindu-se necredincios pentru acel gând, continuă: Amintirile pe care le-am regăsit par a fi doar din anii de şcoală, însă par complete.

Zâmbi, amintindu-şi cum se construise în timp fiecare prietenie, din mozaicuri de bucurie, de grijă şi, uneori, de conflicte împărtăşite. Fusese uimit că Masterson, Randall şi Kirkland bătuseră atâta drum până în Scoţia ca să-l caute. Acum îşi dădea seama că ar fi făcut exact la fel pentru oricare dintre ei. Erau mai degrabă fraţi decât prieteni.

Îşi aminti clar cum îl aruncase pe Randall prin cameră în timpul unei lecţii de *Kalarippayattu* pe care le-o dăduse băieţilor. Randall îşi rupsese mâna. Râsese, în ciuda durerii, şi-i ceruse lui Adam să-l înveţe mai târziu trucul acelei aruncări. Medicul local, Richards, un bărbat calm, de vârstă mijlocie, îi legase rana. Erau nenumărate astfel de poveşti, de momente, legate de fiecare dintre prietenii lui – iar Adam îşi amintea totul, inclusiv experienţele cu Wyndham şi Ballard, ceilalţi colegi ai săi.

— Sună foarte promiţător, spuse ea gânditoare. Din moment ce ţi-ai recăpătat o mare parte a memoriei dintr-odată, şi celelalte piese se vor aşeza la locul lor la fel de bine.

— Poate că am nevoie de cheile potrivite, spuse el. Lady Agnes a fost cheia către zilele mele de şcoală.

Chipul lui Mariah deveni neutru.

— Janey poate fi cheia către trecutul tău recent.

Wharf intră în încăpere, îngrijorat.

— Înălţimea Voastră, aţi fost rănit?

Mariah se ridică, trăgându-şi degetele din strânsoarea lui Adam.

— Te las în grija valetului tău. Medicul va sosi curând. Ai avut o zi plină.

O încercare de asasinat şi revenirea unei părţi mari de memorie – da, avusese o zi plină. Era emoţionant să-şi regăsească atât de mult din vechea viaţă. Poate va găsi şi un indiciu în privinţa celui care dorea să-l ucidă.

Partea grea se dovedi însă a fi s-o vadă pe Mariah plecând.

CAPITOLUL 28

Mariah se simţea mai bine să-l părăsească pe Adam fără să privească în urmă. Poate că atunci când pleca pentru ultima oară, o să cedeze psihic. Acum, nici măcar nu leşinase. În schimb, mai degrabă orbeşte, merse în salonul pe care îl împărţea cu Julia şi se lăsă într-un fotoliu. Prietena ei era plecată, aşa că avea parte de linişte.

Oare femeile erau cheia către trecutul lui Adam? Lady Agnes descuiase o uşă masivă, iar Mariah bănuia că Janey Lawford va face acelaşi lucru când se va întoarce în Londra. Adam descoperise şi mai mult din trecutul său în altarul privat de lângă dormitor. Curând, îşi va recăpăta întreaga viaţă.

Şi nu va mai avea nevoie ea – aşa trebuiau să stea lucrurile de fapt. Nu trecuse mult de la prima lor întâlnire – doar câteva săptămâni. Se va întoarce şi-şi va construi o viaţă nouă ca domnişoara Clarke din Hartley. Când va fi bătrână şi căruntă, perioada cu Adam va fi cel mai mic strop din lacul vieţii ei.

Însă nu-l va uita. Oh, nu, nu-l va uita.

Amorţeala ei dură până când Julia intră în cameră, cu chipul strălucind.

— Mariah, ce bine-mi pare să te văd! Am avut o vizită minunată la bunica mea. Cu cât vorbeam mai mult, cu atât părea mai puternică. Sunt foarte fericită că am făcut călătoria asta.

Mariah ieşi imediat din reveria ei, care se îndreptapericulos spre autocompătimire.

— Arăţi cu cinci ani mai tânără, răspunse ea cu căldură. Povesteşte-mi despre bunica ta.

Julia căpătă o expresie gravă.

— E bună şi înţeleaptă, şi m-a susţinut mereu, chiar şi

aruncicând nimeni din familie nu a făcut-o. Nu ştiu cum m-aş fi descurcat fără ea.

— Exact pentru asta sunt bunicile, spuse nostalgic Mariah. Şi bunica mea Rose simţea la fel pentru mine, chiar şi când făceam cele mai mari rele.

Julia se aşează pe scaunul din faţa ei, foşnindu-şi rochia.

— Ţi-a plăcut să călăreşti cu Ashton?

— Până în momentul în care cineva l-a împuşcat, spuse Mariah sec. Nu a fost rănit grav, însă nu a fost un început de zi prea bun.

Julia oftă, iar Mariah îi explică ce se întâmplase în parc.

— Pentru un om plăcut, şi-a atras, totuşi, duşmani periculoşi, remarcă Julia. Şi tu ai fi putut fi rănită. Sau ucisă.

Mariah suspină.

— O să fiu în siguranţă când voi părăsi Londra, şi asta se va întâmpla în câteva zile. Sper doar că Ash va fi şi el tu siguranţă.

— Va fi. E puternic, inteligent şi are prieteni buni.

— Sper că asta să fie suficient. Mariah îşi simţea inima sfâşiată la gândul că trupul cald şi plin de pasiune al lui Adam ar putea zăcea rece, mort. Îşi dădu seama că avea mâinile încleştate şi le desprinse cu atenţie. Avusese o idee atât de îndrăzneaţă, încât n-ar fi trebuit să-i dea glas, însă latura virtuoasă, tipică pentru Sarah, a naturii ei, fu înfrântă încă o dată. Julia, ai idee cum poate o femeie să se ferească să rămână însărcinată?

Julia clipi, dar nu arătă vreun semn de mirare.

— Ştiu o metodă, două. Nu sunt garantate, totuşi, de obicei, funcţionează. Zâmbi uşor. E motivul cel maiobișnuit pentru care vin femeile la mine. Mai ales soţiile cu prea mulţi copii.

— Şi care este cea mai bună metodă? Mariah îşi privea mâinile, pe care şi le încleştase din nou.

Dacă Julia o întreba de ce voia să ştie, ar fi intrat în pământ de ruşine.

Însă Julia nu mai avea nevoie să întrebe.

— De obicei, un burete înmuiat în oţet este perfect. Pe

un ton liniştit şi neutru, îi descrise cum se folosea acel burete. De fapt, chiar am vreo doi la mine. Nu se ştie niciodată când dai de-o femeie aflată la nevoie. Îţi aduc unul?

— Te rog.

Vocea i se transformase în şoaptă.

Julia se ridică să meargă în dormitorul ei, după burete. Când ajunse lângă Mariah, îi lăsă cu blândeţe mâna pe umăr.

— Sigur ştii ce faci?

— E posibil să n-o fac. Unghiile îi săpau semicercuri în palme. Totuşi… s-ar putea să regret pentru totdeauna dacă nu o fac.

— Da, e posibil.

— Ai vreun interes romantic legat de vicarul Williams? întrebă Mariah când Julia se îndreptă spre camera ei.

— Dumnezeule mare, nu! exclamă Julia, ridicând sprâncenele. Am avut un bărbat şi sunt sigură că nu vreau altul. Ai permisiunea mea să flirtezi cu el cât vrei, când revii în Hartley.

Mariah zâmbi ştrengăreşte.

— Poate că o voi face. E plăcut şi atrăgător, iar după ce ajung acasă şi îmbrăţişez o viaţă fără pată, poate că va fi singurul bărbat potrivit pe care-l voi întâlni vreodată.

Julia râse.

— Dacă ieşi în societatea londoneză, o să vezi că bărbaţii se vor strânge ca albinele în jurul tău.

Mariah se strâmbă.

— Nu vreau să fiu înţepată.

Julia deveni serioasă.

— Ţi-ai fi dorit ca Ashton să fi ajuns pe alt ţărm?

— Niciodată, răspunse imediat Mariah. Şi nici nu-mi pare rău că m-am îndrăgostit de el. Gata, recunoscuse cu voce tare. Mi se frânge inima, însă voi supravieţui. Şi chiar îl plac pe domnul Williams, să ştii. Poate că, într-o zi, o să simt ceva mai mult.

După ce plecă Julia, Mariah se întrebă dacă va avea curaj să folosească buretele şi să-l seducă pe Adam. Iar

dacă încerca, oare va reuşi? Dacă ar fi avut o amintire clară a logodnei sale, onoarea l-ar fi împiedicat să-şi trădeze viitoarea soţie. Atâta timp cât Janey rămânea o obligaţie învăluită în ceaţă… ei bine, atunci lucrurile stăteau altfel.

Janey îl va avea pentru totdeauna. Mariah se va mulţumi cu o singură noapte.

Întâlnirea cu avocatul ei era stabilită de dimineaţă, aşa că, după ce luă micul dejun în camera ei, Mariah coborî la grajduri, în spatele casei. Adam stătea lângă o trăsurică închisă, destul de deteriorată, şi vorbea cu Murphy.

— Vehiculul acesta aparţine grajdurilor Ashton sau a fost adus peste noapte? întrebă Mariah mirată.

Adam zâmbi.

— Adusă peste noapte. Am vorbit ieri cu Murphy şi i-am spus de ce avem nevoie – şi iată, un miracol.

— Bravo, Murphy, chicoti ea. Acest vehicul se va pierde uşor pe străzile Londrei.

— Mai ales că există şi o ieşire prin spate din Casa Ashton, spuse Adam. Să sperăm că ticălosul acela nu are pânde care să urmărească toate ieşirile.

— Trăsura asta a intrat pe poartă în dimineaţa asta şi pare să aparţină unui negustor, spuse Murphy. Nu se va vedea că ducele se deplasează cu ea.

Murphy era, în mod clar, un protector talentat, însă, în timp ce o ajuta să urce în trăsură, Mariah îşi dorea să nu fi fost nevoie de talentul lui. Se aşează pe scaunul orientat către spate, pentru ca ea şi Adam să nu stea unul lângă altul Cu cât erau la distanţă mai mare, cu atât mai bine; şi nici nu era vorba de vreo distanţă prea mare în acest vehicul mic, chiar dacă ambii pasageri făceau tot posibilul să nu se atingă.

Murphy conducea trăsura, îmbrăcat în haine curate, dar care nu ieşeau în evidenţă. Când se îndreptară prin grădini spre ieşirea din spate, Mariah văzu mai mulţi oameni îmbrăcaţi sobru, plimbându-se în interior.

— Acum ai gărzi?

— Foşti soldaţi, răspunse Adam. Printre alţii, şi secretarul meu a insistat. După apus, vor fi şi mai mulţi.

Mariah încercă să se relaxeze pe bancheta nu tocmai comodă.

— Nu e un mod de viaţă prea plăcut.

— Sper să nu fie pentru mult timp. Adam oftă. Am vrut să refuz gărzile, însă în casă sunt mulţi oameni, iar tu eşti printre ei. Ar fi de neiertat dacă cineva ar fi rănit din cauza neglijenţei mele. Privi pe fereastră la străzile din ce în ce mai aglomerate, pe măsură ce mergeau spre est, spre vechiul cartier financiar şi de afaceri al Londrei. Chiar dacă măsurile de precauţie sunt perfect explicabile, nu cred că te protejează complet de un asasin pus pe treabă.

— Din fericire, de obicei, armele îşi greşesc ţinta, iar dacă eşti atacat direct, poţi să te aperi, spuse ea pragmatic.Încă îmi aduc aminte cum l-ai aruncat pe George Burke în salon.

Zâmbetul lui Adam o făcu să-şi dorească să se aplece spre el şi să-l sărute. Se abţinu, însă îşi dădu seama că nu prea-l văzuse zâmbind în ultima vreme.

— Ai spus că prietenii tăi ţi-au sugerat că ai putea fi în pericol. De ce?

Zâmbetul lui dispăru în timp ce-i povesti, pe scurt, ce aflase despre explozia de pe *Enterprise.*

— Deci cineva te vrea mort, spuse ea, după ce el îşi încheie povestirea, şi nu există alt motiv evident decât poate, dispreţul pentru sângele tău indian.

— Poate că am jignit vreodată grav pe cineva şi nu-mi mai aduc aminte. Poate că aveam o viaţă secretă desfrânată, pe care prietenii şi familia nu o cunoşteau, şi mi-am făcut o groază de duşmani. Ridică din umeri. Motivul mă interesează mai puţin; vreau să-l opresc pe ticălos.

— De acord. Buzele lui Mariah se destinseră într-un zâmbet. Mi-e greu să mi te imaginez ducând o viaţă secretă desfrânată.

— Şi mie, recunoscu el. Nu prea îmi amintesc despre desfrânare, ca să ştiu ce-aş fi putut face.

Se priviră şi izbucniră în râs. Îşi duse mâna la gură şi privi pe fereastră, gândindu-se cât de intim era să râzi împreună cu cineva.

Spera ca el şi Janey să poată râde împreună.

Birourile domnului Granger se aflau în zona medie, nici săracă, nici bogată, după cum observă Mariah când coborî din trăsură. Avea logică. Tatăl ei dorea competenţă, însă o căuta la un preţ rezonabil.

Murphy aşteptă la trăsură, iar Adam o conduse înăuntru. Biroul era bine întreţinut, totuşi tânărul funcţionar avea masa plină de hârtii. Se ridică, zâmbind.

— Sunteţi domnişoara Clarke?

— Da, iar acesta este prietenul meu, ducele de Ashton, spuse ea, dornică să profite din plin de prezenţa aristocratică a lui Adam.

Asistentul făcu ochii mari.

— Îi voi spune domnului Granger că aţi sosit.

Dispăru şi se întoarse în mai puţin de un minut, în timp ce o voce din spatele lui striga:

— Şi fă ceai pentru musafiri!

Mariah se întrebă dacă simpla domnişoară Clarke ar fi fost servită cu ceai. Când intră în birou, cu Adam la un pas în spatele ei, domnul Granger veni şi o întâmpină călduros. Era un bărbat bine făcut, cu păr argintiu, şi, cu toate că-i aruncă o privire ageră lui Adam, nu părea dispus să se gudure pe lângă el.

— Vă rog să luaţi loc, spuse el, arătând către două scaune din faţa biroului său masiv. Sunt încântat să vă cunosc, în sfârşit, domnişoară Clarke. Tatăl dumneavoastră vorbeşte mereu atât de frumos despre dumneavoastră şi despre simţul pe care-l aveţi pentru afaceri. Este şi el în Londra?

Mariah înlemni.

— Nu ştiţi că e mort?

— Dumnezeule mare, nu! spuse Granger uimit. S-a întâmplat de curând?

Ea înghiţi cu greutate, simţindu-se ca atunci când

primise pentru prima dată vestea.

— De câteva săptămâni bune, spuse Adam, văzându-l tulburarea. Domnul Clarke se afla în drum spre Londra când a fost atacat şi ucis de tâlhari. Ni s-a spus că e îngropat într-un cimitir local din Hertfordshire.

— Domnul Clarke m-a vizitat cu vreo două luni în urmă, spuse încet avocatul. Mi-a spus că se gândea să-şi schimbe testamentul şi că se va întoarce curând, însă de-atunci nu l-am mai văzut. Niciodată nu mi-a trecut prin cap că a avut o asemenea soartă tragică.

— A spus de ce dorea să facă acele modificări? întrebă Mariah, mirată. Eu sunt singurul moştenitor. Acest lucru influenţează moştenirea mea?

— Nu a spus de ce, răspunse avocatul, însă pentru că testamentul anterior este neschimbat, dumneavoastră moşteniţi toate bunurile sale.

— Pentru că tocmai primise Conacul Hartley, dorise, probabil, să adauge prevederi pentru servitorii vechi, sugeră Adam.

— Poate, dar nu mi-a spus nimic de-aşa ceva. Poate doar s-a gândit la asta. De obicei, era impulsiv. Mariah își reveni. Domnule Granger, am primit o scrisoare în care mi-aţi confirmat moartea lui.

— Aşa ceva nu e posibil, răspunse el sec. Astăzi am auzit pentru prima dată că tatăl dumneavoastră este mort.

— Scrisoarea avea antetul dumneavoastră.

Avocatul deveni rigid.

— Domnişoară Clarke, nu sunt un mincinos.

— Antetele se pot fura sau falsifica, interveni Adam. Ai scrisoarea cu tine?

Mariah scutură din cap.

— Nu m-am gândit că o să am nevoie de ea. Am presupus că voi renunţa la serviciile domnului Granger, pentru că-i scrisesem de patru ori, fără să primesc răspuns.

Granger îşi încruntă sprâncenele.

— Nu am primit nicio scrisoare, domnişoară Clarke. Aş fi răspuns imediat. Ştiu despre Conacul Hartley că se află

într-una dintre zonele cele mai îndepărtate din Anglia, însă Poşta Regală operează, cu siguranţă, şi acolo.

— Da, aşa este. Adam o privi pe Mariah. Poşta Regală ajunge în Hartley, însă în cele mai multe sate, poşta e într-un magazin. Dacă aşa se întâmplă şi în Hartley, poate că George Burke l-a mituit pe proprietarul magazinului să preia scrisorile care vă erau adresate.

— Asta ar fi ilegal! exclamă Granger.

— Dar nu imposibil, răspunse Adam. Pare ceva ce Burke ar fi în stare să facă.

Mariah oftă, gândindu-se la altă posibilitate.

— Atunci, poate că şi scrisorile tatălui meu au fost reţinute. Poate chiar trăieşte!

Adam o privi cu milă.

— Poate. Totuşi, e plecat din Hartley de prea mult timp.

Da, îşi dădea seama că avea dreptate. Şi mai era şi inelul de aur al tatălui ei, pe care i-l dăduse Burke. Asta îi dădea de înţeles că tatăl ei chiar era mort. Se ridică de pe scaun, nesigură pe ea.

— Vă rog să mă iertaţi, domnule Granger. Am multe lucruri la care trebuie să mă gândesc.

Şi el, şi Adam se ridicară.

— Desigur, domnişoară Clarke, spuse avocatul. Să-mi spuneţi dacă vă mai pot ajuta cu ceva ca să rezolvați misterul. Şovăi. Dacă nu există o dovadă clară a morții tatălui dumneavoastră, nu aveţi dreptul legal la Conacul Hartley timp de şapte ani.

— Înţeleg, spuse ea încet.

— Domnule Granger, zise Adam, luându-i braţul, dacă aflaţi ceva util, vă rog să ne trimiteţi o scrisoare mie sau domnişoarei Clarke la Casa Ashton.

Mariah reuşi să se stăpânească până se urcară în trăsură. Începu să tremure, apoi se întoarse către Adam, care o luă în braţe.

Speranţa era dureroasă.

CAPITOLUL 29

Adam o ţinu în braţe pe Mariah până când se opri din tremurat, dorindu-şi să poată face ceva să-i mai domolească durerea. Erau la jumătatea drumului către Casa Ashton când se retrase din îmbrăţişarea lui Adam. Privirea ei era aspră, însă ochii îi erau seci.

— Ajunsesem să accept moartea tatălui meu. Acum… nu ştiu ce să mai cred.

— Cred că, cel mai probabil, Burke a falsificat scrisoarea de la Granger. Probabil că a aflat cine era avocatul tatălui tău când discutau despre transferul de proprietate asupra moşiei. Şi mai cred că a avut un aliat la poşta din Hartley, care a oprit scrisorile tale să ajungă la Londra. Dorind să poată fi mai optimist, continuă: Dacă e aşa, acest om ar fi putut la fel de bine să oprească scrisorile care-ţi erau trimise la conac. Asta nu explică, totuşi, faptul că tatăl tău nu s-a întors.

Mariah oftă.

— Ştiu că e foarte posibil să ai dreptate. Dar dacă a fost rănit sau bolnav şi nu a putut călători? Ar fi fost simplu să fie întârziat. Poate… poate că ajunge chiar acum în Hartley şi e surprins că nu mă găseşte acolo. Vocea îi era gâtuită. Nesiguranţa e grea.

Adam îi luă mâna.

— Tragedia e mai simplă decât nesiguranţa. Nu mai uşoară, ci mai simplă.

Ea aprobă din cap.

— Ai dreptate. Însă ce pot face acum? Cum găseşti pe cineva care e dispărut şi, poate, mort?

— O să trimit oameni în căutarea tatălui tău, spuse Adam hotărât. Ştim că a ajuns la Londra, pentru că a fost să-l vadă pe Granger. Scrie tot ce ştii despre programul

lui: când a plecat din Hartley, când spunea că se va întoarce, cum intenţiona să călătorească. Diligenţă, poştalion – tot ce ştii şi ce presupui. Şi mai fă o descriere a înfăţişării şi a obiceiurilor tatălui tău. Există locuri sau oameni pe care e posibil să-i fi vizitat în Londra?

Deveni gânditoare la ideea unei astfel de acţiuni.

— În această după-amiază îţi voi da toate informaţiile. De asemenea, când o voi vedea pe Julia, o voi întreba ce crede despre cei care conduc poşta din Hartley.

— Vor fi multe informaţii. Îi strânse o dată mâna, apoi îi dădu drumul. O să aflăm adevărul despre tatăl tău.

— Poate că, dacă-l găsim pe Burke, ne va spune ce vrem să ştim.

— Crede-mă că să dau de urma acelui ticălos e în fruntea priorităţilor mele.

Mulţumită, se mută de lângă el pe bancheta din faţa lui. Pentru prima dată, Adam fu bucuros că era un om putred de bogat. Ar fi cheltuit oricât ca să-i readucă ei liniştea.

Mariah se liniştise deja când Adam o conduse în casă. Avea speranţa egoistă că misterul care-l înconjura pe tatăl ei o va mai ţine câteva zile în Londra. Odată ce Janey Lawford avea să se întoarcă din Lincolnshire, situaţia devenea nepotrivită pentru Mariah, însă acum era mai mult o plăcere decât o durere să se afle sub acelaşi acoperiş cu el.

Majordomul se apropie de ei.

— Înălţimea Voastră, aveţi vizitatori. Holmes îi înmânã o carte de vizită gravată. Domnul general Stillwell, cu soţia şi cu fiica lui, se află în salonaş.

Generalul nu pierduse timpul. Adam se întrebă, destul de cinic, ce dorea Stillwell de fapt – probabil favoruri sociale pentru fiica pe care urma s-o mărite.Însă bărbatul îşi dovedise curajul când alergase după acel puşcaş şi, dacă spera să se poată folosi de influenţa lui de duce, îşi câştigase tot dreptul să i-o ceară. Adam trebuia să discute însă cu Formby, să afle exact ce influenţă avea şi cum se folosise de ea în trecut. Îi aruncă o privire lui Mariah.

— Ai vrea să-l vezi pe Stillwell?

Zâmbi.

— Nu am avut ocazia să-i mulţumesc cum se cuvine, aşa că e o ocazie perfectă.

Adam o urmă pe Mariah în salon, dar se opri, cu răsuflarea tăiată. Vedea vag silueta înaltă a lui Stillwell şi a unei tinere lângă fereastră, însă cea mai mare parte a atenţiei lui era concentrată asupra femeii, care se ridică şi-l privi cu o speranţă nesigură. Era femeia brunetă şi frumoasă din visele sale şi purta un sari roşu şi elegant, brodat. Nu se poate. Nu *se poate!*

Ea zâmbi, ca şi când n-ar fi fost sigură că era binevenită.

— Darshan?

Ea era singura care îl striga pe numele mijlociu. Amintirile începură să-i ricoşeze prin minte, la fel ca atunci când citise scrisoarea de la Lady Agnes, însă acestea erau de o mie de ori mai intense. Îşi aminti de copilărie, de tatăl său, de lunga sa călătorie în Anglia.

Şi nu doar de anii copilăriei sale, ci şi de perioada petrecută în Anglia după ce terminase şcoala. Sperase să-şi recapete amintirile, iar acum era în pericolul de a fi mâncat de viu de ele.

Mariah îi atinse braţul, readucându-l în prezent.

— Adam, eşti bine?

Se adună suficient cât să-i zâmbească.

Ce zi ciudată, în care şi el, şi Mariah aflaseră că părinţii lor pierduţi nu erau chiar atât de pierduţi. O parte din el ar fi vrut să se ascundă de durerea aceea sfâşietoare, însă nu putea, nu când în faţa lui se afla un miracol. Întinse mâinile, temându-se ca nu cumva să se înşele.

— Mamă?

Ea îi luă mâinile, zâmbind. Strânsoarea ei era caldă şi hotărâtă. El o strânse la piept, gândindu-se la toate nopţile în care plânsese de dorul ei. Acum, ea era cea care plângea, cu chipul îngropat în umărul lui. Era mult mai mică decât în visele sale, dar ar fi recunoscut-o oriunde după parfum – o mireasmă iute şi exotică, necunoscută în

Anglia. Era mai frumoasă decât îşi amintea el.

De la distanţa aceea, putea vedea liniile fine din jurul ochilor săi şi expresia unei femei care trecuse prin multe. Părea, totuşi, prea tânără ca să aibă un fiu de vârsta lui. Îşi dădu seama că trebuie să fi fost o copilă când se căsătorise cu tatăl lui.

— Mi s-a spus că ai murit, spuse el, cu vocea gâtuită.

— Pentru că te-au smuls din braţele mamei tale, pufni generalul Stillwell, era firesc ca autorităţile să spună că era moartă, ca să-ţi taie orice legătură cu India. Desigur, pentru binele tău.

Pentru binele tău. Adam şi-i putea imagina pe tutorii săi spunând asta, convinşi că ştiau ce era cel mai bine pentru un duce minor cu sânge amestecat.

Mama lui făcu un pas înapoi, cu lacrimi în ochi.

— Îmi pare rău că sunt aşa o plângăcioasă, spuse ea într-o engleză fluentă, cu un accent încântător.

— Cred că această ocazie cere lacrimi, spuse Mariah încet. Poate ar trebui să ne aşezăm. O să sun să aducă ceai.

Mama lui Adam îl luă lângă ea pe canapea, iar Mariah se aşeză la margine, urmărindu-l liniştită, în caz că avea nevoie de ea. Îi mulţumea cerului că Mariah era acolo, să-l susţină în avalanşa aceea de emoţii şi de amintiri.

Atunci, prin amalgamul dureros al minţii lui îi trecu un gând. Îl privi pe general.

— Sunteţi tatăl meu vitreg?

Stillwell făcu un semn din cap.

— După cum am spus în parc, eu şi tatăl tău am fost prieteni. Lakshmi mi-a scris să-mi ceară ajutorul când te-au luat autorităţile, însă eram în misiune. Când m-am întors eu, deja erai în drum spre Anglia. Nu voiau să-i spună nimic, decât că vei fi crescut conform statutului tău.

— Ca şi când nişte străini ar fi ştiut mai bine cum să-mi crească fiul! spuse Lakshmi, cu mâna pe-a lui Adam. Ochii ei de un verde-cenuşiu contrastau puternic cu tenul întunecat. Mereu am visat la ziua asta, dar m-am temut că nu va mai veni vreodată. Când am sosit în Londra şi am

auzit că ai murit…

Femeia se cutremură.

— Uneori cred că Lakshmi s-a căsătorit cu mine doar ca s-o aduc în Anglia, să te regăsească, spuse Stillwell cu blândeţe.

Privirea caldă pe care i-o aruncă soţului ei îi respinse acestuia tachinarea.

— Am avut mare noroc cu soţii mei. Şi sora ta la fel.

— Sora mea? spuse el sec.

Cu toate că acum capul îi exploda de amintiri, printre ele nu se afla şi o soră.

Mama lui făcu un semn către tânăra de la fereastră, care privise întreaga scenă cu un interes vădit.

— Ea e sora ta, Lady Kiri Lawford. Eram însărcinată când a murit tatăl tău. Nu le-am spus autorităţilor, de teamă să nu mi-o ia şi pe ea.

— Kiri. E un nume încântător, spuse el, întrebându-se dacă mai putea îndura alte şocuri. Noua lui soră arăta… ca Adam. Păr negru, ochi verzi, mai înaltă decât mama ei. Era îmbrăcată în stil european şi ar fi arătat minunat în orice salon, în ciuda aerului subtil, care sugera locuri exotice şi îndepărtate. La fel ca mama ei, era foarte frumoasă.

— Mereu mi-am dorit o soră. Se ridică şi se îndreptă spre ea. Însă nu cred că tu ţi-ai dorit un frate mai mare. Îmi dau seama că pot fi creaturi îngrozitoare.

Ea îi zâmbi, cu ochi jucăuşi.

— Din fericire, frăţioare, nu ai fost prin preajmă să mă torturezi când eram mică.

— Mi-aş fi dorit să fi fost, Kiri, spuse el încet.

Zâmbetul ei dispăru.

— Şi eu mi-aş fi dorit, şopti ea.

Cuvintele sale îi treziră un fior în tot corpul, simţind chemarea sângelui. O luă de mână.

— Atunci, ar trebui să începem să fim frate şi soră, Lady Kiri.

— Mai ai şi o soră şi un frate vitregi, spuse generalul, în timp ce ea îi strângea mâna. Thomas şi Lucia Stillwell.

Adam se înfioră să audă că avea o întreagă familie.

— Şi sunt în Londra?

Stillwell dădu din cap.

— Da, dar n-am vrut să te copleşim.

— În plus, adăugă Kiri cu răceală, sunt nişte mici tirani. Era posibil să te fi făcut să nu vrei să-i accepţi.

— Kiri! se răsti mama ei.

— Abia aştept să-i cunosc, zâmbi Adam. Însă nu astăzi.Îşi frecă cicatricea de la cap. Mă simt destul de copleşit.

— Ashton a suferit o rană la cap în explozia care aproape că l-a ucis, spuse Mariah, iar memoria lui este destul de afectată.

— În plus, ieri a fost împuşcat. Stillwell se ridică. Nu vom rămâne la ceai, doream doar să ştim dacă îţi recunoşti mama şi sora.

— Credeaţi că n-o voi recunoaşte? întrebă Adam îngrozit.

— Era posibil, răspunse Stillwell. În funcţie de cât reuşeau să te convingă avocaţii şi tutorii tăi să-ţi fie ruşine de cultura ta.

— N-au reuşit. Veniţi să luaţi cina cu mine mâine-seară? Toată familia, inclusiv Lucia şi Thomas.

Până atunci îşi va fi revenit suficient cât să-i poată întâmpina cu bucuria pe care o merita o astfel de situaţie.

— Sper că mai rămâi în Londra o vreme, adăugă el.

— Poate pentru totdeauna. Mama lui ridică din umeri. Toţi copiii mei sunt pe jumătate englezi. Au dreptul să-şi cunoască bine cultura. Îşi lăsă capul într-o parte. Ţi-e dor de India? Sau eşti fericit că ai fost adus în Anglia?

Nu se gândise niciodată la asta şi avea nevoie de timp ca să răspundă.

— Ambele. Mi-e dor de India, dar preţuiesc prietenii pe care mi i-am făcut aici.

Privirea lui se opri asupra lui Mariah.

Ea se ridică, cu o privire plină de grijă.

— Ash este prea gentleman ca să vă ceară să plecaţi, aşa că o voi face eu. Încă nu şi-a revenit complet.

— Sigur. Mama lui se ridică şi-i atinse obrazul, zâmbind.

Nu arăţi bine. Odihneşte-te. E suficient să ştiu că te voi vedea şi mâine.

El reuşi să se ţină pe picioare în timp ce-şi lua rămas-bun, însă după ce Mariah ieşi să-i conducă pe oaspeţi – *familia* lui – la uşa principală, se lăsă pe canapea cu coatele pe genunchi şi-şi îngropă chipul în palme. Se întâmplaseră atâtea lucruri bune astăzi! Atunci, de ce-l durea atât de tare?

CAPITOLUL 30

În timp ce familia Stillwell îşi aştepta trăsura, mama lui Adam îi aruncă lui Mariah un zâmbet fermecător. Nu e de mirare că reuşise deja să cucerească doi soţi.

— Îmi pare rău, domnişoară, nu am făcut cunoştinţă.

— S-au întâmplat prea multe, spuse Mariah, dându-şi seama că nu avea mare lucru de spus despre statutul ei în viaţa lui Adam. Sunt Mariah Clarke. Ashton a fost adus la ţărm pe proprietatea mea, iar eu l-am luat acasă. La început, nu şi-a amintit cine este, însă acum îşi revine. Prietenii lui de şcoală l-au găsit şi s-au oferit să ne însoţească pe mine şi pe prietena mea, doamna Bancroft, la Londra. Ashton a avut amabilitatea să ne invite să stăm aici în timpul vizitei.

Ochii lui Lakshmi scânteiară.

— Eşti logodnica lui?

Întrebarea ei o duru.

— Nu, e logodit cu verişoara lui, Janey Lawford. Sunt sigură că o veţi cunoaşte curând.

Generalul o crezu, însă cele două femei nu erau tocmai convinse. Mariah fu recunoscătoare când apăru trăsura familiei Stillwell şi curmă acea conversaţie.

După ce-şi luară rămas-bun, se întoarse la Adam. Cei din familia lui nou-descoperită păreau oameni buni şi, cu siguranţă, îi vor aduce multă bucurie. Însă el părea gata să cedeze psihic, şi nu de fericire.

Când intră în salon, stătea aplecat, ca şi când l-ar fi durut ceva, răsuflând cu greu. Se aşeză lângă el şi-şi lăsă mâna pe spatele lui.

— Arăţi de parcă ai fi ajuns în iad, spuse ea încet.

Gura i se strânse într-un zâmbet întunecat.

— O descriere perfectă.

— Ai suferinţe fizice? Psihice? De ambele feluri?

Trase adânc aer în piept, gândindu-se la răspuns.

— Ambele. Cicatricea de la cap mă doare îngrozitor, dar suferinţa psihică e mult mai rea. Multe, poate chiar toate amintirile mele au revenit şi încearcă să-şi facă loc în mintea mea. Rezultatul va fi unul pozitiv. Procesul însă este… dificil.

Nu era deloc de mirare de ce era pe cale să cedeze psihic.

— Reuşeşti să urci în camera ta?

El trase din nou aer în piept, de data asta mai stăpân pe sine, apoi se ridică.

— Da. Fizic nu am nimic. Aproape că mă înec de-atâta fericire.

— Întreaga ta lume s-a schimbat, iar schimbarea doare.Îi luă mâna şi-l conduse afară din salon, apoi pe scări. Când intrară în camera lui, ea scoase cheia ascunsă în birou şi deschise uşa altarului privat.

El scoase un oftat adânc.

— Cum ai ştiut? Ai dreptate, am nevoie de linişte şi meditaţie. Stai cu mine?

Fericită că o dorea lângă el, intră în sanctuarul lui. În timp ce se liniştea, îşi dădea seama că şi ea avea o nevoie la fel de mare de pace.

Nu observase pernele mari înghesuite după un podium; el trase două dintre ele. Descoperi că era mai confortabil să stea jos, când se lăsă pe pernă, cu genunchii într-o parte. Adam se aşeză într-o poziţie comodă, câştigată, poate, prin exerciţiu îndelungat şi înlesnită de hainele sale atât de bine croite.

El îi luă mâna şi închise ochii, apoi începu să respire rar şi adânc. Ea făcu întocmai şi descoperi că propriile sentimente, date peste cap, începeau să se liniştească. Adam o va ajuta să afle adevărul despre tatăl ei, iar ea va trebui să-l accepte, indiferent care era acesta.

După o vreme îndelungată, liniştit, o strânse de mână.

— Capul încă mă doare, însă începe să se facă ordine în haos. Îţi mulţumesc.

Ea deschise ochii şi văzu că, în ciuda chipului lui secătuit, părea din nou el însuşi.

— Nu-mi pot imagina cum trebuie să te simţi când afli că mama ta e în viaţă şi că ai o familie de care n-ai ştiut.

— Asta e ceva minunat. Schiţă un zâmbet. Azi am trăit un miracol, în timp ce tu ai primit nesiguranţă. Pare nedrept.

— Chiar dacă tatăl meu nu se va întoarce miraculos din morţi, l-am avut lângă mine în toţi anii în care am crescut. Tu ai fost lipsit de mamă timp de peste douăzeci de ani. Cred că situaţia se echilibrează cumva.

— Am avut-o pe Lady Agnes, care a fost o înlocuitoare foarte bună. Îşi încruntă fruntea. Când am citit scrisoarea de la Lady Agnes, mi-am recăpătat o mulţime de amintiri, iar când am întâlnit-o pe mama, mi s-au declanşat chiar mai multe; iar acum aleargă toate, nebuneşte, prin capul meu. E destul de tulburător. Ca şi când încerci să te plimbi în timp ce e cutremur şi nu poţi avea încredere în pământul de sub propriile-ţi picioare.

— Crezi că ţi-ai recuperat toate amintirile? îl întrebă ea.

Era un fel mai neutru de-a întreba dacă-şi amintea cum se îndrăgostise de Janey Lawford şi o ceruse de nevastă.

— E greu să-mi amintesc ce nu-mi amintesc, spuse el. Însă după ce mi-am recăpătat liniştea prin meditaţie, am încercat să-mi organizez amintirile şi par destul de complete. Cel puţin, până în ultimele luni. Îmi aduc aminte când lucram la planurile pentru corabia mea şi cum mă pregăteam să plec în Scoţia, dar nu-mi amintesc nimic din toamnă şi până am ajuns la ţărm, în Hartley.

— Nu-ţi aduci aminte de logodnă? întrebă ea, renunţând să mai încerce să pară detaşată.

El clătină din cap.

— Tot ce am e imaginea din vis cu Janey în braţele mele. Îşi îndreptă privirea în altă parte. Îmi amintesc că întotdeauna… am ţinut foarte mult la ea.

Cu toate că vorbele lui erau doar presupuneri, o ardeau. Avea senzaţia întunecată că, în acea direcţie, nu se vor întâmpla miracole. Janey era prietena lui dragă de mulţi

ani, tânăra pe care o ceruse în căsătorie. Din fericire, Mariah devenea din ce în ce mai bună în a-şi ascunde reacţiile în privinţa asta.

— Îţi aminteşti ceva ce-ar putea oferi un indiciu despre cel ce vrea să te ucidă?

— Nici urmă de inamici asasini sau de viaţă secretă desfrânată. Cu mâna liberă făcu un semn către statuile hinduse, în timp ce, cu cealaltă, încă o ţinea strâns: Asta pare singura viaţă secretă pe care o am.

Ce altceva ar mai fi fost util de ştiut?

— Din moment ce Hal Lawford ar avea cel mai mult de câştigat de pe urma morţii tale, îţi aduci aminte de ceva care l-ar putea incrimina?

— După cum mi-l amintesc eu, nu ştie să mintă şi nu are niciun gram de răutate în el, răspunse Adam. E greu să mi-l imaginez încercând să mă omoare.

— Totuşi, oamenii ne pot lua prin surprindere. Şi ce deghizare mai bună există decât aparenţa de cinste şi de sinceritate, aşa cum se întâmplă cu Hal? Poate că, atunci când ţi se mai linişteşte mintea, îţi vei aminti mai mult.

— Poate. Se ridică şi o ajută şi pe ea să se ridice, apoi o conduse afară din altar. E ciudat şi minunat să-mi iscodesc mintea şi să găsesc şi altceva decât coridoare pustii. Dar cred că Lady Agnes avea dreptate când spunea că avem cu toţii lucruri pe care preferăm să le uităm.

— Lucruri rele care ţi s-au întâmplat sau pe care le-ai făcut?

— Ceea ce mi s-a întâmplat face parte din ceea ce sunt. Lucrurile pe care le-am făcut… acelea sunt mai greu de suportat. Şovăi, apoi continuă. Cu câţiva ani în urmă, mă aflam la o petrecere la palat. Acolo se afla şi un domn indian, probabil un diplomat. A fost ignorat de toţi englezii prezenţi. Ar fi trebuit să merg şi să vorbesc cu el. Totuşi, m-am întors cu spatele. Nu doream să fiu văzut vorbind cu acel bărbat şi să le aduc aminte celorlalţi de sângele meu indian, pătat.

— Pe de-o parte, e doar o întâmplare măruntă, clipi ea. Din alt punct de vedere, a fost o trădare a politeţii şi a

ceea ce eşti tu.

— Exact. Îşi frecă cicatricea, părând gata să se frângă. Ar trebui să-mi dau seama că, probabil, ţi s-a părut obositor să ai atâta grijă de mine. În privinţa asta, îmi aduc aminte foarte clar că, până la acea explozie, am fost sănătos tun.

Se gândi la trupul său zvelt şi puternic şi-l crezu.

— Şi vei fi din nou. Anul viitor pe vremea asta, totul o să ţi se pară un vis cât se poate de interesant.

Asta dacă nu cumva era ucis până atunci.

— Vrei să rămân cu tine? adăugă ea.

El scutură din cap.

— Acum o să mă odihnesc şi sper că mintea mi se va limpezi. Cu toate că, poate, cer prea mult.

— Nu am avut niciodată amnezie şi tot n-am mintea prea clară, spuse ea. Pot să-i spun lui Formby că doreşti să înceapă o investigaţie, să afle ce s-a întâmplat cu tatăl meu? Aş vrea să începem cât mai repede.

El se pregăti să aprobe, dar se opri.

— Mai bine vorbeşte cu Randall; se pricepe mai bine să se ocupe de-o investigaţie. Şi nu vrei să ştii ce bine e să-mi amintesc asta!

— După ce-am asistat la chinurile tale, spuse ea încet, niciodată n-o să-mi mai consider mintea şi memoria drept lucruri garantate.

— Nici eu. Îi prinse mâna şi o duse la buze, i-o sărută abia atingându-i-o, stârnindu-i fiori. Eşti o comoară, Mariah.Le mulţumesc tuturor zeilor pe care-i cunosc pentru că m-au făcut să te întâlnesc.

— Soartă sau întâmplare, amândoi am avut de câştigat.

Ar fi fost atât de simplu să-i cadă în braţe! Însă îşi retrase mâna uşor.

— Poate că Wharf are un remediu pentru durerea ta de cap, mai zise ea.

Adam căzu pe gânduri.

— De fapt, chiar are un leac excelent pentru dureri.O să-i cer.

Suplu, întunecat şi incredibil de frumos, trase cordonul

să-şi cheme valetul. Era greu de crezut că cineva dorea să-l ucidă, însă văzuse asta cu ochii ei.

— Pe curând, spuse ea. Dacă la cină preferi să dormi, nu mă supăr.

Ieşi din cameră şi, pornind prin casa uriaşă, se îndreptă spre apartamentul ei.

După ce sună să ceară un ceai, ca să-şi liniştească nervii întinşi, se aşeză la drăgălaşul birou de scris din salonul pe care-l împărţea cu Julia. Cu cât descrierile despre tatăl ei, obiceiurile lui şi călătoria lui la Londra erau mai detaliate, cu atât erau mai utile.

Tocmai termina însemnările când apăru Julia, zâmbind, după altă vizită la bunica ei. În timp ce prietena ei îşi bău ceaiul şi mâncă mai multe prăjituri cu ghimbir, Mariah îi descrise vizita la avocat.

— Crezi că este posibil ca cei doi care se ocupă de poşta din Hartley să fi fost mituiţi să-mi fure scrisorile? încheie ea.

Julia căzu pe gânduri.

— Domnul Watkins ar fi şocat să audă o asemenea idee. E foarte meticulos şi foarte mândru de responsabilităţile pe care le are. Însă soţia lui, Annie… Julia scutură din cap. Are o slăbiciune pentru bărbaţii frumoşi. Poate că mă înşel, însă mi-l pot imagina pe George Burke convingând-o să fure scrisori pentru el. Ai primit scrisori cât ai fost în Hartley?

— Aproape niciuna. Am fost atât de ocupată cu organizarea moşiei şi a casei, încât mi-a rămas prea puţin timp pentru corespondenţă. Şi fără să am pe altcineva, în familie în afară de tatăl meu, şi călătorind atâţia ani, n-am fost surprinsă că nu primeam scrisori.

— Lipsa scrisorilor de la tatăl tău a susţinut afirmaţia lui Burke că a fost ucis. Lipsa scrisorilor de la avocat nu sugera decât că e un avocat prost.

— Exact. Mariah îşi frecă palmele umede de rochie. Îmi tot spun că tatăl meu e mort, altfel s-ar fi întors în Hartley, dar mi-e imposibil să nu sper.

— Faptul că George Burke nu e un om bun nu înseamnă

că te-a minţit în privinţa morţii tatălui tău, spuse Julia încet.

Mintea ei ştia asta. Inima ei era mai încăpăţânată.

Se întrebă dacă ar trebui să-i împărtăşească vestea despre noua familie a lui Adam şi decise că da. Curând, regăsirea lor va fi o ştire publică, iar prietenii săi trebuiau să afle dinainte.

Când Mariah termină de povestit despre vizita familiei Stillwell şi despre felul în care îi revenise memoria lui Adam, Julia scutură uimită din cap.

— N-ar fi trebuit să părăsesc Casa Ashton. Se întâmplă atât de multe când sunt eu plecată!

— Cel puţin, vestea de astăzi e mai bună decât faptul că ieri Ash a fost împuşcat. Mariah îşi strânse însemnările şi se ridică. O să duc astea jos, pentru Randall.

Aproape că terminase de coborât scările când Randall şi WilI Masterson fură întâmpinaţi de lacheu, scuturându-şi picături de apă de pe pălării şi părând îngrijoraţi.

— Mariah, ce bine-mi pare să te văd! exclamă Will. Ce se întâmplă? Ash a fost împuşcat?

— Doar o zgârietură, îi asigură ea. Însă au fost două zile pline. Veniţi cu mine în salonaş şi vă spun. Când intră în cameră urmată de cei doi bărbaţi, se gândi fără să vrea că acel salon i se părea deja aproape la fel de familiar precum salonul ei din Hartley. Începu prina descrie întâmplarea din parc, asigurându-i din nou că Adam nu fusese rănit grav.

Apoi trecu la familia lui şi la faptul că Ash îşi recăpătase memoria. Când termină, Will scutură din cap aproape în aceeaşi manieră ca Julia.

— Asta e mai mult decât minunat. Spui că acum îşi amintește aproape totul?

— Da, până la ultimele luni de dinainte de călătoria în Scoţia.

Randall scăpă o înjurătură printre dinţi.

— Sper că Ash îşi va recăpăta curând şi amintirile din acea perioadă. Asta ne va ajuta să-l prindem pe ticălos.

— Adam spune că trebuie să vorbesc cu tine despre o

investigaţie, îi spuse Mariah lui Randall. Presupun că ai început deja?

Randall scutură din cap.

— Cunosc un poliţist de pe strada Bow care poate rezolva orice mister. Rob s-a pus pe treabă încă de când ne-am întors la Londra.

— Avem o posibilitate, adăugă Will. Se presupune că un bărbat pe nume Shipley a fost ucis când a explodat *Enterprise,* dar nu i s-a găsit cadavrul. Avea experienţă în domeniul motoarelor cu aburi şi era din Londra. Kirkland şi-a pus oamenii să afle despre Shipley în Glasgow, şi chiar în această dimineaţă a primit informaţii. Dacă Shipley e viu şi a revenit la Londra… ei bine, o să fie foarte interesant să discutăm cu el.

Prietenii lui Adam fuseseră ocupaţi.

— Şi poliţistul tău de pe strada Bow poate să se ocupe de mai multe cazuri deodată? întrebă Mariah. Am o problemă urgentă.

— Spune-mi.

Expresia lui Randall fu atât de încurajatoare, încât se gândi că uitase cât de bănuitor fusese la început în privinţa ei.

Din nou, Mariah descrise vizita la domnul Granger.

— Vreau să aflu ce s-a întâmplat cu tatăl meu, încheie ea. Dacă este, într-adevăr, mort, atunci asta e. Însă dacă e viu… Unde a fost? Ce s-a întâmplat? Îi întinse însemnările sale lui Randall. Astea sunt toate informaţiile utile pe care le cunosc.

El răsfoi hârtiile.

— Excelent. O să i le dau lui Rob. S-ar putea să vrea să discute direct cu tine. Eşti de acord?

— Sigur, spuse ea, surprinsă. De ce n-aş fi?

— Există doamne care cred că un poliţist de pe strada Bow e prea bădăran pentru delicateţea lor, spuse el sec.

— Adică acum am avansat la rangul de doamnă în ochii tăi? zâmbi ea. Sunt uimită şi foarte flatată.

Will râse, iar Randall îşi coborî privirea, stânjenit.

— Ai fost o doamnă mai bună decât am fost eu un

gentleman. Sper să-mi ierţi lipsa de politeţe de la început.

— Îţi protejai un prieten. Cum să te învinuiesc pentru aşa ceva?

— Mulţi ar face-o. Băgă hârtiile în haină. În afară de informaţii despre tatăl tău, vrei să afli şi unde este George Burke?

— Tatăl meu e mai important. Dar cred că localizarea lui Burke o să fie de ajutor. Gura i se crispă. Dacă a minţit că tatăl meu e mort, atunci e vrednic de tot dispreţul.

— Vrei să-l omor? întrebă Randall politicos.

— Nu mă ispiti! exclamă ea, fără să fie prea sigură dacă el glumea sau nu.

— Prea bine. Atunci doar o să-l zgârii niţel.

Din strălucirea ochilor lui Randall, Mariah înţelese că acesta nu glumea.

— Atâta timp cât nu-l zgârii prea rău, spuse ea cu jumătate de gură.

Acceptă faptul că, dacă ar fi fost într-adevăr o doamnă, ca sora ei imaginară, ar fi rămas şocată la sugestia lui Randall. Însă ultimele săptămâni o convinseseră că nu va fi niciodată un model de etichetă şi că era mai bine să nu mai încerce.

Pentru că Adam se odihnea, prietenii săi plecară, iar Mariah merse să-l caute pe domnul Formby. Secretarul avea un birou spaţios în partea din spate a casei, şi-i oferi bucuros adresa din Lincolnshire unde stătea Janey Lawford. Chiar îi dădu o coală de hârtie timbrată, pentru ca scrisoarea să poată fi trimisă fără să mai plătească. Înainte de plecarea în Scoţia, Adam semnase mai multe coli ca să fie de folos în casă, iar Formby încă avea jumătate de sertar plin.

După ce urcă şi se aşeză din nou la birou, Mariah se gândi cu atenţie la ce dorea să scrie, înainte să pună stiloul pe hârtie. Nu trebuia să existe vreo sugestie că ea şi Adam avuseseră o relaţie romantică. Era mai bine dacă Mariah părea o mătuşă îngrijorată.

Dragă domnişoară Lawford... începu prin a se scuza

că-i scrie fără să se cunoască şi-i povesti pe scurt cum îl cunoscuse pe Adam. Apoi trecu la miezul problemei.

Desigur, mama ta e îngrijorată pentru sănătatea ta, însă, te rog, dacă ţi-ai revenit din febră suficient cât să poţi călători, întoarce-te cât poţi de repede la Londra. Ashton e prea bun ca să-ţi ceară să pleci din Lincolnshire doar de dragul lui, însă, ca o prietenă îngrijorată, amsimţitcă trebuie să-ţi spun că logodnicul tău are nevoie să-i fii alături.

A dumitale,

Domnişoara Mariah Clarke

Oftă şi sigilă scrisoarea pentru a o trimite a doua zi de dimineaţă. Poate că nu era o adevărată doamnă, însă încerca să facă ce era mai bine pentru Adam.

Spera că undeva în rai va fi răsplătită pentru noblețea ei.

CAPITOLUL 31

Adam se trezi încet, mulţumit că nu-l mai durea capul.De fapt, gândurile sale aveau o claritate pe care nu o mai cunoscuse de…foarte multă vreme.

C u ochii închişi, îşi cercetă mintea. Piesele disparate și dezordonate din el însuşi păreau să se fi domolit şi să se fi așezat într-un întreg. Poate că unele cusături erau încă slabe, dar nu se mai simţea fragmentat, ca înainte.

Acum îşi amintea clar viaţa lui ca duce. Cum îşi gestiona proprietăţile – o misiune foarte dificilă, chiar şi cu ajutorul competent din partea lui Formby şi a celorlalţi.Cum stătea în Camera Lorzilor şi asculta dezbaterile, negocierile de voturi. Cum oamenii veneau să-i solicite influența în favoarea lor sau a copiilor lor.

În Cumberland nu se împăcase cu rangul său, totuşi, acum îşi dădea seama că, în viaţa reală, devenise chiar mulţumit cu ideeacă era duce. Se străduise să-şi folosească puterea şi banii cu înţelepciune şi reuşise.

Îşi analiză viaţa metodic, începând cu copilăria în India.Pe mama lui deja o visase, dar acum şi-l amintea şi pe tatăl său: cu ochi verzi, blând şi bucurându-se de bogăţiile vieții indiene. Zece ani însemnau un timp suficient de mare cât să-l cunoască bine pe Andrew Lawford şi să-i fie dor de el pentru totdeauna.

Era copleşit de amintiri vii. Cea mai îndepărtată era una de când călărise pe elefant într-un palanchin care se legăna, iar Andrew îl ţinea în braţe. Tatăl lui îi arătase florile strălucitoare şi păsările din pădure, spunându-le pe nume pentru ca Adam să le poată învăţa. Cu ochii minţii, văzu din nou acele culori, auzi cântecul păsărilor şi mirosi parfumurile ameţitoare.

După ce tatăl său fusese înştiinţat despre moştenirea sa

neaşteptată, proaspătul al şaselea duce se pregătise să se întoarcă în Anglia. Adam simţea că tatăl său nu dorise să se întoarcă. În mai puţin de două săptămâni, Andrew făcuse o febră care-l răpuse în mai puţin de patruzeci şi opt de ore. Adam nu avusese voie să intre în camera bolnavului, de teamă să nu se îmbolnăvească şi el.

Privind retrospectiv, se întrebă dacă nu cumva tatăl său îşi dorise atât de mult să nu plece, încât îşi atrăsese boala. Acum, oasele lui se odihneau pentru totdeauna în draga lui Indie.

Când Adam revăzu în gând acea perioadă a vieţii sale, îşi dădu seama că avea câteva amintiri şi despre tânărul John Stillwell. Femeile hinduse de rang înalt trăiau, de obicei, izolate, însă Lakshmi ieşise din izolare după căsătorie. Oare se măritase cu un englez pentru că tânjea după mai multă libertate? Se gândi s-o întrebe. Şi, ştiind că acum o putea întreba, fu cuprins de un fior cald.

Stillwell fusese un vizitator frecvent al familiei Lawford. Uneori, privirea lui o urmărea pe Lakshmi cu o dorinţă tăcută şi resemnată. Cu toate că lui Adam nu-i trecuse prin cap că mama lui s-ar fi putut recăsători şi că ar fi putut avea mai mulţi copii, era fericit că ea găsise pe cineva care s-o iubească şi s-o preţuiască.

Se ridică din pat – oboseala de dinainte îi dispăruse. Se lăsase noaptea, ceea ce însemna că dormise şi în timpul cinei, şi după. Ieşi încet din salonul lui luminat de o singură lampă mică.

După ce găsi cheia ascunsă, duse lampa în sanctuar şi studie imaginile sacre. Statuile aproape că păreau vii în lumina care licărea slab, privindu-l cu înţelepciunea lor străveche.

Privirea lui se opri asupra lui Lakshmi, tiza mamei sale. Îşi acceptase pe deplin natura indiană vitală când se aflase la un pas de moarte.

Însă era în egală măsură englez şi creştin. Primise educaţia unui gentleman şi deprinsese codul onoarei după care se ghida un gentleman. Cele două părţi din el trebuiau să se împletească. Iar acum, o făceau. Şi să fie al

naibii dacă va mai încerca vreodată să ascundă cine era!

Părăsi altarul şi se uită la ceasul de pe poliţă. Nu era încă miezul nopţii. Poate că Randall mai era treaz. Se gândi să-şi ia pantofii, însă era la el acasă. Dacă dorea să umble fără pantofi şi în cămaşă, era dreptul lui.

Casa Ashton era tăcută. În timpul zilei, era un zumzet permanent, căci întreţinerea unei reşedinţe atât de mari presupunea multe activităţi. Mult prea mari pentru un singur om. Însă era logodit şi, cu voia lui Dumnezeu, cândva va avea şi copii care să-i umple camerele goale.

Privi în dreapta. Camerele lui Mariah se aflau la capătul acelui coridor. La mică distanţă. Îşi dorea să-şi amintească mai multe despre logodna lui. Îşi recăpătase câteva amintiri din lunile de dinainte de accident, însă nimic folositor.

Îşi amintea cum râdea de plăcere pe puntea vasului *Enterprise,* când ambarcaţiunea înainta pe estuarul râului Clyde. Cu toţii munciseră din greu, iar gustul succesului era tare dulce. Privise în jur şi văzuse aceeaşi plăcere pe chipurile inginerilor şi ale echipajului său. Dorise să le ofere un bonus, iar acum unii dintre ei erau morţi, poate pentru că lucraseră pentru el. Odihnească-se în pace!

De asemenea, îşi amintea şi chipul strălucitor al lui Janey, însă detaliile lipseau. Oare se îndrăgostise de ea în lunile de care nu-şi amintea? Acum ştia sigur că o iubea. Era sora lui într-un fel în care Kiri nu putea fi niciodată, pentru că el şi Janey copilăriseră împreună. O iubea, totuşi, pe Janey aşa cum o iubea pe Mariah? Părea imposibil.

Privind înapoi, îşi dădu seama că presupusese multă vreme că nu se va căsători niciodată, pentru că nu dorise să treacă pe umerii copiilor lui greutatea sângelui său amestecat. Cu toate că tânjea după o tovarăşă şi după o familie, îşi ascunsese latura hindusă a naturii sale. La un nivel profund şi iraţional, crezuse că ar fi fost fatal să se dezvăluie şi de aceea îi păstrase pe toţi la o anumită distanţă, chiar şi pe prietenii cei mai apropiaţi. Şi ar fi fost mult mai greu să se ascundă de o soţie.

Oare de aceea o ceruse pe Janey? Ea îl cunoştea de mulţi ani şi era obişnuită cu excentricităţile lui, aşa că, probabil, îi păruse de încredere.

Mariah îl cunoştea însă mai bine decât oricine altcineva şi-l accepta. Într-adevăr, ei părea să-i placă ceea ce-l făcea incomod de diferit.

Acceptă că, deşi nu o va putea iubi pe Janey aşa cum o iubea pe Mariah, nu putea rupe logodna, şi asta nu doar pentru că respecta codul englezesc al onoarei. Janey îl iubea, şi să o respingă în timp ce ea îl acceptase cu atâta bucurie ar fi fost… de neconceput.

Se întoarse şi o luă la stânga, spre apartamentul lui Randall. Pe sub uşă se zărea lumină, aşa că ciocăni.

Se auzi un scârţâit de fotolii, apoi Randall deschise uşa. În spatele lui, Masterson şi Kirkland stăteau la masă în cămaşă, cu sticle de vin în faţă şi cu pahare în mână.

— Deci iar complotaţi, spuse Adam sec. Cred că e cazul să mă alătur.

Kirkland ridică sprâncenele.

— Ducele s-a întors.

— M-am întors de câteva zile bune, remarcă Adam intrând în cameră. Luă un pahar de vin de la Randall, apoi se aşeză pe scaunul liber. Apartamentul era aproape la fel de mare ca al său. Înstrăinarea lui Randall de familia sa însemnase că nu mai avea unde să locuiască în Londra, aşa că Adam îi oferise aceste camere pe care să le considere casa lui oricând dorea.

— Nu aşa, spuse Kirkland. Mariah ne-a spus de vizita mamei tale şi că ţi-ai recăpătat memoria aproape în întregime. Schimbarea e vizibilă.

Adam se încruntă.

— Şi cu ce sunt atât de diferit?

— Din mai multe puncte de vedere, răspunse Will, după o scurtă pauză de gândire. Natura ta esenţială a fost aceeaşi chiar şi când amnezia ta era în punctul cel mai critic, însă acum ai realizat o sumă a experienţelor tale. Luă o înghiţitură de vin. Are logică.

Adam îşi dădu seama că, de când îl găsise Mariah, se

protejase cu rezerva pe care o cultivase încă din copilărie. Era precaut, chiar şi cu prietenii. Oare asta îşi dorea?

— Veniţi cu mine, spuse el, ridicându-se.

Uimiţi, dar ascultători, prietenii săi îl urmară pe coridor, către camerele lui. Adam aprinse o lampă mai mare, apoi îşi descuie sanctuarul şi le făcu semn să intre, cu un aer de formalitate prefăcut.

— Vă prezint viaţa mea secretă.

Flecăreala prietenilor săi încetă când priviră în jur.

— E un templu hindus, nu-i aşa? spuse Randall, nesigur.

— Statuile sunt sculptate minunat. Kirkland dădu roată camerei, studiind fiecare zeitate. Bănuiesc că e o capelă personală, aşa cum au multe conace.

— Însă nu are nicio cruce pe pereţi.

Will îl privi pătrunzător pe Adam.

— Ash, asta nu e chiar o surpriză. Niciodată nu ai făcut un secret din moştenirea ta indiană.

— Nu, recunoscu el. Mereu am ascuns cât de importantă era pentru mine.

— Ai încredere în noi, spuse Will amuzat. Ştiam, dar pentru că tu nu ai vrut să discuţi niciodată despre acest subiect, nici noi n-am făcut-o.

— Poate că Will ştia. Kirkland se opri fascinat în faţa statuii lui Shiva dansând. Însă eu nu pot spune că am privit atât de adânc. Dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Făcu un semn către statui. Ai fost ceea ce-ai fost. Eşti ceea ce eşti. N-aş vrea să fii altfel.

Adam simţi că îl înţeapă ochii. Sigur de la fumul lămpii.

— Nu ştiu de ce simţeam totuşi necesar să ascund atât de mult din natura mea, am făcut-o. Chiar foarte bine.

— Pe bună dreptate, spuse Will sobru. Cu toate că noi nu suntem miraţi, poate că un străin s-ar îngrozi dacă ar vedea că ai imagini păgâne care nu reprezintă o colecţie de artă. Tutorii tăi au încercat să-ţi bage în cap că trebuie să fii mai englez decât un englez pur-sânge, ca să fii demn de ducat.

— Îi mulţumesc cerului pentru metodele subversive de predare ale lui Lady Agnes, murmură Kirkland. Altfel am fi

fost cu toţii diformi, dincolo de orice posibilitate de salvare.

Adevărat. Lady Agnes fusese cea care-l încurajase pe Adam să-şi cultive moştenirea hindusă. Astfel, îl ajutase să-şi menţină sănătatea mintală într-o perioadă în care prea multe din viaţa lui se schimbau.

Randall se întoarse cu spatele la altar.

— Nu uita că omul care încearcă să te omoare poate avea drept unic motiv ura faţă de sângele tău amestecat.

Cuvintele sale îi reamintiră brusc realitatea. Prietenii – care-l cunoşteau pe Adam de ani de zile – puteau fi mai toleranţi decât străinii cu limbă ascuţită, care-l condamnau. Îşi va ţine credinţa interioară pentru el. Însă nu va mai face din ea un secret.

Oare cum va reacţiona Janey? Îl va accepta sau îl va condamna? Dacă-l va condamna, atunci poate va rupe logodna. La acest gând, simţi un fior nepermis de speranţă. Însă, ca să fie corect faţă de Janey, se gândi că deşi poate prima ei reacţie va fi una de mirare, probabil că îi va accepta natura mixtă, aşa cum o făcuseră şi prietenii lui.

— Că tot vorbim despre cel care încearcă să mă ucidă, au mai apărut informaţii noi? Făcu semn către scaunele din salon. Putem vorbi la fel de bine şi aici. E mai mult spaţiu şi cred că am şi vin mai bun.

— Subestimezi calitatea sticlelor pe care majordomul tău a fost convins să ni le dea. Randall se aşeză pe canapea, cu picioarele lungi întinse pe covorul oriental. Cred că ne aşteaptă o discuţie demnă de câteva sticle bune.

Wharf intră tăcut în salon. Probabil că vocile lor îl treziseră.

— Aveţi nevoie de ceva, Înălţimea Voastră? întrebă el, după ce aruncă o privire.

Adam îşi dădu seama că-i era foarte foame, căci sărise peste cină.

— Cred că ne-ar prinde bine un platou rece. Carne şi brânză, nimic complicat.

Adam scoase o sticlă de vin roşu din dulapul său de băuturi şi o deschise, în timp ce Wharf se înclină şi se îndreptă spre bucătărie. Era foarte bucuros că-şi amintea exact unde era vinul pe care-l dorea. Ar fi putut la fel de bine să scoată coniac, vin alb sau vin de Xeres. Puterea înseamnă ca locul în care trăieşti să-ţi fie familiar.

Le umplu paharele prietenilor săi, iar aceştia se aşezară.

— Acum… aveţi informaţii?

— Ned Shipley era un londonez care lucra pe *Enterprise,* spuse Kirkland. Conform sursei mele din Glasgow, ţi-a fost recomandat pentru acest proiect datorită experienţei sale în domeniul motoarelor cu aburi. Era reţinut şi nu vorbea prea mult, dar ştia ce face şi era muncitor. După explozie, a fost dat dispărut şi e considerat mort. Însă nu i-a fost găsit trupul şi e posibil să nu fie chiar mort.

Adam se încruntă. Shipley.

— Îmi aduc vag aminte de acest nume. Ar putea fi victimă a exploziei… sau poate un om care să fi ştiut cum să pună la cale o explozie.

— Îl căutăm aici, în Londra. E posibil să fi folosit un nume fals în Scoţia. Kirkland sorbi din vin. Oricum, am o descriere detaliată a lui. Are o ancoră tatuată pe spate, pe umărul stâng, şi un craniu pe cel drept.

Adam putea vizualiza cu uşurinţă mâinile tatuate, însă nu era sigur dacă erau amintiri sau doar imaginaţia lui.

— Ai spus că mi-a fost recomandat. De către cine?

Prietenii lui schimbară o privire neliniştită.

— Asta nu se cunoaşte prea clar, răspunse Kirkland. Se pare că… de către Hal Lawford.

Adam îşi privi tăcut paharul cu vin. Cu toate că nu era sigur, va trebui să accepte că, poate, Hal – Dumnezeule, vărul şi viitorul său cumnat! — a încercat să-l ucidă. Titlul şi averea Ashton erau un premiu destul de consistent cât să-i tenteze pe mulţi.

— Şi există vreo metodă să fim siguri, în afară de a-i întreba pe Shipley sau pe Hal?

— Cred că nu, oftă Kirkland. Se pare că ai spus cuiva că eşti fericit că vărul tău ţi l-a recomandat pe Shipley, însă

asta e ceva vag. Ar fi foarte util să-ţi aminteşti şi această parte a vieţii tale.

Ar fi făcut-o dacă ar fi putut.

— Randall, i-ai spus lui Rob să caute asasinul?

— Da, însă până acum nu prea are cine ştie ce informaţii utile, răspunse Randall. Şi-a pus oamenii să-l caute pe Shipley. Şi pe George Burke, la cererea lui Mariah.

Adam îşi miji ochii.

— Şi e de vreun folos?

— Dacă Burke s-a întors la Londra, nu va fi prea greu să-i dea de urmă, căci nu va încerca să se ascundă. Dacă e plecat din oraş, o să dureze ceva mai mult.

Adam se gândi la suferinţa lui Mariah când i se spusese că tatăl ei era mort. Dacă Burke minţise în legătură cu asta…

— Când îl găseşte, vreau să vorbesc cu el.

— E periculos să ieşi în Londra, se încruntă Randall. Dacă puşcaşul de ieri ţintea mai bine, erai mort.

— Da, însă nu voi trăi ca un animal în cuşcă. O să-mi iau măsuri de precauţie. Adam ridică din umeri. Poate chiar ar trebui să ies şi să-l ademenesc pe asasin afară din ascunzătoare.

Randall şi Kirkland se îngroziră, însă Masterson spuse:

— E de înţeles. Voi aţi accepta să staţi închişi în casă? Nu, nu cred.

— Voi folosi trăsura închisă şi voi aduce mai multe gărzi de corp. Adam îşi termină vinul dintr-o singură înghiţitură. Şi voi mai organiza o petrecere. Îi voi invita pe Hal şi pe mama lui, pe mama şi familia ei, pe voi trei, pe Mariah şi pe Julia. Atunci, Randall, să pari ameninţător. Poate că Hal va fi convins să mărturisească.

Îşi mai turnă vin. Poate că Hal era nevinovat. Însă părea prea mult să spere acest lucru.

CAPITOLUL 32

După întâmplările dramatice din ultimele zile, în dimineaţa următoare Mariah se decise să facă ce-ar fi făcut orice femeie normală: să meargă la cumpărături cu prietena ei cea mai bună. Începură cu magazinele de chilipiruri, apoi se îndreptară către strada Bond, care avea preţuri mari, însă şi bunuri pe care nu le mai găseau în altă parte. Înainte de prânz, amândouă erau încărcate de pachete, iar Mariah nu se mai gândi deloc timp de câteva ore la tentativa de asasinat.

La ultimul magazin de postavuri din drumul lor, Julia examină două materiale la metru, o muselină cu desene, de culoare roşu-deschis, şi un poplin verde.

— Oare pe care să-l cumpăr? Chiar nu mi le pot permite pe amândouă.

— Cumpără-le pe amândouă, spuse Mariah. Vor arăta bine pe tine şi n-o să găseşti aşa ceva la Carlisle. Dacă tot plecăm din Londra în câteva zile, ar trebui să profităm de magazine cât mai putem. Dumnezeu ştie când o să ne mai întoarcem aici, şi, în viitor, va trebui să ne plătim singure drumul. Aşa că ia-le pe amândouă din banii de drum economisiţi.

— N-aş fi făcut călătoria asta dacă n-ar fi fost gratuită, zâmbi Julia. Tocmai mi-ai dat un motiv bun să fiu extravagantă.

Îi făcu semn vânzătoarei că era pregătită să cumpere. După ce ieşiră, Mariah se opri în pragul magazinului şi privi strada Bond, îngustă şi plină de oameni.

— Îmi place la ţară şi abia aştept să mă întorc la Hartley, spuse ea cu tristeţe, însă îmi place şi Londra. Eu şi tatăl meu stăteam destul de des aici când nu aveam vreun conac convenabil de vizitat. Zâmbi. Desigur, locurile în care

stăteam erau mult mai modeste decât cel din călătoria asta.

— Cel puţin, am petrecut o zi minunară la vânătoare, spuse Julia. Nu putem cumpăra mai multe, pentru că nu mai avem mâini să cărăm bagajele. Vrei să mergem la un ceai, ca să ne răcorim înainte să ne întoarcem la Casa Ashton? Îi căzu un pachet, iar ea se aplecă să-l ridice. Acum îmi doresc să fi acceptat oferta lui Holmes şi să fi luat trăsura şi lacheul. Mă dor picioarele de-atâta mers.

— Eu nu vreau să mă obişnuiesc cu luxul Ashton, spuse Mariah pe un ton hotărât.

Trăsura şi lacheul ar fi fost alt lucru care să-i amintească de distanţa socială dintre ea şi Ashton, iar ea nu mai avea nevoie să-şi reamintească.

O femeie scoase un ţipăt scurt lângă ele. Mariah ridică privirea şi văzu o doamnă îmbrăcată elegant, holbându-se la Julia.

— Sigur este… îi spuse ea prietenei sale.

— E imposibil, răspunse sec o femeie îmbrăcată la fel de bine. E moartă.

Julia se albi. Din instinct, Mariah o luă de braţ şi se întoarse, apoi se îndepărtară în grabă, cotind-o la următorul colţ. Când se aflau deja la o oarecare distanţă, spuse:

— Ceaiul va avea, cu siguranţă, un gust bun.

Julia trase adânc şi încet aer în piept.

— Nu mă întrebi ce e cu femeia aceea?

— Nu, dacă nu vrei să vorbeşti despre asta.

— Mulţumesc. Julia răsuflă din nou. Poate că într-o zi îţi voi spune. Mi-ar face bine să vorbesc despre trecut.

Fură întrerupte de o voce masculină prietenoasă:

— Domnişoară Clarke! Doamnă Bancroft! Ce plăcere să vă revăd!

Mariah se întoarse şi-l văzu pe Hal Lawford coborând dintr-o trăsură. Era greu să rezişti zâmbetului său, însă nu se putea stăpâni să nu se gândească la faptul că era posibil ca acest om să se afle în spatele tentativelor de a-l ucide pe Adam. Cele două gânduri opuse îi îngheţară limba.

Julia reuşi să articuleze ceva.

— Bună ziua, domnule Lawford. Plăcerea e de partea noastră.

— Văd că aţi profitat de magazinele din Londra. Aruncă o privire către cumpărăturile lor, evaluându-le. Pot să mă ofer să vă ţin pachetele în trăsura mea şi să vă invit la masă? După colţ e o ceainărie excelentă.

Mariah şi Julia schimbară o privire.

— Sunt complet de acord să fiu răsfăţată de lux, răspunse Julia.

Şi probabil că Julia chiar avea nevoie de asta acum.

— Vă mulţumesc, domnule Lawford. Acceptăm bucuroase ambele propuneri, răspunse Mariah.

— Vă rog să-mi spuneţi Hal. Îi făcu semn lacheului său să ia pachetele şi să le urce în vehicul. Aşa cum v-ar spune oricine, nu sunt suficient de demn să fiu numit tot timpul „domn“.

Nu prea puteai să nu-l placi, recunoscu Mariah în sinea ei. Cu toate astea, nu putea scăpa de senzaţia că el însemna mai mult decât ce lăsa să se vadă.

Spre sfârşitul mesei, Hal spuse pe un ton grav:

— S-a aflat ceva despre cel care a încercat să-l omoare pe Ashton? Mi se pare neliniştitor să mă gândesc că acel ticălos ar putea încerca din nou.

— Şi mie la fel. Mariah îşi miji ochii. Dacă cineva ar face o listă de suspecţi care l-ar vrea mort, dumneavoastră aţi fi în fruntea ei.

În loc să pară vinovat, Hal spuse tulburat:

— Sunt dureros de conştient de asta. Ironia este că eu chiar nu-mi doresc să fiu duce; nu m-aş descurca. Adamare clasă – e născut pentru responsabilităţi. Tatăl său a fost înalt oficial britanic în India, iar Adam a moştenit prin mama lui sângele prinţilor hinduşi. Citeşte şi înţelege legislaţia propusă, care pe mine m-ar adormi. Cândva s-a oferit să-mi facă rost de un loc în Camera Comunelor, controlat de proprietatea Ashton. Foarte prestigios, dar am refuzat, pentru că m-aş fi plictisit îngrozitor.

Julia lăsă capul într-o parte.

— Ce te interesează pe tine, Hal? Să joci? Să cucereşti doamne?

— Îmi plac ambele, însă marea mea pasiune este să cresc cai. Mama lui Ash avea sânge regal. Mama mea e irlandeză, dintr-o familie care a crescut cai de rasă generaţii întregi. Zâmbi. Şi, în ciuda plictiselii mele privind legislaţia, ţin înregistrări ridicol de detaliate despre fiecare cal pe care l-am avut vreodată. Asta nu mi se pare plictisitor.

Femeile râseră, iar Mariah privi în ochii lui verzi, atât de asemănători cu ai lui Adam, fără să se poată decide dacă Hal Lawford era un om cinstit sau cel mai periculos mincinos din Londra.

Adam era diferit. Mariah văzu asta imediat ce intră în salon, înainte de cină. Nu-l văzuse toată ziua, din cauza expediţiei lor la cumpărături.

Când îl privi în colţul opus al camerei, întunecat şi distant, ştiu, fără umbră de îndoială, că venise vremea să plece din Londra. Bărbatul rănit şi amnezic pe care-l scosese din mare redevenise, în sfârşit, în întregime, ducele de Ashton. Emana putere şi autoritate la fel de natural cum îşi purta haina croită impecabil. Se îndepărtase treptat de ea, de când prietenii lui apăruseră în Hartley să-l ia înapoi. Acum, când revenise la viaţa de dinainte, nu mai era loc şi pentru ea.

Îşi înghiţi nodul din gât. Nu putea să-i dorească să trăiască pentru totdeauna fără trecut. Însă pentru o perioadă scurtă de timp, când era doar Adam, iar lumea se afla la mare depărtare, fuseseră fericiţi.

Se îndreptă către dulapul de băuturi şi le privi pe ea şi pe Julia.

— Vreţi vin de Xeres? Privirea lui se opri asupra lui Mariah, iar din căldura ei îşi dădu seama că nu dăduse complet uitării Hartley-ul.

Înainte să poată răspunde, uşa se deschise, iar Holmes anunţă sosirea familiei Stillwell. Chiar în spatele lui se

aflau Lakshmi şi generalul Stillwell, Kiri şi doi tineri. Adam traversă încăperea să-i întâmpine şi îşi sărută uşor mama pe obraz.

— Deci ieri n-a fost doar un vis, mamă.

Lakshmi îşi trecu mâna pe sub braţul lui, mângâindu-şi fiul pierdut.

— Mă temeam că n-o să-mi văd niciodată laolaltă cei patru copii frumoşi. Făcu un semn spre ei. Pe Kiri ai cunoscut-o. Ei sunt Lucia şi Thomas. Nu-i aşa că sunt adorabili?

Lucia roşi, însă Adam râse şi îşi salută fratele şi sora, strângându-le mâinile.

— Sunt bogat în privinţa familiei.

Toate cele patru odrasle ale lui Lakshmi începură să discute vesel, trecându-şi cuvântul de la unul la altul. Erau, într-adevăr, frumoşi; semănau atât de bine, încât nu era greu să-ţi dai seama că erau fraţi. Era clar că lui Adam avea să-i placă rolul de frate mai mare.

Cu toate că Mariah simţea din nou tristeţea că nu avea ce căuta lângă Adam, îi era imposibil să le poarte pică lui şi familiei nou-regăsite pentru bucuria lor. Lucia avea vreo şaptesprezece ani şi dădea semne că va deveni la fel de frumoasă precum Kiri, însă ochii ei erau verzi-cenuşii, ca ai mamei sale. Thomas era mai mare cu un an sau doi şi devenise un tânăr frumos, cu ochi albaştri-cenuşii, ca ai tatălui său. Toţi patru aveau tenul mai deschis decât al lui Lakshmi, dar mai închis decât al unui englez obişnuit.

În timp ce Holmes turna în tăcere vinul de Xeres pentru oaspeţi, generalul Stillwell se îndreptă spre Mariah şi Julia.

— Alcătuiesc un grup frumos, nu-i aşa? spuse el mândru.

— Într-adevăr, aprobă Julia. Par să fi moştenit ce e mai bun din sângele englez şi din cel hindus.

— Generale Stillwell, întrebă Mariah curioasă, vă faceţi griji că, aici, copiii dumneavoastră s-ar putea confrunta cu intoleranţa?

— Bineînţeles că-mi fac griji. Părinţii sunt născuţi să-şi facă mereu griji. Râsul său le acoperi şi pe Mariah, şi pe Julia. O să aflaţi asta când va fi timpul. Dar s-ar fi

confruntat cu intoleranţa şi în India şi, în plus, toţi aveau nevoie să-şi descopere jumătatea engleză a culturii lor. Am crescut-o pe Kiri ca pe fiica mea, chiar dacă e fiică de duce, iar asta contează enorm în Anglia. Merită să profite de acest lucru. Şi, ca să fiu sincer, rangul ei le va aduce beneficii şi fraţilor săi mai mici.

Nu era de mirare că generalul fusese îngrijorat că, poate, Adam nu-şi va recunoaşte fraţii mai mici. Un sprijin financiar din partea ducelui de Ashton i-ar fi ajutat pe toţi. Kiri avea o poziţie şi mai bună. Chiar dacă tatăl ei nu avusese ocazia să scrie un testament în toată regula, era sigur că Adam îi va oferi o zestre pe măsura statutului ei.

Majordomul anunţă că cina era gata. Când toţi se îndreptară către salon, Adam rămase în urmă cu Mariah.

— Mama, două surori şi un frate! E un miracol.

— Într-adevăr. Zâmbetul ei îi arăta cât de fericită era pentru el. Mai mult, toţi sunt nişte oameni fermecători, nu o adunătură de mizerabili, cum sunt, de obicei, rudele.

El zâmbi şi o luă de braţ.

— Aş primi cu braţele deschise chiar şi o adunătură de mizerabili, însă ce am primit e mult mai bun.

Şi pentru că nu era nimeni lângă ei, îşi coborî vocea şi spuse:

— Am vorbit cu Julia şi a zis că nu-i e deloc greu să creadă că Annie Watkins, care conduce poşta din Hartley împreună cu soţul ei, ar fi putut fi sedusă, mituită sau ambele, ca să intercepteze scrisorile trimise către Conacul Hartley.

Adam făcu ochii mari.

— Nu e cine ştie ce dovadă, însă e foarte interesant. Dacă Burke s-a întors la Londra, ar trebui să fie uşor de găsit. El poate fi calea cea mai bună ca să aflăm ce s-a întâmplat cu tatăl tău.

— Atunci, să sperăm că apare rapid. Trase aer în piept. Eu şi Julia intenţionăm să ne întoarcem acasă peste trei zile. Pot să-l rog pe Holmes să afle programul poştalionului?

Adam o strânse de braţ; părea şocat.

— A venit vremea, Adam, spuse ea încet. Toate informaţiile pe care le descoperi despre tatăl meu îmi pot fi trimise prin poştă, pentru că, te asigur, o să am eu grijă de Annie Watkins. Nu-mi va mai opri scrisorile.

— Ştiu că ai dreptate. Tăcu vreme de câţiva paşi. O să vă trimit cu una dintre trăsurile mele. Nu vreau ca tu şi Julia să călătoriţi cu poştalionul public.

— Am călătorit de multe ori aşa şi n-am păţit nimic, râse ea.

— Mariah, lasă-mă să fac asta pentru tine, spuse el, cu o privire goală.

Era tulburător să vadă în ochii săi cât de mult îi păsa, însă încerca şi o senzaţie de mulţumire să ştie că ceea ce fusese între ei fusese adevărat.

— Dacă eşti sigur că vrei să faci asta, aş fi fraieră să refuz o călătorie confortabilă gratis. Şi dacă aş fi fost, Julia nu e fraieră şi nu m-ar lăsa să refuz, spuse ea încet.

— Mai stai o zi în plus? O să dau o petrecere pentru caambele jumătăţi ale familiei mele să se întâlnească și aș vrea să fiţi şi voi. Zâmbi. Tu şi Julia veţi fi două prezențe liniştitoare, cred.

— Sunt sigură că Julia nu se va împotrivi.

Astfel, Mariah mai avea de stat o zi în plus alături deAdam.

CAPITOLUL 33

N-a fost nevoie decât de o zi şi jumătate ca să i se dea de urmă lui George Burke. Adam era în biroul său, aplecat peste teancurile de documente care veneau potrivit cu rangul său şi se întreba dacă într-adevăr trebuia să aibă o părere despre reînnoirea chiriilor de pe o moşie din Yorkshire. Pentru că administratorul moşiei recomanda reînnoirea, semnă acordul.

Următorul document privea subiecte dezbătute în Camera Lorzilor. Ar trebui să înceapă să meargă, acum când putea recunoaşte din nou oamenii. În sesiunea aceea, chiar erau câteva chestiuni interesante de abordat.

Lăsă uşurat documentele deoparte când Kirkland şi Randall apărură la uşa lui.

— Mi-aţi adus o scuză să fug de responsabilităţi?

— Într-adevăr, răspunse Kirkland. Burke stă la un han din apropiere de Covent Garden. Cu o oră în urmă, era în camera lui. Să-i facem o vizită?

Adam se ridică plin de zel de pe scaun.

— Cu cât mai repede, cu-atât mai bine.

Folosiră din nou vechea trăsură închisă. În timp ce ieşeau prin spate, Adam se întrebă dacă nu cumva casa lui era urmărită de un om cu intenţii ucigaşe. Greu de crezut într-o zi de primăvară atât de frumoasă, însă umărul bandajat de sub cămaşa modernă îi amintea că trebuie să fie atent.

Hanul la care stătea Burke era dărăpănat şi vechi. Adam se întrebă cum făcea rost de bani după ce-şi pierduse moşia la cărţi. Aspectul hanului sugera că nu o ducea prea bine.

Trăsura se opri la intrarea în han. Când cei trei coborâră, un bărbat suplu, cu păr castaniu, ieși din umbră.

Adam îl recunoscu pe poliţistul de pe strada Bow, Rob Carmichael.

Carmichael ridică degetul mare.

— Burke e încă aici. Camera de sus, pe dreapta.

— Mulţumesc că l-ai găsit. Adam privi către fereastră. Ai avut noroc să dai şi de misteriosul Ned Shipley?

— Am auzit în zona falezei că a tot apărut pe acolo în ultima vreme, însă informaţiile nu sunt confirmate.

Cu toate că era îmbrăcat ca un muncitor, accentul lui Carmichael dovedea că era un om educat. Deloc surprinzător, din moment ce fusese şcolit la Academia Westerfield.

— Vreţi să vin cu voi? continuă el.

— Asta ar fi util, poate e nevoie de investigaţii în plus.

Adam intră în han, urmat de cei trei bărbaţi. Hangiul scoase capul dintr-o cameră din spate, văzu că nou-veniţii erau îmbrăcaţi în haine scumpe şi că erau foarte hotărâţi, aşa că se retrase, prudent.

Urcară scara îngustă, făcură la dreapta şi ajunseră la uşa camerei de pe colţ. Adam ciocăni la uşă abia stăpânindu-se, deşi ar fi vrut să zdrobească lambriul cu pumnii.

— Cine-i acolo? întrebă o voce cunoscută.

Adam îşi aminti cum îl trăsese pe Burke de pe Mariah şi îşi încleştă pumnii.

— Am adus banii cu mine.

Cuvintele lui nu aveau niciun sens, însă se gândi că, dacă menţiona cuvântul „bani“, îi atrăgea atenţia lui Burke.

Şi aşa se şi întâmplă. Se auzi scârţâitul zăvorului, apoi Burke deschise uşa. Era în cămaşă şi fără eşarfă, iar ochii săi erau roşii. Se încruntă.

— Ne-am mai întâlnit, dar să fiu al naibii dacă ţin minte unde. Ai jucat cărţi cu mine şi-ai pierdut?

— Ne-am întâlnit în salonul din Conacul Hartley. Adam făcu un pas în faţă, deschizând uşa înainte ca Burke să i-o poată închide în nas. Încercai să profiţi de Mariah Clarke.

Ceva de pe chipul lui Adam îl făcu pe Burke să se dea un

pas înapoi, neliniştit.

— Nu e nevoie să-ţi aduci prietenii ca să mă bateţi. Intenţiile mele erau onorabile. La naiba, o cerusem de nevastă!

— Dacă-ţi aduci aminte de prima noastră întâlnire, ar trebui să ştii că n-aş avea nevoie de ajutor în cazul în care aş vrea să te omor cu mâinile goale. Prietenii mei sunt aici tocmai ca să mă împiedice să fac asta. Adam zâmbi cu răceală. Şi nu i-ai făcut propunerea într-un chip prea onorabil. Încercai s-o obligi pe Mariah să se lase – şi pe ea, şi moştenirea ei – pe mâinile tale nevrednice. Şi acesta nu e cel mai rău lucru pe care i l-ai făcut.

— Am plecat din Hartley imediat după ce-am aflat că este căsătorită, spuse Burke, încercând să se apere. Nu i-am făcut niciun rău.

— Mai puţin faptul că i-ai spus minciuna vrednică de dispreţ că tatăl ei e mort. Adam îşi scoase încet mănuşile, ca şi când s-ar fi pregătit pentru un act violent. L-ai omorât dumneata, personal, domnule Burke? Legea talionului cere ochi pentru ochi.

— Nu! strigă Burke speriat. Nu l-am văzut pe ticălosul ăla de când am fost în biroul avocatului său, ca să facem transferul de proprietate pentru Hartley, după ce-am pierdut la cărţi.

— Şi cât te aflai acolo, ai furat hârtie cu antet de la domnul Granger ca să-i poţi scrie lui Mariah şi s-o anunţi că tatăl ei e mort.

Burke clipi, confirmând bănuiala lui Adam.

— Ţi-am spus, voiam să mă căsătoresc cu ea! Dacă se simţea singură pe lume era firesc să vrea un bărbat care să aibă grijă de ea, şi cine-ar fi putut face asta mai bine decât mine? Cunosc moşia şi satul. Înţelegerea ar fi fost minunată şi profitabilă pentru amândoi. N-am vrut să-ifac rău. Când tatăl ei se întorcea, ea ar fi fost fericită să-l revadă şi toţi am fi râs copios.

— Însă Charles Clarke nu s-a întors, spuse Adam încet. Ceea ce duce la concluzia că l-ai ucis, ca să ai mai multe şanse la domnişoara Clarke. De asemenea, ai sedus-o şi ai

mituit-o pe Annie Watkins, poştăriţa din Hartley, ca să oprească scrisorile domnişoarei Clarke.

— Cum ai aflat…? Burke reveni nedumerit la problema principală. Nu l-am ucis eu! După mai multe săptămâni de când am pierdut moşia, m-am oprit să mănânc la un han de lângă Londra. Magistratul local era acolo. Un grup de soldaţi tocmai prinseseră doi tâlhari care terorizaseră zona. Uciseseră doi oameni în lunile din urmă şi îi jefuiseră pe mulţi alţii. Magistratul avea o cutie plină de bijuterii care fuseseră recuperate. Eram curios şi am cerut să văd cutia, pretinzând că mă număram printre cei care fuseseră jefuiţi. Am zărit inelul lui Clarke. Modelul e neobişnuit şi mi l-am amintit. Am spus că inelul era al meu, iar magistratul m-a lăsat să-l iau.

— Doar pentru că erai un gentleman? spuse Randall, nevenindu-i să creadă. Ash, tu poate că ai scrupule, însă eu nu am. Lasă-mă să-i vin eu de hac.

Cuvintele lui Randall îl făcură pe Burke să se albească.

— Clarke a fost printre cei ucişi de tâlhari? întrebă Adam.

— Nu ştiu. Nu s-au pomenit nume. Dacă Clarke nu se va mai întoarce niciodată la Hartley, poate că a fost una dintre victime. Sau poate că a fost ucis altfel. O merita, spuse Burke ursuz. După ce-am pus mâna pe inel, am făcut planul să-i spun lui Mariah că tatăl ei era mort, ca să-mi accepte oferta. Nu mă gândeam că o să-mi ia atât de mult timp s-o conving. Jur pe mormântul mamei mele că, dacă tatăl ei e mort, eu nu am nicio vină!

— Dar complicea ta de la poştă a luat vreo scrisoare de la Charles Clarke care poate dovedi că e în viaţă?

Burke ridică din umeri.

— N-am nici cea mai vagă idee. N-am văzut-o pe Annie Watkins de când am plecat din Hartley.

Deci Julia avusese dreptate când bănuise cine reţinuse scrisorile lui Mariah.

— Eşti sigur că nu ştii absolut nimic legat de Charles Clarke, dacă e viu sau mort?

Adam îşi puse mâna pe umărul lui Burke, aproape de

gât. Mişcarea păru una inofensivă, însă degetele sale îl strânseră cu putere.

Burke ţipă şi se rezemă ameţit de perete, prinzându-i fără prea multă forţă încheietura mâinii lui Adam.

— Nu ştiu! Pentru numele lui Dumnezeu, dă-mi drumul!

— Rob, ai ceva experienţă cu hoţii şi cu mincinoşii, spuse Adam, slăbind presiunea, ca să nu-l facă pe Burke să leşine. Crezi că spune adevărul?

Rob se gândi.

— Cred că da. Însă, dacă vrei, aprind un trabuc şi i-l aplic în câteva locuri. Asta e întotdeauna o metodă bună să aflu răspunsuri.

Burke tremura de frică. Dezgustat, Adam îşi luă mâna de pe umărul lui.

— Ce să facem cu porcul ăsta?

— Să-l predăm, spuse Kirkland. O perioadă de timp pe puntea unei nave militare va face minuni pentru manierele sale.

Burke oftă, cu privirea speriată îndreptată către oamenii din spatele lui Adam.

— E în stare să scape de asta, spuse Adam. Am putea să-l acuzăm de fraudă şi de intervenţie în Poşta Regală. E o fărădelege majoră?

— Probabil, spuse Rob tărăgănat. Multe sunt.

— Procesele durează, spuse Adam, văzându-l pe Burke retrăgându-se. Am o soluţie mai bună.

Înţelegând greşit expresia lui Adam, Burke strigă:

— Nu poţi să mă ucizi aşa! O să fii spânzurat!

— Ba chiar *pot* să te ucid dacă vreau, spuse Adam, zâmbind angelic. Sunt nobil, Burke. Am un loc în Camera Lorzilor. În spatele meu se află trei domni tot de viţă nobilă, cu o reputaţie impecabilă, care vor jura că uciderea ta a fost din autoapărare. Care crezi că sunt şansele să fiu condamnat?

Chipul disperat al lui Burke arăta că-şi dădea seama că Adam putea scăpa fără consecinţe. Însă Adam se sătură brusc de acest joc. Faptul că-l îngrozea pe Burke nu scădea din durerea suferită de Mariah din cauza lăcomiei

şi a răutăţii acestui om.

— Sunt de acord că domnului Burke îi va prinde bine o călătorie pe mare. Kirk, ai vreo sugestie?

— Ai noroc, răspunse Kirkland. Una dintre corăbiile companiei mele va pleca diseară către Cape Colony şi India. Cu siguranţă, vom găsi un loc şi pentru Burke, totuşi nu cred că va fi unul prea confortabil.

— E perfect. Adam venise pregătit pentru asta, aşa că scoase un plic din buzunar. Aici sunt două sute de lire, Burke. E mai mult decât meriţi, însă te vor ajuta să începi o viaţă nouă oriunde vei ajunge. Sau poţi să-i joci într-o singură noapte şi să mori de foame, dacă preferi.Îl privi cu ochii mijiţi. Dacă te vei întoarce vreodată în Anglia, să-ţi numeri zilele cu atenţie, pentru că nu o să mai ai prea multe.

Burke clipea în timp ce se gândea la această propunere, realizând că nu prea avea de ales.

— Trebuie să-mi fac bagajul şi să scriu nişte scrisori. Să anunţ lumea că plec din Anglia.

— Kirk, cât timp mai are la dispoziţie înainte să fie dus la corabie?

— Cam două ore, răspunse Kirkland. Eu şi Rob putem rămâne aici, cu el, în timp ce se pregăteşte, apoi îl îmbarcăm.

Adam dădu aprobator din cap.

— Dacă Rob e dispus să facă asta, vă sunt recunoscător. Vă las trăsura.

— E plăcerea mea, Ash, răspunse Carmichael, părând binedispus. A meritat tot timpul în care nu te-am văzut în acţiune.

— Asta nu prea a fost acţiune. Doar eliminarea unei scursuri.

Adam se întoarse şi ieşi, făcând un semn de mulţumire către prietenii săi. Încă era foarte furios când coborî şi părăsi hanul, urmat de Randall.

Îi dădu birjarului instrucţiuni să-i aştepte pe Kirkland, pe Carmichael şi pe Burke, apoi se îndreptă spre vest, spre casă, cu paşi rapizi. Randall rămase cu un pas în urma lui.

— Ai exagerat când ai spus că în spatele tău se află trei domni cu reputaţie impecabilă, remarcă el.

Buzele lui Adam schiţară un zâmbet.

— Suna bine. Îl privi pe Randall. Eşti garda mea de corp?

Prietenul său zâmbi.

— Doar dacă ai nevoie. Altfel, e doar o plimbare.

Adam se întrebă cât va mai dura până când viaţa lui va reveni la normal, iar o plimbare va fi o plimbare şi atât.

Prea mult.

CAPITOLUL 34

Mariah îşi pieptănă părul desfăcut, ştiind că nu mai avea timp. În noaptea următoare, Adam va da petrecerea, pentru a prezenta cele două familii. Iar în dimineaţa de după, ea şi Julia vor pleca în nord, spre casă. Noaptea aceea era furtunoasă, cu vânt şi cu tunete. O noapte pentru lucruri secrete şi ruşinoase, ca de exemplu să seducă un bărbat care nu era al ei.

Se tot gândise şi se răzgândise zile întregi, dorindu-şi atât de mult să fie cu Adam, încât o durea, ştiind însă că era un lucru greşit, care o putea răni şi mai mult în final. Noaptea aceea era ultima ei şansă, aşa că nu mai putea amâna.

Zâmbi cu tristeţe în oglindă. Se hotărâse: va acţiona şi îşi va asuma riscul regretului, în loc să rămână conservatoare, în siguranţă şi să aibă regrete şi mai mari. Conştiinţa lui Sarah o abandonase, nici măcar nu-i mai vorbea.

Era suficient de târziu cât să fie linişte completă în casă şi să nu fie văzută îndreptându-se spre apartamentul lui Adam. După ce înmuie în oţet buretele dat de Julia, şi-l puse la locul potrivit, îşi îmbrăcă cea mai frumoasă cămaşă de noapte şi halatul – un minunat set de mătase verzuie, pe care-l primise de la o văduvă extravagantă, după o petrecere la un conac de ţară.

Îşi legă părul, foarte slab, la baza gâtului, cu o panglică verde. Apoi luă o lampă care arunca un firicel de lumină şi ieşi încet din cameră. Nu murea dacă el avea s-o respingă. Sigur ar fi făcut-o cu blândeţe.

Însă dacă nici măcar nu încerca, cu siguranţă că sufletul ei ar fi murit.

Acum, când era acasă şi memoria-i revenise aproape în

totalitate, Adam se întorsese la mediaţiile matinale. Uneori medita şi noaptea; o minte limpede îl ajuta să doarmă.

Însă nicio meditaţie nu-l făcea să uite că, în câteva zile, Mariah va pleca pentru totdeauna din viaţa lui.

După ce ieşi din sanctuar, încuie uşa şi stinse toate luminile din salon, lăsând aprinsă doar lampa de lângă patul său, din camera alăturată. Furtuna se dezlănţuise peste oraş, aşa că trase perdelele şi privi afară, către Londra acoperită de fulgere. Îi plăceau furtunile.

Auzi un ciocănit uşor în uşă. Sunetul aproape că era acoperit de tunetul din depărtare. Deschise uşa curios şi o văzu pe Mariah stând acolo, la câţiva centimetri distanţă.Îl privea încordată, micuţă şi, aparent, fragilă.

— Pot să intru? întrebă ea încet.

— Desigur.

Îi făcu loc să treacă, întrebându-se de ce venise. Sigur, nu ca să…

Ea intră în cameră, graţioasă şi atrăgătoare, într-un veşmânt ca voalul, care sigur fusese croit pentru a seduce.Întorcând către el ochii mari şi căprui, îi spuse cu glas tremurat:

— Nu există vreo metodă subtilă să-ţi spun asta. Vrei să facem dragoste, Adam? Am luat măsuri împotriva unei consecinţe neplăcute. Privirea ei se îndepărtă de a lui. Ştiu că nu e corect, însă Janey o să te aibă pentru totdeauna. O să fiu recunoscătoare dacă putem avea o singură noapte în care să fim împreună fără constrângeri, cu pasiune şi cu dragoste. Dacă… dacă mă vrei.

Dintre toate şocurile pe care le încercase în ultima vreme, acesta era cel mai mare.

— Dacă te vreau? Niciodată n-am vrut mai mult ceva sau pe cineva. Îşi încleştă pumnii, luptându-se cu ispita de-a o atinge. N-ar fi trebuit. Şi totuşi… nu mă simt logodit cu Janey. Îmi e foarte dragă, dar când sunt cu tine nu simt că o trădez. Mi se pare… firesc.

— Atunci, hai să fim împreună în noaptea asta, zâmbi ea trist. Putem să avem amintiri care să rămână pentru totdeauna în sufletul nostru.

Amnezia îl învăţase cât de mult îl definea pe un om memoria şi cum pierderea ei îţi distrugea concepţia despre sine. Amintirea momentului în care făcuseră dragoste în grădina de meditaţie era o scânteie care-l încălzea. Era avid de mai multe astfel de amintiri.

Îi luă lampa din mână şi o puse pe biroul său, apoi îi cuprinse chipul cu palmele, minunându-se de atingerea mătăsoasă a pielii ei. Îl privea cu ochi curajoşi şi vulnerabili, cu o dorinţă la fel de intensă ca a lui.

Se mai sărutaseră înainte, însă niciodată cu o asemenea tandreţe dureroasă ca acum, când timpul se scurgea cu o viteză teribilă. Îi simţea gura dulce ca mierea, în timp ce se explorau reciproc, fără grabă. Îi dezlegă panglica din părul frumos, lăsându-i şuviţele dese să-i curgă printre degete, ca un râu de aur.

— Voiam atât de mult să te văd, şopti el. Pe toată.

— Şi eu doresc acelaşi lucru, râse ea. Când te-am văzut prima oară, căutam răni şi zgârieturi şi nu te-am apreciat cum trebuia.

Îşi trecu degetele prin deschizătura halatului, cu palma caldă pe pieptul lui.

Tandreţea se transformă în foc. În lumina slabă a celor două lămpi, trupul ei era ademenitor de vizibil prin cămaşa de noapte.

— Mariah…

Pentru că nu găsea cuvinte suficient de puternice pentru a-i exprima frumuseţea, îşi plimbă degetele pe conturul graţios al spatelui ei. Era perfect proporţionată, o micuţă zeiţă care-i topea judecata. Se aplecă şi o sărută pe sân, prin materialul transparent, simţind cum sfârcul i se întăreşte sub limba lui.

Ea trase aer în piept, în timp ce-i desfăcea halatul, care căzu, lăsându-i la iveală goliciunea şi dovada întărită a dorinţei lui. Gemu când îl atinse.

— Ar trebui să ne mişcăm mai încet, draga mea, sau o să terminăm prea repede.

— Trebuie să stăm toată noaptea.

Îi îndepărtă halatul de pe umeri, trasând linii cu degetul

de-a lungul braţelor sale.

El lăsă veşmântul să alunece pe podea. Nu simţea răcoarea aerului nocturn, pentru că întreaga lume era o flacără fierbinte. Îi luă doar o clipă să-i scoată cămaşa de noapte.

— E frumoasă, însă tu eşti şi mai frumoasă.

— Şi tu la fel, răspunse ea, iar el o luă în braţe şi o duse în dormitor, lăsând-o pe pat. Lumina lămpii dezvăluia întreaga splendoare senzuală a lui Mariah. Tunetul coborî peste casă, mişcând mobila; sau era, mai degrabă, doar sunetul inimii lui, când urcă în pat lângă ea.

— Vreau să-ţi sărut fiecare bucăţică de piele.

Îşi apăsă buzele pe gâtul ei, simţindu-i pulsul rapid, şi-i cuprinse sânii în mâini.

— Sunt multe, dar încearcă, murmură ea, îngropându-şi degetele în părul lui şi mângâindu-i capul. Nu-mi vine să cred că suntem într-adevăr aici, împreună. Mi-era atât de teamă că vei fi înţelept!

— Cu tine, inima mea e mai puternică decât raţiunea.

Mai făcuseră dragoste şi înainte, într-o împletire neintenţionată de trupuri şi de senzaţii. De data aceasta, ştiau exact ce doreau şi fiecare mângâiere, fiecare sărut, fiecare răsuflare făceau să crească nerăbdarea.

Când o atinse intim, ea se înfioră de plăcere. Începu încet, potrivindu-şi mişcările cu excitaţia ei, până când o văzu înnebunită de dorinţă. Scoase un strigăt înăbuşit când ajunse la orgasm, înfigându-şi degetele în umerii lui.

— Acum e timpul s-o facem împreună, spuse ea, deschizându-şi ochii uluiţi.

În ciuda disperării sale, el reuşi să se controleze suficient de mult cât să intre uşor, pentru că la ea era doar a doua oară. Extazul făcea aproape imposibil să se stăpânească, în timp ce trupul ei se obişnuia cu prezenţa lui. Apoi gâfâi de plăcere şi începu să se mişte odată cu el.

Îşi găsiră imediat un ritm împreună, ca şi când ar fi fost iubiţi dintotdeauna, însă, în acelaşi timp, se bucurau şi de minunile unor lucruri atât de noi. Ea era tovarăşa după care tânjise în anii lui de singurătate, femeia care-l

împlinea. Fusese distrus şi ea îl salvase, spiritul ei cuprinzând tot ce era el.

— Te iubesc, şopti el. Pentru totdeauna.

— Şi eu te iubesc, şopti ea, cu ochii plini de lacrimi.

Adam se rostogoli pe-o parte şi o trase lângă el, protejând-o de furtuna care se abătuse peste Londra.

Cerul însuşi plângea pentru că se iubeau, şi totuşi nu era de-ajuns.

În timp ce Mariah se odihnea în braţele lui, mulţumită de acest moment, el adormi, cu chipul relaxat, aşa cum rar i se întâmplase să-l vadă după ce prietenii lui îl găsiseră în Hartley. Încercă să-şi amintească felul în care-l văzuse la început. Văzuse în mare parte doar răni şi plăgi.

Îşi aminti că se gândise atunci că sub acele zgârieturi s-ar putea ascunde un om frumos. Se dovedise însă o subestimare de proporţii. Adam Darshan Lawford era frumos, cu trăsături puternice, care amestecau două culturi într-un chip unic şi fascinant. Şi trupul său era fermecător, graţios şi suplu. Probabil că s-ar fi simţit stânjenit dacă ea i-ar fi spus asta.

Îi plăcea tenul lui închis, mult mai interesant decât cel palid, al englezilor. Îl mângâie uşor, gândindu-se cât de intens reală era prezenţa lui. Era greu de crezut că nu vor mai fi niciodată împreună aşa. Refuza să creadă asta.

Îi mângâie obrazul, simţind o urmă uşoară de barbă. El deschise ochii şi zâmbi.

— Ţi-e frig?

— Puţin, recunoscu ea. Noaptea ploioasă era rece, iar ei stăteau întinşi peste cuverturi, în pielea goală. Se lipi de el. Nu-i venea să creadă cât de firesc i se părea să stea goală lângă el. O viaţă întreagă de decenţă dispăruse într-o singură oră. Oare va mai simţi vreodată cu cineva o asemenea apropiere?

— Pari tristă. Îi dădu părul pe spate, lăsându-şi mâna pe el. Îţi pare rău că ai venit?

— Nu, încercă ea să zâmbească. Îmi pare rău doar că noaptea asta se va sfârşi.

Chipul lui se aspri, iar ea văzu durerea din ochii lui.

— Păcat că nu putem opri timpul în loc. La capătul patului era strânsă o pătură subţire, aşa că se întinse şi o acoperi cu ea. Putem măcar să facem totul mai confortabil.

— Mulţumesc, spuse ea. Deşi tu eşti mai bun decât orice pătură.

El zâmbi şi se strecură sub pătură, lângă ea.

— Nu vrem să irosim restul nopţii dormind, nu-i aşa?

— Prefer să avem mai multe amintiri.

El se rostogoli pe spate şi o trase deasupra lui. Ochii lui zâmbeau.

— Sunt sigur că o să-ţi dai seama cum să mă farmeci.

Şi aşa se şi întâmplă, găsind variaţii dulci şi noi în timp ce făceau dragoste. Amândoi erau uzi de sudoare când ea se prăbuşi peste el după ce ajunseră la extaz şi înapoi.

— Nu ştiam că pasiunea poate fi astfel, oftă ea. Sau, pur şi simplu, eşti atât de bun în a face dragoste, precum eşti la multe alte lucruri?

El îi mângâie coapsele.

— Nici eu n-am mai făcut dragoste aşa până acum. Vine din amândoi. Iar dacă asta e o întrebare indirectă, nu am aşa de multă experienţă pe cât crezi. Zâmbi. Mă interesa, la fel ca pe orice tânăr, însă mereu mi-a fost greu să las scutul. Cu excepţia ta.

Ea îşi încrucişă braţele pe pieptul lui şi-şi sprijini bărbia pe ele.

— Cred că am fost foarte norocoasă să te găsesc când nu ştiai cine eşti. L-am întâlnit pe bărbatul care trebuia să fii de fapt.

— Acum încerc să fiu mai mult acea persoană. El o aşeză din nou pe pat, astfel încât stăteau pe-o parte, ea cu spatele cuibărit în pieptul lui, iar el cuprinzându-i talia cu braţul. Se potriveau perfect.

Ea încercă să rămână trează, ca să nu piardă niciun moment preţios. Respiraţia regulată a lui Adam îi dădea de înţeles că adormise. Timpul lor se apropia de sfârşit…

Lampa abia mai pâlpâia când se treziră din nou. Se sărutară fără cuvinte. De data asta, dorinţa era o flacără mocnită, alimentată de ideea că aceea era ultima dată, căci

se apropia răsăritul. Când Adam intră în ea, Mariah oftă străbătută de valuri de plăcere. Acum, trupurile lor se cunoşteau deja şi se împleteau fără efort.

— Te iubesc, şopti el. Să nu te îndoieşti niciodată de asta.

— Nu te voi uita niciodată. Deschise ochii, dorind să vadă chipul iubit, însă văzu silueta întunecată a unui bărbat care se apleca peste Adam cu un cuţit.

— Adam! îl lovi sălbatic cu piciorul drept pe bărbat, reuşind să-l nimerească în vintre.

— Căţea! bărbatul făcu un pas în spate, lăsând jos mâna în care ţinea cuţitul. Avea un craniu tatuat pe dosul mâinii. Pentru asta, mori şi tu!

Încercă din nou să se năpustească asupra lor, însă Adam o prinse de talie pe Mariah şi se rostogoliră amândoi pe partea cealaltă a patului, departe de agresor. Întreaga lume se zgudui când căzură din pat.

Adam se întoarse pentru a cădea primul, să mai atenueze din impact. Ea ateriză deasupra lui, cu răsuflarea tăiată. În timp ce ea încerca, ameţită, să-şi revină, Adam se desprinse şi sări în picioare.

— Mariah, treci înapoi!

Se mută între ea şi asasin, apărând-o în timp ce bărbatul înconjura patul înjurând, cu lumina lămpii reflectându-se pe lama cuţitului. Înalt, solid, îmbrăcat complet în negru, intrusul părea un coşmar revenit la viaţă. Adam, gol şi neînarmat, părea înfiorător de vulnerabil în comparaţie cu el. Însă nu-i era frică şi aşteptă ca adversarul său să facă prima mişcare.

Mariah se ridică în picioare, întrebându-se frenetic ce-ar fi putut să facă. Ar fi încercat degeaba să se lupte cu un bărbat înarmat.

O rafală de vânt rece arătă că o fereastră era deschisă. Numai Dumnezeu ştie cum reuşise intrusul să nimerească exact dormitorul în care trebuia să intre. Însă, când privi fereastra, văzu frânghia clopoţelului în partea îndepărtată a patului. Sări acolo şi trase în neştire de ea, încercând să-i trezească pe toţi servitorii din casă.

— E o târfă frumoasă. O să am grijă de ea după ce te omor pe tine.

Bărbatul ţâşni înainte, mânuind cuţitul cu o pricepere periculoasă.

Mişcându-se cu o graţie naturală, Adam se feri şi-i prinse braţul. Se întoarse şi-l aruncă pe intrus cu capul de perete.

— Iisuse! înjură bărbatul, ridicându-se în picioare. Păgân murdar! O să te toc în bucăţele atât de mici, că nici mama ta nu te va mai recunoaşte!

— Ce minte limitată ai, răspunse Adam. Încerci să ucizi un duce cu sânge amestecat pentru amuzament sau eşti plătit pentru asta?

— Ambele, scuipă el. Plăcere şi afaceri la un loc.

Sări la Adam, ridicând cuţitul să-l lovească în abdomen.

Adam se feri. Din nou se strecurase precum o umbră, lumina jucându-se pe pielea lui goală, făcându-l să arate ca o statuie greacă în mişcare. Întinse mâna spre gâtul bărbatului. Asasinul pară, însă Adam tot reuşi să-l lovească.

Uşa salonului şi cea din camera lui Wharf se deschiseră cu o izbitură. Wharf şi Reg Murphy, rândaşul-şef, înaintară cu pistoalele pregătite.

— Nenorocitule! strigă Wharf, realizând imediat cum stăteau lucrurile.

El şi Murphy traseră atât de aproape unul de altul, încât părea o singură lovitură.

Intrusul îşi duse o mână la coaste. Degetele sale se umplură de sânge. Depăşit numeric, însă fără o rană gravă, sări pe fereastră. Mariah văzu o frânghie care atârna afară, în ploaie. Bărbatul se prinse de ea şi dispăru din vedere.

Dându-şi seama că era dezbrăcată, Mariah se retrase şi luă pătura de pe podea. În timp ce se înfăşură cu ea, auzi un sunet puternic de paşi pe coridor. Adam o prinse de umeri şi o împinse către servitori.

— Murphy, du-o de-aici prin camera lui Wharf. Să nu cumva s-o vadă cineva! Wharf, ascunde hainele-alea verzi

de mătase.

Era greu să se mai gândească la reputaţie, când Adam aproape că fusese ucis în propriul pat, dar se întoarse şi ieşi în grabă pe uşa lui Wharf, urmată de Murphy. Chiar când rândaşul închise uşa, auzi vocea lui Randall, care dădu buzna în salonul lui Adam.

— Ash!

Suna de parcă toţi ceilalţi erau la picioarele lui Randall.

Ea şi Murphy traversară salonul şi intrară în dormitorul lui Wharf. Era o cameră destul de mare, cu patul nefăcut.

— Domnişoară, mai bine vă odihniţi aici, să vă mai trageţi sufletul, spuse Murphy. Coridoarele o să fie cam aglomerate.

O dâră de fum ieşea din butoiul pistolului şi mirosul înţepător de praf de puşcă încă persista în jurul lui. Ea îşi dădu seama că, deşi el şi Wharf fuseseră rapizi şi competenţi în răspunsul lor, cei doi bărbaţi erau pe jumătate dezbrăcaţi şi ciufuliţi. Aruncă o privire către pat, apoi în altă direcţie.

— E bine că eraţi amândoi aici şi pregătiţi.

Murphy părea stânjenit.

— Cu toate ameninţările astea împotriva înălţimii Sale, Wharf s-a gândit că e mai bine să fim pregătiţi şi înarmaţi, pentru orice eventualitate. Am fost amândoi în armată.

Felul pribeag în care fusese crescută Mariah o făcuse să cunoască mai multe despre lume decât alte tinere femei. Bănuia adevăratul motiv pentru care cei doi bărbaţi erau împreună acolo, însă nu era cazul să mai discute despre asta. La fel ca ea, Murphy avea motive bune să evite să fie văzut de ceilalţi din casă.

— Ashton are noroc să vă aibă în serviciu.

— Ducele a fost bun cu amândoi. Murphy se duse să asculte la uşa care dădea către coridorul public. Pare să fie linişte acum. Sunteţi gata să riscaţi şi să vă întoarceţi în camera dumneavoastră, domnişoară Clarke?

— Te rog. Zâmbi trist. Mă simt ciudat în pătura asta.

El deschise uşa cu grijă şi aruncă o privire afară, apoi îi făcu semn să vină. Trecu pe lângă el şi alergă pe coridor în

picioarele goale. Murphy o urmă. Când ajunse la uşă, ea spuse încet:

— Gărzile de-afară trebuie verificate. E posibil ca asasinul să fi rănit pe cineva, ca să intre aici.

— Aveţi dreptate. O să mă uit acum. Ezită. Nu e nevoie să vă faceţi griji că eu şi Wharf vom vorbi. N-am face nimic care să vă rănească pe dumneavoastră sau pe duce.

Îşi dădu seama că rândaşul era expert în iubiri interzise.

— Mulţumesc, domnule Murphy. Cu cât spunem mai puţin, cu-atât mai bine.

Se strecură în camera ei, unde lăsase o lampă să ardă, apoi se îndreptă direct spre haine. O cămaşă de noapte de flanelă, cel mai gros halat de lână şi papucii înlocuiră pătura. Îşi pieptăna părul când Julia intră în grabă în cameră.

— Mariah, ce s-a întâmplat? S-a auzit un foc de armă?

Mariah îşi dădu seama că trecuseră doar câteva minute de la atac. După ce se gândi rapid, se hotărî să spună adevărul.

— Eram cu Adam când un ucigaş cu un cuţit a intrat în dormitorul lui. Adam s-a luptat cu el cu mâinile goale, iar eu am tras de şnurul clopoţelului. Wharf a intrat în grabă cu un pistol şi a tras în acel bărbat, care a sărit pe geam ca un şobolan pe-o ţeavă.

Nu avea sens să-l menţioneze şi pe Murphy.

— Dumnezeule! Julia îşi ţinu răsuflarea. Ashton e bine?

Mariah dădu aprobator din cap.

— A fost… remarcabil. Dacă n-ar fi avut viteza unei pisici şi abilităţi de luptă, acum am fi fost amândoi morţi. Îşi legă capătul cosiţei cu o panglică. Mă duc în camera lui, căci ar da de bănuit să nu cercetez un foc de armă.

— Vin cu tine. Vom părea cât se poate de decente.

Mariah spera să fie aşa, pentru că aparenţa decenţei era singurul lucru care-i mai rămăsese.

CAPITOLUL 35

Deloc surprinzător, Adam nu mai închise ochii în noaptea aceea. Când îşi puse din nou halatul, deja jumătate dintre cei din casă erau în camera lui, aduşi de zgomotul de armă. Randall era în toane de-a dreptul ucigaşe când află ce se întâmplase şi ieşi imediat să vadă dacă putea da de urma intrusului.

Mariah şi Julia ajunseră după câteva minute, încotoşmănate în halate şi părând că abia se treziseră dintr-un somn profund. Privirea lui Mariah o întâlni pe-a lui preţ de un moment intens, apoi se uită prin cameră şi întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— A intrat un ucigaş, însă l-am alungat. Nu s-a întâmplat nimic, le asigură el pe femei, încercând să nu se gândească la felul în care arătase Mariah în braţele lui.

— Slavă cerului că eşti bine! Mariah se înfioră. Dacă asta e Londra, abia aştept pacea de la Hartley. O luă de braţ pe Julia şi plecară.

Se întrebă dacă ar mai fi fost viu, în cazul în care Mariah n-ar fi fost cu el. Asasinul se mişcase în linişte. Dacă Adam ar fi dormit, probabil că acel cuţit i-ar fi intrat în inimă. Mariah fusese cea care-l zărise pe intrus, iar lovitura ei le dăduse răgazul important de care aveau nevoie ca să scape. Avusese o viziune oribilă, în care zăcea ucis de rănile de cuţit, în timp ce asasinul o viola şi o ucidea pe Mariah.

În timp ce Wharf îi dădea afară pe ceilalţi, Randall se întoarse, ud şi nervos.

— Unul dintre paznici a fost doborât şi legat. Ploaia deasă a mascat săritura peste zid a intrusului. Cumva, a reuşit să ajungă în casă şi să lase în jos o frânghie de la

fereastra ta.

— Paznicul e bine? întrebă Adam.

Randall dădu din cap.

— A avut noroc. L-ai văzut clar pe atacator?

— Avea un craniu tatuat pe mână, spuse Adam scurt.

— Deci e Shipley, şi e viu. Randall răsuflă adânc. Măcar acum ştim pe cine căutăm.

— Problema va fi să ajungem la rădăcina răului. Adam se încruntă. Din ce spunea el, i-ar plăcea să ucidă un păgân murdar ca mine, însă e şi plătit ca să mă omoare. Aşa că întrebarea este cine îl plăteşte.

— Asta înseamnă că trebuie să punem mâna pe Shipley şi să-l ţinem în viaţă suficient cât să aflăm cine l-a angajat. Asta e îngrozitor. Randall se îndreptă spre uşă. Mă duc la Rob Carmichael să-i spun.

— Nu e nevoie să-l trezeşti şi pe Rob, spuse Adam. Mă îndoiesc că Shipley se va întoarce în noaptea asta.

Şi, din păcate, nici Mariah.

După ce luă micul dejun cu Randall, care apoi plecă să-l găsească pe poliţistul de pe strada Bow, Adam se îndreptă fără tragere de inimă spre biroul său, ca să se ocupe de documentele fără sfârşit de care avea grijă orice duce. După pasiunile şi pericolele din noaptea precedentă, ultimul lucru pe care şi-l dorea era să citească documente legale. În plus, în noaptea aceea era petrecerea lui de familie, ceea ce era un gând destul de tulburător.

— Formby, crezi că o să termin cu toate hârtiile astea?

— Faceţi progrese vizibile, Înălţime, spuse secretarul său pe cel mai formal ton, sugerându-i că nu avea de gând să-l lase pe Adam să scape.

— Să-ţi angajez un asistent? Cineva care să ajute cu mărunţişurile şi să-ţi dea mai mult timp pentru chestiunile care necesită o analiză bazată pe experienţă?

Formby păru uimit, apoi încântat de ideea de-a avea un subaltern căruia să-i dea ordine.

— Da, mi-ar fi de ajutor şi ar reduce cantitatea de materiale cu care trebuie să vă confruntaţi.

— Excelent, spuse Adam, încercând să nu pară indecent de uşurat. Te rog să cauţi pe cineva calificat şi acceptabil.

Fomby zâmbi.

— Vă mulţumesc, Înălţime. Am un nepot care s-ar potrivi.

Uşa se deschise şi un lacheu speriat spuse:

— Îmi pare rău, Înălţime, însă acest domn insistă să vă vadă.

Fu dat la o parte de un bărbat bine îmbrăcat, care abia împlinise patruzeci de ani, cu braţul drept într-o eşarfă şi cu chipul crispat de o furie controlată. Se postă în faţa biroului lui Adam şi pufni:

— Ce faceţi cu fiica mea?

Dumnezeule, avea părul blond şi ochii căprui ai lui Mariah. Sigur era Charles Clarke. O secundă, Adam se simţi ca şi când bărbatul ar fi ştiut ce lucruri glorioase şi pline de viaţă făcuse cu Mariah cu o noapte în urmă. Însă Clarke nu avea de unde să ştie aşa ceva.

— Formby, cheam-o pe domnişoara Clarke, spuse Adam ţinându-şi răsuflarea. Imediat.

Când secretarul făcu un semn şi se retrase, Adam se ridică în picioare.

— Sunteţi Charles Clarke?

— Onorabilul Charles Clarke Townsend, spuse nou-venitul, scuipând cuvintele. N-oi fi eu duce, însă şi familia mea are influenţă şi nu vă permit să-mi închideţi şi să-mi ruinaţi fiica.

— Nici nu vreau asta, spuse Adam blând. Ceea ce făcuseră el şi Mariah nu era ruină, ci dragoste generoasă şi deschisă. Fiica dumneavoastră mi-a salvat viaţa când am fost pe cale să mă înec. E un oaspete de onoare în casa mea, împreună cu prietena ei din Hartley, doamna Bancroft, care e o însoţitoare respectabilă. Chiar dacă nu neapărat şi strictă. Ah, v-am purtat hainele câteva săptămâni. Aveţi gusturi bune. Ce v-a făcut să credeţi că v-am ruinat fiica? E o tânără cât se poate de independentă. Nu cred că e uşor de ruinat. Şi sunteţi domnul Clarke Townsend sau doar Townsend?

— Townsend ajunge. Vizitatorul se încruntă şi furia lui se mai domolise. Vin de la avocatul meu. Granger spune că Mariah l-a vizitat împreună cu ducele de Ashton. Şi că Mariah credea că sunt mort şi că stăteaţi cu ochii pe ea ca un uliu. Ca şi când era prizoniera dumneavoastră. Nu mi-a răspuns la nicio scrisoare, ceea ce m-a făcut să cred că i s-a întâmplat ceva îngrozitor. E oaspetele dumneavoastră de onoare? Sau prizonieră?

În ciuda durerii şi a furiei lui Townsend, Adam zâmbi de absurdul situaţiei. Făcu un semn către uşă, unde Mariah tocmai apăruse, într-o rochie graţioasă de dimineaţă, de culoarea piersicii. Părea prea delicată şi prea feminină ca să fi lovit un bărbat în vintre cu o noapte în urmă, în timp ce făcea dragoste cu pasiune şi într-un mod nepermis. Mariah a lui cea fără pereche.

Când Townsend se întoarse, uimirea lui Mariah se transformă în bucurie.

— Papá! Plângând, se aruncă în braţele lui. Am crezut că eşti mort!

El clipi când ea îl lovi în braţul rănit, însă o strânse tare cu celălalt.

— Mariah, am fost atât de îngrijorat! Ce s-a întâmplat? Îl privi pe Adam. Cumva acest bărbat s-a folosit de tine?

— Deloc, râse Mariah. Ah, papă, s-au întâmplat atât de multe!

Câteva piese de mobilier îmbrăcate în piele fuseseră aranjate într-o parte a biroului. Îl trase pe tatăl ei pe canapea şi se aşeză lângă el, atât de aproape, încât se atingeau.

Adam se ridică de la birou şi se aşeză pe scaunul din faţa canapelei.

— Aţi spus că sunteţi onorabilul Charles Clarke Townsend. Sunteţi fiu al contelui de Torrington?

Clarke făcu un semn aprobator din cap.

— Eram cel mai tânăr, şi oaia neagră. Tatăl meu a murit cu câteva săptămâni în urmă. Am reuşit să ne împăcăm când era pe patul de moarte. Expresia lui era tristă. Poate e mai bine că această împăcare nu a fost probată pe o

perioadă mai lungă de timp. Eram ca şoarecele şi pisica. Însă… ne-am bucurat amândoi să ne despărţim prieteni. Fratele meu cel mai mare este acum conte.

— M-am gândit că e posibil să vii din nobilime, oftă Mariah. Însă nu-mi imaginam că rangul tău era atât de înalt.

— Familia Townsend are un sânge cât se poate de albastru în Anglia, ceea ce a făcut ca purtarea mea dizgraţioasă să pară şi mai de neiertat, spuse el. Legal, numele tău e Mariah Clarke Townsend. Am simplificat numele la Clarke după ce m-a dezmoştenit tatăl meu.

Adam se încruntă.

— Un părinte decent n-ar face una ca asta.

— Chiar dacă reacţia lui a fost, poate, exagerată, a avut motiv. Charles oftă, apoi îi spuse lui Mariah: Am fost considerat un sălbatic chiar înainte să fug cu mama ta la Gretna, când aveam şaptesprezece, optsprezece ani. Ambele familii au fost scandalizate. Am început să mă maturizez abia când am devenit responsabil pentru tine şi, chiar şi-atunci, i-am cerut ajutorul bunicii Rose.

— Unde-ai fost în săptămânile astea? George Burke mi-a spus că ai murit şi, ca dovadă, a falsificat o scrisoare de la Granger şi mi-a arătat-o împreună cu inelul tău. Am aflat că a intervenit la poştă, însă asta nu era o dovadă că eşti viu. Îi atinse eşarfa. Ai fost rănit şi de aceea nu te-ai întors la Hartley la timp?

— Pe de-o parte, da. Dar tu? Privirea pe care i-o aruncă lui Adam era încă plină de suspiciune. De ce eşti aici, în casa asta, în Londra?

Adam o lăsă pe Mariah să-şi spună povestea, după cum se petrecuseră lucrurile. Încheie zicând:

— Eu şi Julia am plănuit să ne întoarcem la Hartley mâine, pentru că Ashton a fost foarte amabil şi ne-a oferit o trăsură. Sunt sigură că n-ar avea nimic împotrivă să ne însoţeşti. Eşti pregătit să mergi acasă?

El zâmbi strengăreşte. Farmecul pe care şi-l folosise ca să fie bine primit în multe case atâţia ani era foarte vizibil.

— Am spus că rana e doar o parte a motivului pentru

care-am întârziat. Restul se află la câteva străzi distanţă. Vii cu mine, să-ţi explic mai pe larg?

Ea chicoti.

— N-ai cum să refuzi o surpriză. Vrei să cunosc rudele cu care te-ai împăcat?

— Mereu ai reuşit să mă citeşti. Da, aşa e, recunoscu el. Fratele meu îmi tolerează defectele mult mai bine decât o făcea tatăl meu. Însă nu spun mai multe. Se ridică în picioare. Eşti liberă acum? Aş vrea să te iau cu mine.

— Prea bine. Îi aruncă o privire lui Adam. Vrei să vii şi tu?

— Sigur, răspunse el, ignorând încruntătura tatălui ei. Încercă să pară suficient de nevinovat cât să nu îngrijoreze un tată protector.

Dar se îndoia de reuşită.

Urmând instrucţiunile date de tatăl lui Mariah, birjarul lui Adam îi duse la o casă din partea opusă a centrului. Când se opriră pe aleea din faţă, Charles îi oferi braţul sănătos lui Mariah. Ea bănuia că el ar fi fost mult mai fericit ca ea să nu stea la Casa Ashton. De obicei, nu era protector, însă era foarte ager. Îşi dădu seama că şi el bănuia legătura dintre ea şi Adam.

După ploaia din noaptea trecută, cerul se înseninase, iar acum era o zi frumoasă de primăvară. Ea văzu că destinaţia lor era o casă tipică pentru centru, bine întreţinută, cu flori la ferestre.

Tatăl ei deschise uşa cu o cheie, ceea ce era interesant. Când îi conduse înăuntru pe Mariah şi pe Adam, strigă:

— M-am întors şi am adus-o cu mine!

Îi duse în salonul din dreapta, unde brodau două femei. Amândouă săriră în picioare. Una dintre ele era o femeie micuţă şi atrăgătoare, iar cealaltă era… Mariah.

Mariah icni, aproape să leşine. Adam o prinse de braţ.

— Linişteşte-te, Mariah, murmură el. Cred că, la fel cum nici eu nu bănuiam, şi tu ai o soră de care nu ştiai.

Mariah o privi pe cealaltă tânără. Cu toate că semănau foarte mult, chipul acestei străine era ceva mai îngust,

părul ei blond era coafat altfel, iar expresia ei ascundea o personalitate diferită. Însă rochia ei de dimineaţă avea exact aceeaşi culoare precum cea pe care o purta Mariah.

— Mariah? întrebă fata şovăind.

Mariah îşi înghiţi nodul din gât ca să poată vorbi.

— Papá, cumva ai ascuns de mine o *soră geamănă*?

— Ei bine… da.

Părea în egală măsură încântat şi stânjenit.

O idee nebună îi trecu lui Mariah prin minte.

— Te cheamă Sarah?

— Da! Sora ei părea plină de speranţă. Îţi aminteşti de mine?

— Nu chiar. Însă, spune-mi… eşti cumva întruchiparea tuturor virtuţilor unei doamne?

Sarah o privi uimită.

— În niciun caz! Iar mama o să fie prima care o să-ţi confirme.

Mama? Mariah se întoarse către femeia mai în vârstă, care o privea cu nesaţ. Era puţin mai scundă decât Mariah, iar părul ei blond-închis era străbătut de fire argintii, însă semăna cu Sarah.

Semăna cu Mariah.

Mariah îşi duse mâna stângă la inimă, simţind că i se sparge pieptul.

— Eşti mama mea? Mereu am crezut că ai murit când aveam doi ani!

Tatăl ei îşi drese glasul.

— Mereu am spus că am pierdut-o pe mama ta. N-am spus niciodată că a murit.

Mariah îl privi uimită.

— Nu-mi spune că ai părăsit-o pe mama şi că ne-ai separat pe mine şi pe sora mea ca pe doi căţeluşi!

Aflat lângă ea, Adam îşi înăbuşi un chicotit.

— Legal, ar fi avut dreptul să-mi ia ambele fiice dacă dorea, aşa că i-am fost recunoscătoare că a luat doar una. Mama ei făcu un pas în faţă; chipul îi era sincer. Însă n-a trecut nicio zi fără să mă gândesc la tine. La copilul meu pierdut.

Adam o strânse de umăr pe Mariah, în timp ce privirea ei se plimba, pe rând, de la mamă la tată, apoi la soră. Nu se putu stăpâni. Izbucni în râs.

— Papá, eşti un *mizerabil!*În toţi anii ăştia nu mi-ai spui nimic!

— Mi s-a părut mai simplu, răspunse el, stânjenit.

— Mai simplu!? Mariah scutură din cap. Încep să înțeleg de ce te-a dezmoştenit tatăl tău. Se întoarse către sora ei. De când mă ştiu, îmi imaginam că am o soră pe nume Sarah, care era mereu doamna perfectă. Era conştiinţa mea şi, de multe ori, singura mea prietenă. Acum îmi dau seama că de fapt îmi aminteam de tine.

— Sper că vom fi prietene! Sarah făcu un pas înainte şi o prinse de mână, cu ochii căprui plini de emoţie. Am crescut ştiind că am o soră pe nume Mariah şi mă rugam ca într-o zi să ne vedem din nou.

— Şi eu m-aş fi rugat dacă aş fi ştiut. Imediat, Mariah şi Sarah erau una în braţele celeilalte. Mariah întinse o mână către mama lor, îmbrăţişându-se toate trei.

Chiar dacă nu avea nicio amintire conştientă despre mama şi despre sora ei, în adâncul sufletului ei, le cunoştea. Umpleau goluri pe care nici nu-şi dăduse seama că le avea.

În sfârşit, se desprinse de ele şi scoase batista să-şi şteargă ochii.

— Papá, încă nu ştiu o mare parte a poveştii. Pentru început, unde naiba ai fost? Şi cum te-ai rănit la braţ?

— Şi eu sunt foarte curios să aud, spuse Adam.

Mama lui Mariah îl privi pe Adam cu o uşoară încruntătură.

— Nu ni l-ai prezentat pe prietenul tău.

— Îmi pare rău, draga mea, spuse Charles, iar ochii îi scânteiară. Permite-mi să ţi-l prezint pe ducele de Ashton. Înălţimea Voastră, soţia şi fiica mea mai mică, doamna Townsend şi domnişoara Sarah Townsend.

— Cu cât e mai mică? întrebă Mariah curioasă.

— Cu aproximativ cinci minute, răspunse mama ei, privindu-l aprobator pe Adam. Sunt multe de discutat. Să

ne aşezăm şi o să cer să ne aducă ceai.

Când se aşezară, Mariah alese să stea lângă sora şi lângă mama pe care tocmai le regăsise, însă îi aruncă o privire recunoscătoare lui Adam, care se aşeză în faţa ei. Înţelegea mai bine decât oricine emoţiile ei nestăvilite.

— Mariah, spuse tatăl ei, ţi-am spus că doresc să refac legăturile de familie. În primul rând, doream să-l văd pe tatăl meu, pentru că aflasem că era foarte bolnav. Însă cel mai mult îmi doream s-o văd pe Anna. O privi plin de dragoste pe soţia lui înstrăinată. Era moştenitoare şi toţi credeau că mă însor cu ea pentru bani. Se înşelau.

— Am fost suficient de proastă cât să-i cred pe cei care-mi spuneau să nu am încredere în Charles, oftă Anna, că nu era decât un fluieră-vânt sălbatic şi vânător de averi. Într-o zi, când voi aveaţi doi ani, am început să ne certăm. A izbucnit din nimic, însă ne-am spus lucruri îngrozitoare, iar Charles a ieşit jurând să nu se mai întoarcă.

— Şi, pentru că am fost un prost, nu m-am mai întors, spuse tatăl ei cu tristeţe. Prea mulţi ani.

Mariah se aplecă spre el.

— De ce nu, papá? Nu voiai să te întorci acasă?

— Ştiam că am făcut o greşeală teribilă aproape imediat ce am plecat. Schiţă o grimasă. Însă făceam totul de mântuială. Chiar *eram* un fluieră-vânt, un pierde-vară care tăia frunză la câini. Am zis că nu mă mai întorc până nu reuşesc să fac singur ceva. Doream să-i dovedesc tatălui meu că nu eram un om de nimic, şi Annei – că nu eram vânător de averi.

— Aşa aţi devenit jucător profesionist, spuse Adam cu blândeţe.

Lui Charles i se crispară buzele.

— Jocurile de noroc nu erau o cale prea bună să fac avere, însă nu aveam alte abilităţi. M-am descurcat suficient de bine cât s-o întreţin pe Mariah, pe mine şi pe bunica Rose într-un confort moderat, însă nu suficient cât să am o proprietate. În ciuda defectelor mele, nu doream să înşel vreun tânăr, să-i fur moştenirea. Apoi l-am cunoscut pe George Burke. Era matur, dar un prost

răutăcios. Pentru că părea hotărât să-şi piardă averea, am decis că mai bine o pierdea în favoarea mea. După ce-am câştigat Hartley, ştiam că venise timpul s-o caut pe Anna şi s-o implor să mă ierte. Privirea lui reveni asupra soţiei sale. Nu îndrăzneam să visez că mă va primi înapoi, dar cel puţin, voiam să ştie cât de rău îmi părea. Nu a fost niciodată altcineva în viaţa mea.

Mariah ştia că asta nu era în întregime adevărat. Însă nu văzuse vreodată vreun semn că tatăl ei s-ar fi îndrăgostit de vreuna dintre femeile cu care mai avusese aventuri. Mama ei nu trebuia să ştie de acele femei.

Privirea lui Charles se opri asupra lui Sarah.

— Şi voiam să-mi văd cealaltă fiică. Am fost binecuvântat cu tine, Mariah. De câte ori te priveam, mă întrebam: oare cum creşte cealaltă fiică a mea?

— Ar fi trebuit să te întorci mai repede acasă, Charles.

Anna întinse mâna către el.

El i-o prinse şi i-o sărută.

— Acum ştiu asta. Faptul că mi-ai dat a doua şansă e cel mai mare miracol al vieţii mele.

Sarah se aplecă spre Mariah şi spuse în şoaptă, ştrengăreşte:

— Aşa sunt de când s-a întors el!

Mariah râse. O plăcea pe Sarah cea adevărată mult mai mult decât pe cea care trăise în capul ei şi o certase atâţia ani. Privind eşarfa de la braţul lui rănit, întrebă:

— Mama ţi-a rupt mâna înainte de a-ţi accepta scuzele?

— Nu, deşi ar fi fost tentată s-o facă, rânji el. Mergeam cu diligenţa s-o caut în Hertfordshire când am fost jefuiţi de tâlhari. Am încercat prosteşte să-mi apăr inelul de aur. Anna mi-l oferise. Aşa că m-am ales cu inelul furat şi cu braţul rupt. Am avut noroc că nu mi-au rupt gâtul.

Anna continuă povestea.

— Ziarul local a publicat un articol despre jaf, cu numele victimelor. Când am văzut că era şi un Charles Clarke printre ele, am avut senzaţia ciudată că trebuie să merg să văd hanul în care se spunea că se tratează.

— Aşa că s-a strecurat în camera mea de la han, la fel de

frumoasă ca în ziua în care ne-am cunoscut, şi mi-a spus că nu era deloc surprinsă că le supravieţuisem tâlharilor, din moment ce mă născusem ca să fiu spânzurat. Râse vesel. Am aprobat-o imediat şi am luat-o de la început.

Se priviră unul pe celălalt, cu dragoste.

— Mă simt ca şi când am nimerit într-o comedie a împăcării, spuse Mariah.

Sarah îi zâmbi în semn de înţelegere.

— Da, e ciudat. Însă e dulce. Îşi pot ţine companie la bătrâneţe.

Mariah îşi dădu seama că reunirea părinţilor ei însemna mult mai mult decât să se ţină de mână în faţa focului din cămin. Dat fiind faptul că fugiseră la o vârstă atât de fragedă, încă erau suficient de tineri şi de puternici pentru pasiune. Nu că şi-ar fi dorit să se gândească prea în detaliu la asta!

Îndepărtându-şi privirea de la soţia sa, tatăl ei continuă:

— Mariah, ţi-am scris să-ţi spun că mai întârzii şi că am o surpriză minunată pentru tine. Însă nu mi-ai răspuns. La început, am fost atât de absorbit de Anna şi de Sarah, încât nu m-am îngrijorat, dar, pe măsură ce trecea timpul, m-am speriat din ce în ce mai tare. Blestemat să fie Burke pentru faptul că ne-a furat scrisorile!

— Am avut grijă de el, spuse Adam. S-a hotărâtsămeargă în colonii, unde o s-o ia de la capăt.

— Sper că nu de bunăvoie, răspunse Charles plin de speranţă.

— A fost încurajat să facă asta, spuse Adam cu o expresie diplomată, apoi se ridică în picioare. Aveţi multe de recuperat, aşa că eu vă las. În seara asta am o petrecere de familie. Mariah plănuise să participe. Vreţi să veniţi? Vor fi prezente alte două familii redescoperite, aşa că o a treia e chiar bine-venită.

— Acceptăm cu plăcere. Anna zâmbi, încântată. Eu şi Sarah am trăit mai mult la ţară şi avem nevoie să ne lărgim cercul de cunoştinţe din Londra. Aceasta este casa fratelui meu, care mi-a sugerat să-l vizităm mai des.

— Ai dreptate, Ash, vreau să rămân să vorbesc cu

familia mea. Mariah se ridică în picioare. Te conduc la uşă.

Se întoarseră în hol şi-i aruncă un zâmbet mai intim decât ar fi riscat în faţa familiei ei.

— Tu înţelegi asta mai bine decât oricine.

— Să descoperi o familie de mult pierdută e năucitor, însă minunat. Se aplecă şi o sărută uşor pe buze. Să fii fericită, Mariah. Nici rudele tale nusunt o adunătură de mizerabili.

Ea râse, iar el ieşi din casă. Încă îl durea peste măsură să se despartă de ea, însă acum, slavă cerului, nu avea să mai fie singură.

CAPITOLUL 36

Se apropia clipa când Adam trebuia să coboare şi să-şi întâmpine musafirii la petrecere. Aproape că terminase cu îmbrăcatul, când Wharf se apropie cu o haină verde şi frumoasă. Adam se încruntă.

— Vreau o haină care să aibă şi buzunar pentru pistol.

Wharf îşi încruntă sprâncenele.

— Vă aşteptaţi la necazuri, Înălţime?

— Faptul că era să fiu ucis în propriul pat, noaptea trecută, mă îngrijorează, explică Adam. În ultima vreme, viaţa mea a fost imprevizibilă. Pistoalele mele de buzunar sunt tot în birou?

— Aşa ar trebui, domnule. Valetul căzu pe gânduri. Soldaţii vorbesc despre sentimentul pericolului. Sentimentul că ceva nu e în regulă şi că e nevoie de mai multă grijă. Poate că asta simţiţi acum. O să vă aduc o haină potrivită.

Adam se îndreptă spre birou. Caseta din lemn de nuc lustruit se afla în ultimul sertar de jos, exact acolo unde trebuia să fie. O deschise şi luă unul dintre cele două pistoale identice. Îl simţi foarte familiar în mână. Armele mici, dar foarte precise, fuseseră realizate special pentru el de către Joseph Manton, considerat cel mai priceput armurier din Marea Britanie.

Bineînţeles, Manton îi ceruse o mică avere, însă acele pistoale o meritau.

Adam examină arma, să vadă dacă e pregătită, apoi o încărcă. Atunci când termină, Wharf se întorsese deja cu o haină albastră spaniolă.

Veşmântul era mai larg decât celălalt, iar în interior, pe partea stângă, avea un buzunar întărit unde putea ţine în siguranţă pistolul. Pentru că Adam era dreptaci, putea să

întindă mâna şi să-l scoată cu uşurinţă.

Un buzunar întărit asemănător, pe partea dreaptă, ascundea gloanţe şi praf de puşcă, şi un mic dispozitiv pentru ele. Nu putea îmbrăţişa pe nimeni fără să se simtă muniţia şi arma, totuşi se gândea că acea seară nu va fi una a îmbrăţişărilor.

După ce-şi luă haina şi-şi legă eşarfa, îşi examină imaginea în oglindă. Arăta exact ca un duce desăvârşit, care încercase atâţia ani să fie fără pată.

Şi, totuşi, multe se schimbaseră. Aproape că murise; se redescoperise pe sine, puţin câte puţin; îşi găsise o familie şi se îndrăgostise. Cu toate că pierderea iminentă a lui Mariah apăsa ca o greutate pe sufletul lui, viaţa lui era mai bogată şi mai plină de sens ca niciodată.

Întrebându-se cât de bine se vor înţelege familiile Stillwell şi Lawford, coborî scările. Cu toate că nu fusese niciodată soldat, avea acel simţ al războiului care-l făcea să i se ridice părul pe ceafă.

Mariah era singură în salon. Stătea pe canapea cu privirea spre cămin, unde pâlpâiau flăcările, pentru că era o seară rece. Cu părul desfăcut şi cu o rochie aurie care cădea în cute graţioase, arăta ca o prinţesă, pe care-ţi venea s-o atingi. Îşi înăbuşi gândul înainte s-o facă.

— Arăţi încântător în seara asta.

Ea se ridică, zâmbind strălucitor.

— Adam, am o soră! E atât de minunat, încât aproape că nu-mi vine să cred!

Fericirea ei îl făcea şi pe el fericit. Şi ea părea la fel de încântată.

Mariah îşi netezi rochia aurie cu palma pe genunchi.

— Sarah mi-a împrumutat rochia asta. Am avut cea mai uimitoare vizită. Din unele puncte de vedere suntem diferite, însă din altele, suntem ciudat de asemănătoare. Ne terminăm propoziţiile una alteia! Hainele ei sunt noi şi la modă, iar ale mele sunt, de obicei, primite şi purtate, însă rochiile ei mi se potrivesc perfect şi ne plac aceleaşi culori. Ai observat că purtam aceeaşi nuanţă de piersică?

El aprobă din cap şi se rezemă de cămin, ştiind că nu

trebuia să se apropie de ea.

— Culoarea vă prinde pe amândouă. Şi aveţi şi unele gesturi identice. Nu te deranjează că ea a crescut într-o casă mai bogată?

— Nu chiar. Eu şi tata n-am murit niciodată de foame.O invidiez că a avut-o pe mama, însă şi ea simte la fel în legătură cu tata. Mariah se gândi. Cred că eu sunt mai independentă şi mă adaptez mai uşor decât ea. A trebuit să fiu aşa. Iar ea mă invidiază pentru ceea ce consideră aventurile mele. Însă are încredere în ea şi în poziţia ei în lume, lucru care mie îmi lipseşte, pentru că eu şi tata ne-am tot mutat şi am trăit la limita respectabilităţii. Eu şi Sarah am ajuns la concluzia că viaţa noastră se echilibrează.

Erau înţelepte.

— Nu e căsătorită, nu-i aşa? E neobişnuit ca două surori atât de încântătoare să fie nemăritate la douăzeci şi cinci de ani.

— Ea a fost logodită, dar prietenul ei a murit. Mariah păru tristă o clipă, apoi schimbă subiectul. Nu-i aşa că e o coincidenţă remarcabilă că şi eu, şi tu ne-am descoperit familiile de care nu ştiam nimic? Rude întâmplătoare, întoarse din morţi? Nu vreau să mă gândesc decât la fericire. Însă mă simt ca şi când aş fi nimerit într-o piesă de teatru.

— Evenimentele nu au fost chiar întâmplătoare, spuse el gânditor. Şi eu, şi tu am fost luaţi de la locul nostru, tu de tatăl tău, eu de autorităţile atotputernice. Prin eforturile tatălui tău şi ale tatălui meu vitreg, ne-am întors la familiile pe care, deja, le aveam. E o coincidenţă faptul că ni s-a întâmplat amândurora acest lucru, aproape în acelaşi timp, însă evenimentele în sine sunt logice.

Ea se gândi la cuvintele lui, apoi răspunse:

— Dacă stau să mă gândesc, nu sunt sigură că e o coincidenţă. Mai degrabă un lanţ de întâmplări. Dacă n-aş fi crezut că tatăl meu e mort, n-aş mai fi făcut ritualul bunicii Rose, n-aş mai fi fost afară în noaptea aceea, nu m-aş fi dus la ţărm şi nu te-aş fi găsit. Aşa că nu s-ar fi

întâmplat aceste coincidenţe, pentru că nu ne-am fi cunoscut.

— Ca să nu mai vorbim că eu aş fi fost mort, astfel că n-aş fi ştiut de vreo familie pierdută, spuse el sec. Cred că o să adopt viziunea hindusă. Am fost sortiţi să ne întâlnim şi să devenim o parte a vieţii celorlalţi. Dar şi modelul creştin funcţionează, acum, că mă gândesc la asta.

— „Nebănuite sunt căile Domnului.“ Rosti citatul din imn cu un zâmbet plin de tristeţe şi de dragoste. Sortiţi să ne întâlnim. Îmi place să cred că prietenia noastră are un sens, chiar dacă nu va fi de durată.

Legătura dintre ei era atât de puternică, încât el simţea că o poate prinde în mâini. Mariah îşi îndepărtă privirea de la el.

— Se pare că nu vom mai avea nevoie de trăsura ta, până la urmă. Mâine mă mut în casa unchiului meu, să fiu cu familia. O să plecăm la Hartley în două săptămâni, însă, când va veni timpul, vom merge cu trăsura mamei. Ani întregi au trăit într-o casă de pe proprietatea fratelui ei. Îmi dau seama că era foarte frumos acolo, însă abia aşteaptă să trăiască în propria ei casă, pe propria ei moşie. Mariah râse. Ajunsesem să consider Hartley-ul al meu, aşa că va trebui să mă abţin când mama o să facă schimbări.

Adam bănuia că vor exista unele conflicte, pentru că Mariah îşi purtase singură de grijă ani de zile. Cu dragoste, vor face să meargă totul ca pe roate.

— Şi Julia? Aş fi bucuros să o trimit în nord cu o servitoare din Casa Ashton, care să-i ţină companie în timpul călătoriei.

Mariah scutură din cap.

— Şi Julia va pleca de la Casa Ashton şi va sta cu noi. Pentru că petrece o mare pane din timp cu bunica ei, o să fie un oaspete perfect.

Deci Mariah va rămâne la Londra, însă el nu o va mai putea vedea în fiecare zi. Chiar şi-aşa, era mai plăcut decât să o ştie la sute de kilometri distanţă. Se îndreptă spre dulapul cu băuturi.

— Nu-mi fac datoria cum trebuie. Vrei un vin de Xeres?

— Te rog. Luă paharul pe care i-l turnă el, atentă să nu-i atingă degetele. Cu atâţia oaspeţi, o să fii ocupat cu servitul.

— Holmes va prelua această sarcină în câteva minute.

Turnă şi pentru el un pahar, fără să spună că venise mai devreme în speranţa că va avea un răgaz să stea între patru ochi cu ea. Peste vreun sfert de oră vor sosi lachei cu tăvi încărcate de gustări.

— A fost ideea doamnei Holmes, continuă el. Mulţi dintre oaspeţii mei nu se cunosc între ei, aşa că părea o idee bună să le las tuturor şansa să se mişte prin cameră şi să se cunoască înainte să ne aşezăm la locurile noastre, la masă.

— Un plan isteţ. Mariah ridică paharul, abia sorbind din vin. Mâncarea şi băutura îi vor face pe toţi să se simtă bine.

Conversaţia lor privată se termină când mătuşa Georgiana şi Hal intrară în cameră. Îndepărtându-și atenţia de la Mariah la restul vieţii sale, se duse să-i întâmpine.

— Bună seara. Îi strânse mâna lui Hal şi făcu o plecăciune respectuoasă în faţa mătuşii sale. Aceasta o văzuse pe Mariah şi părea iritată de faptul că intrusa încă era acolo. Vreo veste de la Janey? întrebă Adam. Speram că s-a întors deja.

— Întârzie din pricina unei recidive uşoare sau cel puţin aşa spune ea. Mătuşa lui zâmbi cu dragoste. Cred că, de fapt, nu vrea să te vadă până nu-şi recapătă înfăţişarea. Febra te face să arăţi palid şi şters.

— Ar trebui să ştie că, pentru mine, asta nu contează. Ceea ce, îşi dădu el seama, era adevărat. Ţinea mult la Janey. Poate că o iubea. Oricum ar fi fost, nu-l interesa dacă era palidă. Sper că se va întoarce curând la Londra.

— Sunt sigur că da, spuse Hal vesel. Nu e în firea lui Janey să piardă distracţia, aşa că va apărea curând.

— Nu trebuie să-şi rişte sănătatea, se încruntă mama ei. Voi doi veţi avea mulţi ani în care să vă bucuraţi unul de celălalt, Ashton.

Conversaţia deveni generală când sosiră Masterson şi Kirkland, cu aceeaşi trăsură. Randall şi Julia intrară unul lângă altul, însă nu chiar împreună, căci nici nu-şi vorbeau, nici nu se priveau. Adam îşi dădu seama că se întâlniseră când coborâseră scările, fiecare din camera lui.

Următorii sosiţi au fost cei din familia Townsend. Mariah se ridică să-i întâmpine, cu chipul strălucind de bucurie. Toţi bărbaţii o priviră lung pe Sarah.

— Dumnezeule mare, sunt două Mariah? exclamă Masterson. Făcu o plecăciune în faţa lui Sarah şi a mamei ei. Cum de sunt atât de norocoşi bărbaţii englezi?

Sarah roşi, iar Mariah izbucni în râs.

— Nu-i aşa că e minunat? Astăzi am descoperit-o pe sora mea geamănă! Vi-i prezint pe părinţii mei, domnul şi doamna Townsend, şi pe sora mea, domnişoara Sarah Townsend.

Cu un chip angelic, Mariah continuă prezentările în toată încăperea. Georgiana Lawford se încruntă la Charles.

— Sunteţi rudă cu contele de Torrington?

— E fratele meu, răspunse Charles, cu un aer aristocratic. Am fost plecat câţiva ani şi sunt fericit să fiu din nou acasă.

Georgiana se încruntă şi mai mult privind-o pe Mariah, care acum avea statutul recunoscut de nepoată de conte. Iar acest statut era chiar acceptabil ca să o facă ducesă şi o transforma pe Mariah într-o ameninţare şi mai mare.Mătuşa lui Adam nu avea prea multă încredere în simţul lui al onoarei. Însă el n-o va trăda pe Janey.

Adam încercă să-şi amintească dacă mătuşa lui fusese tot timpul atât de temperamentală. Nu fusese niciodată prea caldă, însă se purtase corect cu el. Sau, cel puţin, până la moartea soţului ei. După aceea, devenise mai acră.

Ultimii veniţi au fost membrii familiei Stillwell, cu cei trei copii. Lucia, care abia terminase şcoala, era plină de emoţie şi de nerăbdare să se afle la o strălucitoare adunare de adulţi.

Zâmbind, Adam se îndreptă spre ei şi sărută obrazul mamei sale. Şi ea strălucea de fericire. În sariul purpuriu

cu broderie aurie, părea tânără şi frumoasă.

— Fiul meu frumos, spuse ea încet. A meritat să traversez jumătate de lume să te găsesc.

După ce îi salută pe general şi pe fratele şi surorile sale, se întoarse către ceilalţi oaspeţi.

— Am marea onoare să v-o prezint pe mama mea, care s-a întors de curând din India, şi pe tatăl meu vitreg, generalul Stillwell. De asemenea, pe surorile mele şi pe fratele meu, Lady Kiri Lawford şi Lucia şi Thomas Stillwell.

— Ashton, spuse Kirkland cu zel, cum de-ai reuşit să găseşti atâtea doamne frumoase într-un singur loc? Se înclină în faţa lor, cu privirea îndreptată asupra lui Kiri.

— Meritul e al celor două mame frumoase care au dat fiice frumoase. Să ciocnim pentru doamne! Adam ridică paharul către Lakshmi, apoi către Anna Townsend. Gestul şi cuvintele sale fură reluate de ceilalţi.

Mătuşa Georgiana aproape că scotea fum, cu ochii mijiţi, fixaţi asupra lui Lakshmi. Adam îi recunoscu dispreţul pentru situaţia aceasta, în care era nevoită să se întâlnească în societate cu o persoană pe care o considera inferioară ei. Mai văzuse acea expresie şi în alţi ochi care-l priviseră pe el, însă mătuşa lui ar fi trebuit să aibă suficient bun-simţ social cât să-şi ascundă intoleranţa.

El îşi conduse familia prin încăpere, pentru a face prezentările personale. De asemenea, Mariah se purtaca o gazdă, apropiind oamenii unii de alţii. Ea şi Adam se purtau foarte firesc împreună.

Curând, încăperea se umplu de veselie. Tinerii se retraseră în grupuri separate, Sarah, Kiri şi Lucia primind o atenţie plină de entuziasm din partea prietenilor lui Adam. Mai surprinzător, generalul Stillwell, Thomas și tatăl lui Mariah discutau aprins, în timp ce Laksitt şi mama lui Mariah păreau că se cunosc de-o viaţă.

Adam privi în încăpere, să se asigure că nu era nimeni neglijat. Mătuşa Georgiana era mai degrabă al treilea participant, complet tăcut, la o discuţie între Julia şi Hal însă toţi ceilalţi păreau să se distreze. Ar fi trebuit să o includă în urările lui, chiar dacă Janey nu era prezenţă.

Privea chiar către uşa principală, când aceasta se deschise şi în ea apăru o femeie înaltă, ce părea sosită dintr-o călătorie, într-o ţinută de zeiţă greacă.

Sosise Lady Agnes.

— Lady Agnes!

Traversă încăperea şi o îmbrăţişă.

— Ashton!

Îl îmbrăţişă şi ea, zâmbind. Însă îşi încruntă sprâncenele când îi simţi pistolul sub haină.

— Eşti înarmat în propria ta casă, băiete? întrebieaîncet.

El rânji. În acea cameră se aflau mama lui adevăratăși mătuşa pe care o vizitase regulat în anii maturizării sale, însă niciuna nu îi era atât de mamă ca Lady Agnes, care reprezentase fundamentul vieţii sale de englez.

— Vă povestesc mai târziu. Acum ajunge să vă spun cămi-am recăpătat cea mai mare parte a memoriei şi că sunt încântat că sunteţi aici, chiar dacă îmi amintesc toatemomentele în care m-aţi certat.

Ea privi încăperea.

—Pentru că elevul meu cu probleme s-a recuperat şi acum e nebun după crichet, m-am hotărât să vin până-n oraș. N-o să mă amestec în petrecerea ta, însă ardeam nerăbdare să te văd. Chicoti. În drum spre Casa Ashtonm-am întâlnit cu încă o persoană pe care ai vrea s-o vezi, dar când a auzit că ai oaspeţi s-a dus să se aranjeze. La vârsta mea, nu mai contează dacă nu arăt impecabil.

— Arătaţi minunat şi vreau să rămâneţi la cină. O prinsecu putere de braţ. Pentru început, v-o prezint pe mama, Lakshmi Lawford Stillwell.

—Adam! Serios? exclamă ea, încântată.

El îi explică totul pe scurt, în timp ce-o conduse în cameră, adunând şi alţi absolvenţi de la Westerfield nerăbdători să o salute. Când ajunseră la Lakshmi, spuse:

—Mamă, ţi-o prezint pe Lady Agnes Westerfield, care a avut grijă de mine când tu erai departe.

Mama lui se ridică de pe canapea, apoi făcu o plecăciune adâncă, mătasea atingând podeaua în jurul ei.

—Vă mulţumesc din suflet, Lady Agnes.

—Şi eu vă mulţumesc din suflet că aţi adus pe lume un fiu atât de reuşit, spuse Lady Agnes, uşor alarmată de gestul ei dramatic. A fost sursa de inspiraţie pentru şcoala mea.

Adam se retrase, lăsându-le pe cele două femei să vorbească, şi se îndreptă spre Mariah. Stătea uşor izolată, într-un capăt al încăperii, privindu-i pe ceilalţi oaspeţi. Îl întâmpină cu un zâmbet.

—Câţi oameni minunaţi intr-un singur loc! Sper să o cunosc şi eu pe Lady Agnes, mai târziu.

—O vei cunoaşte.

Uşa de serviciu dintr-un colţ al camerei se deschise şi mai mulţi lachei intrară cu tăvi de argint. Unul dintre ei îl zări pe stăpân şi veni imediat să-i ofere o tavă plină de prîjiturele, fiecare cu o scobitoare înfiptă în ea.

Mariah luă una. În timp ce o scotea din scobitoare, lingându-și buzele de fulgii dulci, Adam îşi îndreptă privirea în altă parte. Nu părea drept să fie atât de ademenitoare, fără ca măcar să încerce asta.

— Delicioasă, spuse ea. E umplută cu o cremă de brânză minunată. Luă alta, apoi oftă fericită.

Adam încercă una, apoi alta. Apoi o a treia. După aceea, lacheul se îndreptă spre alt grup. Alt lacheu veni spre ei, cu o tavă ce conţinea bucăţele de cârnat fript. Livreaua lui era diferită de a celorlalţi, iar după o clipă, Adam îl identifică drept un servitor al familiei Lawford. Probabil că-i însoţise pe Hal şi pe mătuşa Georgiana şi i se ceruse să ajute.

Mariah se încruntă când îl văzu, ca şi când ceva o tulbura în legătură cu el. Apoi se auzi un zumzet de voci dinspre intrarea principală în salon, şi mai mulţi oameni exclamară:

— A venit Janey!

Adam privi în cameră şi o văzu pe logodnica lui în pragul uşii, cercetând grupul cu privirea. Sigur, ea era femeia despre care spusese Lady Agnes că ajunsese în acelaşi timp. Cu toate că purta o rochie de călătorie simplă, părul blond era pieptănat, iar chipul ei frumos era plin de

interes.

— Salut! spuse ea vesel. Tocmai m-am întors din Lincolnshire şi am aflat că sunt toţi aici. Sper că nu sunt în plus, Ash.

— Bineînţeles că nu, strigă el din capătul celălalt al camerei, cu nervii zdrobiţi de faptul că prezenţa ei schimba totul.

Însă, lângă el, Mariah strigă:

— Adam! Ai grijă!

El întoarse imediat capul spre ea. În timp ce atenţia tuturor era îndreptată asupra lui Janey, care tocmai sosise, lacheul care se apropia scoase un pumnal de sub tavă şi ridică braţul să-l înjunghie pe Adam.

Silueta înaltă şi masivă a lacheului îi era cunoscută; la fel şi mârâitul său ameninţător.

— De data asta, nu mai scapi, ticălos păgân!

Adam se feri şi duse mâna să-şi scoată pistolul de buzunar. Cuţitul îi tăie mâneca dreaptă. Bănuielile lui fuseseră corecte, iar acum, când sosise clipa, era foarte calm. Scoase pistolul şi ţinti.

— Aruncă pumnalul, Shipley!

Ochii lui Shipley se măriră la vederea armei.

— Să te ia naiba!

Aruncă tava, lăsând bucăţile de cârnat să cadă, apoi o apucă pe Mariah. Trăgând-o cu putere spre el şi cuprinzându-i talia cu braţul, îi puse cuţitul la gât.

— Trage şi o să-ţi omor târfa drăguţă!

În toată camera se auzi un strigăt de alarmă, când ceilalţi oaspeţi văzură ce se întâmpla.

— Shipley, ce dracu’ faci? strigă Hal.

Randall înjură şi se îndreptă spre intrus.

— Nu te apropia! Shipley apăsă vârful lamei pe gâtul lui Mariah. O picătură purpurie alunecă pe gâtul ei palid şi pătă mătasea aurie a rochiei. Sau îi tai gâtul târfei.

Ochii lui furioşi erau pe jumătate ai unui om nebun. Niciun om sănătos nu ar fi putut să-l atace pe Adam atât de deschis, riscând o acuzaţie de crimă într-o încăpere plină de martori. Cu nervii întinşi, Adam coborî arma.

— Dă-i drumul şi te las să pleci, spuse el, sperând să-l poată convinge pe nebun. Nu ţi-a făcut niciun rău.

— Şi-a desfăcut picioarele pentru un duce indian murdar, răcni Shipley. Nicio englezoaică decentă nu ar face asta.

Sarah făcu un pas în faţă, cu chipul alb, însă, când vorbi, vocea îi era sigură.

— Eşti sigur de ceea ce ai văzut? Sigur nu eram eu? Dă-i drumul!

Shipley tresări confuz, privind-o pe Sarah, apoi pe ostatica lui. Se îndreptă către ieşirea de serviciu, târând-o pe Mariah după el.

— Chiar dacă o fi altă târfă, o omor dacă veniţi după mine!

Adam ştia cu o siguranţă devastatoare că Shipley o va ucide pe Mariah îndată ce vor ieşi din încăpere. Era plin de ură şi de frustrare şi voia sânge.

Adam aşteptă până când privirea lui Shipley se îndreptă în cealaltă parte a camerei. Apoi ridică pistolul, bucuros că creştetul capului lui Mariah abia îi atingea bărbia lui Shipley.

Apoi, rostind în gând rugăciuni la toţi zeii pe care-i ştia, pentru o ţintă perfectă, puse uşor degetul pe trăgaci şi trase.

CAPITOLUL 37

Inima lui Mariah bătea ca o tobă pe când Shipley o târaînapoi. Mâna cu cuţitul tremura pe gâtul ei, în timp ce privea atent, să descopere un posibil atac din partea unuia dintre bărbaţii furioşi din cameră. Numai faptul că acel diavol putea ucide mai repede decât ar putea interveni cineva îl salva să nu fie sfâşiat în bucăţi.

Ea trase aer în piept, încercând să nu se lase copleşită de spaimă. Oare doar ea îşi dăduse seama că Shipley o va ucide imediat ce va fi în siguranţă? Încercase de trei ori să-l ucidă pe Adam, dar eşuase şi nu-şi mai putea stăpâni setea de sânge.

Adam îşi dădea seama. Văzu asta în ochii lui goi. Va face ceva, iar ea va avea la dispoziţie doar o clipă să-şi crească şansele de supravieţuire.

Când Shipley întoarse capul în altă direcţie, Adam ridică pistolul şi ţinti. Sperând că era la fel de priceput pe cât spuneau prietenii lui, ea îi prinse încheietura mâinii lui Shipley şi îndepărtă cuţitul de la gâtul ei. Altfel, chiar dacă Adam nimerea, mâna atacatorului putea să tremure şi s-o ucidă.

Sunetul armei o asurzi când glonţul îi zdrobi craniullui Shipley. Se prăbuşi peste Mariah, doborând-o la pământ sub trupul lui greoi. În timp ce cădea, simţi lama tăindu-i gâtul. Zăcea pe covor împietrită, fără să poată respira, temându-se că era rănită mortal şi încă nu știa asta.

— Mariah! Adam dădu la o parte trupul lui Shipley și o strânse disperat la piept. Eşti bine?

Eliberată de greutatea lui Shipley, trase adânc aer înpiept.

— Da… cred.

Îşi atinse gâtul, iar degetele i se înroşiră. Era sânge

peste tot. Îşi luă ochii de la craniul spulberat al lui Shipley şi respiră din nou.

— Trebuie să respiri, dacă îţi pierzi controlul.

El încercă să râdă şi o ascultă, continuând să o ţină strâns. Ea închise ochii tremurând, recunoscătoare pentru îmbrăţişarea caldă a lui Adam. Doar el o împiedica să nu se spargă în bucăţi.

— Dumnezeule mare! spuse Georgiana Lawford îngrozită. A murit ticălosul?

— Se pare că da, răspunse Kirkland înverşunat. O moarte pe care a meritat-o din plin, însă acum nu mai putem afla cine l-a angajat.

Julia se lăsă în genunchi lângă Mariah, ţinând o batistă albă, bărbătească.

— Lasă-mă să mă uit. Şterse uşor sângele. Tăietura e superficială, spuse ea după o clipă. Sângerează, însă nu e nimic grav.

Împachetă batista, făcând din ea un bandaj lung şi îngust, şi o legă cu atenţie în jurul gâtului lui Mariah.

— Ashton, cât de gravă e rana de la braţul tău?

— Nici n-am observat-o, spuse Adam uimit. Nu cred că e prea gravă.

Mariah văzu că mâneca lui dreaptă era murdară de sânge. Doamne, să nu fie ceva grav! A trecut deja prin atâtea.

O femeie îi luă mâna, iar ea ştiu imediat că era sora ei geamănă.

— Am fost atât de speriată că te voi pierde când tocmai te-am regăsit, Mariah! spuse Sarah.

— Nu vei scăpa prea uşor de mine. Mariah îi zâmbi surorii sale. Ai fost foarte curajoasă că ai încercat să-i distragi atenţia. Iar eu ţi-am stricat rochia cea frumoasă.

Îşi strânseră mâinile, nu mai era nevoie de cuvinte.

— Tu eşti Mariah Clarke? spuse o voce necunoscută. Am crezut că eşti mult mai în vârstă.

Mariah ridică privirea şi o văzu pe Janey Lawford în cercul de oameni care priveau. Era frumoasă, cu părul ca lemnul auriu de stejar lustruit şi cu ochi verzi, veseli. Oare

Adam îşi va aminti de logodna lor acum, când Janey era aici, în persoană? Înainte, memoria lui fusese influenţată de celelalte femei.

Mariah se ridică în capul oaselor. Din moment ce viitoarea nevastă a lui Adam sosise, venise vremea ca Mariah să se desfacă pentru totdeauna din îmbrăţişarea lui.

Adam o ajută pe Mariah să se ridice, căci părea foarte hotărâtă.

— Când ţi-am scris, am încercat să par matură şi dezinteresată de Adam, îi explică Mariah lui Janey.

— Acum nu prea pari dezinteresată.

Privirea celeilalte fete trecu de la Mariah la Adam şi înapoi.

— Pari să-ţi fi revenit foarte bine după febră, spuse Mariah, ignorând remarca ei.

— Ce febră? spuse Janey, mirată. N-am fost bolnavă.

Adam rămase cu braţul în jurul lui Mariah, încă zguduit până în măduva oaselor de faptul că văzuse moartea cu ochii. Oroarea că ar fi putut s-o piardă îl făcuse să încalce toate restricţiile sociale cu care crescuse. Nu putea s-o lase pe Mariah să plece, nu acum.

— Janey, mă bucur că te-ai întors, spuse el grav, ţintuind-o pe verişoara lui cu privirea. Trebuie să discutăm despre logodna noastră.

— Adam, Hal spune că ţi-ai pierdut memoria, iar asta e dovada. Janey îşi încruntă sprâncenele. Ce te face să crezi că suntem logodiţi?

— Tocmai pentru că mi-am pierdut memoria, mama ta mi-a spus despre logodnă şi despre planurile noastre de a păstra totul secret până când ne întoarcem amândoi la Londra. Clipi, amintindu-şi de chipul lui Janey. Nu mi-e prea clar, însă îmi aduc aminte că ne-am îmbrăţişat. Păreai foarte fericită. Atunci te-am cerut?

— Da, îmi amintesc asta, spuse Janey cu un zâmbet confuz. Însă nu m-ai cerut de soţie.

Adam încremeni, căci noi amintiri ieşeau la suprafaţă.

— Nu, nu te-am cerut, spuse el încet. Erai nebună după

un bărbat care nu ţi se potrivea. Mătuşa Georgiana se împotrivea cu îndârjire, însă eu sunt tutorele tău şi puteam să-ţi dau permisiunea chiar şi dacă ea nu era de acord. Ţi-am spus că, dacă simţi la fel după şase luni, o să iau în considerare propunerea lui.

Janey dădu din cap.

— Am fost atât de fericită, încât te-am sărutat. A însemnat mult pentru mine faptul că m-ai *ascultat.* Mama a fost foarte furioasă pe tine pentru că ai spus că-mi vei da permisiunea dacă Rupert era ceea ce-mi doream cu adevărat. Însă ea a avut dreptate… aş fi făcut o mare greşeală. Mi-am dat seama de asta după ce-am fost plecată câteva săptămâni.

— Totuşi, asta nu explică de ce mama ta a spus că suntem logodiţi. Adam privi în cealaltă parte a camerei, către mătuşa lui, fără să-i placă direcţia în care o luaseră gândurile sale. Mătuşă Georgiana, ştiu că mereu ai sperat că ne vom căsători. Ai crezut că te poţi folosi de amnezia mea ca să mă duci la altar?

— Ar fi trebuit să mă convingi şi pe mine! exclamă Janey. Mamă, îl ador pe Adam, însă ar fi fost ca şi când m-aş fi căsătorit cu Hal!

— Am crezut că osă te răzgândeşti după ce-l uiţi pe băiatul acela idiot, spuse mama ei, defensiv. Tu şi Ashton mereu v-aţi înţeles bine. V-aţi fi potrivit de minune. Îi aruncă o privire veninoasă lui Mariah. Am vrut să mă asigur că o sărăntoacă în căutare de avere n-o să-l îmbrobodească pe Ashton înainte să te întorci la Londra.

Janey scutură din cap.

— Chiar dacă voiam – însă nu vreau –, Adam m-a văzut mereu ca pe sora lui mai mică.

— Poate că mama noastră avea planuri chiar şi mai ascunse, spuse Hal, având în voce o furie pe care Adam nu i-o mai simţise până atunci. Privirea lui se fixă asupra Georgianei. Mamă, tu eşti cea care l-a angajat pe Shipley. Ceilalţi servitori îl dispreţuiau pentru că era o brută, iar îndatoririle sale nu au fost niciodată prea clare.

— Îi cunoşteam familia lui Shipley din Irlanda, pufni ea.

În plus, faptul că a fost în armată m-a făcut să cred că merita o slujbă decentă.

— L-ai angajat să-l ucidă pe Adam? vocea lui Hal era ascuţită ca o lovitură de bici.

Mama lui îşi arcui sprâncenele.

— Nu fi absurd, Hal! Era lacheu, nimic mai mult. De unde era să ştiu că va înnebuni şi va încerca să-l ucidă pe Ashton?

— În timpul unei încercări anterioare, Shipley a spus că uciderea unui păgân murdar ca mine înseamnă şi afaceri, şi plăcere, spuse Adam sec. Cred că îmi dispreţuia sângele amestecat, însă era plătit să mă omoare.

Hal se apropie de mama sa; pe chip i se citea disperarea.

— Mamă, cum ai putut? Adam ţi-era ca un fiu!

— Pentru mine nu a fost un fiu! Tatăl tău a insistat să-şi petreacă vacanţele cu noi. Am făcut-o pentru tine, Hal! spuse Georgiana, explodând de furie. *Tu* ar fi trebuit să fii duce, nu bastardul străin al unui văr.

Îşi întoarse privirea otrăvită către Adam.

— Soţul meu ar fi trebuit să fie ducele de Ashton, eu – ducesă, iar Hal să ne urmeze. În schimb, am fost obligată să te accept pe tine în propria mea casă. I-am dat de înţeles soţului meu că băieţii mor repede, însă a fost îngrozit de idee. Pufni, cu faţa contorsionată de furie. Măcar dacă te-ai fi căsătorit cu Janey, ea ar fi ajuns ducesă de Ashton, iar nepotul meu ar fi fost duce, dar n-ai face asta chiar dacă nu există fată mai frumoasă în Anglia!

— Cum l-ai găsit pe Shipley? întrebă Adam, dorind să aibă toate răspunsurile cât timp era suficient de furioasă ca să vorbească.

— Familia lui lucra pentru familia mea în Irlanda, spuse ea. Când a venit în Londra la mine şi mi-a cerut de lucru, mi-am dat seama că era unealta perfectă ca să scap de tine. Ura străinii păgâni şi ştia cum să ucidă. Când i-am spus ce are de făcut, a fost încântat. A spus că va încerca să pară că a fost un accident, însă pentru că asta nu a mers, a încercat o abordare mai directă.

Cuvintele ei se izbiră de o tăcere ca de piatră. Generalul Stillwell îşi trecu braţul pe după umerii soţiei sale, iar Janey îşi duse mâna la gură, aproape plângând.

— Deci ai ales să-l omori pe Adam ca să ne dai mie şi lui Janey ceva ce nu ne doream, spuse Hal cu amărăciune. Ne-ai făcut pe toţi de râs. Mi-e ruşine că avem acelaşi sânge. Se întoarse spre Adam, cu chipul răvăşit. Dacă o acuzi, va fi spânzurată. Toţi cei de-aici sunt martori la confesiunea ei.

Adam, încă încremenit din pricina şocului, îşi studie mătuşa. Îi venise greu să creadă că Hal ar putea sta în spatele tentativelor de asasinat. Însă faptul că mătuşa sa era cea responsabilă era incredibil din alt punct de vedere. Cu toate că mereu fusese distantă faţă de el, nu-i trecuse niciodată prin cap că ea îl ura atât de mult, încât să-l vrea mort.

— Adam, şopti Janey, cu ochi rugători.

Adam se gândi cât de devastator ar fi fost un proces pentru Janey şi pentru Hal; şi se hotărî.

— Din cauza ta, în Scoţia au murit oameni nevinovaţi, îi spuse el mătuşii sale, cu o privire de neclintit. Shipley aproape că a ucis-o pe Mariah. Eşti vinovată pentru acei morţi şi pentru propria lui moarte. Meriţi să fii spânzurată, însă… au fost destui morţi.

Ce se putea face cu o rudă criminală? Nu putea s-o îmbarce şi s-o trimită în celălalt capăt al lumii, aşa cum făcuse cu Burke, cu toate că ideea îl tenta.

Atunci, îi trecu prin minte o soluţie.

— Nu vreau ca verii mei să aibă de suferit de pe urma execuţiei tale, însă nici nu vreau să stau toată viaţa să mă uit peste umăr. O să las toate dovezile crimelor tale la un avocat. Te vei retrage pe proprietatea familiei tale din Irlanda şi nu te vei mai întoarce în Anglia niciodată. Dacă mor înaintea ta, dovezile vor fi trimise la tribunal, iar tu vei fi spânzurată.

Hal trase aer în piept.

— E o ofertă mai generoasă decât merită. Apoi se întoarse către mama sa: Acum te conduc acasă. Mâine te

duc în Irlanda.

— Am făcut-o pentru tine, se rugă ea, privindu-şi fiul. Acum, că furia îi trecuse, părea distrusă şi bătrână. Meritai să fii duce de Ashton.

— Dacă mă cunoşteai şi îţi păsa de mine, ai fi ştiut că preferam caii mei decât să am o mamă criminală. Îi oferi braţul, cu o expresie seacă. Doamnă, e timpul să ne retragem.

Janey se apropie de Adam cu ochi înlăcrimaţi.

— Îţi mulţumesc că nu i-ai dat ceea ce merită, şopti ea. E de neiertat ce a făcut, însă… e mama.

Îi urmă pe fratele şi pe mama ei afară din salon, încercând, cu graţie, să-şi ţină capul sus.

După ce plecară, se lăsă liniştea – întreruptă de Lady Agnes:

— După dramă, cină. Zâmbi. Faptul că am crescut băieţi m-a învăţat că hrana face minuni pentru dispoziţie, iar Ashton are cei mai buni bucătari din Londra.

Amintindu-și că are o cameră plină de oaspeţi, Adam îşi reveni.

— Ar fi păcat să irosim o masă excelentă. Şi avem multe de sărbătorit în seara asta… familii regăsite. Făcu un semn către familia lui, apoi către cea a lui Mariah. Şi că nu mai trebuie să-mi fac griji că voi fi ucis. Asta îmi tocea nervii.

Mariah, aflată pe canapea, spuse:

— Vă rog să mă iertaţi, însă mă voi retrage. În aceste momente, nu sunt o companie prea plăcută.

— Vin cu tine să-ţi bandajez gâtul cum trebuie, spuse Julia. Apoi îl privi pe Adam: Spune-i lui Wharf să-ţi îngrijească braţul.

Privirea lui Adam o urmări pe Mariah, care ieşi alături de Julia. Şi-ar fi dorit cu disperare să meargă cu ea, să se asigure că era bine. Să-i spună cât de mult o iubea.

Înainte să poată face asta, Holmes se apropie şi zise:

— O să-l informez pe cel mai apropiat magistrat despre… evenimentele nefericite, căci va fi nevoie de investigaţie. Cina va fi servită curând, însă e recomandabil să-i duceţi pe oaspeţi în salonaş până când totul e pregătit.

Adam fu de acord. Trupul lui Shipley fusese acoperit cu o pătură, totuşi, acel cadavru atârna greu în atmosfera generală. Ridică vocea, să atragă atenţia tuturor:

— Ne vom muta în salonaş până la cină. Se uită în cameră, privindu-i, pe rând, pe fiecare dintre oaspeţii săi. Va fi anunţat magistratul şi presupun că va dori să vorbească cu toţi cei prezenţi. Nu vă cer să minţiţi. Dar… poate că nu e necesar să menţionaţi rolul mătuşii mele în atentatele asupra mea.

Toţi dădură înţelegători din cap. Era mai bine ca unele lucruri să rămână în familie.

Când Adam îşi conduse musafirii afară din salon, îşi dădu seama că avea multe de sărbătorit. Familia lui, eliminarea unei ameninţări letale… şi pe Mariah.

CAPITOLUL 38

Sus, în camerele lor, Julia scoase batista pe care o legase la gâtul lui Mariah şi şterse sângele uscat cu o cârpă umedă.

— Nu mai sângerează, spuse ea după ce o examină. O să-ţi dau cu nişte alifie şi o să-ţi fac un bandaj mai uşor.

— Aceasta este ocazia mea să fiu foarte pariziană, spuse Mariah cu un umor amar, în timp ce Julia o ajută să-şi scoată rochia aurie, distrusă. Se spune că în timpul Terorii, franţuzoaicele îşi legau un şnur roşu la gât, ca o referinţă frivolă la ghilotină.

Julia se cutremură.

— Nu sunt pregătită pentru asemenea frivolitate. Prefer să porţi eşarfe în următoarele zile.

Mariah aprobă, căci nici ea nu se simţea atât de frivolă. După ce Julia îi legă un bandaj nou la gât, fu o adevărată uşurare să se schimbe în cea mai veche şi mai confortabilă cămaşă de noapte pe care o avea.

— Faptul că Adam nu e logodit schimbă totul, spuse Julia înainte să coboare.

Poate. Sau poate că nu.

— Nu pot să mă gândesc mai departe de clipa asta, răspunse Mariah obosită, altminteri o să mă apuce isteria. Mâine, când va fi mai puţin afectată emoţional şi fizic, va descoperi dacă ea şi Adam aveau un viitor. Toţi cei din camera aceea ştiu că Shipley m-a găsit în pat cu Adam. Deja văd caricaturile, dacă s-ar căsători cu mine: Ducesa Târfă.

— Majoritatea oaspeţilor sunt legaţi într-un fel sau altul de tine, spuse Julia clipind, aşa că-şi vor ţine gura. Dacănu, ei bine, nu e ceva ieşit din comun ca un cuplu să anticipeze jurămintele căsătoriei.

— Anticiparea n-ar fi o problemă. Însă faptul că va şti toată Londra, da. Se cutremură la acest gând. Nici nu vreau să dau ochii cu tatăl meu, cu mama mea sau cu sora mea acum. Sau să aflu dacă un duce s-ar căsători cu o femeie fără reputaţie.

— Vrei să rămân? întrebă Julia.

— Mulţumesc, răspunse Mariah, aplecându-se să-şi scoată ciorapii. Acum aş vrea să fiu singură şi să dorm, iar ţie probabil că ţi-e foame. Du-te la petrecere şi distrează-te.

Julia îi studie chipul.

— Cum vrei. Să nu-ţi fie teamă să trimiţi după mine, dacă ai nevoie de companie.

Când rămase, în sfârşit, singură, Mariah se prăbuşi într-un fotoliu şi îşi îngropă faţa în mâini, bucuroasă că nu mai era nevoie să se controleze ca să pară calmă. Nu va uita niciodată senzaţia strânsorii acelui nebun sau a cuţitului lipit de gâtul ei. Fusese sigură că va muri, iar şocul şi spaima încă o stăpâneau.

Mâine va reuşi să pară puternică. Se ridică obosită din fotoliu, se urcă în pat şi îşi trase cuvertura peste cap.

În noaptea aceea, lumea n-o *mai interesa* câtuşi de puţin.

Petrecerea fu un amestec de plăcere şi de stranietate. Toţi se străduiau să fie veseli, iar la al doilea fel, eforturile lor se transformară în realitate. Adam şi-ar fi dorit să meargă după Mariah, însă ea avea nevoie de odihnă, iar el, de un anumit grad de normalitate.

Magistratul sosi chiar la sfârşitul mesei, ceea ce reprezentă o adevărată uşurare. Bărbatul fu categoric, însă înţelegător. Cu atâţia oaspeţi distinşi care spuneau că un servitor nebun încercase să-l ucidă pe nobilul duce de Ashton, apoi fusese ucis în timp ce o amenințase pe o tânără domnişoară, nu era nicio îndoială că aşa se şi întâmplase.

Familiile şi prietenii plecară după ce răspunseră la întrebări, în salonaş. Adam îl încurajă pe magistrat să

discute întâi cu familia Townsend, ca să-l evite pe tatăl lui Mariah. Charles nu părea deloc încântat să afle că cele mai rele bănuieli ale sale în privinţa lui Adam se confirmaseră.

Când Lakshmi şi familia ei plecară, ea îl bătu uşor pe obraz.

— Nu vreau să mai aud de atentate împotriva ta. Eu, mama ta, le interzic!

El zâmbi obosit şi o sărută.

— Sper să audă şi universul asta.

Adam fu ultimul luat la întrebări. Când magistratul îl lăsă să plece cu asigurarea că acea întâmplare neplăcută va fi rezolvată discret, află că Randall era încă treaz, aşteptând în biroul său, cu o sticlă de brandy în mână.

— Felicitări că ai supravieţuit petrecerii din iad. Randall îi întinse lui Adam un pahar plin. Dacă cineva merită ceva de băut acum, acela eşti tu.

— Mulţumesc. Adam se lăsă intr-un fotoliu, cuprins de oboseală. Nu-mi aduc aminte să am obiceiul să mă îmbăt, dar aş putea să încerc.

— Nu te sfătuiesc. Preţul plătit în dimineaţa următoare e prea mare. Randall sorbi din brandy. Ţi-ai recuperat şi ultimele amintiri?

— Cred că da. Adam se gândi. Nu-mi aduc aminte nimic despre explozie. Am senzaţia că am pierdut partea asta pentru totdeauna. Altfel, celelalte goluri s-au umplut.

— Sunt fericit că talentul tău de ţintaş a rămas acelaşi.

— Şi eu. Adam dădu coniacul pe gât. Mâinile îi tremurau. Mă tot gândesc cât de riscant a fost – aş fi putut s-o ucid pe Mariah.

— Însă n-ai făcut-o. A fost un risc calculat. Dacă n-ai fi încercat, ar fi murit de mâna lui Shipley. Părea disperat să ucidă.

— Aşa m-am gândit şi eu. Înghiţi şi mai mult brandy, încercând să uite clipa în care glonţul pătrunsese în craniul lui Shipley.

— N-ai omorât niciodată pe nimeni până acum, spuse Randall încet.

— Şi aş fi vrut să-mi păstrez recordul. Degetele lui Adam

se încleştară pe pahar. Aş face-o din nou, fără să stau pe gânduri. Dar sunt un laş. Aş fi preferat să nu-l omor.

— Asta nu te face laş. Înseamnă că ai suflet.

Tensiunea lui Adam începu să se domolească.

— Ce lucru dureros, sufletul. Însă e mai bine decât să n-ai deloc, cred.

Randall îi studie atent chipul. După ce ajunse la concluzia că Adam îşi revenise, îşi termină băutura şi se ridică în picioare.

— Odihneşte-te, Ash. Mâine, lumea ţi se va părea un loc mai bun.

— Mulţumesc că ai fost aici, spuse Adam încet.

Randall îi aruncă un zâmbet.

— Aşa cum ai fost şi tu pentru mine? Sunt fericit că am avut ocazia să-ţi întorc favoarea. Îi atinse umărul lui Adam, apoi ieşi din cameră. Nu-i lăsa pe ticăloşi să învingă, Ash.

După ce uşa se închise în spatele lui Randall, Adam închise ochii şi îşi căută esenţa tăcută şi nemişcată a sufletului. În acea clipă, nu era în stare de meditaţie adevărată, însă când spiritul său se mai linişti, îşi dădu, în sfârşit, seama de marea binecuvântare ce rezultase din acea seară traumatizantă: era liber să se căsătorească cu Mariah. Nimic nu mai stătea între ei.

Poate doar doamna însăşi. Era posibil să aibă dubii în privinţa căsătoriei cu un bărbat care ar putea să-i aducă moartea prin simpla prezenţă lângă ea.

Dar toate îndoielile lui dispărură. Îşi goli paharul şi ieşi din birou, apoi urcă scările. Era miezul nopţii, după o zi tulburătoare, şi tânjea după Mariah aşa cum tânjea să respire. Într-un timp atât de scurt, trecuseră prin atâtea împreună. Poate prin prea multe. Avuseseră parte de decepţie, de iertare şi de patimă. O, da, avuseseră parte de patimă.

Intră încet în camera ei. Toate lămpile erau stinse, însă perdelele erau trase, iar lumina lunii dezvăluia un ghemotoc în mijlocul patului. Era complet acoperită, refuza lumea.

Îşi scoase haina şi pantofii şi se întinse pe pat, atent să

nu o trezească atunci când îi cuprinse mijlocul cu braţul.Îi era de-ajuns să fie aproape de ea.

În ciuda atenţiei sale, ea oftă şi îşi trase cuvertura de pe cap. Părul desfăcut era auriu în lumina lunii, iar trăsăturile el delicate păreau ireale. Îi aruncă un zâmbet obosit, de bun-venit.

— S-a terminat ziua? Chiar îmi doresc ca această zi să se termine.

— E trecut de miezul nopţii, aşa că oficial e mâine. Sunt prea obosit pentru altceva decât să dorm, însă îmi doream să dorm cu tine. Îi mângâie blând părul, gândindu-se că mângâia raze de lună. Vrei să te căsătoreşti cu mine, Mariah? Cu cât mai curând, cu-atât mai bine.

I se strânse inima când o văzu încruntându-se.

— Faptul că nu eşti logodit cu Janey nu înseamnă că eşti obligat să te căsătoreşti cu mine. Vocea ei era înţepată. Am fost deconspirată ca o depravată. Dacă informaţia devine publică, o să iasă un mare scandal.

— Chiar dacă logodna ar fi fost adevărată, deja mă hotărâsem să o rup. Îi prinse mâna pe sub cuvertură şi o trase afară să-i sărute degetele. Când a fost cât pe ce să te pierd, am hotărât că nu-mi pasă de scandal. Sunt fericit că Janey nu are inima frântă, însă oricum m-aş fi căsătorit cu tine.

Ea îl privi întrebătoare.

— S-au întâmplat atât de multe! Poate ar trebui să aşteptăm câteva luni. Normalitatea ar putea schimba… totul.

El îşi împleti degetele cu ale ei.

— Nu va schimba faptul că te iubesc.

Ea îşi muşcă buza.

— Eşti sigur? Poate că, pur şi simplu, m-am nimerit pe-aproape când treceai printr-o perioadă dificilă. Poate vei simţi altfel după ce te mai relaxezi.

Nesiguranţa ei îl durea, însă îşi aminti că, pentru Mariah, acea seară fusese la fel de cutremurătoare ca şi pentru el. În plus, trăise o viaţă la marginea societăţii. Acum avea nevoie să fie asigurată şi convinsă.

— Mi-am petrecut mulţi ani în societatea londoneză şi nu am găsit-o pe femeia cu care să vreau să mă însor. Tu eşti făcută pentru mine, Mariah. Dragostea a o mie de vieţi. Sper că şi tu simţi la fel pentru mine.

Mâna ei o strânse pe-a lui.

— Da, aşa simt. Cum să simt altfel? Doar că… nu voiam să-ţi pară rău vreodată.

El se simţea fericit, iar tensiunea şi durerea acelei seri rămâneau în urmă.

— Prostii. Eu sunt un duce… fioros, puternic, egoist şi hotărât. Dacă văd ceva ce vreau, iau. Şi te vreau pe tine. Se aplecă şi o sărută. Gura ei era mai dulce ca mierea şi crea dependenţă, ca opiul. Femeie, pregăteşte-te să fii copleşită! Eşti a mea, acum şi pentru totdeauna.

— În acest caz, mă voi căsători cu tine. Râse cu o bucurie la fel de mare ca a lui. Ai de gând să mă seduci, ducele meu fioros?

— Absolut. În clipa asta. Din nou şi din nou. Asta dacă nu cumva vrei să mă seduci tu pe mine. Cooperez cu plăcere. O sărută pe ureche. O să cumpăr o licenţă specială. Sarah o să-ţi dea dreptate. O să fii ducesa mea înainte să inventezi alte motive prosteşti să mă refuzi.

— Eşti mult prea puternic să-ţi rezist. M-am împăcat cu ideea că o să devin ducesă. Cu un zâmbet strălucitor, îi puse o mână pe obraz. Te iubesc, Adam Darshan Lawford. Tu eşti darul meu din mare. Nu-mi vine să cred ce norocoasă sunt!

— Norocul e reciproc. Trebuie să-i mulţumesc mătuşii mele trădătoare. Dacă nu era ea, nu te-aş fi cunoscut niciodată. El îşi strecură mâna pe sub pătură şi se opri pe sânul ei cald, la fel de frumos în bumbac precum era şi în mătase scumpă.

Ea îşi ţinu răsuflarea şi îşi trecu degetele prin părul lui, trăgându-l spre ea să-l sărute. El se simţi de parcă ar fi venit acasă pentru prima dată în viaţa lui.

— Cred că te-am iubit şi înainte, murmură el. Hinduşii cred în reîncarnare. Asta înseamnă că, poate, ne-am iubit în trecut şi ne vom iubi şi în viitor.

— Îmi place ideea că suntem legaţi unul de altul în timp. O lume fără sfârşit, amin. Cu un zâmbet strengăresc, îi desfăcu eşarfa mototolită, apoi îşi strecură mâna la pieptul lui. Cât de obosit ziceai că eşti?

— Nu atât de obosit pe cât credeam.

De fapt, nu era obosit deloc…